8859

HASIDUT HABAD.

חסידות חב"ד.

RUSSIA: [CA. 1870]
ASHKENAZIC SCRIPT

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary. (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

www.hebrewbooks.org
הדפסת הספרים בעברית

אך הענין הוא. דהנה כתיב ע' העיר ממערת כו' ואמרז"ל את הדור בד' אלא ב' אלף וכדאית'
במד"ר עד אברהם היה העולם מתנהג באפילה אברהם התחיל להאיר. והיינו דבשנה ג'
אלפים שהעיר את הבריות להורותם דעת את ה' כי יש אלקים בארץ. וכמ"ש ויקרא בשם
ה'. ויסע אברהם הלוך ונסוע כו' שהלך ממקום למקום להודיע כי יש אלקים בורא שמים
וארץ הנה בשנת ג' אלפים הרי האיר לכל באי עולם להורותם חוקי האלקים במדות טובות
שבין אדם לחבירו כמ"ש ויטע אשל בבאר שבע ויקרא שם בשם ה' אל עולם. והיינו דבע'
בעניני העולם יהי' כל ההנהגה בהנהגה טובה לעשות טוב וחסד עם כל אדם ולקרי'
לקרבו תחת כנפי השכינה. ויתר דאברהם אבינו ע"ה בראותו פתח הכנור דמ"ס
באה בירושה לנו כל ישראל שהוא הכח והתוקף שבנפש לכל להתפלל בשום מוכר ומ'
עבוד את ה' בתורה ותפלה וקיום המצות. והוא תוקף האמונה בה' שהוא מצד
עצם הנשמה אשר ישנו בכל"א מישראל. אמנם כדי לגלות כח זה הפנימי והעצמי הרי
בזה כלה מדריגות חיצוניות ובכללות הם ג' מדריגות חג"ת. וכמאמר אין קורין אבות
אלא לשלשה. דאברהם מדתו מדת החסד, יצחק מדתו מדת הגבורה, ויעקב מדתו מדת
תפארת. הכוללת חסד וגבורה. דבכללות הם הג' קוים תורה תפלה וגמ"ח דע"ג
גמ"ח שהוא ענין עבודת הבירורים בקיום המצות הוא קו הימין. ותפלה שהוא הקרבת
קרבנות כמ"ש אדם כי יקריב מכם קרבן לה' דהקריבו להוי' הוא ע"י ההקרבה מכם
הוא קו השמאל. ותורה הוא קו האמצעי הכולל ומזו טח בהב' קוין דימין ושמאל. וביאור
הענין הוא דהנה נודע כי אברהם מדתו הוא מרכבה למדת החסד וכמ"ש בפרדס בשם
ספר הבהיר אמרה מדת החסד לפני הקב"ה רבש"ע מימי היות אברהם בארץ לא
הוצרכתי אני לעשות מלאכתי שהרי אברהם משמש במקומי. וכמ"ש וישמור משמרתי שמשמר ב.
אברהם שמר משמרת החסד. ולכן נקרא אברהם אוהבי שהי' בבחינת חסד ואהבה.
ומדת יצחק הו' מדת הפחד היא היראה. והיו חלוקים בעבודתם. דאברהם הי' עוסק בה'
הכנסת אורחים והי' מאכיל ומשקה לכל. ואמר ברכו למי שאכלתם משלו ויצחק עסק ב'
חפירת בורות שהוא ענין המאמר מגלה. ויעקב מדתו מדת הרחמים הכולל חו"ג.

ובי

וביאור הענין הוא. דהנה כתיב ואהבת את הוי' אלקיך וגו' ואיתא בזהר דא יו"א
רזא לאכללא שמאלא בימינא דשמאלא הוא בחינת יראה ולאכללא שמאלא בימינא היא התכללות
הגבורה בחסד. והיינו שתהא האהבה כלולה מיראה ולא אהבה לבד. וזהו ריבוי את
דכתיב ואהבת את הוא בחי' את הטפל שהוא בחי' יראה הכלולה באהבה שזה ענין
לאכללא שמאלא בחי' יראה בימינא הוא בחי' אהבה. וכמו"כ ביראה יהי' כלול אהבה ויש יתרון
בעבודה באהבה על עבודה ביראה. דעבודה באהבה היא בשמחה דכללות ההפרש בין
עבודה באהבה לעבודה ביראה. דעבודה באהבה הוא שכללות כל ענינו ועשיותיו
הם להמשיך גילוי אורות. דזהו ענין האהבה מה שחפץ ומשתוקק להגילוי אור. ובעבודתו
במעשה המצות עושה המצוה בכוונה לפי אופן שרשה ומדריגתה למע' באורות עליונים.
ושע"י ימשך גילוי האור וכמו עד"מ במצות תפילין הנה ענינה בשרשה הוא המשכת ה'
המוחין. אשר כמו"כ עבודתו בקיום המצוה זו דהנחת תפילין הרי כוונתו להמשיך המוחין
ולקשר את המדות שיהי' כל עשיותיו בכל ענינו ועסקיו בכל היום אך ורק כפי שמורו'
שמחויב להיות ע"פ אור שכל דהנה יתרון האדם על הבע"ח הוא השכל דמדות ושגם בע"ח
לב ואדרבא הבע"ח הם בעלי מדות תקיפים יותר מכמו האדם. והנחת התפילין הם
ביד שמאל. דימין הם מדות ויד שמאל הם מדות המתפשטים מחלל השמאלי שבלב. ולזאת ה'
הנחת התפילין הם ביד שמאל דוקא. לקשר המדות אל הלב ולשעבד הלב והמוח לאלקות
והוא ע"י הרצועות דתפילין שבראש להיות מוח שליט על הלב. וכמו"כ היא בכל מצוה שבק
קיום המצוה בפועל הרי יש בזה כוונה פנימית לפעול כפי' וביטול בנה"ב לבררו ולזככו.
דע"י בירור וזיכוך זה הנה ממשיכים גילוי אור. דעבודה זו הוא ע"י האהבה דוקא. ולזאת
הנה בעבודה זו הרי יש בה שמחת ועונג הנפש משא"כ בעבודה ביראה הרי ידוע דיראה
הוא בחי' ביטול והנחת עצמותו. וענינה הוא קבלת עומ"ש והיינו שאין הכוונה להמשיך גילוי
אורות כ"א לעבוד בדרך עבודת עבד. דהנה זה מה שהעבד עובד את האדון הוא
רק לקיום מצות רצון האדון לפי שכך נצטווה. וכמו"כ הוא בקיום המצות בקבלת עומ"ש משום
שנצטווה. דבעבודה זו הרי אין בה שמחת בחי' תענוג ושמחה כ"א הכיווץ ובצמצום הנפש
שבזה הופכה השמחה. וא"כ עבודה ביראה אינה עבודה שלמה כי צ"ל עבודה בשמחה...
כמ"ש.

כמש"כ תחת אשר לא עבדת כו' בשמחה ובטוב לבב וכתיב עבדו את ה' בשמחה. וכמו עבודה ואהבה
לבדה אינה עבודה שלמה. כמ"ש אוהב את עצמו מה שחפץ בהגילוי אורות, וזהו צאת מגבולו ה'
דאהבה הרי יוכל לטעות בהרגשה! וכמו בשאול שהלך אחר הטעם והכוונה השכליות ורצה להקריב קר'
רבנות מצאן ובקר וחשב אשר בזה יקיים את דברי ה' אבל באמת הנה טעה בזה דמהו מה שאמר
שמואל הלא שמוע מזבח טוב. שאינו הולך אחר הטעם והכוונה כ"א לעשות המצוה עצם שנצטוה, והו'
כוונו בהמו' רבעמש. ושלמות העבודה היא בהתכללות אהוי"ר דוקא.
וגם צ"ל האיך נעשה התכללות צאת היראה באהבה ואהבה ביראה דהלא אהבה ויראה הם
הפכים כי הנה האהבה היא התשוקה לדבקה בו ית'. וכוסף ותשוקה זו באה מצד הריחוק
כל אהבה היא דוקא בריחוק מהאהוב. דכשהוא קרוב עם האהוב אז אינו נראה האהבה
א' השמחה והתענוג עם האהוב וכוסף התשוקה באה מצד הריחוק דוקא. וכמשל מי שהוא רחוק
מבית אביו הוא מתאווה לראות את פניו וכן הוא בכל דבר כמאן) ותשוקה הוא כשהוא בריחוק.
ומו התלוים הנה כאשר מרוחק מ) הרב אז דוקא מתגלה אצלו כוסף התשוקה. וכמשל במי שאומר
בתוך המים הרי אינו שייך לאמר שהוא צמא אל המים כ"א דוקא כשמרוחק מן המים אז שייך
צמאון וזהו דכתיב נפשי אויתיך בלילה פי' לפי שהוא לילה וחשך בהעלם והסתר או"ס ב"ה לכך
ותשוקה להיות גילוי אור. וכמש"כ צמאה לך נפשי כמה לך בשרי בארץ ציה ועיף בלי מים כן בקדש
חזיתיך. והיינו כי להיות הארץ היא ארץ ציה ועיף הנה שם דוקא יגדל התשוקה והצמאון)
יותר שאות ויותר עז אל פנימים ככה מכמו שהיא במקום השאב המלא טוב. והיינו דכאשר
יוב האדם אל לבו שאס קב"ה הנה כשמו כן הוא אין זו ית' סול וכי נשגב שמו לבדו וכך
הודו וזיוו של שמו לבדו הוא על ארץ ושמים. דארץ הוא ג"ע התחתון ושמים הוא ג"ע העליון)
כן ארץ מורה על עולמות התחתונים ושמים הם עולמות העליונים. והיינו דגם ג"ע ועולמות העל'
עליונים הנה גם הם אינם אלא בחי' הודו וזיוו של שמו לבדו וכמאמר הזוהר כו' אלא דביקים
שבים ועטרותיהם בראשיהם ונהנין מזיו השכינה שהוא בחי' זיו והארה בלבד. אבל מכ"ש
נה ג"ע אפילו ג"ע התחתון הוא בחי' רוחניות מכ"פ אבל האדם הלא מה ירד למטה מטה בעוה"ז
הוא מדבר בו ושלמה בבחי' העלם והסתר לגמרי בחשך וכסה ארץ שאינו נראה אור אלקי כלל.

דהנה

דהקם שאו"א ב"ה מחיה ומהווה את כל הנבראים וכמ"ש ואתה מחיה את כולם וא"כ א"א
מחיה אלא מהווה והיינו דהוא ית' מהווה ומחיה את כל נברא ונברא בפרט וכמאמר המחדש ב'
בטובו בכ"י מעשה בראשית שמתלבש האור אלקי בכאוא בפנימיותו להחיותו. ומ"מ הנה כתיב (אכן) אתה אל
אל מסתתר שהנברא אינו מרגיש את האור אלקי. והגם דכל נברא מרגיש שיש בו חיות ה'
המחיה אותו אבל אינו מרגיש שהחיות הוא אלקות. עד שיוכל לכפור ח"ו באלקות ר"ל. ו
וכמו שאנו רואים במוחש דכמה בני אדם שנעשו שיודעים בעצמם שנעשה אתם נפלאות שלמעלה מד'
מדרך הטבע ממש כמו שנרפא ממחלה עצומה וודאים בבירור אשר דבר כזה הוא רק בחין
הבורא ומ"מ הרי הם כופרים באלקות ר"ל. ונמשך אחרי תאוות ותענוגי עוה"ז. והוא מפני
חשך וגסות השורר בעוה"ז וכידוע דבג' קליפות הטמאות אבי"ע הנה אבדות כלו טוב וכמ"ש לא
יגורך רע ובנוגה רובו טוב ומיעוטו רע ויצירה מחצה על מחצה ועשי' רובו רע והרשעים
עוברים בו אשר ע"כ תגדל מאד מאוד הנפש בעוה"ז ותכסוף אליו ית' וזהו צמאה לך
נפשי כמה לך בשרי כן בקודש חזיתיך הלוי בקודש חזיתיך. בתשוקה וכוסף כמה והיינו
שהלוי שיהי' בעבודה בקדושה תוך תשוקה כמו כמו שנמשך ע"י המעג בזוק"א. וזהו דכתיב
מזמור לדוד בהיותו במדבר יהודה דפי' הודה הוא הודאה ושבח דכל הודאה ושבח הוא
למדריגה שלמעלה מהשגה כנודע. והוד המלך ע"פ הקדוש למעלה מדריגה כו ע"י היותו במ'
במדבר שהוא ארץ ציה ועי' התעוררות דזוק"א הוא מעורר כח פנימי' ועצמי וכמו שנראה ב'
במוחש דע"י יגיעת המוח בעמל רב ויגיעת נפש ויגיעת בשר הנה ע"ז בזוק"א ממציא שכלים נז'
נעלים יותר וכן הוא בעבודה דע"י בחינה להוצה זוק"א מגיעים למעלה מדריגה עליונה
יותר וכמאמר אין התורה מתקיימת אלא במי שמוסר נפשו עלי' ואז אור תורה מחייהו.
והנה ענין הוראה הוא ע"י בירור דזוק"א והיינו דכאשר מתבונן בקרבת הוי' הסוכ"ע דם
הוות שבסדר ההשתלשלות שבבחי' ממכ"ע הנה אמת הדבר שהוא רחוק מאד מאד מאורתו) והוא
מצד ירידת המדרי' דהשתל"ש העולמות ע"י שירד מטה מטה מדריגה אחר מדריגה עד שנתרחק
מאורו ית' והיינו מבחי' צו וקוו אוא"ס ב"ה להיות ארץ ושאום רחוקות יגשמיות ממנה כנ"ל הוא
בסדר ההשתל' דממכ"ע אבל אוא"ס ב"ה הסוכ"ע אינו בגדר השתל' כלל כי הוא ית' הוא השוה
ומשוה

ומשוה קטן עד גדול וכמ"ש הרמ"ק בה' לשבת המשפיע לראות בשמים ובארץ בשוה וכמו שהוא נמצא בעליונים
כך הוא נמצא בתחתונים.. דיבור דסוכ"כ הרי אין פירושו שהוא סובב ומקיף מלמע' לבד אלא שהוא למטה
כמו למעלה בתוך תוך כל נברא ונברא ממש. ומה שנקרא סובב ומקיף הוא לפי שהוא בבחי' העלם ולא
בבחי' פנימי' וגילוי. ולזאת הנה כאשר יתבונן האדם אשר בכל מקום שהוא גם בשפל החשך וצלמות ר"ל
שנדכא ונשבר מרוב חולי או אסור ונחבש בבית האסורים הנה הוי' הסוכ"ע נצב עליו ממש שהוא למטה
כמו למע' אז הנה תפול עליו אימה ופחד בחי' יראת בושת שהוא יראה עלאה ליירא ולהתבושש מגדולתו ית'
או יראה תתאה עכ"פ שלא לעבור עיני כבודו ית' ח"ו ולמסור לו את עצמו בחפץ ורצון פנימי ברצותו ית'
ותהיות ב' המדות הוא עיקר לכן נאמר וירא העם וינעו ויעמדו מרחוק. וזה מדת היראה עצמה שעליה
ליהם מצד בחי' קירוב נמצא כי אהבה ויראה הם שני הפכים וא"כ איך תהי' התכללותם כ"כ.
והאמת הוא אשר עיקר העבודה הוא שיה' התכללותם כ"כ [illegible]. דהיינו ואהבת את וגו' ולמלא שמאלא
מינא. אך העיקר הוא דהנה כמ"ש שלום שלום לרחוק ולקרוב. רחוק הוא בחי' יראה אהבה קרוב
א בחי' יראה שנעשה ביניהם שלום והתכללות כי שלום הוא המחבר שני הפכים וכמ"ש המשל והפחד עמו
עשה שלום במרומיו. מיכאל שר של מים וגבריאל שר של אש ואין מכבין זה את זה והיינו לפי שהמשיך ופחד
ו שנמשכה הארה יותר עליונה הכוללת ומחברת ב' הפכים לכך נעשה שלום והתכללות וכמו"כ לך
דנין אהוי"ר שמצד זה שאור הארה עליונה יותר מעניהם לכן מתכללים כ"כ וזהו דכתיב תתן אמת ליעקב
וא"ן אמת אלא תורה שהוא רק המאיר הכולל ונותן בה בה"כ קו דתפלה וקיום המצות וזהו בטחו בהוי'
עדי עד בענין הבטחון הוא שילך לבטח דרכו ושלא להתפעל כלל מן המניעים עליו או המונעים ויהי' בטוח
דרכו ושרה ובטחונו יהי' עדי עד שיש קצה כמה מדריג' ומדריגות ובחי' עדי עד הוא בחי' סוכ"ע דהנה בכל
כ מה שיש מניעות ומונעים על לימוד התורה וקיום המצות הוא מצד קליפות שהם [illegible]
וחי' מכ"ר אשר מלא כל [illegible] הנה הוי' נצב עליו וכמ"ש והנה אנשי [illegible] מלך. הנה
דבר הוא לפי כי ב"ה הוי' שר מלמש. דהנה תכלית השווה דבריאה והתהוות העולמות הוא
תאות [illegible] להיות לו ית' דירה בתחתונים וכמו שנא' ע"י [illegible] התברא [illegible] שלמטה ובזמן
גלות [illegible] ונמצא בסש"ב (פל"ט) בתכלית השלימות של ימות המשיח [illegible] במהרה [illegible] בימינו
כי זמן [illegible] אשר בכפי [illegible] גם בנשמ"ה להביא [illegible]

בשיר״ה. מצות התפילה יש מחלוקת בין הפוסקים אם היא
מ״ע מדאורייתא או מדרבנן וכמו שהובא בחינוך
מצוה תל״ג והנה רוב מוני המצות כמו הסמ״ג
והרשב״ם וכן דעת הרמב״ן בחינוך שכן העלו דהתפילה בכל
הנוסח התפילה היא מצוה מדרבנן, אך מדאורייתא הוא
המצוה שיתפלל האדם ויבקש בעת מן העתים אשר יצטרך
לדבר מן הדברים כמו בעת צרה. ובמצוה אז היא מצוה
עשה מדאורייתא שכוונת השי״ת בזה שיבקש האדם זה ממנו ית׳
לבד שימשך עי״ז ויהיו משרשי אמונה והוא לפי שע״י ידעו
ויבין שהשי״ת לבדו הוא לבדו המנהיג עולמו ומשגיח בכל פרטי
בריותיו וכי לו לבד היכולת להושיע וכמ״ש הרמב״ם בפי׳
המשניות בסנהדרין במשנת כל ישראל יש להם חלק פ׳ ב
בעיקר החמישי מהי״ג עיקרים שלו ע״ש ועפ״ז הפשט הוא
שמצות התפילה אינה מיוחדת דוקא לכל אשר הוא
מצרות ועומד לפני ה׳ בצדדים ובמצוה אלא גם לכל מי
שצריך לבקשה ע״י שיבקש בקשתו מהשי״ת ופעמים יקובל
וימלא בקשתו ופעמים לא והר״ג כמו ד״ה המוסר בקשתו למלך
ב״ו שאפי׳ כל איש למסור לו בקשתו אלא מפחות השפלים [illegible] ואין
ליחס זאת אל הענין ההתקרבות והריחוק כלל כ״א [illegible]
כללות בדבר גדול כו׳ אבל לא לפרטי צרכי [illegible]
הוא ית׳ בענין התפילה שמתפללים אליו ומבקרים [illegible]
תפלת כל פה .... (נב)

(ב) והנה להבין מעט מזעיר ענין התפילה ידוע בפע"ח דההפרש
בין ק"ש לתפילה הוא שע"י ק"ש נעשה יחוד או"א וע"י
התפילה נעשה היחוד דזו"נ ולפי שהיחוד דאו"א הוא נעלה
יותר לכן מצות ק"ש גדולה יותר עד שאפי' מי שתורתו
אומנתו חייב בק"ש אעפ"י שפטור מן התפילה אמנם מ"מ מעלה
יתירה בתפילה שהוא בעמידה לפי שזהו באצי' משא"כ
בק"ש שהוא מיושב לפי שהוא עדיין בבריאה כי אין כח .
כח לעורר היחוד דאו"א בהיותו באצי' אך ורק בהיותם
בבריאה ובחי' הבריאה נק' מושבותיכם כמ"ש בכל מושבותיכם
תביאו לחם תנופה כו' . והנה נודע שז"ת ענין יחוד זו"נ
מהו יש להקדים ~~האבה~~ הקדמה שא"א להפשיט הדברים מגשמיותם
דהנה מלבד הפשטה הידוע לכל שכל זה שדברי המקובלים
לאלקו' ית' בערכי הכינוים הגשמיי' כמו ראש ועינים ורגלים
כו' ודומיהן הכל משל ומליצה ומקרא מלא כתיב כי לא
ראיתם כל תמונה כו' . וכמ"ש באד"ר אלא שהם כחות
אלקי' שנק' כן לפי שהם מקור דמקור להתהוות הדברים
הגשמיי' שבעוה"ז שנקרא על שם כן כמ"ש בשל"ה גם לפי
שמהותם ועניינם למעלה ברוחניות באלקו' לפעול פעולת דוגמת
פעולת האברים שבאדם נק' על שם כגון יד האדם
פעולתו ליתן בו דבר לזולתו או ליקח ממנו כמו"כ למעלה בחי'
כח החסד להשפיע ומאירו ית' לנבראים נק' דרועא
ימינא כו' .

ח״ו ז״ז הרי לענין זה [illegible] יש שינוי בין זה האור להתלבשות
בבחי׳ גבורה והוא במה כו׳ שמתלבשת בחסד ומשפיע
חסדים ושמתלבשת בגבו׳ משפיע גבו׳ כו׳ . ולכן שפיר
אמרו שגם אל הוא בחסד דוקא ולא בגבו׳ אעפ״י שכוונתם
בשם לבורא עולם ז״ה הוא : שהבורא ית׳ בשם זה משפיע
חסדים כו׳ . וכן בשם אלקי׳ שמתלבשת בגדר הגבו׳ אף
לעשות דין ח״ו ועכ״ז הוא בחי׳ שם הוי׳ שמתלבש בגדר
הרחמים לרחם עמו כו׳ , ונמצא א״כ שהשמות יש לכל פעולה
מיוחדת וגלות שם הוי׳ בחי׳ רחמים ושם אלקי׳ בחי׳ דין
ושם אל או אלוה בחי׳ חסד כו׳ . ואעפ״כ בכולם הכוונה
על הבורא ית׳ ומש״ו ״ ״ ״ ״ ״
(ה) : וזהו שארז״ל במדרש פ׳ שמות בענין מאמר מרע״ה ו
ואמרו לי מה שמו מה אומר אליהם שהיו מבקשים משה
שיודעים הקב״ה את שמו הגדול א״ל הקב״ה למשה שמי
אתה מבקש לידע לפי מעשי אני נקרא פעמים שאני נקרא
בשם אל שדי . בצבאות באלקי׳ בהוי׳ כשאני דן את
הבריות אני נקרא אלקים וכשאני עושה מלחמה ברשעים אני
נקרא צבאות וכשאני תולה חטאיו של אדם אני נקרא אל שדי
וכשאני מרחם על עולמי אני נקרא הוי׳ שאין הוי׳ אלא מדת
רחמים עכ״ל המדרש והובא בפרדס שער ד׳ פ״ב והנה
במדרש זה נראה להדיא שהשמות הם על עצמות הבורא
ית׳ ומ״ש

ית׳ ומ״ש כמו שאמרו אם נק׳ אל שדי אם נק׳ הוי׳ כולל עד כאן
הוא ית׳ מ״ש ואעפ״כ מ״ש לפי מעשיו אם נק׳ מובן שהשמות הנ״ל
אומלו״ת מצד מהות ועצמות ממש אלא מצד מעשיו והיינו מצד
התלבשות בספירותיו. לפעול בהן ועי׳ המעשים בעוה״ז לדון את
הבריות ע״י מדת גבורותיו הכלולה וחב״ד ושאר מדות הקדושות
ואז נק׳ הוא ית׳ מש אלקי׳ שבשם זה מורה על הדין אלא
שאין השם מורה הדין בלבד אלא להודיע ית׳ המתלבש במדת
דין ושאם המדה מצד עצמה יש לה שם אחר והוא גבורה
או דין או פחד ולא נק׳ אותה בשם אלקי׳ כי אם באלוה
אלא כאמור כו׳ וכשהוא ית׳ מתלבש במדת נצח להלחם
עם הרשעים (שנה״ע ע״י מדת הנצח כמ״ש ויז נצחם על בגדי
כו׳ ואה״ל והנצח זו כבוש ירושלים כו׳ וגם מלחמת עמלק
כתיב גם נצח ישראל לא ישקר כו׳ כמ״ש במק״א) אז הוא
ית׳ מש נק׳ בשם צבאות ע״ש היותו מתלבש במדת הנ״ל וכמו
בחי׳ צבא המלחמה כו׳ ועוד יש ביאור פרטי בשם זה
ובמאמ״ר נק׳ ומזה מובן היטב ענין הנ״ל בכשאר השמות;
(ואין) ומזה מובן היטב גם איך שהוא ית׳ מצד עצמותו ממש
אין שום שם מורה עליו כי אינו נתפס בשום אות
או מדה ח״ו כמ״ש המקובלים ואעפ״י שאמרנו שאדרבה צריך
לידע איך שהשמות הנ״ל מורים על עצמותו ולא על המדה
לבד והכוונה לשמות הנ״ל על המדה מצ׳ון הכי הוא באלו ותפלו
ולא שאינו

לכן שאינו אלוה כלל כו' אבל הענין כדפרישית שהרי נת'
שהשגות הנ"ל מורים על עצמות המדו' פרטים גם אז
בחסד כו' והוא ית' לאו מכל אלין מדות איהו כלל אף
אחר שיהי' לו ית' גם פרטי אלא דהיינו דוקא מצד מהו'
טרם שמתלבש בספירות אבל כשמתלבשת בספירותיו עי'
שמתצמצם אורו הגדול להתלבש בספי' חסד אז נק' כו'
שנמצא מהתלבשות בהן נעשה לו גם תואר פרטי כגון
בהתלבשות במדת חסד נק' חסיד וחסדן ובהתלבשותו במדת גבו'
נק' גיבור כו' ודיין כו' (הגם שאין נעשה בו ית' שינוי
בעצמות ח"ו להיות בה בחי' פרטי, אלא שנראה שהוא
כן מצד פעולותיו וכמ"ש בפרדס משל המים שבזכוכית שנראין
נעשה בהם כפי הזכוכית ואין השינוי נעשה בהם באמיתית
כו' ע"ש בשער כ"ד פ"ד) אך מצד תואר זה אמנ'
נקראין לו ית' מש שנראה בו ית' התואר הנ"ל בשם
משגות הנ"ל המורים על תואר פרטי זה אל או אלקים
כו' ואין השם להתואר ולהמדה אלא לו ית' מצד נראת
תואר זה ומדה זו כו' וכמו ההפרש בין חסיד לחסד
המדה נק' חסד והאדם שנעשה מדה זו נק' חסיד.
וכן ההפרש בין חכמה לחכם שההשכלה נק' חכמה והאדם
שנעשה חכמה נק' חכם כו' ונמצא גם זה הוא להאדם
מש שאינו מהות חכמה מצד שנעשה בו תואר זה
עלי' התלבשות

שלו. התלבשותם בחב״ד כו׳ ובמ״כ למעלה וכמ״ש התלבשות
אלו הפשוט זה להיות חכם בחב״ד שאז נקראים לו שם מן
השמות המורים על החב״ד והוא שם מ״ה וכמ״ש התלבשותו להיות
חסיד בחסד שאז נקרא לו זה שם אלוה כו׳ .. ונמצא שם זה
אינו למדות החב״ד והחסד אלא למה״ע זה רק ששם זה נק׳
לו זה כאשר מצמם פשוטו אורו הגדול להתלבש במדם
פרטי להיות חכם בחכמה כו׳ ואעפ״י שמצמם עצמו הרי זה
הוא זה המלבש במדת החסד הוא ממש אחדות פשוט כמו
שהוא נקדם הצמצום אלא שנראה בו הצמצום לענין הנבראים
ומהו לפי [struck] אם נק׳ אם ממש שהרי אין. כמו שאין הוא
נקדם ההתלבשות במדה זו כו׳ רק שמצד ההתלבשות
יכולים לקרוא לו שם אל או אלקי׳ או הוי׳ כו׳ ומש״כ
כשאינו מתלבש עדיין בספירותיו אין לו שם ומדה שורה
עליו משום דלאו מכלא איהו כלל. ...

(ג) ועפ״י ~ זה שכת׳ ומבן הנ״ל כידוע דהנה בספרי אורז
על פסוק וי׳ כהוי׳ אלקינו בכל נקראים אלו אלקים ולא למדותיו
כו׳ ומה אמרו וכי אפשר לדבק בשכינה כו׳ אלא
הדבק במדותיו כו׳ ואם היות כי יש לחלק בין מדות ה׳
הנקרא אלו להדבקות זה עדיין נשאר ומאמר ופנו זה [struck]
ישראל מעין ואינם נאמנים ופנו שאינם ודעים לכוון בשם
דלפאו נשה כיוון שנצווינו לקרוא אלו דהיינו למה״ע זה
שאינו נתפס

לתפילה ואפשר שגם בתפילה יש לכוין כן באמרו בא"י ואתה
היינו להודיע כמו שהוא טרם התלבשותו במדותיו שאין שם המורה
אליו רק באמרו אתה לנוכח והוי הוא כמו שמתלבש אחר במדה
ההיא שבברכה ההיא שם הוי׳ בהגע פתח אחר בצירי בביאורי
(ח) והנה בזה יבואר לנו שום נכון לקושי׳ הריב"ש ז"ל בתשובותיו
סי׳ נ"ג על המכוונים בתפלתם בענין הספי׳ ומתחלה צריך
אני להעתיק צדת לשונו וז"ל ופעם אחת שאלתי להמקובל דן
יוסף ז"ל ששמעתי מאוד הרבה איך שהי׳ חכם בתלמוד וחסיד
גדול איך אתם המקובלים בברכה אחת מכוונים לספי׳
ידוע ובברכה אחרת לספי׳ אחרת ועוד הכי יש אלקי׳ לספי׳
שיתפלל אדם אם יצטרך לו חולה לו שתהי׳ התפילה כלא לשם
עה"ע אבל לדבר הזה כמו שיש לו ריב ושואל מן המלך
שיעשה לו דין ובקש ממנו שיצוה אל היושב על המשפט
שידון לו שיצוה ולא אל הסופן הממונה על האוצרות כי תהי׳ שאלתו
מטעות וכן אם ישאל ממנו יין יבקש שיצוה לשר המשקים
ואם ישאל לחם ש יצוה לשר האופים לא בהיפך גם כך הוא
בענין התפילה שהוא לעולם לעה"ע אלא שיכוין המח להמשיך
השפע לאותה הספי׳ ~~המיוחסת~~ המתיחסת לאותו הדבר שהוא מבקש עלו
כמו שתאמר שבברכות על הצדיקים יכוין לספי׳ הנק׳ חסד שהוא
מדת הרחמים ובברכת המינים יכוון לספי׳ הנק׳ גבור שהוא
מדה והנשה עכ"ל. וזה בואם לי החסיד הנז׳ כוונת
המקובלים והנה

שלם המבוקש אם לא שנתלבש בספי׳ החסד כו׳ ולפי ענין
בקשתו של זה והוא נושא ~~אלומה~~ אלומתא לכאו׳ נו׳ יושב זה צל
ענין ההלל שמשבחים לו ית׳ כדי להמשיך עי״ז הודו והעלם
אל הגילוי דאצי׳ הרי לאו מבא״ן איהו כלל ועי׳ ההילול
שנתלבש בהן פו״ו ושך בגל ורם המבוקש כו׳
(ט) אך ליישב זה צריך להקדים בהקדמה זה שנת
אצלינו בענין ההלל דלכאו׳ תמוה ומה הוא ית׳ צריך
לשבחים שלנו שאנחנו משבחים אותו והלא כל דיירי ארעא כלא
ואם לזה זה שנצטווינו להודות ולהלל כו׳ והנה שיש מי
שיישב ענין זה והוא כדי לזכך נפשותינו בזה שנהי׳
מכירים ויודעים בטובת השי״ת המופלגה עלינו ומה לא
לו לבדו ית׳ היכולת לשנות הטבע לכל אשר יחפוץ כו׳
וכשנזכך נפשותינו יהי׳ כלים מוכן לקבלת הטובה כו׳
עכ״ז באמת יש בזה ענין נסתר ופנימי עמוק והוא ש
שכבר הקדמנו שהי״ס הן כלים שבהן ועל ידן הא״ס
פועל בעולמות להחיותן ולבנות ולסתור ולהרוס ולעקור
ולנטוע כו׳ ובלי אמצעות הספי׳ א״א להעולמות להכיל
ולקבל הארה מא״ס בעצמו שלא יתבטלו במציאות וכמש
באגה״ק עי׳ ולבש צדקה כשריון כו׳ ואמנם מודעת זאת
שבאמת לגבי עצמות א״ס הי״ס בטלין ממש ואפי׳ חכ׳
שהיא ראשית הי״ס הוא נחשבת כעשי׳ גופני ~~ממש~~ לגבי
עצמות א״ס

בשמוע שמבקשים חנון ומחון כו׳ והשפעה מ׳ כד׳ שני ספי׳
חו״ב וכן רפאינו שני ספי׳ נ״ה ולכן צריך להמשיך תחילה
התלבשות אא״ס בחו״ב ונ״ה כנ״ל. והיינו שני שמהלים לפני
ענין התלבשותו בחו״ב ובנ״ה שפועל על ידי פעולות גדולות
בהפעולות כמ״ש אתה חונן כו׳ כי אל מלך רופא נאמן כו׳
ועי״ז נמשך האא״ס ונתלבש בהן ולכן צריך לכוון בשם ההוא
שעל ידו מתלבש באותה הספי׳ דהיינו הך משום שע״י
פעולים בייחוד התלבשות אא״ס בהספי׳ ואז פועל מבוקשו
בכל כו׳, ומעתה לא קשה לא קושי׳ הרו״ב שהוא ית׳ יודע באיזה
דרך ישלים כו׳ דודאי דבריו אמת אבל זה ע״י הכוונה בשם
עדיף טפי טובא משום שזה הדרך להמשיך אא״ס בהספי׳
ההוא המיוחדת לפעולה ההיא ע״י הה״ל והשבח
משום שבאותה השפעה גדולה הוא כו״ע ע״י כוונה והשבח של
הברכה נמשך האא״ס בתוך הספי׳ ההיא ובה ועל ידה
יפעול לו בקשתו ושאלתו ; . .

(ויובן) ועפ״י המבואר למעלה יצא לנו ביאור נחמד בענין
היחודים העליונים שהתחלנו לדבר בהם לעיל אות ב׳
דהנה ידוע לכל מעיין בס׳ המקובלים כמו בפרדס ובכתבי
האריז״ל איך שעיקר מגמתו בתומ״צ ובק״ש ובתפלה הוא ליחד
יחודים עליונים יחוד זו״נ או או״א ויש כמה מעלות ומדריגות
בענין היחודים ולפי מהות ומעלת ומדריגת היחודים כך היא
מעלת היום

ועלות היום כמו בשבת היחוד באופן זה וביו״ט באופן אחר
וכן בר״ח כו׳ . ולפמ״ש אינו מובן מהו הרעש כ״כ בענין היחודים
הלא נודע שכל ההשתל׳ העולמות הוא רק כטיפה מים אוקינוס
לגבי אא״ס ב״ה ואפי׳ א״ק שהוא ראשית כל העולמות וכללותן נמשך
מאא״ס ע״י צמצום עצום והוא הענ״ט המבואר בע״ח שנסתלק
האור ונשאר רק רשימה ומאותה הרשימה הוא שרש דשרש
להתהוות א״ק ואח״כ נתצמצם א״ק וע״י הצמצומים נתהווה מזה
עולמות שלמטה מזה ואח״כ כמה השתל׳ עד שנתהווה אוא
וגו׳ כו׳ . ואא״כ מובן היטב איך דאין ערוך כלל להם ד
דאצי׳ הנק׳ או״א או זו״נ לגבי אא״ס ב״ה ומכ״ש מה שאין ערוך
הטיפה מ״א לגבי ים אוקינוס כו׳ לפי שהים יוכל לשער כמה טיפין
יש בים משא״כ הספי׳ לגבי אא״ס אין ערוך מכ״ש כו׳ . וכיון שכן
לפ״ז תמוה שהרי כל ענין ומחשבת הוי׳ ראוי להיות בהשכלת אא״ס
ב״ה בעצמו מה שאינו יתב׳ מזה פי׳ והוא עיקרא ושרשא דכולהו
עלמין ואליו תכלה נפש כל חי אבל מה יתן ומה יוסיף לנו כ״כ
ענין היחודים זווגי המדות וספי׳ עליונים המה שיהי׳ היחוד תמ״ס
גילוי אא״ס מש״כ כיון שכללות הספי׳ כלא ממש חשיבי ואין ערוך
כלל לאא״ס ואא״כ איך יהי׳ כל עסקינו בענין הטיפה מ״א לבד
כו׳ . והוא לכאו׳ קושי׳ עצומה ופליאה נשגבה ועוד קושי׳
דבאמת מבואר בגה״ק בדוכתי טובא דיחוד יס״ע עליונים ג״כ
יחוד קוב״ה ושכינת והאיך הוא כיון שהם אין ערוך מש
לגבי הבורא

הי' לנו לכוין להמשיך אוא"ס עצמו בבינה וכן עד"ז ביחוד זו"נ.
שהעשן שהאוא"ס המלובש בז"א יאיר ויתגלה בנוק' ומשם ימשך
לנו לעשה בעולמות בי"ע המקבלים ממנו ומה צריך לנו ביחוד הז"א
דוקא הי' לנו לכוין להמשיך אוא"ס עצמו בנוק' כו' והתשובה בזה
הוא דכמו שנת"ל למעלה שא"א לעולמות לקבל שום המשכה מאוא"ס
עצמו בדרך גילוי א[illegible] ע"י הספי' משום דאז יתבטלו ממציאותם
כו' כמ"ש הטבע המאציל העליון בבחי' הים שהאציל שיהי' מקבלים
הארה והשפעה גם מזה דוקא כמו עד"ז באדם יש שכל ומדו'
ומחדו' היות שכולן שרשן ומקורן מהנפש עצמה ע"י המשכת אור
הנפש בתוכן הוא מתחילה בשכל ואח"כ ע"י אמצעות השכל דוקא
נמשך אור הנפש בתוכן בהמדות לגבכן ולתקן ולא ימשך מהנפש במדו'
שלא ע"י אמצעות השכל כנראה בעולל שעיר פרא אדם יולד ואינו יודע
איך ישה מדותו מה ירצה ומה לא ירצה אבל ע"י השכל נמשך אור
הנפש לתקן המדות ולהתאוות דברים גדולים שראוי להתאוות אליהם
ולמאוס דברים שאין ראוי להם שמצד המדות עצמן הי' חומד
אותן וכן הקטן ששכלו קטן ותאוה לדברים קטנים ובשיגדל שכלו
ימאס באותן הדברים ויתאוה למה שראוי להתאוות לאה"ב את ה'
ולעבדו כו' וכמ"ש לפי שכלו יהולל איש כו'. וכן עד"ז ע"י המדו'
יקבל הכח שא"א שיחשוב באיזה דבר בכח שיהי' לו איזה חשק
ורצון בכח. גו ולפי המדה כך יהי' הכח אם הוא עשה מאהבה
ותשוקה או כעס ונפרדה או התפארות כו'. וכן הדיבור מגי'
ע"י המח

ע"י המוח דוקא ובלתו אפשר להגיע אור הנפש בדיבור אף לא
ע"י אותיות המוח כו', וכמ"כ עד"ז יובן גם למעלה ענין השפעת אוא"ס
בע"ס שתחילה מאיר האור בחב"ד ואח"כ ע"י חב"ד דוקא ומקבלים המדו'
הנק' ז"א ואין דרך להגיע השפע במדו' בלי אותיות חב"ד וכן ע"י
ז"א נמשך אח"כ לנוק' בבחי' מח ודיבור כו', ונמצא כשבזו"ן יחוד
והשפעות האא"ס במל' הנק' נוק' בז"ן ע"י אותיות המדות
עליונות הנק' ז"א שתחילה יתלבש האור בתוכן ואח"כ ע"י נמשך
בדיבור העליון הנק' מל' או בינה הנק' לאה וכן עד"ג יחוד
והשפעות אא"ס בבינה בז"ן ע"י החכ' דוקא ומגיע יחוד או"א
ויחוד ז"ן שהוא השפעות אא"ס ע"י אותיות גוונים המדו'
כו', ונמצא שע"י יחוד וגוון המדו' הנק' ז"א ונוק' מתייחדים
ויש שם שמות הוי' אדם או הוי' אלקים שהוא בחי' התלבשות
האא"ס שבמדו' הנ"ל שבז"א מאיר האור בגלוי יותר ולכן
הוי' ובמל' מאיר בצמצום יותר ולכן אדם אותיו ע"י גוונה
המדו' מתגלה בחי' הוי' באדם דהיינו שבשם אדם שהוא בחי'
צמצום ההארה להיות להחיות נפרדים ובע"מ לאשתמודע אדון
על כולא כו', והוי' שם גילוי האא"ס בותשם דום ובחי' הוי'
שהוא כמו שמאיר בז"א שלא ע"י צמצום כ"כ, וזהו הנק' גם
יחוד קוב"ה ושכינתא כי האא"ס שבמל' הנק' דיבור נק' שכינתא
ע"ש שאופן ומתלבש בעולמות התחתונים והאא"ס כמו שהוא בז"א נק'
קוב"ה ע"ש שהוא קדוש ומובדל מהתלבשות בו אלא שהוא גם ברוך
ונמשך להאיר

פליג תנאי דר״פ הי׳ נורא עד בכל למבק בעוידה יאו פ
פסוק ראשון לחד ע״ש) ע׳ הא״ה שבכל מאוף וידוע ג״כ שצריך
למסור נפשו באחד ׳ הנה ע״ג הוא גורם בחי׳ עלות החיות עד
המקור הראשון הוא מאס ב״ה להמשיך משם חיות חדש מיש ובהיות
כי המחשבה גו ראשית התגלות הוא בהפע שהוא ראשית האצי׳
וגם הוא הכלי לגלוי מאס בממ״ס ומ״ש לכן מביא בפע״ח
שבק״ש הוא יחוד או״א דהיינו המשכו׳ החיות והאור מאס
בקס״ס ומשם נמשך לבינה שהוא בחי׳ אין מיש תרדלו פוי׳
ונמצא שהמחשבה גו ע׳ הנסן והנה דבכל ~~[illegible]~~ מאודך הוא ~~[illegible]~~
מעין ודוגמת המחשבה הכללי׳ שבר״ה ע׳ תקיעות שופר מאלוה
שבר״ה הוא המשכות חיות כללי לכל השנה כולא שהוא כלל
לכל המשכות פרטיות שבימות השנה ובכל יום הוא המשכה
פרטיות לאותו יום בלבד ואח״כ בשבוע נעשה ונמשך מהמשכה
גו התחלקות והמשכות פרטיות לבמת פרדול צ״ון שיהיו
רואים ליחוד וגוונו והעיקר הבפן הוא מברכות אבות
ואח״כ גם כן באתה גיבור בחי׳ שמאלו תחת לראשי ובאתה
ובאתה קדוש ויום תתבנה והוא ג״כ כמו שזהה מתחיל בעמן
הכולל בפרטיות ובחי׳ שמאלו תחת לראשי ולכן הם ימי הדין ואח״כ
מתחיל בחי׳ ויום ~~[illegible]~~ תתבנה ובחי׳ ויפה עד סול ימות ~~[illegible]~~
החול כידוע אלא שבר״ה ויהכ״פ וסובות הוא בעמן בכללות
ואח״כ בכל׳ הוא רק ב בעמן פרטי לאותו היום וכמו ~~[illegible]~~ שנדעון
הבק״ן דר״ה

הנ"ל דר"ה ויוהכ"פ נעשה אח"כ היחוד והזווג העליון בשמו"ע ואז
הוא תוספת הטיפה ואח"כ וכו' בבחי' עיבור נשי' הנ"ל נגן דגד"א
וזהו עבודת תהי' לפם כו', כמ"ש ע"י בנין ז"א בחי' ברצוא דצלות
נמשך אח"כ הטיפה בשים שלום והוא ההוספה הפנימי ואח"כ שנמשך
בלוח בנ"ה רק שנמשכים ועולה לעולה עד שנמשכים בז"א אולם
לא הי' אפשר להתמשך בז"א אם לא שיבנה ז"א מתחלה
דבחי' ה' פרצוף שיהי' ראוי להוליד ולזה בתחלה בג"ר דשמו"ע הוא
הבנין דז"א, ע"י הוספת אח"כ בהן בבחי' המוחין ואח"כ נעשה
ההוספה הפנימי בשים שלום ואח"כ ונקבלים ההוספה גו גם העולמות
דבי"ע בובא לצוין ונקבל עולם הבריאה ובשיר שלום בעולם ה
היצירה ובפיוטים הקטורת במעשה נמצא שנמשך גילוי החיות
והוספה החדשה ואח"כ ונורא דכולא בכל יום עד שנמשך גם
בבי"ע וכו' ובכל פרטי הנבראים שבהם שנתחדש בהם ה
החיות בכל יום ובנ"ש בפ' יהי' בעיניך כחדשים כו'
ובנ"ג הוא ע"י נ"ש ושמו"ע ושאר סידור התפילה וכו'

(יב) ולהבין זה בפרטיות במעלה, הנה יש להקדים מה
בפ' בפ' ראשונה דק"ש יש בה שם מ"ב כנגד
מ"ב תיבין שבאהבה רבה ובשעריך ובפ' והיה יש בה שם
ע"ב כנגד ע"ב תיבין שבוהי' עד ושמתם כו', ולפ"ז תמה הוא
בהיות ידוע דפ' שמע והי' הן חו"ג ואם כיון שמע הוא
חסד איך שייך בו שם מ"ב שהוא מבחי' גבו' דגבורה כנ
העולמות הוא

העלמות הוא ע"ז. שם מ"ב משום שמבחי' הגבורה בא סיבת
העלו' וההסתלקו' כמו שטבע האש לעלות למעלה וכן הוי' א"כ
שמבחי' גבורה דלכך נ"א בפ' צו וחרה אף הוי' כו' איך
שייך בו שם ע"ב שהוא חסד. שהוא בגימ' ע"ב וי"ב ומובן
וזה שמעתי מהרי"ל ע"ד דאחליפו דוכתייהו אור החסד בכלי הגבו'
ואור הגבו' בכלי החסד כמ"ש בזוהר ובע"ח והנה בפ"פ שמע
האור הוא מבחי' הגבו' ולכן השם הוא מ"ב שהשם
הוא בחי' האור כנ"ל באותיו' הקודמים בארוכות ואעפ"י הכלי
הוא חסד ומש"ה נזכר בו ואהבת שהאהבה הוא בחי'
חסד כו'. ובוהא"כ האור הוא חסד ולכן השם הוא ע"ב
והכלי הוא בחי' הגבו'. ואל יקשה המעיין דמ"ש בסידר
להיפך דשמע הוא אור החסד בכלי הגבו' כו'. דבאמת
אלו ואלו דא"ח הם והנה כאשר אם כותב כאן כן ש
שמעתי זה ידוש באדמו"ר נ"ע בליל שב"ק פ' נח
שנת תקס"ה בארוכות בעת היות משולחי הרב הג' ר'
אהרן מסטראשעלא נכד הבעש"ט ז"ל אצל כ"ק ועמהם יחד
שמעתי מאור הכל ז"ל ומ"ש בסידור ז"ל שאמר ג"פ בפעם
אחד והיינו כי שניהם אות כי השמות הם ממוצעים
בין אורות לכלים ובנ"ג אצלנו ע"פ את שבמות תשרוקי'
יע"ש בהביאור והענין יובן בהקדם תחילה. נבדת ביאור ענין
יש מאין דהנה בחי' התהוות יש מאין הוא באמת בכל
העולמות היום

העולמות היינו למטה שמים וארץ בשנוי ומתהוים בכל רגע
מאין ממש להיות יש ודבר כמו שהן עתה ובמאמר המחדש בכי'
מע"ב כו'. והתהוות זו הוא ע"י המשכות החיות ומציאות מא"ס
ממש הבבע"ג ולמעלה מהזמן כו'. וכן למעלה בחי' חכ"ע הוא מתהוה
מאין ממש מא"ס ב"ה כדכתי' והח"כ מאין תמצא שא"ס, שהוא
למעלה מעלה הרבה מהנאצלים נוסף להיות אנת חכים ולא
בחכ' ידיעא כו'. אמנם הנה ידוע שיש הרבה עולמות
לאין קץ ובדרך כלל הם ד' עולמות אבי"ע ובכל עולם
ועולם יש י"ס והח"כ שהוא ראשית הי"ס הוא נתהוה
בבחי' מאין ממש מא"ס ב"ה המאיר באותו עולם משא"כ הט"ס
נמשכים מהח"כ בבחי' השתל' מעלה לעלול שהוא יש מיש כנ"ל
בפרד"ס והובא באגה"ק בביאור איהו וחיוהי כו'. ואמנם
הנבראים שבאותו העולם הנמשכים ממדות הז' שבאותו
העולם הוא ג"כ מאין ממש והשתל' מע"ע הוא רק בהספי'
עצמן גלות בחי' הח"כ שנתהוה מאין ממש ומגיד
וראשית מאחרית פי' מגיד לשון המשכה כמו נהר דינור
דנגיד ונפיק כו'. וראשית בחי' חכ"ע שנתהוה מאין
באחרית הוא מל' שיש בה הכח להוות מאין ליש כמ"ש
בזהר ע"פ זה והנה ידוע המובא בע"ח שמל' דאצי' נעשה
עתיק לבריאה ומל' דבריאה עתיק ליצירה כו'. פי' שמבחי'
אחרונה דאצי' שהוא המל' נעשה בחי' עתיק לבריאה
בחי' א"ס

בחי' אס"ה עדיין לגבי עולם הבריאה והחכ' דבריאה נתהוה
ממנה בבחי' יש מאין ובנודע שפרסא מפסקת בין האצי'
לבריאה והאור המאיר בבריאה עובר ע"י הפרסא כו' והוא
של תולדה בבחי' מאין ליש ועד"ז מל' דבריאה נעשה עתיק
ליצי' והחכ' דיצירה נוסף ממנה מאין ליש ואונם מחכ' דיצי'
עד מל' דיצי' הוא מבחי' השתל' עו"ע ומעד"ז מחכ' דבריאה
עד מל' דבריאה כו', כמ"ש. ומל' דיצי' נעשה עתיק לעשי'
ונוסף ממנה החכ' דעשי' מאין ליש ומח"כ מחכ' דעשי' עד מל'
דעשי' נתהוים בבחי' השתל' עו"ע ואונם זהו ... קס עצין
ומח"כ מבחי' מל' דעשי' נתהוים מאין ליש הנבראים דעשי'
והשכל אנשי שבנפש השכלית שבאדם כו', שנמשך משורו
האופנים והנה המשל לזה איך שהחכ' נתהוה יש מאין
והשאה הט"ס נמשכו נשפעים מהחכ' בבחי' עו"ע הוא מובן
גכ' בנפש שהמדות אנו רואים שנשפעים מהשכל בבחי' עו"ע
שמהות השכל ממש נתהוים המדו' והשכל נתלבש בתוכן
להיות להם לאור וחיות ונראה במעלול שלפי השכל וההתבוננות
כך היא המדה אה' או יראה ומש"ה לפי שכלו יהולל איש
ובעד"ז המדו' נתלבשים במוח הרי שמהות המדה ועצמותי'
ממש נגלות במוח ושאב התהוות השכל מלמעלה והשכל אינו
כן שאין בחי' הכח שלמעלה מהשכל נתגלה כלל בהשכל אלא
שנולד השכל ממש בבחי' יש מאין דהיינו שאין השפע
השפע נתגלה

השפע ונגלה כלל ולפני רוב גבהות מן המשפיע וג"ש והח"כ
ואין תוצא ומציאה כמו המוציא ומציאה שאינו יודע מי בא
ומציאה גם כן תוצא הח"כ בבחי' ומציאה כו' וכ"ג ולפני שהח"כ
הוא ראשית כוחות הנפש והתהוות ונפש השכלי' עצמה,
לכך הוא בבחי' מאין ליש ושא"כ המדו' והמ"ח ודיבור שהתהוותן
ע"י הח"כ הוא בבחי' יש מיש מו"ע כו' והמשל מובן לו
שהח"כ שהיא ראשית הי"ס הואיל והתהוות הוא מא"ס בכ"ה עצמו
לכך הוא בבחי' מאין ליש שהרי א"ס מרומם ונשגב מאוד אבל
שאר הי"ס שהתהוותן הוא ע"י הח"כ הוא בבחי' יש מיש מו"ע כו'
ורק צ"ל דמ"ש שאר הט"ס מתהווים מהח"כ בבחי' יש מיש מו"ע
הוינו מבחי' השפעה שמקבלים מהח"כ אבל בבחי' ~~התהוותן~~ התהוות
מהותן ועצמותן שהיא גם כ"כ מהא"ס ע"י לית אות יו"ד ודאי
~~שהוא~~ נגדו גם כ"כ מאין ליש וזה פשוט אלא שיש לפרש שכנתהווה
הח"כ מא"ס מאין ליש נתהווה גם כ"כ עמה הט"ס מאין ליש והי'
בבחי' העלם והתכללות בח"כ ובה"ע וד"ש של מילוי היו"ד כמ"ש
ואח"כ התהוותן בבחי' גילוי והעלם דח"כ הוא בבחי' יש
מיש ו"רק שהח"כ ראשית התהוותם בבחי' גילוי היא מיש
מאין סו"ל מאין ליש אבל הט"ס התהוות גילוי' כמו שכתוב
באצי' הרי הוא והח"כ ואח"כ הוא יש מיש כו' והתהוותן
מרבן שבח"כ שנמשך מאין ליש והא"ס הוא נעלם מאוד ואין
מאן נק' עילוי עד שמתאצלים בבחי' גילוי מהח"כ עצמן אך
הענין זה.

אינו ב' [illegible] שהח"כ נתהווה מאין ליש ואין זה [illegible] והעלם [illegible] נאצלים [illegible] כו'

והווה ואין ליש בשכל הנפשות השכלי׳ שבגוף ד׳ האדם ועי׳
כמה ירידות שהרי נשכים ושגרי האופנים כו׳ ואם
ולאה השכל והשיג שפלות ודלות ערך השכל האנושי
לגבי החכ׳ דאצי׳ שהרי אין לשער כלל ריבוי הצמצומים
והירידות העצומות שיש בהתהוות השכל האנושי מחכ׳
דאצי׳ ומאות יש צמצומים רבים עד אין קץ ומה שנת׳
כאן הוא רק הצמצומים כלליות כו׳ ויותר הרבה מזה
שאין ערך טיפה לגבי ים אוקינוס כו׳ עדיין כשנערוך אותו
לגבי האאס בזה עצמו ימצא ששניהם שוים אצלו ית׳ ממש
דכמו שהשכל אנושי אין ערך לו ית׳ כלל שהרי אין ערוך
לגבי החכ׳ דאצי׳ כלל והחכ׳ דאצי׳ אין ערוך כלל ל
לאאס כנ״ל מש אין ערוך החכ׳ דאצי׳ לאאס ממש כמו
שאין ערוך לו ית׳ החכ׳ דעשי׳ בהשוואה א׳ ממש והיינו
משום שאאס כשמו כן הוא ולגבי דבר שבגבול הרי מספר א׳ עם
ריבוא רבבות פעמים אלף אלפי ורבוא רבבות הן שוים ממש
בלי שום יתרון והעדפה זה על זה כלל וכלל שאף תאמר.

שבבחי׳ הגבול נמצאים ריבוא רבבות פחות מאחדים אף
אינו גבול (וכמש חכמי המחקר שא״א שיהי׳ גבול גדול מגבול
וכיון שבבחי׳ גבול נמצאים ריבוי רבבות גבול וא״א לומר
שהאחדים נמצאים בו יותר דאס תמיד שבגבול גדול מגבול
כמו וזה אינו אלא ודאי הן שוים ממש ומכש עדיו לגבי
אאס שוים

א"ס שוים ממש החכ' דאצי' עם החכ' הגשמית ולא דוקא
החכ' דאצי' עם חכ' הגשמית שבהם נק' בשם חכ' אלא אפי'
החכ' דא"ק עם הדומם והצומח דעשי' הן שוים ממש לגבי
הא"ס כמו שאמ' אוריי' השוה ומשוה כו'.

(יג) אמנם הנה השוואה זו הוא לגבי עצמות א"ס
ממש והוא שלמעלה מהארה המתלבשת תוך העולמות
אלא שסובב כ"ע ושא"כ מצד הארתו המתלבשת בהעולמות
ובחי' ממכ"ע ובבחי' ממכ"ע הרי אדרבה יש מעלה ומטה
שבאצי' הארה גדו' מגילוי רב ועצום יותר ובבריאה כו'
עד הע"ש. והנה המשכת החיות מא"ס בתוך העולמות
בתחילה הוי' זו עצמו בבחי' חסד חינם כי חפץ חסד הוא
וכמ"ש בזהר כד סליק ברעותא כו'. ואח"כ באתעדל"ת תלוי
ולתתא להוסיף הארה ע"י תפילתינו ותמיד את ההארה
שמוסיפים הוא ג"כ בתום ורבה על העיקר משום שההמשכה
הוא מבחי' א"ס הסובב השוה ומשוה כו' שמזה נמשכים
הארה מחודשת ממש בכל יום להתלבש תוך העולמות מה
שלא הוי' כזאת אתמול כי הוא בבחי' א"ס כו' ולגבי ההארה
זו מתבטלים הספי' והעולמות ומה"ע היחוד כו' והנה כבר
נת' שכולו לקבלה שיתלבש א"ס בתוכה הוא בחי' החכ'
משום שהוא בחי' כח מה בחי' ביטול וזהו הכלי להשראת
א"ס שאין עוד מלבדו וכולא קמי' כלא כו' ואח"כ התלבשות
בשאה"ס

בשאלה הט"ס הוא ע"י אמצעות החכ' שהחכ' מתלבשת בבינה
שבתוכה אוא"ס כו' לכן בנ"ש שאז הוא המשכת הארה
חדשה מאוא"ס הוא הענין יחוד או"א דהיינו שאבא הוא
בחי' חכ' ומקבל בראשונה ההארה ז מאוא"ס ומאיר ומשפיע
אח"כ בבינה כו' ואמנם זהו לגבי הארת אוא"ס המתלבשת
באצי' ובודאי יש כמה וכמה עולמות לפני האצי' וההארה
זו נמשכת תחלה בהן ומתלבשת תחלה בחכ' שבאותן
העולמות כו' עד שאח"כ מגיע באו"א דאצי' ומה ~~ש~~ שנק'
יחוד או"א הינו בבחי' האצי' ולמעלה מזה לא רצה
לדבר בענין גבוה כזה אבל הכלל הוא שבנ"ש נמשך הארה
מחודשת ~~מאוא"ס~~ ממש ומקורא דכולא הוא אוא"ס הסובב
ממש וכמ"ש להדיא בלקו"ת פ' וירא וגו' ואין לך שום
זיווג גדול שאין זיווג דאו"א עדיף לכן כו' גם או"א
לוקחים חיות מנה"מ ולמעלה עד המאציל העליון כו' הוא לבדו
יש בו כח לחדש תמיד לפי שאין לו סוף משא"כ בנאצלים
שאין להם אלא לעצמן מה שנתן להם ולמעלה לכן ד"ע שאין
שאין זיווג למטה בג"א שאין זיווג ההוא נמשך ולמעלה עד
אוא"ס ומהו כוונת יחוד נ"ש באמיתה כי כבר ידעת
שהיא זיווג אלא להמציא מוחין חדשים לז"א הבנים שלהן
כדי שיוכלו גם הם להזדווג ולהוציא בנים אחרים ולכן צריך
בשעת נ"ש לכוון ולהשלים הזיווג עד אוא"ס כי ז"א מקבל מאו"א
ומשם ומשם

זה שהאדם אוכל ומתפלל אח"כ בכח זה ולכן כ"ז ל"ט
קלפות החורש כו' שהבירורים. העולים אח"כ ע"י
התפלה הם גורמים השפעה זו ונרמז זה בתיבת
שוע שם ע"ב ונ"ב בכוונת האריז"ל דשם הוית רפ"ח
ניצוצין המתבררין ע"י שם בן דתקון קמולי הדין המברר
אותן כי' בן ורפ"ח גי' שם והענין לפי שכל ענין
השבירה והתקון אינו רק אצלינו בערך הספי' והעולמות
שהרי הבחי' היותר הנבדל שהגיע בה הפגם ע"י
השבירה הוא רק בבחי' האורות ואלו גם הם לא נשברו
ח"ו רק שנסתלקו למעלה ונצוצים לבד נפלו מהם כו' ון לגבי' יותר
המאור וכמו שאין אפס ואונם לגבי עצמותו ית' אין שום שינוי
בעצמות ח"ו והשבירה שהרי האור כלא לגבי המאור
וכמו שאין שום שינוי בהשמש עצמה ע"י שהענן מסתיר
אורו וזיוו לפני לרפ"ח וכן שהם השבירה והתקון נק'
שם שהוא כמשל השם שאינו ~~[illegible]~~ העצם וכך כתב
אף הוי' הוא שמו כו' והנה עליות הבירורים הוא
בבחי' ע"ב רבוא היינו בחי' ב' מדו' שמשם הוי' שרש
השבירה ולפי שכ"א כלולה מי' לכן הם ע"ב ונ"ב רבוא
כי הם בבינה והמדו' הכלולים בשכל הם גדולים מהם
והמדו' שבלב כי הלב אינו מקבל רק הארה בלבד וזהו
שנק' המדו' צ"א אלוב ע"ש הניצוץ והניצוצים שם הוא נק'
אתוון זעירין

הגבו' ומשה כתי' בפ צו וקרה כוי' וביאור הדברים ה
הנה הגשרים הם עשוים כמו חדרים חדרים ומחדים שהם
עשוים לעכב המים שעל הנהר שלא ילכו בשטף רב אלא
שיתעכבו מחות הגשר הנ"ל רק שימשכו במדות והתחלקות
דרך חדר זה כך ודרך חדר זה כך כו' וכך ומן
למעלה ענין ע"ב גשרים הוא בבחי' צמצום והתחלקות כמו
החסד העליון שלא נמשך למטה כמו שהן למעלה שאלו היו
נמשכים כן לא הי' יכול להיות כלל התהוות ברוא מוגבלת
כמו שנתהווה והן עתה ביום הראשון ומלב שאור
החסד עליון נתהוו ממנו מים ואור כו' שעם היות נתהווה
ממדת החסד עכ"ז הרי הם של בחי' שונות וזה נעשה
ע"י שהחסד הנ"ל נמשך ע"י ע"ב גשרים שהם בחי' ד
צמצומים להיות מזה כוה מים המשכות שונות ובבחי'
ידה ומגבול להיות התהוות בריאה מוגבלת ונמצא
שהגשרים הם בחי' צמצומים לצמצם האור והשפע
אך המכוון בהם הוא חסד גמור כדי שיכול להיות
התהוות הנבראים וזהו ענין אור החסד בכלי הגבו'
שהאור והמכוון הוא חסד אך הוא נשלם ונגמר
לבוא לידי פועל ממש ע"י מדת הגבו' דוקא לצמצם ה
האור והחיות וזהו שעם ע"ב דחסד יש בו ר"ו אותיות
שהוא בגי' גבו' ושם שהוא אור החסד בכלי הגבו' ובחי'
גו הוא

אם והיינו ע״י גבו׳ דס״ג שהן הן הרפ״ח ניצוצין תו׳ עכ״ל
הנה ובזה ודבריו שעיקר העלאות מ״ן הוא מבחי׳ מאורך
ולהפך כשצריכים להמשיך האור ממ בגילוי בקיץ וכידוע
שכל המשכה למטה מטה ומוכרח להיות המשכה ממקום גבוה
יותר כידוע ומזה אם ולא מאם כו׳ ואעפ״י שהתפילה
נק׳ שם חיי שעה הינו משום שההארה שבקיץ הוא
מבחי׳ זו׳ דאצי׳ ענין הזמן אבל זו שרש הגילוי הוא מאם
ממש שממנו נמשך כל אור חדש כידוע ומזה לכן נק׳ בזה
שכל המשכת אור חדש וכל מעשיות האצי׳ דוקא ולהפך
לעורר המשכה משם כל העלאות מ״ן בבחי׳ מאורך דוקא
אלא דעיקר העלאו׳ מ״ן לעורר מבחי׳ אם הוא ע״י רשפי
אש דמאורך כמבואר ודבריו להד״י ונהו מה שנ״ת לעיל
אות יוד״ד בזה ראשונה דנקש שהוא בחי׳ שם זה שענינה
הוא בחי׳ אהבה בו לצאת מהכלי שזהו בחי׳ גבו׳ ורשפי
אש כו׳ והנה הטעם לזה שזהו עיקר העלאו׳ מ״ן ל
לעורר בחי׳ אם הוא ע״י בחי׳ מאורך מובן עפ״י מש
בזה בענין מ״ן ומ״ד דלפאו תווה איך הנברא המקבל
מעורר באהבתו את בחי׳ אם הבלתי מוגבלת אשר
אין ערוך ממש ונת שם שזהו גופא שהוא מעורר זה
הוא ע״י שכך עלה ברצונו הקדום דהיינו תחילה הכוונה
לזה ברצונו הקדום שיהיו נמשך ומתגלה ע״י אתעדל״ת
זו כל

נגידה פנימי הלב ועד בכלל וגורם לו לפעמים לעשות
מעשים ולדבר דיבורים שלא בדעת כלל ובלשונו כמה הוא
מה בעבודה שבלב דהיינו לפי שבחי' נגידה פנימי הלב
הוא למעלה מן הדעת והתפשט ומתלבש בגילוי כו'. ע"ש
ונמצא אה"ר הוא בבחי' גילוי ולמעלה מהגבלת הכלי.
הגילוי שבלב דהיינו שאין כלי הלב יכול להכילו.
וזהו הנ"ל אהבת בכל מאודך ומאוד פי' בל"ג דהיינו
שאין האה"ר נגבלת בכלי הלב ולא שהוא בל"ג באמת
דאדרבה לגבי אדם צדיק חסיד וחכם יותר ממנו
תהי' אה"ר כמו ותוספת אצלו בכלי שלו שהוא רחבה
יותר ובחי' מאודך שלו היא אה"ר גדולה יותר כו'.
וגם הוא מגבלת יותר לגבי אהבת המלאכים ונשמות
שלמעלה כו' ולפכך הנ"ל מאודך מאוד שלו שאצלך הוא
הוא בל"ג דהיינו למעלה מהגבול שלו וזה הואיל והוא
למעלה והגבול שלו הנ"ל בחי' העצמות נק' למעורר בחי' א"ס
שהוא בל"ג באמות וזה שאמרנו שהאתערותא"ד הוא מעין ה
התעדלע לא שיש ערך בפהם ח"ו שהרי אין ערוך
אפי' בין אהבת אברהם אבינו ומיכאל כה"ר
לגבי אה"ר וחסד דאצי' ואצ"ל לגבי א"ס כו' אלא
מעין האתעדלע הואיל והוא למעלה והגבול של האדם
ולכן מאודך ולכן נקרא המון למעורר בחי' א"ס שאפי' שאין
לו ערך

השמים על הנצח כו' ועי' לעיל סו"ל אות ו'

(יח) והנה הנ"ל נגדת פי' המלות דק"ש ותפלה או"ה ובפרט

ההתבוננת בפסוק ראשון דק"ש הנה שמע ישראל ה'

ראש שהקב"ה אומר על נפשו שהם כבו לי ראש פי' הנה

הראש כולל מוחין והגלגלות (וגלגולת) הוא בחי' הרצון והמוח הוא

הטעם המוס בתוך הרצון ולהיות כי תכלית הבריאה

הי' בשביל ישראל כמארז"ל במי נמלך בנשמותיהן של צדיקים

א"כ הרי הן שעלו ברצונו ית' ובשבילן נמה"ע ואם הם

בחי' לי ראש שנמשכים מבחי' רצה"ע ומפנימי' החכ"ע שהוא

הטעם המוס ברצה"ע בה ולכן ארז"ל כשישראל אומרים

אשר הקב"ה מנענע בראשו שעי' אשר הם גורמים גילוי

והמשכת רצה"ע עם פנימי' החכ"ע וזהו כמנענע בראשו

כבו' לי ראש עכ"פ אומר אלהים שמע והתבונן בזה כי

בק ב הדבר תלוי להמשיך גילוי והמשכת מאחר שאין

עוד זולתו כו' להיותם ~~כדכתב~~ נמשך ומבחי' לי ראש כו'

ורז"ל בענין מנענע בראשו כו' והנה פי' וענין הוי'

אלקינו הוא בחי' יחוד או"א שהם בחי' תרדלו בחה

אין יש שאמ"ס מאיר ומתגלה בחכ"ע כנ"ל הוי' בחב ועי' החכ'

מאיר ומתלבש בבינה ומשם נמשך הגילוי בעלמין סתימין גם

בע"הע שנהפכו וזהו הוא עי' שנפעלים ובחי' בינה כי [illegible]

אימא עילאה מקננא בכורסי' ועי' בסידור ע"פ אדני שפתי תפתח

בדרוש דר"ה

בדרוש ד"ה בענין בקול דברי אלקים חיים כו' שהוא' ובחי'
בינה הנק' אלקים חיים כו' שזהו ההשפעה של השגת אלקי'
לנשמות ומלאכי' יעו"ש ובזה יובן ג"כ למה לא מצינו לשון זה על
שום שם מהשמות שיאמר בו בפסוק כמו בשם אלקים שנא' בו אלקינו
חי' שהוא שלנו וזה לא נא' כן על שם הוי' או אהיה ושאר
השמות והענין כי פי' שלנו היינו שאא"ס המלובש באותו
השם נתגלה ממש ונתאחד בנו וזה א"א רק ע"י צמצום
וזה נרמז בשם אלקים דוקא שהוא הצמצום ובינה נק' ג"כ
אלקים כי הוא מקור הגבור' שיש בה ה"ג כו' ו
ועכ"פ פי' הוי' אלקינו הוא המשכת גילוי אא"ס בחכמ'
ושם בבינה עד שנמשך בנו ג"כ להיות אלקינו שלנו ממש הוא
אחד הנה צ"ל לזה אומר פעם ב' הוי' והלא הוי'
אלקינו אחד אך הענין כי הנה צ"ל מלת אחד שאינה
מורה על אמיתת יחודו ית' שהוא לבדו הוא ואפס זולתו
ואין מלת אחד מורה על זה שהרי יש אחד המונה ג"כ
עד"מ יעקב הי' לו י"ב שבטים ואעפ"כ ראובן נק' אחד
אך יצחק נק' בנך יחידך וגם כאן הל"ל הוי' יחיד אך
הענין הוא שבאות לגבי הקב"ה מצד מהותו ועצמותו
ית' לא שייך עליו מדת אחד כלל שהרי יחיד והוא לבדו
הוא אלא כמארז"ל שהוא בשבעה רקיעים ובארץ וד'
רוחות העולם ז"ר שהם בשמים ובארץ וד' רוחות העולם
שהם בחי'

שהם י' בחי' זנ"ך העולם בחי' התחלקו' ופירוד אעפ"כ שורה

ומתגלה יחודו ית' ומאתן מתייחדין באחד שכולם בטלים ל

לגבי אור ה' השורה ומתגלה בהם וכו"ש ודבא השמים

לך משתחווים והם זנ"ך גשמיים וששה ק' רוחניים דהיינו בחי'

מעלה ומטה שיש בכל העולמות למעלה עד אין קץ ולמטה עד

אין תכלית כי גבוה מעל גבוה דהיינו זה שהוא מתפס בשכל

והשגת הנבראים שבכל העולמות נק' מטה לגבי העליון שאינו

שאינו נתפס ומושג בשכל מהשגת הנבראים שלמטה ממנו ולית

זה דלהון ת"ב וכן ד' רוחות העולם כי' חסד דרועא ימינא

שהוא דרום וגבו' דרועא שמאלא שהוא צפון כו' ו

וכולם מתאחדים ונעשים א' ליחודי' ית' השוכן בתוכם

נשא"כ לגבי הקב"ה בכבודו ובעצמו שהוא יחיד

ומיוחד הרי הוא רם ונשא רבבות ורבבות עד אין קץ

ומגדר הנבראות גשמיי' ורוחני' וכו"ש לך הוי' הגדולה

והגבו' כו' פי' שבחי' גדולה וגבו' בטלים לו ית' שאינו נק'

בשם גדולה וגבו' כלל. כי כל בשמים ובארץ פי' שהכל בטלים

אליו ית' ולפניו כחשיב כאו"א מעלה ומטה שוים כי והוא

נמצא למטה כמו שנמצא למעלה ממש בלי שום חילוק ושינוי

כלל לא בבחי' מקו' ולא בבחי' סופ"ע כי אינו בבחי' וגדר

עלמין כלל וכדכתי' כי שמו לבדו רק הודו על ארץ ושמים

הודו בלבד בבחי' זיו והתפשטו' והארה ממנו בלבד ואף גם

בחי' זו ארך

בחי' זו אצלו נדמה לשמש כו' ובמ"ש מ"א ולכן אומרים ומה"כ
והמלאכים אומרים איה מקום כבודו להעריצו כו'. ונמצא מובן ש
שהנ"ה כמו שהוא ומ"ש מהו"ע כ"כ יחיד והוא לבדו הוא אלא
שהתלבשותו בע"ג בבחי' ז"ל עליונים חו"ג כו' שהם בבחי' והתחלקו'
ופירוד לפאו' חסדו הוא מהות בפ"ע היפך מדת הגבו' כו'
אלא שאעפ"כ הם מתייחדים ומ"ש בגלוי שא"ס ב"ה השורה
ומתגלה בהם דאיהו וגרמוהי חד ובטלים במציאות לגבי אור ה"
שבתוכם כבוטל זיו השמש במשמש כו' לפי' ומצד התלבשות זו
שא"ס ולכן בהם שייך לקרותו אחד לומר שאעפ"י שנאצלו
הע"ג הרי ע"י התלבשותו בהן הרי הם בטלים ממש עד שהוא
ית' אחד בהם דהיינו שאין עוד שום דבר ממש כי הם חשיבי
אין ואפס כמו זיו השמש כשהוא מגולד במקור השמש (ואין
שייך לומר יחיד שהרי מ"מ יש ~~אבלו~~ אצילות ע"ג אלא שבטלים ו
וזהו כלא חשיבי בכלל הדגוש אבל א"ס ומ"ש עצמותו
יחיד והבין י) וכן עד"ז ממש. בע"ג גשמיים שהם ד' יסודים
והארץ שבאמת נמו' ית' כולה כלא והם בטלים במציאות
ג"כ כזיו השמש בשמש ממש בלק"א רק שלגבינו מסתרים
הצמצומים כו' כמבואר שם וזהו האמונה פי' אחד דאין
רק לשלול שאין עוד אלוה חו"ל דלא הוי צריך כ"כ
לומר זה מבכ"י וכמ"ש בלק"א וכו תפלה על ביטול כו' אלא ~~בדרך~~
דרך שהוא ית' אחד וכל העולם וכל אשר בו בטל במציאות
רק שהו"ת

רק שה״ית לבד נמצא ולא שאנו אומרים שאין כאן עולם כלל
ח״ו אלא שלפני האמת ביטול העולם הוא כמו ביטול זיו השמש
כמו שהוא במקורו בגוף השמש: לבדו כך גם העולמות בטלים
גם לאחר שנבראו עד שיתכן לומר שהם כאילו אינם כלל.
הדמיון עד שהוא רק ית׳ ולאחר שנבראו עד שיתכן
לומר״ם) לבדי הוא הנמצא וזהו אחד שהוא אחד ואין
נמצא עוד שום דבר וזה ולכן שייך ע״ז לשון אחד
דוקא שהרי ז״ו נבראו העולמות שהם ז׳ רקיעים והארץ
אלא שהם בטלים לגבי הא״ס שהוא ית׳ ויחידו של עולם
אותם לגבי עצם מהות הא״ס ב״ה אין שייך לקרותו
אחד רק יחידי והוא יחיד ומיוחד עמו לאחר שנה״ע
כמו שהוא יחיד ומיוחד קודם שנבה״ע וזה רק מצד ציור
ביטול העולמות אבל ית׳ שבטלים כ״כ עד שאם אין ואפס
עליהם והרי אח״כ בהם ג״כ אלקותו ית׳ ומתלבש ע״ז שייך
לומר אחד שהם רקיעים והארץ בטלים להאור המתלבש בהן
עד שכאילו אינן בנמצאות כלל רק הוא אחד בהם
ג״כ והם כאלו אינן וזהו פי׳ אין עוד מלבדו (ע׳ בשלה״ק
מס׳ שבועות דף י׳ לדוב לה׳ וזה שכתבת;
(ג״ס) עוד י״ל בהשגות אחד שהאלקות הוא בחי׳ והו״ע ית׳
יחידו של עולם והחית הוא בחי׳ חב״ע והד׳ רבתי הוא
בחי׳ דיבור העליון דבר מלך שלטון הוא ודרש מלכות ית׳
ומדה נרמז

יעוי׳ גם כאלו אינן וכולא קמיה כלא עד אחד לבדו ואינו כלל (ר׳ בהלה ה״ה יעוי״פ)

ובזה נתורץ כל סדר השתל' והתהוות הריבוי מן האחדות
הפשוטה ית' שהוא ע"י אמצעות התלבשות אוא"ס ב
בחכ"ע כמאמר בראשית ברא בחי' בחכמה ברא כו'
ואבא יסוד ברת הוא בחי' עולם הדיבור שממנו שרש
התהוות ריבוי הנמצאים והוא ע"ד מאמר מה רבו
מעשיך ה' בחכ"ע ולא הארל' גניזה פי' שהענין
מה רבו מעשיך, היינו איך יכול להיות התהוות
הריבוי מן האחדות הפשוטה אלא שהתירוץ הוא
לפי שכולם בחכ"ע ומבחי' הח"כ נתהווה הריבוי ע"י
דיבור העליון וזהו ולא הארל' גניזה הוא בחי' ע
עולם הדיבור כו', וביאור הדברים הנה כתי'
אתה ה' לבדך אתה עשית את השמים כו',
וגם להבין מ"ש אם הוי' לא שנה ואתה הוא
קודם שנבה"ע ומשנברא בסוד שאין הנבראים ב
פועלים שום שינוי בו ית' ולא כמו בהשתל' עו"ע
שהעילה משתנה לעצמו כשמשפיע לעלול ומה כמו
בהשפעת רב לתלמידו כו', והענין כי בדבר ה'
שמים נעשו שהשמים וכל השמים וכל צבאם ומלאכים
ונשמות נתהוו רק מאותיות דיבור דיבורו ית' וכללותם
הוא דיבור א' כמאמר בה' נברא. העוה"ז וכמשל
ביטול אות א' לגבי כללות נפש המדברת שיכול
לדבר דיבורים

מטה דהיינו לירידה גם בבחי' הדיבור ובמשל מדורה
גדולה שתאיר גם בריחוק מקום וכך עד"ז יובן נ"כ ל
למעלה דהנה ידוע שיש ריבוי נבראים עד אין קץ
ותכלית ועכ"ז נבדל ממציאות גלותו והיינו מחמת ש
שינוי הצירופי' ואותיות הדיבור העליון שאינם הם
חיים ונצחיים בכ"ל והתחלקות בו של האותיות ושינוי
הצירופים הוא ע"י בחי' החכ' לפי שחכמ' נק' ראשית
לכך נשפלת למטה בבחי' עולם הדיבור להיות התחלקות
העולמות וצירופן וכמ"ש הוי' בחכ' יסד ארץ ואבא
יסד ברתא ונק' מה רבו מעשיך ה' כולם בחכמה
פי' שריבוי ההתחלקות בנבראים שהוא בא ונמשך מצד
ריבוי הצירופים אותיות הדיבור כנ"ל הוא ע"י חכ'
אבל עצמותו ומהותו ית' הוא למעלה מגדר חכ'
ובזה טעו רוב הפלוסופים החוקרים בשכל אנושי
ותארו בו ית' מציאות מגדר חכ' ונקראים חכמת
אלקות וגם לא הובנה להם ענין התהוות הריבוי מן
האחדות דכיון שהוא ית' יחיד ומיוחד איך נתהוה
הריבוי והשינוי בנבראים שבכאן ושונים וגילוי אבל
באמת בחשיכה יתהלכו ולא ידעו ולא יבינו כי סיבת
התחלקות בנבראים הוא מחמת שינוי הצירופים שבאותיות
ודיבורו ית' בכ"ל ושרש התחלקותו הוא ע"י חכ' אבל עצמותו
ומהותו ית'

הודות ההוא דוגא ע"י שהודה דאצי' נשכת ומתלבשת
בדיבור העליון שהוא בחי' מל' דאצי' שכם בדיבור דוגא
ומתחלקת הודו' לחלקי' רבים שהוא ריבוי הצירופים כנ"ל בנושא
ומכ' צירוף ומתהוה מלאך א' ומחות שינוי הצירופים לכן
הוא שינוי המלאכים זה מזה ולכך הם נק' בע"ג ותכלית
כמו אהבת מיכאל וכן השגתן ~~שהם~~ שהם מוגבלים בודאי מאחר
שהוא מלו' ומקבל בודאי מעצם ואלו היו' נמשך לו מהה
בלתי מוגבלת הי' כלה ונפסד לגמרי ~~ה..~~ והיינו לפי שנקבל
ההארה מדו' עליונות ע"י המל' שכם נעשה צמצום
והתחלקות השפע לחלקי' ושיהי' השפע בגבול ותכלית
ושאר המדו' דאצי' כמו שהן בעצמותן הם בבחי'
א"ס וכן בבחי' פחד מחנ' גבריאל נהר דינור המוצא
מגיעתן כו' והוא מוגבלת יהיא והיינו מפני שהארת
הפחד הנמשך להם ופחד עליון דאצי' הוא ע"י ה'
התחלקו' כנ"ל ומצירופו מלאך א' נקבל גבריאל כו' ושאר
מגור הפחד עליון באצי' הוא ע"י בבחי' א"ס וזהו
אומרים רבו אלף אלפים במדוד מלאך א' שום מספר כמה
וכמה מלאכים שמתהוים משפע מדה א' דאצי'
שהוא נדיב כנ"ל והיינו מפני שהשפע נמשכה בבחי'
התחלקו' לחלקי' מוגבלים שיהי' מכל חלק התהוות מלאך
בע"ג כנ"ל ומלא שום נק' גבול למספר התחלקו' (ובאמת
שזהו ע"י

כלל במשל התינוק שאעפ"י שיש לו מדות אינו יכול לדבר מחמת שלא
נשלמו בו גילוי המוחין לכן נק' אז המדו' סתימאן שהם סתומין
ואינן נמשך והם גילוי ומטה ועי' הארת חכ"ע נמשך בהם מגיע
ונעשו אבנין ~~[illegible]~~ נקובין וזהו פי' יבקעו צורים כו' ואז
נמשך מזה הדיבור התחתון הצירופין ונמצא מקור ההתהוות
הדיבור העליון הוא מחכ"ע אלא שהוא דרך עי' אמצעות
המדו' ובזה יובן מ"ש שהמדו' מתגלים בדיבור לכן לגדודיו
אין מספר כו' ומ"ש באגה"ק ע"פ ומעשי דוד שם וז"ל הנה
ידוע לחכמי הלב כי ריבוי העולמות והיכלות אשר אין
להם מספר כמ"ש היש מספר לגדודיו ובכל היכל עד וגדוד
אלף אלפים ורבוא רבבן מלאכים כו' הנה כל ריבוים אלו
ריבוי אחר ריבוי עד אין קץ ממש הכל נמשך ונשפע
מריבוי צירופים כ"ב אותיות דבר ה' המתחלקי' בכל לצירופי'
רבים עד אין קץ ותכלית ממש עכ"ל דנדב בלשון הזהב
שהעולמות והיכלות אין להם מספר ממש ובכל היכל יש מספר
אלף אלפים כו' שהוא משל שההיכלות נמשך ומקי'

המדריגות שהם מדות עליונות שאין מספר כלל לריבוי
ההתגלות של המדו' שבכל התגלות נעשה אור חדש
ואח"כ הנבראים שנתהוו מן כל גילוי ומדה פרטית בדיבור
יש להם מספר אלף אלפים ורבוא רבבן וזהו כיון שכל המדו'
מתגלים בדיבור לכך אין קץ ממש להצירופי' וז"ש ומודד ~~עולם~~
עננים ה'

כח המחלק שיהי' התחלקות האותיות בא"ל וזהו פי' חב"ד
דאחד שהוא' הוספת עולם הדיבור הנראה. בב"ד רבת. מן
הח"ס שהוא החיות (הח"ב) אך יהי' להיות התהוות והוספת
חב"ע ומצוות אא"ס בה' שלמעלה מעלה ונגדר ח"ס ולאו
ובפא"מ איהו כלל ושומשך בבחי' ח"ס להיות אלת חפיץ הוא
ירדה גדולה עד וארגל במנין גדולת שם אתם ומצא
עלמתנות. שהגדולה עצוה נוספת ע"י משמעותו
להשפיל אע"ג בודת גדולה דכולא קמי' כלח ממש ובח"ג
ממש להתלבש להיות אלת חפיץ פי' יהיה הוספה גו'
ד הוא ע"י בחי' ורבו חסד שהוא חסד שלמעלה מה"ח והוא
בחי' מים יורדים ממקום גבוה לנמוך ונמשך בחי' ונוצר חסד
נוצר אותות צונר דהיינו שנוסף השפע בבחי' צמצום גדול
כדי שיוכל להתלבש בבחי' ח"ס וזהו פי' ונצר חסד לאלפים
והוא אלפים שנה קדומה תו"שהם ב' אלפין אאלפך חכ'
אאלפך בינה ואלף ושאר לשון להבא אאלפך ח"ס שעתיד
להתגלות ובענין אהיה אשר אהיה אנא זמין לאולדה ד
דהיינו עדם שנתהוה (ומלאת) ח"ס ובינה בפועל רק שנוסף
מגור להתהוותן זהו בחי' אאלפך ח"כ פי' שיהי' מגור לתבואות
וזה נמשך מבחי' נצר חסד הנ"ל שנוסף נוסף מגור להתהוות
הח"כ וזהו ונוצר חסד לאלפים וזהו היאל"ד באחד והוא
בחי' האין. שממנו תוצא הח"כ והחיות הוא הח"כ עצמה
שממנו נמשך

שזהו נמשך מחכ"ע הו"ד דיבור כנ"ל נמצא מרומז באחד כו'
סדר השתלשלות מא"ס ב"ה להיות התהוות העולמות שהרי האלף
הוא היות שנמשך ממנו ו"ת מגיר למציאות החכ' שהוא ראשית
ההשתלשלות והתחלת הוא התהוות החכ' שעי"ז נמשך מחכ'
התחלקות צירופי אותיות הדיבור שבהן נברא העולמות והנה
הדיבור בטל בחכ' בתכלית והחכ' לגבי המאציל שממנו תמצא
עד שנמצא שגם אחר התהוותן הם בטלים בגוף השם
בשם לגבי הא"ס ב"ה וזהו הפי' אחד שהוא ו"ת ומאחד
ממש גם לאחר שנברא דכלא ממש חשיבי העולמות ומאיל
אינן כלל (ואינם אא"ס וכמו עצמו כנ"ל יחוד ומאוד אות
ח') והם בטלים ממש לגבי הא"ס אשר הותלבש בהן ע"י
החכ' וזהו בחי' יחו"ע שהוא בחי' הביטול במציאות
נש"ה נאצלים בטלים לגבי א"ס ב"ה המלובש בהן (ע"י החכ')
שאין עוד מלבדו ממש ואחד כשמו הוא יחוד דהיינו
כמו שנראה לגבי דודן בביע שנברא נדמה לו שהוא
בחי' יש כו' אלא שאעפ"כ הוא בטל כו' והנה ומואר
בספרים שצריך למסור נפשו באחד והענין כי זה יבוא
מחמת ההתבוננות הנ"ל שמע ישראל כו' שהוא לשון
הבנה שהוא התבוננות בגדולות א"ס ב"ה איך שהוא
אחד כמו נודע, שנברא בלי שום שינוי כמ"ש אני הוי' לא
שניתי דהיינו שהעולם ומלואו בטל במציאות ממש ושם אין
ואפס מלבדם

ואפס עליהם כלל . בארוכות ובמ"ש אתה הוא עד שלא נברא העולם
כו' . אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלקים פי' אלקים הוא
השם המעלים ומסתיר שיהיו העולם נבראים יש ודבר כמו שהוא לפנינו
לעינינו ית' אבל אין שום העלם מעלים ומסתיר כלל ואפס כולא
קמי' כלא חשיב ובמאן דלתתא דוי עוד רק שהוא ית' לבדו הוא
המציא והוא אחד ואין לבאות ולא תחללו את שם קדשי פי'
שלא לעשות שם חולין להיות דבר נפרד ממנו ית' ומאלא
בטלים כל התאוות והשגות והישות ולגמרי ואחר שאין עוד
עוד לבדו ממש וזהו המוסף באחד שכשיתבונן איך שהוא
ית' אחד כלל וממשך וזהו המוסף להבטל עד בחי' לגמרי
(כב) והנה אחד ד' בשמו' והוא בחי' יחוד ועד הוא
בחילוף אתוון אחד פי' הנה בכאן בא לומר ענין
התהוות ג' עולמות בי"ע ע"י ואת ומלכותו ית' המתלבשת
בהן ושם כבוד מלכותו הוא התלבשות הוי' בג' עולמות
בי"ע כנ"ל. סוף אות זה והנה לשון בריאה בכל מקום הוא
על התהוות יש מאין דהיינו שהנברא היא בחי' יש
ודבר נפרד בפ"ע והגם שהיש הנברא הוא גם כן
ג"כ דהיינו שבטל במציאות לגבי הכח והאור השופע
בו והכלים דבי"ע דאצי' שבהן א"ס ב"ה מאיר בהם וכמו
השפע כמשה בלא חב הווית גוף [illegible] שהוא ידועה ית'
ולמעלה אבל בודאי שמטה למעלה היש הנברא הוא דבר
נפרד לגמרי

ענין עו"ע שכל עולה מגלה את העלול והעלול מגלה ומה שהוא
כמשל הרב המשפיע שתופס ומגלה את כל השגת התלמיד
אבל צד ופינה דהיינו מפני שכל הרב מופלא ומה הרבה
עכ"פ שכל הרב ושינו ~~[illegible]~~ בבחי' הקפה וכל צד ושכל
התלמיד בטל לגבי השגת הרב וכמו עד"מ כשאדם הרוצה להשיג
איזה שכל שהוא עמוק הרבה משכלו הנה שכלו נמשך ומגלה
מתוך עומק השכל ההוא ובטל אצלו והשכל ההוא מגלה
לשכלו כו'. ומה גם בפרדס ענין י"ס דעיגולים שאין ה
הכונה בעיגולים גשמים ח"ו אלא ע"ד הנ"ל שהם השתל'.
עשר בחי' מעולה לעלול שהתחתונה מגלת והעליונה הימנה
ובטלה אצלה כו' וכמארז"ל קרסולי החיות כנגד כולן קרסולי החיות
כו' שכל בחי' עליונה הוא כנגד כולן של התחתונה לפי
שהעולה מגלה את העלול וכנ"ל ומפי' לשון חסידות נ"ל בחי' זו
בחי' ביטול שהמקבל בטל לגבי מקור החיות המהוה אותו והוא
בחי' יחוד כמו דכולא קמי' כלא אמנם בחי' יחוד הוא בחי'
אחדות מלכותו ית' ואין מלך בלא עם היינו להיות התהוות נפרדים
דוקא שיהי' במציאותם כאלו הם יש ודבר נפרד בפ"ע אלא
שאח"כ יהי' בטל מדעתו ורצונו לקבל מלכותו ית' והוא בחי'
ביטול היש (שהיש מתבטלים את עצמם ודעתם ורצונם שקבל
עול מלכו' כאשר יתבונן שה' אחד כו' וא"כ בביטול
דיחוד שהוא יותר לפי שהוי' מתגלה בהם ומה שם הוא
ביטול אמיתי

ביטול אמיתי כנ"ל כו'. משא"כ בביטול היש שאז הוא יש כו'
ובענין שוב תשוב עליך מלך כמדע שלשון עליכה לא שייך
אלא כשמקבלים עול מלכות עליהם ברצון כו'. ואזי להיות
פנ"ג כמ"א ע"י שיחוד התהוות הנפרדים דוגמא כלל ודווקא ע"י
צמצומים והסתר. והעולם החוש שמסתתר ומתעלם כאלו הם
יש ודבר נפרד כו'. ולא בבחי' גילוי כח בפועל ...
והנה עפ"ז יובן מ"ש בע"ח שבין אצי' לבריאה יש
(כד) מסך המבדיל כי המסך הוא הלבוש המעלים ו
ומסתיר כדי שע"י יהי' בחי' יש ונפרד ודבר נפרד ו
ולא בבחי' ביטול כו'. והוא כמשל המסך משמו, שמסתיר האור
ומ"מ אפי' שהאור בוקע המסך והוא רק אור של תולדה
כו'. וכמו אור הלבנה שהוא הארה דהארה מאור השמש
דהלבנה מקבלת האור ושמש ונסתם בה אור השמש ומה
שמאירה אח"כ היינו הארה דהארה ובמ"א יבואר ג"כ
ענין הפרסא עפ"מ לנטו אבנים ועשו גל אם אש לא אעבור
אליך כו'. שאבנים הם אותיות שזהו נעשה הפרסא
והוא כמו אותיות המשל שמסתירים ומעלימים לגמרי עומק
הנמשל כענין משלי שלמה שהלבוש רק מעלים בהעלם
ואבנים גשמים הרי אותיות אלו מסתירים ומעלימים אור השכל
ומה שמושג מזה איזה הארה אין ערוך כלל לגבי עצם
רק העלמון (ומשא"כ ~~כשאור~~ כשאומר השכל בגילוי באותיות זהו בבחי' עומק)
והנה כתי'

וזהו כתיב השמים כסאי ופי' שהפרסא נק' כסא דהנה הכסא
שבה ועל ידה נשפל גודל האדם למטה שמתחלה הי' נדיב הנוה
הנוה ומשושך מעל הכסא ושפל אצ"ע למטה וראשו וגופו נשפלים למטה
והגודל הוא היושב על הכסא והנשא מזה למעלה כי הגדו' עליונות
נק' בחי' גופא דמלכא חסד דרועא ימינא כו' כי ת"ת גופא כו'
שבהם ועל ידם אצ"ס ושפע חיות לעולמות שהם כלים שעל ידם השפעה
פעל מונם כשבא ההשפעה נוספת מבי"ע כו' עוד ע"י לבושים העלמים
והסתרים כדי שיהי' כח לנבראים לקבל שלא יתבטל ממציאותם כו' ונק'
לכן זה כסא כס"א שהוא כסוי והסתר לבחי' ע"א הוא הגלוי אלקו' שבאצי'
אלופי ש"ע ובושל הכסא שבו נשפל הגודל כו' ומ"ע הפרסא הכל ה
המפסקת בין אצי' לבריאה וכסא גו הוא ובחי' השמים וכיסים ע
עליונים שלמעלה ומעלה והגדו' הוא בחי' סו"מ כי הגודל הוא וגלוי
ראש ורגל כ"א ולהפך נעשה למטה בחי' כסא. כו' והענין כי שרש הפרסא
וחיבורה בים שלמעלה והב"א ונמצא שהוא ובחי' וכיסים כי ת"ת דאימא נעשה
כתר לז"א אלא שלמטה נעשה מסך ותחת רגלי ז"א והטעם כי מאות שרש
היוסף גבוה מאוד שלכן יש בו הכח להסתר ולהעלים על או"ב דז"א וכמו
בגשמיות שהמשל נמשך ממוח החכ' דז"א וכמו שאמרו גשמות ר"מ בטלן מושלו
משלים. הדור ר"מ שהי' יחיד בדורו הוא שיכול למשול משלים וכן בשלמה כתיב
וישל שלמה לפי שהי' חכם מכל אדם כו' וכן יובן למעלה ששרש היוסף שיהי'
ההשפעה ע"י העלם והסתר נמשך ממקום גבוה יותר, והגדו' עצמן וזהו שאמר
תכין אמונתם בהם ופי' אמונתם הוא בחי' נו"ה היורדת בבי"ע להחיותן ואין זה
ע"י ההסתר

סופו, ע"י הפסק והעלם וזה נעשה ע"י אתערותא דלעילא מבחי' בכל מאודך בלי גבול

ובחי' יחידה שבנפש שמגיע עד נפשו ממש וזהו הרצון כו' שעי"ז מעורר

גם למעלה מקיפים עליונים להיות השינוי כסא ומ"ש באריכות עם השינוי כסא'

בע"ה : " " " ""

(כה) ומ"ש ז"ן ושארי אלגאת כנ"ל הנ"ל עלמא דאתגליא כי בה נגלה

כח א"ס לברוא יש מאין שלא ע"י השתלשלות עו"ע כו', ורז"ל שבעתן

הבריאה ואין לו מבו"ע ~~מאפ"י~~ דאפ"י שנצר עצם הנבראים הם

לגבי מטה בודרגות והנאצלים ואין ערוך ממש ביניהם זו בבחי' כח

האלקי' המהווה אותן ואין לו נוכר בגה יותר כח א"ס בה הבלתי

בע"ג וזה שניכר גדולתו ית' ע"י השתלשלות הנאצלים כי אלו שמעלת

הנאצלים גדולה מאוד לאין ערוך על מעלת הנבראים זו התהוותן זן

הח"ב ולמטה הוא בבחי' עו"ע כנ"ל ומ"מ התהוותן הנבראים שהוא מאין

ליש ממש ~~הדה~~ הפלא ופלא גדול ועצום לאין ערוך ממש. בהשתלשלות עו"ע

שהוא בחי' יש ממש ומ"מ בהבריאה ואין ליש הוא שנגלה כח א"ס

ב"ה כי הוא לבדו בכחו ויכולתו לברוא יש מאין ואפס המוחלט ממש בלי

שום סיבה אחרת קודמת ליש הזה וזה שאין ביכולת שום נברא

ונאצל להוות אפי' ... קטן של גרגר ואין ליש ואחר שהנבראים והנאצלים

אין מציאותן ועצמותן שהרי נמצאו אחר ההעדר שהוא ית' ה

המציאן והאין ואפס המוחלט אל היש שהן ~~חדש~~ חדש והרי א"כ יש להם

עצמו סיבה קודמת שבו תלוי מציאותם והוויתם ואיך יהי' ביכולתם

להוות יש מאין ואפס המוחלט בלי שום סיבה אחרת קודמת ליש הזה דאין

לשום נמצא

סופו, שמאיר שהם מקיפים עליונים שמהם נמשך הכסא תפן ממתק שהוא התהוות מאין ליש, ע"י הפסק

לסוף נמצא להשפיע זה שאין מכוחו כו' אלא הוא ית' שמציאותו הוא
הוא מעצמותו ואינו עלול ואינה עולה שנבראה לו ח"ו ואין לו סיבה אחרת
קודמת לו ח"ו לכן נק' הוא ית' בספרים סיבה הראשונה דהיינו שהוא
ית' קדמון כו' ולכן הוא לבדו בכוחו ויכולתו לברוא יש מאין ואפס
המוחלט בלי שום סיבה אחרת קודמת ליש הזה וכח היכולת זה
של האו"ס ב"ה לבדו נראה ונגלה בהבריאה מאין ליש שהוא התהוות
הנבראים דמ"ע כנ"ל שנק' יש מאין בפועל אבל בחי' השתל'
הספי' עצמן זה וגם הוא בחי' השתל' עו"ע כנ"ל ולהפך מעפ"י
שמעלת הספי' רמה ונשגבה באין ערוך על הנבראים ומ"מ באמה"ג
ע"פ ואנכי עפר ואפר שאפי' מדת החסד והאהבה שמצ' כשיורדה
לנטה להתלבש בגופן של אאע"ה שהי' מרכבה כו' אין דמיון וערך
מהות אור האהבה המאיר בו אל מהות אור האהבה וחסד עליון
שבאצי' אלא כערך ודמיון פחות העפר כשנעשה אפר ע"י שריפה
האש אל מהות ואיכות כשהוא על נחוד לגרם ושלב לואפל ע"ד
מוחש וגם להבדיל באלף אלפים הבדלות רק שדברה תורה כלשון בנ"א והמשל
לאפר כו' ואף שאין ערך מהות האו"ס שבאצי' כשיורדה לנטה במ"ע
ומכ"ש שהנבראים עצמן אפי' הרוחני' ושכלים נבדלים ומכ"ש נבראים
גשמי' שאין לשער מ"מ איך שאין ערך לגבי ית' דאצי' שהן אלקי'
ואעפ"כ נראה ונגלה כחו ויכולתו ית' הבמ"ע ודבקות ומציאות הנבראים
מהשתל' הנאצלים כי באמת איך שהי' מעלת הנאצלים הם כלא לגבי או"ס
ב"ה ובהשתל' עו"ע ועילה לעלול אין נראה ונגלה כ"כ כח האו"ס ב"ה כמו בהבריאה
מאין ליש

ע״י עו״ע אבל ט״ס הראשונות נאצלו בהשתל׳ עו״ע ומאיר הא״ס הוא מלובש
בחכ׳ לבדה וע״ז נתב׳ פו׳ ע״ש כי כח זה של הבריאה יש מאין הוא
דוגמא ע״י גילוי כח ויכולת א״ס ב״ה שהוא לבדו כל יכול וכיון שבהתהוות בו״ע
שהן בבחי׳ היש ונפרד הוא ע״י מל׳ דאצי׳ דבר ה׳ יא״כ בה נגלה
כח ויכולת זה של א״ס ב״ה הכל יכול וש״מ בט״ס שלמעלה מהמל׳ אין בהם
גילוי כח זה כיון שנשתל׳ בבחי׳ עו״ע והגם שהארת הקו מא״ס מלובש
ע״י החכ׳ בכל הט״ס וז״ק יש הארה יתירה ונפלאה יותר מצד
שסוף הוא סוף הארת הקו ומאיר מעלה עו״ע בבחי׳ אור ולכן המל׳
דאצי׳ נק׳ כתר ומלו״ע משום דנעוץ תחב״ס דוגמא שבסוף הארת
הקו מאיר בבחי׳ אור עד״ה הארתו בכמ״ע שלמעלה מעלה מהחב״ ובנגדע
נק׳ משל הגשמי מהארת חוט השמש שבאויר התחתון מאיר יותר
מבאויר האמצעי מאויר האמצעי הוא נר ומאיר התחתון הוא
חוץ זה ולפי שבסוף ההארה על הארץ נעשה אור מעלמ״ע לכך
יש הארת הכתר ומש בו״ל שהוא למעלה אפי׳ מהארה שבחכ״ע שהרי
החכ׳ מאין תמצא אבא יונק מזלא כו׳ בחי׳ שעדיין לבד ומתרי מוחין
לכך כמו שבכתר נגלה כח א״ס להאציל החכ׳ יש מאין כי דוגמא ו
והחכ׳ ומשם נשתלשלו הספי׳ בבחי׳ עו״ע אבל החכ׳ עצמה מאין תמצא
ולא בהשתל׳ עו״ע כי א״ס מרומם ונשגב מחכ״ע ונקשבת כעשי׳
גשמית אצלו ית׳ להתהוות מאין ליש ע״י אמצעית הכתר כי כתר הוא ממוצע
בין המאציל לנאצלים כו׳ וע״ש אין כח תחת השמש כי פי׳ שמש הוא חכ״ע ושם
ומשם הוא השתל׳ עו״ע עד המל׳ ולא חידוש מאין ליש אבל למעלה מן שמש יש
חידוש מאין ליש.

חידוש מאין ליש ממש הח"כ מאין תמצא הנה כח ויכולת זה שמאיר
מא"ס בכ"ע להיות הח"כ מאין ליש נגלה בחו' דאצי' להיות בי"ע מאין
ליש ומהו נעלם תה"ב כו' והנה בחי' יש זה דבי"ע הוא אפי'
התהוות הטלים דע"ס דבי"ע ונשמות ומלאכים דבי"ע וגשם ועולם כ
נמצא גם ענין השתל' עו"ע דהיינו האופנים וגלגלים משלמעלה
והם עד החיות שבמרכבה שהם יושתל' ממעלה למעלה עד שנמשך
נפשות הבהמה כדלעיל בענין רוח הבהמה ופני שור שבמרכבה ונפשות
העופות ופני נשר ונפשות ~~הבהמה~~ החיות ופני ארי' כו' אך כשבא
התהוות בעשי' בגשמי' והשמים והכוכבים ושמש וירח מאין אלא להיות
ע"י השתל' עו"ע כנ"ל אלא בבחי' יש מאין דוקא ובזה נגלה כח
א"ס בזה יותר בהיותו בורא ברואים גשמיים ממש שאין ערוך
ממש לרוחני' אפי' לגבי הרוחניות שהם בחי' יש ודבר נפרד כמו
המלאכים דבי"ע כנ"ל הנה הם רוחניות ושיתהוו מזה גשמיים הוא
דילוג הערך דאין ערוך ממש וכנ"ל שאפי' אלף אלפים ורבבות
לא יכולו להיות גשם עב כעפר. והשתל' הרוחני' משכלים נבדלים
אפי' על המלאכים כו' כי ריחוק זה דגשמיות מרוחניות הוא
דילוג הערך באין ערוך ממש אלא שזהו רק ע"י כח הא"ס בזה
שהוא הכל יכול כנ"ל ע"פ כל אשר חפץ ה' עשה וכו' וזהו אפי' איך
שבעשי' הגשמי' נראה ונגלה כח הא"ס בזה יותר ואפי' מזה
שנראה כחו בהתהוות הנבראים רוחנים אעפ"י שהם ג"כ נברא
יש מאין כנ"ל אך התהוות העשי' גשמיות הוא דילוג יותר כו'. שאין
ערוך ממש

[illegible]

א

צריך וזש כל וכו' אפי' לגבי הואפ"ע ושכליים נבדלים כנ"ל באריכות
וכ"ג הוא לפי דנעוץ תחב"ס כנ"ל הלכך. כמו שכ' דאצי' שהוא
סוף כו' דאצי' נגלה ומבחי' תחלתו שהוא בחי' הארת א"ס שבכתר
ראשית האצי' וכנ"ל ובוודאי בסופו וזש דהיינו ומבחי' מל' דאצי'
המלבוש כו' דעשי' שהוא סוף כל העולמות וזש לכך נעוץ סופו
ומבחי' תחלתו וזש ותחלתו וזש הוא בחי' הארת א"ס שהאיר בבחי'
הגי' להתהוות בחי' אין שאינו הוא למעלה מאצי' והוא הנאצל
הראשון ומכללות העולמות נ"ל הוא בחי' כתר ואצי' הוא בחי' חכמה כו'
ועשי' בחי' מל' א"כ כמו שכ' דאצי' נעוץ ומבחי' תחלתו בחי' כתר
דאצי' כך וזש בכללו' העולמות שהוא אין שנק' כתר הכללות כנ"ל.
והנה באין סוף הגי' וא"ס וזש וכאן באצי' אפי' בכתר ד
דאצי' הוא רק הארת הגי' שכ' דאצי' מאיר באור ממלא ומבחי'
תחלתו היינו והארת הגי' שבכתר למען עי' והיה ואין לו בב"א
כנ"ל ובסופו וזש היינו בעשי' שסוף וסתרים רגלי היושר דאין שסוף
וסתרים הגי' עצמו וזש נעשה בחי' אות להאיר ממלא ומבחי' תחלתו
וזש דהיינו ראשית הגי' המאיר בכתר דאין והארתו מאיר
באור הנשמה שכ' דעשיו והוא הארה נפלאה וזה והארה
שכ' דאצי' כנ"ל שהוא רק והארת הגי' שבכתר דאצי' אבל
הארה זו דבחי' אות שבסוף רגלי אין הוא ומבחי' תחלתו וזש
והלכך כמו שבתחלתו וזש הי' ע"כ בריאות אין דלגבי א"ס כ"ה הרי
הוא בריאה ואין לו שום כדמיון אלא שאין נק' אדם דבריאה
לגבי א"ס

ואי' ההי' הארה שבסוף העשי' הגי' וכו'

לגבי א"ס דליה ובליה איהו כלל והתהוות בחי' אצ"ל וא"ס הוא ד
דילוג וגם וזה אפי' והדילוג. שבין עשי' לגבי אצ"ל כי לגבי א"ס ב"ה
שוה אצ"ל שהוא דילוג הערך לגמרי להיות התהוות אצ"ל וא"ס
הו' ע"ד בריאה ואין ליש בחי' אצ"ל שהוא דילוג הערך לגמרי
להיות התהוות אצ"ל וא"ס כמו ע"ד בסוף הקו וגם שנעשה
בחי' אות מאיר בו ובחי' תחלתו וגם ועי"ז נעשה התהוות העשי'
גשמיות שהיא גם כן דילוג הערך לגמרי שאין ערוך כלל גשמיות לגבי
רוחני' " " " " " " " " "

(כז) והנה התהוות גו"ש הבריאה ואין ליש אפי' שנת
שהוא ע"י הקו המלובש בתוך הכ"ס שהאור הוא מעין ה
המאור שהוא והוא של המאציל ב"ה שהוא לבדו בכחו ויכולתו
לברוא יש מאין כו' ואך באות הנה הקו הוא רק הארה
בעלמא והא"ס ב"ה שלפני כ"ל מסך קו בעלמא ובמדרגה שמתחלה
הי' האור מלא וגוף החלל ואח"כ נסתלק האור ונכלל במאור
ונשאר חלל וגוף ואח"כ נמשך קו דק שהוא רק הארה
קטנה מאד שם לגבי הא"ס שלמעלה מהחלל והגוף ולמעלה
והקו שממלא את כל ד' עולמות בשוה ור' וע"י הארתו שמאיר
עליהם נותן כח ועי"ז לבחי' הכלים דאצי' עם הקו שבתוכם
להיות בחי' היש ואין כו' הרי אור זה הוא א"ס וגם הכל יכול.
ואעפ"י שמאיר בבחי' מלכות הוא פועל ושוער בהם ע"י הארתו בי
כי גם המלכות ד' כ"ל אות שמאיר עליהם הארה ומתפעלים גם רק
שאינו בגילוי

מא

שאינו בגילוי והשגה וזהו מ"ש שהארה זו הוא בחי' רצ"הע ופנ"ש
ואלקינו בשמים כל אשר חפץ עשה שהם גילוי רצון זה אינו מושג
בהנברא ואעפ"כ יתהוה עי"ז יש מאין כי הוא ית' ורצונו ית'
ובבחי' אא"ס לכן עי"ז רצון זה מתהווים יש מאין וזהו
בחי' סופ"ע ולכן ד' המדבר ולפי באגה"ק ד"ה איהו וחיוהי בגופא
ודגלי' אצי' ומתייחד בתחתונים ועשי' ותחת רגליו מאיר אא"ס בה
הסופ"ע בלי הפסק רב כו' וה"ל שהארת סופ"ע מאירה בקירוב ממש
בתחתונים העשי' עי' רגלי אצי' והיינו ממש נעלם תהפס דפנו ש
שבבריאות דאצי' מאיר הארת סופ"ע בקירוב ממש כמו גם בתחתונים
העשי' מאיר בקירוב ממש ולכן יש כח ועוז לבחי' מל' דעשי'
להוות יש הגשמי' דעשי' שהוא דילוג בערך לגמרי לגבי הרוחנית
וגם לכך יש כח ביסוד העפר להצמיח תמיד ואין ליש כו'. וכו'
שעי' הארה זו הי' הדילוג הראשון דהיינו שיהי' בריאות אצי'
שהוא דילוג הערך לגמרי לגבי אא"ס ויותר דילוג אפי' מערך דילוג
מערך העשי' הגשמיות לגבי אצי' ואין זאת אלא עי' כח הא"ס
בה הפלא יפלא ואין שום מניעה לפניו כלל וזהו קול דודי מדלג
על ההרים כו'. וגם ובן לשפיל במענן בחי' סופ"ע הוא רק בחי'
אא"ס דהיינו ההארה וזיו וזהו בה שהארה זו הוא בחי' אא"ס
ממש כיון שהוא הארה ממנו ית' אמנם זה כיון שהוא הארה וזיו
בעלמא. לכך אינו פועל שום שינוי במהותו ית' ואתה הוא עד
שלא נברא כו'. ואתה הוא' לא שנית. ועל מהותו ית' לא שייך
כלל לומר

עד אין ס"ף למעלה ומעלה מהות ובחי' חבד עד שהות ובחי' חבד
נחשבת כעשי' גופנית אצלו ית' וכמ"ש כולם בחכמ' כו' ועמ"ש
ובחב פ"ט האריך בזה וכ"כ שם בהל' ודרך עמן ההוספה אוף
וזה ידוע לשפלים סוד הצמצום באא"ס ב"ה וצמצום אח"ך יסוד
הדינים בסוד כל הצמצומים וצמצום האור שיתלבש בבחי' כלים
דבי"ע והנה אחר שיתלבש אא"ס בבחי' כלים דחבד אז שייך לומר
וכו' הרמב"ם הוא היודע והוא הידוע· והוא הידיעה ובידיעת עצמו כו'
לפי שבחי' כלים דאצי' נעשים נשמה וחיות למעלה מכל אשר בהם
אבל בלי צמצום והלבשה הנ"ל לא שייך לומר הוא היודע והוא
הידוע כו' כי אינו בבחי' וגדר דעת ומדע כלל כי אלא למעלה
ומעלה עילוי רב עד אין ס"ף אפי' ובחי' וגדר חכ' עד שבבחי'
חכ' נחשבת אצלו ית' בבחי' עשי' גשמיות ועמ"ש והרי מובן היטב
וכל כל זה שבחי' הי"ס נק' בריאה יש מאין כיון שכל שבחי'
חכ' נחשבת אצלו ית' בבחי' עשי' גשמי' והעשי' גשמי' הוא ודאי
בריאה יש מאין כנ"ל בארוכות שהוא דומה הערך לגמרי אפי'
לגבי שלשים נבדלים וחומר וגשם לגבי הספי' וגשם לגבי אא"ס
ב"ה וא"כ ומכ"ש שבחי' חכ' נחשבת אצלו ית' בבחי' עשי' גשמיות
מובן שהוא נק' בחי' דומה הערך לגמרי לגבי אא"ס ב"ה בדומה
ערך דעשי' לגבי אא"ס ב"ה ואעפ"י שאצלינו יש דומה כזה
ערכים ועשי' גשמיות לגבי החכ' כנ"ל זו לגבי הא"ס ב"ה שורשים
ומתנשא רוממות אין סוף וגו' והספי' הוא שוה ומשוה
וגם בחי'

לנפשו ואם יהי' הוא זה נסוף אל אשר עלולים ממנו ומהוי' ה

העלול נפרד העלה ואם ואמרו שהוא משיג עצמו שהוא סיבה לאלו הנבראים

לנמצאים הוא בעצמו המושג והמשכל הנה אחר כל אלו הדברים

אשר אמרו הדבר בטל. ומבוטל והוא כי השכל הוא מיוחד בדבר

כמו שאמר אמור כי ענין השכל הוא ידיעת הדבר כמו שהוא

ואין אל השגת גדר כלל שמוגדר ואם אתה אומר שעצמותו

שכל הרי בזה אתה נותן לו גדר לפיכך אין לומר שהוא זה

נתייחד בדבר לומר עליו שהוא דבר זה מיוחד כמו שמפרשים כלו ה

האומרים שעצמותו שכל אבל הוא זה לא תוכל לומר דבר מיוחד

אבל אנו אומרים שעצמותו הוי' פשוטה לא מוגדר בזה ואין ענין

זה שכל ואין אנו יודעים מהותו ומהותו ~~[illegible]~~ ואלו יאמרו

אם אין עצמותו שכל ומשם חיו אם יהי זה נשיב להם

וכי הנשמה שבגוף האדם יכול לעמוד על אמיתתה ~~כמה~~

ושכל בורא הכל מאין ליש עלוי עושי זאת כי לא נראה

האדם וחי וכל הדברים תוכל לומר שמותיו הקדושים כי שם

העצם בא בלשון הוי' למוד כי זהו עצמותו אבל שכל

אין זה הוי' בלבד ותבין אלו הדברים ואמר עוד עוד

כי ... לכן נראו רגל הנקבה לא כל השכל בזה כי

אמיתת עצמותו לא מדע רק שהוא נבדל וכל גשם ומכל ה

הנמצאים ועל זה נאמר קדוש בהוי' שענינו על זו שהוא

נבדל (מכל גשם) כי הוא זה פשוט בתכלית ומכ בעצמו

שהוא פשוט

אשר ממנו נאצלים ומאורי מושגים והמושג והמושכל כל"ד בראשם והיוצר והבורא
דבר זה כמו שנאמר בדברים האלה ומה זה שמשיג אלו שהוא סבה לנמצאים

א

ה) דברי הרמב"ם ג"ל ג"כ ~~אשתו~~ אות ב"ש שהוא היודע כו'
בסוף התלבשות אוא"ס בה ע"י צמצומים רבים בבחי' העו"ס ד
דאצי' שאז שייך לומר הוא היודע כו' וכמו שיתבאר אי"ה
דהיינו אע"פי שגהו אות זה שכ' הגאון והרה"ז שהידיעה
הוא הפעולה כו'. ו) אינו דומה ממש לשאר פעולות כמו
לבריאות שמים וארץ או אפי' שכלים נבדלים שהם כולם
בבחי' יש ונפרד ממש ואפי' מלאך מיכאל הוא בחי'
יש ונפרד נרא ה' ואוהבו בכלות הנפש ממש ושא"כ בחי'
דעת ה' וחכמת ורצון, אע"פי שהם ג"כ פעולה והמשכה
שנאצלו ונפעלו ומהוו ית' הפכה"פ שלמעלה ממהות חכ'
כו' ז) אינן בבחי' יש ודבר נפרד ח"ו ומהוו שהרי
החכ' נק' חכמה ובין הרצון נק' רצון כו' וכמאמר
אליהו אנת חכים אנת ומבין כו' והיינו שאוא"ס מתלבש
בהחכ' להיות חכים ומבין בבינה כו' והחכ' מיוחדת
בתכלית היחוד עם בחי' האור אוא"ס הפשוט בתכה"פ המתלבש
בה עד שהוא וחכמתו א' ממש ואז שייך לומר הוא
היודע והוא הודע כו' ואע"פי שגם שהחכ' אין ערוך
ממש להאור הפשוט בתכלית, זה מתייחד עמהם בתכלית
עד שהוא א' ממש עמהם ויחוד זה אין ביכולת האדם
להבין ובמשל וע"ג נא' ומצא לשבתך פעלת ה' דאע"פי שהעו"ס
יש נבדל ומיוחד למאציל והם עבד' הוא ומכון לשבתם הוא
האור אוא"ס

האור א״ס הפשוט בתכה״פ שמתלבש בהם ומתייחד עמהם ולפי
שזהו נשמה ואור אין הספי׳ הם שוש לה גדר מיוחד ויכול
להיות כלי להשראת אא״ס המוגבל ובעל גדר כנ״ל ע״ג נאור
פעלה. הוי׳ שזהו באות אצד כח ויכולת שלו ית׳ הבלתי ב
בע״ת שהוא כל יכול. לכך אין לתמוה ע״ג כי זהו פעולתו
ית׳ שפועל אותו באופן זה שזו והוי׳ וכון לשבתו ית׳ ומעלה
והשגחתו: וכן שזהו נשפע ההפרש שבין י״ס הספי׳ לנבראים שהנברא
הוא יש ונפרד בעצם ושאה״כ הספי׳ הם בטלים. כבוטול זיו השמש
כשהוא עודנו במאור. כדור השמש כמבואר למעלה לפ״ז אין
שם יש עליהם ובזהו ע״ס בלי וה׳ פי׳ בלי והוא מש וש
ודבר ומ״מ וצד ביטול זה אא״ס ומתייחד עמהם עד שהוא
וחכמתו אחד ביחוד הנ״ו עם המאור כו׳ ונמצא בזה צדני
ד׳ הרמה שהוא היודע והוא הודע כו׳. בהיות שאא״ס
המלבש בספי׳ הח״כ והדעת הוא ומתייחד ממש עם הספי׳
שהוא הח״כ והדעת עד שהן א׳ ממש וכל צד ו
ופיפ ולכן אינו יודע בידיעה שחוץ ממנו כי הוא
וידיעתו א׳ כנ״ל אותם כנ״ל לגבי האור שמלבש
בכלים אבל והוא ית׳ למעלה מגדר התלבשות בכלים
דיס רק הארה וזיו ממנו מתלבש בהם ואלה גם זאת
ע״י צמצומים דהיינו הצמצום ומקום ואח״כ נמשך רק קו
כו׳ ואח״כ צמצום אחר וסוד הדינא שהושכה בבחי׳ שעהות
לבד ואז אח״כ מתלבשת הארה בע״ס דאצי׳
ואז שייך

[illegible]

השתל' והג' התהוות (בחב"ת ויותר ואו"ס ב"ה הוא ע"י צימצום, עצום בבחי'
דילוג לגמרי שלא בדרך השתל' (עם יותר החב' יש מאין ממש כנ"ל. ג"כ אלקי'
הב' שהוא התפשטו' אלקי' (וכמ"ש ~~[illegible]~~ (וכנ"ל בעולמות)
החב' יש מאין ממש כנ"ל ג"כ אלקי' הב' שהוא התפשטו' אלקי' (וכנ"ל בעולמות
בלא"ן אבל לא שהן ממש אלקי' ממש אלא כח'. ועד"מ הנ"ח לגבי
הנפש הנה הוא התפשטו' כח ממנ אבל אין צריך לומר הש
הנפש ועד"ג באו"ל אלפים הבבלות לאין קץ ותכלית הוא
בחי' עו"ס לגבי או"ס ב"ה שכ"ל אלקי' שהם התפשטו' ממנו ית'
והיינו לפי שאין התהוותם שיהי' בחי' יש ונפרד לגמרי כמו
העולם כי אלא הן בביטול אמיתי (לגמרי) לגבי המאו"ס הואיל
והן רק זיו ואורו ית' בלי הסתר פנים ונמצא אעפ"י שנתהוה
יש מאין דהיינו שהוא התהוות והות ח"כ ומדר מיוחד שאמו בחי'
היש ודילוג לגמרי ואו"ס ב"ה עכ"ז בטלים כמו כו' והם אלקי'
שהאו"ס ב"ה מתייחד עמהם כנ"ל ושא"כ הנבראים שהם יש ונפרד
לגמרי בידיעתם אעפ"י שבאמת הם ג"כ בטלים כזיו כו' ובפועל
אות כ"ב ועי' בפרד"ס שער עצמות וכלים פ"ד ו"ה
שביאר ענין י"ס דכלים שבהם נתלבש אור העצמות הפשוט כו'
אינם לפי דרכינו ומן שבהם העס' א דכלים אין נפרדים ח"ו
דאצ' הדרא הקושי' שם דפ"ג לדוכתי' דאצ' ח"ו הוא ית'
מדע בידיעה שהוא ממנו אלא שהכלים הוא ג"כ אלקי' וכנ"ל
באריכות והכלים היינו מהות החכ' הנאצל ממנו ית' מהות
חסד אבל

חסד אבל האור הוא פשוט בתכ"פ והוא מתייחד ~~עמו~~ עם הכלים וזהו הוא
היודע והוא הידוע ובידיעת עצמו יודע כל הנבראים כיון שלמ"ד
כלים דאצי' הפנימי' הם נשמה וחיות לבי"ע ואינם מהו"ע ית' הוא
למעלה והכלים הם אל ומבחי' האור המלובש בהכלים שהוא ובחי' הנ"ל
כאל ובכל האל יובן ענין יחו"ע ויחו"ת יחו"ע הוא ביטול אמיתי
שהנאצל בטל במציאות לגבי המאציל אע"פ בה"ה כביטול הגוף דאאור ~~כמוהו~~
וזהו בעולם האצי' ואעפ"י שהם נ"כ בריאה יש מאין כאל הוית
בזה שהם נבדל ~~מיוחד~~ מיוחד כו', שזהו בריאה חדשה ונש ודוגמא
הערך לגמרי ואע"פ בה"ה דלאו וכ"א איהו כלל ופנאצל מגמ והות
חכ' הג"ג בריאה חדשה יש מאין אינם מ"ו והות חכ' גו בטלה
לגבי כח היחוד אותם כביטול הגוף אל השמש כשהוא עדיין מיוחד
במקור כדור השמש עד שהם אין ואפס עליו וזהו פי' אחד ד
דהיינו שאין עוד מלבדו וש שום מציאות כו', כמשל באריכות
אות ית' וכ"כ אבל יחו"ת היינו ביטול היש של הנבראים שהם
בידיעתו בבחי' יש ודבר נפרד (הגם שבאמת הם ג"כ בטלים
כגוף כו', אלא שזהו נק' כאל אות כ"ג) אלא שאעפ"כ הם,
בטלים לה' כמ"ש וצבא השמים לך משתחוים כו' שזהו בחי'
יחו"ת ובזה יובן ג"כ מ"ש בלק"א ח"ב פ"ד בענין הגדול הגבור
כו', ופי' הגדול הוא מדת החסד והתפשטות החיות בכל העולמות
וברואים לאין קץ ותכלית להיות בריאה מאין ליש וקיימים בחסד
חנם כו', ומדה זו למעלה והשפלות כל הברואים והשגתם שאין
כח בשכל

ב כח בשכל שום נברא להשיג מדת גדולתו שהוא היכולת לברוא

יש מאין ולהחיות כו') וכשם שאין ביכולת שום נברא להשיג מדת גדולתו

שהוא היכולת לברוא יש מאין ולהחיות כך זה אין ביכולת להשיג מדת

גבורתו של הקב"ה שהוא מדת הצמצום ומניעת התפשטות החיות

ולירד ולהתגלות על הנבראים להחיותם ולקיימם בגילוי כ"א ב

בהסתר פנים שהחיות נסתר בגוף הנברא וכאלו גוף הנברא

הוא דבר בפ"ע ואינו כהתפשטות הגוף כו' וע"ג והמובן מלשון

בריאה שבריאה יש מאין והסתר שהנברא הוא נראה ונפרד

בפ"ע הם ב' דברים נפרדים וב' מדות חו"ג ואם לא הי' נוסף

ומחי' מגו' רק והחסד בלבד אזי לא הי' בריאה יש מ

מאין רק שהי' הנבראים בטלים במציאות כביטול זיו השמש

בשמש כמ"ש שם להדיא ולכאו' אינו מובן דמ"נ אם הי' ביטול

במציאות אם כן אין שם בריאה יש מאין כלל אלא אין ואפס

ואם כמובא שם בפ"ג באריכות שזה שנראה ליש ודבר

שזהו מצד ההסתר כו' ואם בח' הבורא' יש מאין נוסף

מדת גבורתו דוקא שהוא מדת הצמצום להסתיר כו' וזה

היפך מ"ש שהבריאה יש מאין הוא ממדת חסד דוקא אך

העניין מובן עפ"י מש"ל דמציאות הם ב' אופנים שהרי עולם

אצי' נחשב בריאה יש מאין לגבי א"ס ב"ה אעפ"י שאצי' בטל

באצילות בביטול הזיו בשמש כנ"ל אלא שאעפ"כ זה שנאצל והוא

חו"ב וחסד כו' אעפ"י שהם גו בטילה בביטול הזיו לגבי המאיר א

מאורם כו'

להשפיע ולהחיות מבלי [illegible] הבורא יש מאין ולהחיות כו' ופשוט

שהוא בחי׳ הת״ת ומהו דוקא ותפילותיהם של ישראל פי׳ ודיבורי
וצירופי אותי׳ שהישראל אומרים בתפילה הם עולים עד רום המעלות
עד בחי׳ אותיות שלמעלה וה״ה שהם בחי׳ הטעמים העליונים
שהם אותיות התענוג ושם וממשיכים הארה מלמעלה להיות ומתלבש
בחב״ד והכח הזה בישראל הוא לפי שניצוץ אלקי׳ שיש בכל נפש
מישראל שרשה למעלה מהחכ׳ כמשל באריכות. שעשר בחי׳ חב״ד כי
שבנפש הם רק כלים לגבי הנפש שהוא בהעצם למעלה מן השכל
כי הוא חלק אלקי׳ ממעל ממש ואעפ״י יש מה הארה מבחי׳ אלו
שהוא פשוט למעלה מהחכ׳ כמשל באריכות ואכ״מ ועי׳ במאמר
הגאון מהרי״ל ופנו הנשמה שבגוף האדם כו׳ ועי׳ אות כ״ט
לכך אנו רואים שיש בכח בכ״א מישראל למס״נ על קדושה
שהוא למעלה מהשכל שהרי בהשכל לא נמצא טעם רק לאהבה
את ה׳ כי הוא חייך אפי׳ על מס״נ לא נמצא טעם בספרים
אלא שזהו מצד הניצוץ אלקי׳ שטבעו לחפוץ לכלל מקורו
כנר בפני אבוקה ולא להיות נפרד ממנו ח״ו בשום אופן
אפי׳ במס״נ ממש ומהו בחי׳ שלמעלה מהחכ׳ רק שלהיות הנפש
מלובשת בגוף ונה״ב שהגוף הוא מסתיר ומכסה על הארה
זו לכן צריכה להתבונן מאוד בהעמקת הדעת בגדולת
ה׳ בתפילה להעביר חושך הגוף ונה״ב והנה בתפילה עי׳
הנגדות פסד״ז היא מעבירו מעלה את הניצוץ אלקי עד״ז
שיבוא לידי בגלוי לבחי׳ מס״נ באחד שהוא בחי׳ שלמעלה מהחכ׳
ואג עי׳

ואג' עו' אותיות אלו משיכים ובחי' אותיות עליונים ובתרין ע
עילאין הנ"ל בשם טעמים להיות מתקבלים ומתלבשים בח"כ וזהו
שנא' בנ"ש אחד ואהבת ואח"כ ודברת בם שהוא לשון
המשכה והנהגה ידבר עמים ובם היינו בדברי ת"ת ומל'
והנ' שמשיך הארת הטעמה בח"כ הנ"ל ת"ת (והם בז"א ובמל'
שהמשכה זו הוא עי' רננה דאורייתא נגלית שירה עוי
שבזה משיך גילוי הטעמה העליון בחכ"ע בחי' טעמי תורה
ובמל' ובמל' שהוא עי' אותי' התפילה ושפתים אות פי יש
אותיות גברים ואותיות נקבים כו' באריכות עפ"י
מאור הזהר בשלח בפסוק לסוסתי בעטן סוסין דפרין
כו' והיינו בחי' אותיות נקבות הם העלאות מתתא לעילא
ואח"כ המשכה מלמעלה עי' אותיות דוכרין רננא
דאורייתא ועי' לקמן אות צ"ב באריכות ועם זה
(לק') והנה כו"פ ובן נ"ב למעלה ... בהיות התהוות
אח"כ והא"ס ב"ה הוא נ"ב ובחי' אותיות שוו ות
בלבד ולכן נק' אח"כ בריאה יש מאין ובמבואר בזא
באריכות נוסף את שבתות תשמרו פי' שיש שבת
תתאה ושבת עילאה שבת תתאה עליות ובו"ע שהבריאה
נכלל באצי' דהיינו עליות הנברא באלקי פי' שבת עילאה
העליות ואצי' ולמעלה עד שאין אח"כ שנק' אפס דבריאה
עילה ונכלל במאציל העליון דלגבי המאציל ב"ה גם אצי'
נק' בריאה

נ״ל בריאה יש מאין ובשבת יש עלוי ולמעלה (עד״מ עלוית
הבריאה באצי׳ כו״כ) ומהו כי בו שבת מכל מלאכתו אשר
ברא אלקים לעשות דלכאו׳ אינו מובן הלשון ברא לעשות
אלא הענין כי לעשות היינו אדם דאצי׳ שנק׳ אדם דעשי׳
לפי שאצי׳ הוא בחי׳ כלים ומדת החסד ומדת הרחמים כו׳
שהם כלים ומדה ומבול (רל״ו אלפים רבבות פרסאות כו׳
כו״ש רו״ש האור דאיהו וחיוהי כו׳ שבאלקהן) ויש בהם
התחלקות חסד בפ״ע וגבו׳ בפ״ע והתכללות חו״ג כו׳ לכן
נק׳ עשי׳ ועולם העקודים שאינו בבחי׳ התחלקות עדיין אלא
כל הי״ס עקודים הם י״ס ויש אלא שעקודים בכלי אחד אבל
אצי׳ הוא למעלה מזה אלא עכ״פ הואיל שהוא מקור לי״ס וכלי
כל ס״ל ותהוו ונק בחי׳ אצי׳ לכן נק׳ אדם דבריא׳ של גבי׳ה
הואצי׳ הא״ס ב״ה (דלאו ומאו איהו כולן) גם הוא נק׳ ב
בריאה יש מאין מהו ברא אלקים לעשות שברא את בחי׳
אצי׳ כדי שיהי׳ מקור להתהוות אדם דאצי׳ שנק׳ עשי׳
לגבי א״ס ב״ה ובשבת הוא השביתה והעלי׳ גם מבחי׳ אצי׳
כנ״ל ומהו כי בו שבת מכל מלאכתו אשר ברא כו׳ והוא
בחי׳ שבת עליון כנ״ל (ומ״ש כי בו שבת מכל מלאכתו אשר
ברא כו׳) והוא בחי׳ שבת עליון כנ״ל ועכ״פ יצא לנו
מזה שגם אצי׳ נק׳ בריא׳ יש מאין והתהוות ומבחי׳ אותיות
כנ״ל והענין עפ״י מאמר (בורא קדושים ישתבח שמך פי׳)
קדושים ישתבח

[illegible]

ধারাবাহিক উপন্যাস

ধারাবাহিক উপন্যাস

ধারাবাহিক উপন্যাস

(ואף שאנחנו לא נדע מהות הנפש עכ"ז זאת נודע
ודאי שהוא מציאות רוחני חיות נצחי וגדולה במעלה מן ה
השכליים הנבדלים שהם המלאכים עכ"פ גם התפשטותה והארתה
כשמתלבשת בגוף הנה התפשטות זו הוא בחי' כח וחיות ל
להחיות את הגוף ועכ"פ הגוף חי ממנו וחיות זה הוא
רק הארת והתחדשות הנפש ולא מהותה ממש וכדמיון ה
האור המתפשט מאור השמש לחדרי חדרים והרי מובן
שהתפשטות והארה זו אינה ערך כלל לגבי עצם הנפש
ומכ"ש יכולים להשכיל וזה עד"ז בענין א"ס שהוא מקור כל חיי
העולמות כולם אין הכוונה על מהותו ית' ממש רק שהוא
בחי' התגלות והתפשטות הארתו ומהותו ית' שההארה זו נק'
א"ס שהוא מקור וחיות כל העולמות כולם לפי שמהותו ית'
הוא שהי' הוה ויהי' ומקור חי החיים עכ"פ גם ההארה
והתפשטות והתגלות ממנו ית' הוא מקור החיים להחיות
ולהוות נבראים מאין ואפס המוחלט ולהחיותם ולקיימם כפי
האור ומעין המאור. ובחי' התגלות זו נק' בשם הארה
לומר שאינו נוגע לעצמות ית' כלל. כהמשל והתפשטות חיי
הנפש שבגוף אין דומה להמשל כ"כ שהרי התפשטות חיי
הנפש שבגוף עם היות שאינה מהות ועצמות הנפש ממש מ"מ
הוא התפשטות מהנפש הדומה לבחי' ההשפעה וכו' (ולא בבחי'
הארה לבד כמדע ההפרש בין אור לשפע שזו השמש אינו פועל
שום שינוי

שום שינוי בשום ושא״כ שפע השכל שכח השכל ותייגע בשופרא
לאור איזה השכלה ה׳ עניני וכך התפשטו׳ חיי הנפש בגוף
אינו (דרך) הארה לבד דא״כ לא היתה הנפש ותפעולות כ״כ ושינויי
הגוף שאינו רק בהארתה וגוונה אלא לפי שהוא דומה לבחי׳
ההשפעה שהוא מהות השפע והשפע ושתה מהות
בין נדם ההשפעה לאחכ ולכן אנו רואים בחי׳ הנפש שבגוף
כמה שינוים לפי העתים כשהוא ישן אין החיות פועל בגוף
רק לחלום חלומות וחלומות שלא ידברו ובהקיצו ושנתה הנה
עין רואה ואוזן שומעת וחושבו מחשבות שכל נדמה והוינו
אבד שההשפעה נרוגה ויש לה ערך וחיות לגבי הנפש
לכן לא יהי׳ השפע בשוה כו׳ ודבר זה צריך ביאור עדיין
דהרי גם בהארה נמי יש שינוים לפי הכלים המקבלים
שאם הבית אפל רק חלון א׳ קטן פתוח יהי׳ האור מועט
ושא״כ כשיש הרבה חלונות או באכסדרה ולכן יהי׳ שינוים
לפי זיכוך הזכוכית כו׳ ואכ״ה זהו ההכרח מכאן ש
שהתפשטות הנפש בגוף הוא דרך ההשפעה לפי שיש
שינוים שהרי השינוים הם מצד שינוי כלי הגוף כו׳ ולכאו׳
וזה שהנפש ותפעולות ואיברי הגוף יש ראי׳ יותר ופה״ג וצ״ע
בזמנות אחרים שנת ראי׳ זו גם בלשון הכל מש״כ במצוות
זה שהוא נדון ומובדל לגמרי מערך ההתגלות ובכ״ז אם הוי לא
שפתו כו׳ לכן אין לכאורה הגילוי הזה הנמשך ממנו זה להיות
ינור החיים

מגור החיים רק בשם אור דונא כי האור המאיר מן המאור
הוא רחוק מאד ממהות ומדרך המאור עד שאינו נוגע כלל
ואינו פועל שום שינוי בהמאור כגון אור הנר שמאיר בבית
שאין ההארה שבבית היא לא גוף ולא נקבתו וכן אור ה
השמש המאיר לארץ ודרים אינה כלל ממהות גוף מאור השמש
שהאור אין בו שום ממשות ומאור השמש הוא כדור גדול ועצום
רב ואעפ"כ האור מעין המאור דהיינו לפי שהשמש הוא דבר
ממציאות הדק ובהיר לכך יתמצא ממנו מין והארה לארץ כו'
ואין שום שינוי והתפעלות בהשמש מה שנמשך ממנה הארתה
לפי שאינה מערך והותה ועצמותה רק מין בלבד ומ"מ זה יכולים
להשכיל באלף אלפים הבדלות לאין קץ ותכלית כו' ומכאן
לשון אלאס בה דהכוונה על גילוי והתפשטות מגור החיות ממנו
ית' שבחי' מגור זה הוא רק הארה בעלמא ממהות ית' כו' והוא
ית' ורומם ונשגב לבדו רק הודו וזיו הוא הנמשך להאיר על
הארץ ושמים שהם עולמות עליונים ותחתונים לכן אין בו שום
שינוי בין נידם · שנבהע לאמר שנבהע כמו עדיו שאין שינוי
בהמאור ממה התפשטות הזיו וזה א' מן הטעם שכינו חכמי
הקבלה לגילוי החיות ממנו ית' בשם אורות ולא בלשון שפע כ
שנשתמשו בו הפילוסופים כי השפע פועל שינוי בהמשפיע דין נעדר
ההשפעה לאחר כי יש לה שייכות ומרך למהות המשפיע כי נחוס
העלול אל העילה ושאב הזיו לגבי המאורן אף זו אין [illegible]
הועל דגו

המשל דכאן דומה לנמשל כלל שהרי זיו השמש נמשך מהשמש שלא
בלא בחירה ורצון והשמש עצמה שכך נברא השמש שיתפשט זיו
וכאן זיו אין אלא ברצונו אבל לעילא בו ית' הנה התפשטות
הארה תלוי ברצונו הפשוט להמשיך ממנו הארה וגילוי וברצונו
למנוע התפשטותו אזי הי' כלא הי' וה"ו ותבטלו כל הנמצאים
כנגדו אצי' ובריאה העולמות כו' אלא שהוא ית' פועל ברצון
ובחירה להאיר ולהמשיך ממנו הארה וזיו כו' והנה בבחי' גילוי
והתפשטות החיות ממנו ית' שבחי' גילוי זה נק' אא"ס כנ"ל
והנה שייך לומר שבחי' זו הוא מקור כל התענוגים והוא שרש
ומקור לכל ההתהוות כי הנה נק' עדן והיינו לפי שהנה
הוא ראשית ההשתל' כמו ראשית חכ' לכך בחי' ראשית גילוי
התענוג נק' עדן ונקראים בעולם שבהשכל על דבר חכ' נתענג
ורב כל ומחכ' ואליף ומשתלשל בחי' התענוג דרך עילוי עד
למטה מטה ומקור דמקור כל התענוגים הוא בחי' גילוי הראשון
שממנו ית' הנק' אא"ס כו' ובבחי' זו הנק' אא"ס הוא שהי'
הצמצום וכמ"ש בס' ובוא שערים תחלה הי' אא"ס מלא וכו'
החלל ואח"כ צמצם את אורו ונסתלק לאורו לצדדים ונשאר
רשימו כו' והנה שהצמצום הי' באור לבדו ולא במאור
הקדוש שהוא והוא ית' ומ"ש בה שבוהע אין שייך כלל
למו מקור התענוגים שהוא נקדוש ומובדל לגמרי כו' ועי'
בס' שומר אמונים ויכוח של דה"ז ~~הרמ"ז~~ הרה"ק ז"ל בענין
הרצון ובעה"ר

ברצונו נודע שנתפשט והי' כלול בעה"ע ית' שייך לנבראת רק

רק יכולת שיש בעצמו ית' להאיר כו' ולאחר שהאיר הרי ה

הארה בטילה גם כעין השמש כשהוא כלול בשמש ובבחי' הארה

גו' הי' הצמצום וכו' : — — : — : —

(לה"ן) והנה להבין ענין צמצום זה יובן עד"מ מזה שאנו

רואים בנפש האדם ענין בחי' צמצום והסתלקות כגון

שלומד איזה מסכת ויודע אותה בע"פ עם כל ענינה ופרטי

דקדוקיה וסברותיה באופן הטיב שכולם שגורים בפיו ואלו א

מונחים בנעלמא והנה בעידנא דעסיק במס' אחרת שמחשבתו

ודיבורו שקועים ומובדלים בעסק סברת אותה המסכת או שיושב

ובטל לגמרי הרי הגם שאינו חושב אז על ענינה מסכת

הראשונה הוי בודאי ישנם בשכלו בגלויות וכו' וכו' ולא יעדר

הפרט והדבר כל שהוא וכמו שהי' אצלו בגלויות בעת לומדו

אותה ואחר שהם מונחים בנעלמא ואין הפרש כלל רק

שאינם מאירים אז בגילוי באותיות שבשעה שהי' לומד אותה

הי' השכלים מאירים ומלובשים באותיות הדבור והדיבור ואחר

כשפסק מללמוד או שלומד מס' אחרת אין השכלים מאירים אז

בגילוי באותיות ומ"מ אבל מהותם ועצמותם ומציאותם ישנם

במוח בגלויות אלא שאז שנסתלקים בהתגלותם באותיות ומתגלים

באור השכל כמו שהוא מופשט מאותיות ובזהו בחי' צמצום

והסתלקות רוחני בשכל הגילוי שנסתלק והתלבשותו באותיות

ונכלל בעצמו

ונכלל בזעיר והרי מובן שאין זה העדר ושינוי כלל במהות
השכל כי יש מציאות בשלימות רק שנסתלק מלהתגלות באותיות
וכך יוכל להשכיל עד"מ באלף אלפים הבדלות לאין קץ ותכלית
עכ"ן הצמצום שהי' באא"ס ב"ה שאין זה שום שינוי ח"ו גם לגבי
בחי' הא"א (שהוא הגוי ומהות ית' כנ"ל) שכמו שהי' קודם הצמצום
שהי' האור ממלא כל מקום החלל עד"מ. לשכך האומן כך הוא
אח"כ רק ההפרש הוא שתחלה הי' מאיר בגילוי בבחי' אותיות
שהי' מאיר בהם (ע' לעיל סי' מאות ל"ג) והצמצום הי' שלא
יאיר בגילוי באותיות וכלים שהי' מאיר בהם ונכלל בזעיר בכ"ך
הי' מקום חסר ומכאן עד . . . .

(לח) והעולה וכל הנ"ל (מ"ש מאות כח ע"פ) דכמו שהתהוות
הנבראים דבי"ע הוא ע"י אותיות דבר ה' ובחי' מל' דאצי'
כמו"כ גם התהוות חב"ע דאצי' הוא ובחי' אותיות דכתר ע
עליון הנק' טעמים ולכן נק' התהוות הח"כ יש מאין ונמשל אותו
לג' וכמו"כ התהוות א"ק הוא גו"כ מאותיות דעה"ע שהן ה
הרלא שערים ונק' גו"פ יש מאין וטעם הנ"ל והתהוות ע"י צ
צמצום רב הנק' קו"פ שהוא הסתלקות האור להאותיות כו'.
וכמו שנת' לעיל בענין ביטול הנבראים לגבי א"ס ב"ה הואיל
והתהוותם רק מבחי' אותיות והאותיות בטלים במציאותם לגבי
השכל כו' וכמו"כ מ"ש הוא ענין ביטול בחי' א"ק לגבי א"ס
ב"ה שהתהוותם רק מבחי' אותיות דטה"ע הנ"ל והם בטלים
לגמרי לגבי

המורה על ההמשכה גו ואו"ס: בג"ה כנ"ל ואח"כ אפס בלעדו וזש וכנ"ל בפי'
אחד שבאחד הוא בגילוי לפי שהוא בחי' יחו"ע שהם בטלים באות
בידיעתו נ"כ עד שאין עוד וזש שזהו פי' אחד ושא"כ בבחי' יחו"ת שהם
נפרדים בידיעתו רק דעני' כנ"ל לכן בא הוספה גו' דרך חלוף
חלופי אתוון שמורה על בחי' העלם ההמשכה כדי שיהי' הנברא בחי'
יש ודבר נפרד ושיתבטל אח"כ ביטול היש כנ"ל שזהו תכלית הבריאה כנ"ל..
(לט) והנה עד כל האמור למעלה וכל ט שכלל עד להעמיק בדעתו
בגדולת הבורא ית' כי יתן לב להתבונן איך שעיקר כל החיות
של כל העולמות הוא רק אור וזיו בלבד שאינו פועל שום שינוי ח"ו
בו"ה ית' והארה זו להיות בבחי' א"ס לא הי' באפשרי כלל שיהי'
ממנו התהוות העולמות עד שהם לכן הי' בבחי' צמצום ומ"פ שהוא
הסתלקות והעלם הארה זו ובחי' צמצום אף הוא דילוג לגמרי ומכל
וכל מיני הצמצומים שאח"כ ונשאר רק רשימה והוא האותיות דמה"ע
ולג רלא שערים כנ"ל ונמשך אח"כ עי"ע כו' ומזה נברא בחי'
אין שהוא בריאה יש מאין. לגבי א"ס ב"ה ומ"מ לא הי' כדאי
מספיק כו' שיהי' מכל להיות התהוות עולמות שאמר הא"ל לכן
הי' מוכרח להיות צמצום אין ואח"כ נמשך הארה ממנו ובחי'
אצלא ומבחי' עיגול שהוא הארה שאין ערוך כלל וכלל להיות אין
בעצמו בערך אור הראוי היוצא ומיש האדם לגבי מהות של הנפש
שבאדם ומזה נתהוו בחי' עולמות ונמדדות להתהוות עי' ואא ומ"מ לא הי'
מספיקים צמצומים אלו להתהוות עולם העצמי עד שאח"כ הוצרך להיות
צמצום הב' דהיינו שנמשך האור רק ובחי' שערות וכו' ערך החיות
שבחי' השערה

נבחר לחול זמן התהוות תענוגי (הגשמיי) בגעה"ת ובשארצ' יפה שעה
של גן עוה"ז נמצא הק' בכלל כל תענוגי עוה"ז רק [illegible] צואה
מחשבו לגבי תענוגי הגשמיות בגעה"ת ובשארצ' יפה שעה אחת של
קורת רוח בעוה"ב מכל חיי עוה"ז ואומרים מטב דלעילא כו'
ובגעה"ת אין ערוך לגבי געה"ע דכמו שהנפש בפטירתה מהגוף
צריכה לשכח על חיי דעוה"ז עד שתוכל לעלות בגעה"ת דאצי'
ובלבושים אותם שם ולא תוכל להשיג געה"ת כלל כמ"ש אלא לנשמה
העולה ומגעה"ת לגעה"ע להשיג האור דגעה"ע עד שתטבול
בנהר דינור לשכוח על תענוג דגעה"ת שקבלו בגעה"ע כמו כן כו'.
וגם עולות ומדריגות לאין קץ זה שגבוהים מגעה"ע וכמ"ש ילכו
מחיל אל חיל ועדושים בכל יום יהללוך סלה וכולם נמשכים מחכמה ה'
הנק' עדן והוא כלא לגבי הכתר עליון ונעשה ומחי' שערות
לבד כנ"ל וכל כלא לגבי אור כנ"ל ואני הוא בריאתו יש מאין
וכלה לגבי הא"ס ב"ה עד דלגבי הא"ס ב"ה שוה ממש בחי'
אני עם דומם ממש דעשיי' כי שם אין ערוך כלל וכלל
לא נופל ולא נוגע הוא הערך שאין ערוך הדומם לגבי אני
כו' עד שבשמים שווים אצלו את כי אין עוד מלבדו ממש
וכל הנמצאים כולם נמצאו מאמתת המצאו' ה' ע"י הארה וזיו
בעלמא וע"י הארה והארה כמ"ש בזהר דאיהו וחיוהי כו' וע"י
צמצומים רבים לאין תכלית ובכלים ממש ... לאין קץ ובטלו הצי'
בשום כלל באריכות והתבוננות זו ובוא האדם לבחי' ושוק לא
[illegible]

חפצתי שלא לחפוץ. בשום תענוג גשמי ורוחני ואפי' בעוה"ב ושלמעלה
ממנו רק לאוהו"ע ית' לבדו ומהו ועצמו לא חפצתי כלל זה שהוא בחי'
ועצם דהיינו אפי' בחי' ונח' נק' עצם כמ"ש כי עצם מנוח שהוא
בטל לגבי אוהו"ע ית' ולכן נק' עצם שהוא דבר הטפל ובטל אצלו
ית' הנ"ל ועצם לא חפצתי רק בו הו"ע ית' וכענין לאשתאבא בגופא
דמלכא שבזה"ק

(יט) ובביאור ענין אה' זו דבחי' ועצם לא חפצתי בארוכה נ"ל
לבאר ע"פ מה שאמרו בחז"ל תענוג במחשבות גיסו ובבר ה'
ה' נחום ע"פ ז"ש שוש תשיש ותגל העקרה בקיבוצ בניה כו'
שהוא תרתי דסתרי דאם היא עקרה ומה לה בנים והענין דנקבה
נק' אשה כמ"ש ה' איש מלחמה וכתיב תקרא לי אישי כו' ופנים
נק' אשה כי מאיש לקחה זאת ומיום ואחרים אשה מזרעת ת
תחילה יולדת זכר כו' והענין שמא שכשאפשר דרו וש אתערותא
דישראל להוי"ה אשה מזרעת תחילה ונק' העלאות מ"ן בספרי ה
הקבלה ועי"ז נמשך אתערותא ומגוף גבוה עד דאולידת דבר והוא
בחי' זכר חסדו פי' שנמשך מלמעלה גילוי חסד עליון שיהי' אה'
גדולה בנפשו שבגופים לה' ית' שבחי' אה' עליהם זו נק' זי
זכר כדנון אומר אם חי לא אפשר דרו ולפניא אתערותא עלי
יצוה ה' חסדו ואולי לעורר את ישראל שיהי' להם אהבה ומהו"ע
איש מזריע תחילה ונק' בחי' זו איש מזריע תחילה הנמשך לעורר
אתערותא ובלשון הקבלה זו"ן ומעורר מ"ן והאתערותא הנמשך וזה הוא
בחי' זרע

בחי' גרע' האשה שאחז"ל לפכך יולדת נקבה ה' שהאשה שנתעורר

עוג' מישראל אינם בועלה ודרושם כמו שהם הנק' זכר שבחי'

נשיק דעתן גלות בוש"ת שהיא ולפי שלא אפשיר דרי ולא הי'

התעוררת מישראל עצמן ע"פ הדין נותן שכי כשיעוררו אותם

ולמעלה שיהי' בהם שהם גוטא כנ"ל (ושאם כשאפשיר דרי כנ"ל)

והנה בבחי' ג' נק' כנסי' עגרה ה' שלא הי' בו התחלת ההגרעה

ומצידה כלל ולא רק ולמעלה איש מזריע תחלה אזי יולדת שהוא

גוטא הנק' נקיבה ועפי' כי יש ב' מדריגות. ומ"ע ומסוכ' ומכע'

הוא הארה האלקי' שנמשך להיות מושג בעולם ונשמות ע"ג שיושבים בהם

וגיי כו' והנהגה אינה אלא ודבר המושג דוקא ושרש גילוי זה

הוא ובחי' חכמ' שנק' יוד וגם רגל ביוד נברא העוה"ב שהוא

בחי' חכמ' הנק' עדן העליון המשכל ומתלבש בכל העולמות כמו

כולם בחכמ' והחכ' תחי' כי בגמ' הוא בבחי' גילוי ההשגה לכל

חד לפמ"ד כמבע' שעיקר הנשמות בגמ' הוא והשגת הסודות

התם שעוסק בעוה"ג בפעלה כבאות בגה"ג פ' שלח ובגמ'

בעובדי' דרבה בר נחמן והנה החכ' נק' יוד לפי

שהתהוותה שהתהוותה בבחי' צמצום עצום ושם בה הסופ'

אבא יונק מזלא כו' כנ"ל באריכות וכנ"ל כדי שיוכל להיות

מושג ונתפס בהשגה ולכן הארה זו מוסע' אבל בחי' סוכ'

הוא שאין הארתו בבחי' צמצום וגבול ותכלית עד שיהי'

מושג בהשגה בהשגה כו' אלא הוא בבחי' בל"ג ותכלות וכמש"

בלק"א דוא

להפך נק' לשון פרס ופריסה שהוא חלק לבד מכל הדבר והיינו

ומשום שבגמ' נקראה הנשמה בזהות ומש"כ עה"פ יו שהוא בבחי'

נקיבה שדעתה קלה בותר בזה יותר שישאס בזהות ובגעגוע ושיהי'

נהפך בהשגתו ומש"ה הגם שיהי' לו רק הגילוי ובחי' מלכות ולא

מן תשוקת הו' שהוא בחי' דבר שהוא בעל דעה שלמה

שמתאווה וחפץ להכלל באאס"ב שהוא עקרא ושרשה

דכולה הגם שיהי' שם בבחי' אין ואפס ויתבטל במציאות שם

כו' (ע' לקמן תא רפ"ט) וכמ"ש שוש תשיש ותגל העקרה

בניבול בשה הל שאלק כשהוא עקרה דלא אפשיר דרי וליכא

אתערותא עלמא יצוה ה'. לעורר אתערותא באופן שהאתערותא הנמשך

דע'
ודה יהי' בחי' [circled] דהיינו בחי' דבר שיתעורר ישראל באה"ב

גדולה הנ"ל יגהו לפני ולפנים ושהד ששוהד דיאוש ומריע תחלה

יולדות נקיבה כדלעיל וכמ"ש וזה יחר יהי' זה לזה אמר שוש

תשיש כו' בשמחה והיינו ע"י שמחה של זהו שע"י שמחה גורמים

גילוי הפנימי ואז יוצא והגדר והודה וכן מעוררים גילוי והארה

שלעילה ובחי' נק' הודה ואז נמשך שגם בדליכא אתערותא אלא

שנמשך אתערותא לעורר אתערותא ואז נק' בניסי עקרה אעפ"כ

יולדות זכר. להיו בישראל אה"ב גדולה הנ"ל שלא עפ"ש ע"י לנפל

פרס ובחי' מלכות אלא להכלל ולבטל בבחי' סוכ"ע כו', כנ"ל

וזהו שרש ענין הש"מ דבחי' ומוף לא חפצתם. שלא לחפוץ שום

דבר בעולם זה ולא אפי' שום ואהל שהם גמה"ע ותחתון

כי רק ביחוד

כי רק ביו"ד נברא כו' אלא תהי' הא"פ רק לו ית' לבד דהיינו
להמשיך ית' מ"ש (וכך הי' נשמע הלשון מורגל ורגיל נ"ע בדביקות
שהי' אומר בזה הלשון איך וויל גאר ניסט איך וויל ניט דאיין
ג"ע איך וויל איך ניט דאיין עוה"ב איך וויל מער ניסט דיך אליין)
ומה נוסף מההתבוננות המבואר למעלה איך שיש רצונות ודרגות
אין שיעור מש מבחי' מעלות עד בחי' חכמה שהוא עיקר ושרש
ההארה דבחי' מלכות שבמה כנ"ל ועכ"ז בחי' החכמה ואין מש"ת
תוצא דהיינו מבחי' ספירות לבד ואין ערך כלל לגבי הכתר
עליון ומכ"ש לגבי א"ס שהרי בחי' ספירות נקראים שלמטה,
והכתר עליון נמשך והבלום דא"ס דא"ס שהוא הארה חיצוני'
מש לגבי מהותו דא"ס כמו הבל היוצא מהפה או
והאויר כו' שאין ערוך לשכל ומדות של האדם ובלי א"ס הוא
בריאה יש מאין לגבי אא"ס ומכ"ש עפ"י בורא קדושים ישתבח שמו
כו' ואי לזאת ממשך מזה הא"ס להתאוות לנברא ושרשה
דכולא שהוא רצונו ית' ממש ומהו טוב לחסות בה' כו' ומהו
מי לי בשמים ועמך לא חפצתי בארץ דהיינו אפי' ועמך מבלי רק להיות
ית' לבד והיינו מארז"ל שלא ע"מ לקבל פרס דהיינו שלא לחפוץ
בבחי' הארה הנק' פרס אלא שהם וישים במהותו כמו שהוא
והי' נהפך בהשגתו מש אבל יהי' עיקר תשוקתו למהותו ועצמותו
ית' מש וכנ"ל . . . .

(יא) ועפ"י האמור למעלה בענין פי' אחד ופי' ומה שהוא אחד בחלופי
אתוון והן

אתערין והן בחי' יחו"ע ויחו"ת ומכן עוד ב' נוס' שוש בנ"ש הא'

למסור נפשו באחד וה"ב ואהבת בכל נפשך אפילו נוטל את נפשך

ויש להקדים תחלה מה שידוע שהקב"ה נק' חתן וכנ"י נק' כלה

וכמארז"ל ביום חתונתו זה מ"ת ולכן המשיל את החתן דומה לתת

שנתה בה גלות כי חתן מ חות דרגא דהיינו ~~[struck]~~

ירידות והשפלות שא"ס ב"ה להתלבש בתו וכנ"י הוא עיר לנפ'

וכן בכל שבט ושבט מישראל בפרט הוא בחי' כלה דהיינו כלה

יש ב' פירושים הא' מלשון כליון שמכלה ומבלה הב' מלשון כלה

כי מלת כלה הוא שם דבר המורה על הפעולה כמו רבה גנבה

דנק' ונק' כלה ע"ש שמכלה כו' והב' מלשון כלתה נפשי כי

תשוקת הנפש לדבק ולהכלל באורו ית' וב' בחי' כלה אלו הן ב'

בחי' נוס' הנ"ל שבנ"ש דהיינו הבחי' הא' מסור נפשו באחד

הוא יחו"ת שמע ישראל כי שמע מלשון הבנה שהוא התבוננות

בגדולת א"ס ב"ה איך שהוא אחד קודם שנבה"ע בלי שום שינוי

כמ"ש אני הוי' לא שניתי כי אתה הוא עד שלא נבה"ע כו' ואתה

ראשון ואתה אחרון ומבלעדי אין אלקים פי' אלקים המעלים ומסתיר

כו' כי לפניו ית' אין שום העלם והסתר המעלים ומסתיר כלל כי

מלא כל הארץ כבודו כו' ואת השמים ואת הארץ אני מלא כמו קודם שנבה"ע בלי

שום שינוי כלל וכל ~~העולמות~~ הגילוים הוא רק זיו והארה בלבד וכל העולמות בטלים

ומש פי' השמש בעיני ואי לגאת ימשך מזה ולא תחללו את שם

קדשו כו' שלא לעשות ענין חלל להיות דבר נפרד ממנו ית'

ומלא בטלים

69

10

ממילא בטלים כל התאוות וישות ולגרמי ~~להנאה~~ וזהו כלה מלשון כליון שכלה
~~להנאה~~ ולגרמי כו'; וזה נק' זה בחי' כ"א מישראל משום שנשמתו היא חלק
אלוה ממעל עכ"פ יש בכחו שכאשר יתבונן באחד כנ"ל אז יתבטלו כל
רצונותיו שיהי' לו ולא ישאר שום רצון זולתו התשוקה אליו ית' מאחר
שאין עוד מלבדו ממש אחר שנברא כמו שהי' קודם כו' וכל העולמות
הם כאין וכאפס ממש כנ"ל וזהו פי' ועמך נק' באחד היינו
ע"י התבוננות בהוי' אחד יתבטלו כל רצונותיו ולא ישאר אצלו
שום רצון זולתו ית' וזהו נק' באחד וזהו בחי' כלה הנ"א כו'
לשון כליון שכלה כל בחי' היש ולגרמי ~~להנאה~~ כו' כנ"ל (ועי' סוף
אות כב) והבחי' הב' הוא מלשון כלתה שהוא בחי' ביטול
היש דהיינו שהוא יש ודבר אלא שמבטל עצמו שרוצה לכלל ו
ולהבטל והוא בחי' ואהבת בכל נפשיך שאהבת ה' שהאהבה
הוא בחי' יש שהרי יש מי שאוהב והוא לשון ברדיפה ו
ובחי' הנק' באחד ולכן מפסיקים בין ב' בחי' הנ"ל כנ"ל
בשכמל"ו כי אחר שאומר אחד שהוא בחי' יחוד איך שאין עוד
שום דבר ממש כו' לא שייך כלל בחי' ואהבת בבחי' יש
מי שאוהב אלא ע"י בחי' בשכמל"ו שנא' בנחת שהוא בחי'
יחוד שמבחי' מלכותו נתהוו כל הנבראים ואין ליש לפי שאין
מלך בלא עם וזהו ענין קיום וחיות כל הנבראים וכתיב ומבלעדי
אין אלקים ומבלעדי דוקא דהיינו חוץ ממנו ית' ח"ו אבל הוי'
בעצמו הוא האלקים אף הוי' אלקיכם אף בעצמו כו' שעצמם
ומסתיר עצמו

ווסתיר אא"ס ב"ה הבע"ג להיות גילוי בחי' נבראים בבחי' יש
מפרדין נוצא דלבושא וכו' וב' ובחי' זו של בשכלו נמשך
להיות ואהבת בבחי' יש וו שאוהב כו' להמשיך תמיד בחי'
גילוי אלקי' להיות הוי' הוא האלקים ומהו ואהבת את הוי' א
אלקיך שיהי' גילוי בחי' הוי' ולמטה מזה אלו כו' ומהו בחי'
כלה שהוא לשון כלות נפשו שהכלות הנפש הוא בבחי' יש
עדיין, יש וו שאוהב כו' משא"כ יחו"ע הוא בחי' ביטול וממש
בגו"ס לשון כלות לגמרי כמ"ש וב' בחי' אלו נק' בלה"ק שכינתא
עילא' ושכ"ת והוא ג"כ בחי' יחו"ע ויחו"ת דהיינו היונק
והשרש שיהי' בכ"א וישראל בחי' וס"ל הכל נק' שכינת ע
שוכן בתחתונים שרשם ונקלטים נש"י היונק והשרש לבחי' וס"ל
וכלין הכל באחד שהוא ובחי' יחו"ע נק' שכינתא והיונק
והשרש לבחי' ואהבת בכל נפשך בכלות הנפש ותשוקה ש
שהוא ובחי' יחות נק' שכינת תתאה והן הן ב' בחי' כלה
שנא' בשה"ש שכל שה"ש ודבר על ב' בחי' כלה הנ"ל וכידוע
כי בפ' נגינות נא' בשה"ש החיבור שבין חתן לכלה והיינו
על ב' בחי' כלה הנ"ל ובזה נ"ל שאפשר לתרץ ג"כ הקושי'
ששמעתי ששאלו א' ונכדי הרב המגיד הקדוש רבו של רבינו
ז"ל ורבינו בהיותו בבארדיטשעב איך יתכן בחי' ואהבת
לאחר מיתה וס"ל באחד שהרי וס"ל למעלה בודאי ואהבת
ולפי' אשר שזהו יחות בשכלו שנא' בתניא כמ"ש ואינם וזו
קשה שהרי

סב

נשמה שהרי מרע״ה לא אור בהם כלל בשכלו אלא איך יתכן
להם הירידה מוס״ג לאה״ק ודומה לאור דבאורייתא נהירנא אם
לא יאיר בשכלו) סגי בוס״ג [struck] בכל נפשך שנוסף והתבוננת
באחד נסתר ונתחלה אא״ס בו״ש ואהבת בכל לבבך ואח״כ
מעלון בנגדש להיות לו וס״ג וכאורו לאור בשכלו שהוא
בחוי יחות אגי הודרכו לוס״ג באחד שלא יהיה הפסק בין
אחד לבכל נפשך וזהו גהו דוחק לאור דוסתו. אנשי יריחו
היו להם מ״כ וס״ג באחד וש ואפשר שאעפ שלא אורו
בדיבור וש בשכלו זו התבונן ביחות ונושך וגה ואהבת
פו״י. ועוד יש לושב בדרך אחר לפו״ש בלק״א פ״ח ופכ״ה
מביאם תיבת ואוד שבפסוק כי קרוב אליך הדבר מאד
שבכל עת ובכל שעה בידו של אדם וברשותו לעורר אהבתו
לה׳ אחד המסורה המסותרת בלבו בלבבו בלי שום ספק
ונופל בה גם דחוק שלא לפרד בשום אופן ויחודו ואחדותו
ית׳ אפי׳ בוס״ג וש ועי׳ רפ״ח דאפי׳ מי שדעתו קצרה
בגדולת ה׳ ואין לו לב להבין בגדולת א״ס ב״ה להוליד
וזה דור שכליו אפי׳ במוחו ותבונתו לבד אעפ״כ קרוב
אליך הדבר מאד לעורר האה״ה המסותרת להוציאן מהסתר
הלב אל הגילוי במוחו ותעלומות לבו (עי׳ ספמ״ד) ושום שבחי׳
א״ס ב״ה מלובשת בבחי׳ חכ׳ שבנפש שבאדם יהיה מי שיהיה ועי׳
יוד גב פמ״ט הנ״ל שזהות ומדריגו׳ עבודת ה׳ בעיר בהתגלות לבו
והדה בתעלומות לבו רק שהם דור שכלים עי׳ פל״ג) המשכים
וזו הדעת

וא״ע ויריחו לא אמרו ק״ש בגלוי׳, ע״ש

וס״ג ד״ה ע״ז לוחות שא״ע אם לא אמרו ק״ש בגלוי׳ והפסק ביני׳, אחד

והלך ולך בעילוי אחר עילוי ברום המעלות בבחי' א"ס וגה' ונתת
לך מהלכים ובז"ש בענין אם בחינתם תלוי כו' ונאמר הוא תכלית
ירידת הנשמה שנרדם ירודתם הי' השגתם ואהבתם ויראתם בבחי'
גבול ושיעור ובחי' ומצא שנמשך לכל חד לפום שיעור הלוי וירידתם
בגוף גופים לבחי' א"ס דבכל ואודך וזה ההפרש נעשים בחי'
מהלכים בעילוי אחר עילוי מבחי' הסופע הבע"ג והיינו ע"י אהר
גו דבכל ואודך שהיא ג"כ בבחי' בל"ג בכל ועם ארגל בכל ואודך
בכל ווינך כי הדבקה' לתת ומגיעי הוא ג"כ ביטול היש לאין
וזהו יסוד כל המדות שתכליתם הוא בחי' לעלות וגם אין שוגה
נעשה צחוק ותענוג לעילא כמ"ש בזוה' בענין צחוק עשה לי אלקים
ובענין לויתן זה יצרת לשחק בו כו' אלא לפאי קשה עדיין הרי
מה הא"ס דבכל ואודך הבא"ס וזה הרחוק מא"ס הא"ס בל"ג
האמתי האדם הוא בע"ג רק שהוא למעלה והגבלת הכלי שלו אבל באות
ומגבלת היא ואם איך תעורר אה' גו בבחי' א"ס בה' בל"ג האמיתי
עד שתהי' הנשמה נעשית בבחי' מהלך ומהלך אל כ' חיל בבחי'
גילוי הסופע שהוא בל"ג באמת. אך הענין כי באמת זה שבאתעדל"ת
אתעדל"ע הוא לפי שכך עלה ברצונו בוה"נ שיהי' אתעדל"ע
ואתעדל"ת הנה שאין צריך בסדר אלא שמשפט צד האתעדל"ת
ועין האתעדל"ת כמאור רגל בזה כו' לכן כיון שא"ס שבל"ג באמת
עוד דשרש נה"ב והגוף הוא ורפ"ח נצוצים שנפלו בשבה"כ ומולם
המהו שהאורות דתהו הי' בבחי' א"ס לכן ומוחרים בשרשם
ועוד משום

בל"ג וזהו מאמר ע"י אתעורר ועד גילוי בחי' הא"ס שבל"ג

הוא אין בגבולי ...

ולכן זהו מאמר שאין ... מן שגבלת ... הכלי ואבל

ער

סח

ומיד ושום דשרש גשוו גבוה ויתן ורוחני שנמשך ומבחי' סובב הכל יפול כדלעיל אותו וכו'

וכו' בארוכות ולכן ע"י האדם דמאודך הנלחת יבד הירידה בגלל ומעורר לעילא ...

(וגם) הדברים כו' להבין ענין והי' הדברים ואח"כ ודברת בם כו' ויובן עפמ"ש אות

וא שהנה"ב נק' חתן וכנס"י כלה ונ"ת שם ואין שיש בו פירושים בכלה

והנה ב' מיני נסגי' ונק' שמע ושבת ונ"ב ויובן בענין שהנה"ב נק' חתן לשון חות ד

דרגא ע"ד הירידה והמשכות והתלבשות אלא בח' בהעולמות והנה יש ב' בחי' ירידות

והמשכות וכו' א"ה ובהנ"ע גדולת חתם וחופת חתן לשון רבים כי יש ב' בחי' חתן

והיינו שלב בחי' נסג שהן ב' בחי' כלה נמשך אח"כ ב' בחי' המשכות שהם ב' בחי'

חתן ובהנ"ע והי' הדברים ואח"כ ודברת כו' שהם ב' המשכות שלאחר בו נסג הנל

דאחד ובכל נפשיך כו' ולהבין זה הנה במ' ומדרשים נקראים לו ית' הנה"ב והטעם

לזה כי אינו אוורים אלף ושובח ומפואר עדי עד שמו הגדול ומן ארגל ע"ד שלא נבהע

הי' הוא ושמו בלבד ולכאו' תמוה איך שייך בחי' שם נודע שנבהע דהלא ענין

השם הוא זה שאתה נקראו בו ואיך שייך זה נודע שנבהע שהי' הוא לבדו

אך הענין כי התהוות העולמות ואמ"ס בה אינו ע"י השתל' עו"ע כי בהשתל' עו"ע

נעשה שינוי בהעולה ע"י ההשפעה כמו הרב המשפיע לתלמיד שא"א להיות ה

ההשפעה ואח"כ וצוצם שכלו בכדי שיהי' מובן להתלמיד לפי ענין להשפיע

לו להתבונן בשארי ענפים שלו מצד כי כל התבוננות ועמק מגה הדבר המשפיע

נמצא והות עצמות המשפיע נתפס ונשתרש בההשפעה הרי נעשה בו שינוי

ונודע שהשפיע לאח"כ ושא"כ בו ית' כתיב אני הוי' לא שניתי אתם לאחר

שנבהע ואתם הוא וגודם שנבהע בשוה ממש ואם אינו שיהי' ההשתל'

בדרך עו"ע אלא שהתהוות כהע ממנו ית'. הוא ... ובחי' הארה וזיו

במאמר ... נקרא

ונקרא בחי' הארה זו בחי' שם בלבד והיינו שם כבוד מלכותו כמו מלך בו"ד שנק'
מלך על המדינה אין לו בעצם חבור עם המדינה רק שמו נק' עליהם מצד התהוות
כתר היא רק ובחי' שם כבוד מלכותו, שהמאציל ית' נק' מלך עליהם וכו' ומאתו
ית' נמשך והוה כתר דהיינו זה שעלה ברצונו שיהי' בבחי' מלך עליהם
ואין מלך בלא עם לכן נמשך והוה כתר ונגלה בחי' כבוד מלכותו ע"י
כמה צמצומים והסתרים שהוא נעשה בחי' עם עם לוי עולמות בחי' נפרדים
שאין סוף בחי' מלכה אבל באות את השמים ואת הארץ אף ולא כמו
נבראים שבכתר כיון שכתר מקור חיותם והתהוותם הוא רק ובחי' הארה
וכמו פי' וגלוי מארץ נבראים שבכתר הי' הוא ושמו בלבד פי' שמו שהי'
נבראים שבכתר היינו המקור והשרש והעילות שיש במאציל ב"ה שיהי' יוכל
להתהוות זהו כתר שעלה במחשבתו ורצונו ע"י התגלות ההארה וכו' שיוכל
לגלות זהו ית' שבחי' יכולת גלוי זה נק' שמו הגדול ראשית הגילוי
אבל עצמותו ית' למעלה ומעלה וההארה זו בטלה במהות ית' מא חי' כטיפה
מן הים אוקיינוס ועוד ערך יותר מאין ערך וכמו השמש מקורו כמשל במאריכות
במאריכות אלא שאחר כמה דילוגים וצמצומים שיש בהמשכת הארה וכו' הנה
אך יש בחי' המשל עוד כו' דהיינו מהמשל הספר' בספרי' עצמו
כמשל אבל ההמשכה והמשך ית' הוא בדילוג הערך ולא בהמשל עוד
ומשל רק וההארה וכו' ומפי זה נמשך ע"י צמצומים עצומים הידועים בע"ח
ומבואר הפסוק שיר השירים אשר לשלמה מלך שהשלום שלו דהיינו
שכדי שיהי' נמשך הארה ושמו הגדול להתלבש בעולמות ובראשית כל
העולמות הוא החכמה, והוא בחי' אורייתא דנחכא (הפ' ויתר) המשכה ושמו
הגדול להתלבש

הגדול להתלבש בהעולות וראשית כל העולות הוא החכמ׳ והוא בחי׳ אורייתא

דזחכב״ג) הנה הושפה או גשון הגדול בהת״ם הוא בחי׳ שיר והוא נגינת טעמי הת״ם דרגא

סגול דלבאי צד והנדרך זה לאותות הת״ם אינן העשן אורייתא וחכב והנה לגבי

עבודות זת הוא בגבוה גדול ובואו אנת חפוש ולא מ״ח ידוע כוי ולאו ובאו

אוהו כלל ולסף כדי שיהוי הארה נשון הגדול להתהוות ספי׳ ח״ב הוא עי

נגינה שיר פי׳ בחי׳ תשמה נתאווה הנ״בה ועלה ברצון הפשוט שיהיה התהוות

עולות אבוע עיג נתהווה בחי׳ ספי׳ ח״ב אנת חפוש ונתגלה ח״ב הת״ם והנה יש

בחי׳ שיר בפסוק שהוא לשון זכר ונ״ש שיר חדש ויש שירה שהוא לשון נק׳

נקיבה כמ״ש את השירה ~~הגדול והעשן~~ הצאת והעשן כי ההושפה וההתגלות

ולעולות הוא ע״י שיר ותאגנוג כנ״ל וכמ״ש העולות העולות ~~ולאשודיה~~ ולעולה

הוא ע״י שיר ומידוע בפי׳ ושארג״ל כל בעלי השיר יוצאים בשיר ונושפים

בשיר דהיינו בחי׳ תשוקה וכלות הנפש לעולות ולהתכלל במאצלן כה וכמו

בפגון שיש בו עולות עולים ויורדים שהם בחי׳ רוש ולועלה ועלה הוא

בחי׳ ~~עולה~~ ~~ויעולה~~ ויעולה מאסוקט ויש כוח ~~עולות~~ עולות לאון נ״ל ושומר והכל בבחי׳ שיר

וזהו כל בעלי השיר יוצאים בשיר ונושפי׳ בשיר והנה כל השירים

הללו שווטלוע נק׳ שירה כה לשון נקיבה בחי׳ כלה ומבחי׳ כלה

נושף שוחת חתן והעלם להגלות ושות חתן עם הכלה פי׳ ע״י

הכלה שע״י בחי׳ השירה כה בחי׳ כלה נושף שיר העליון בחי׳ דבר

הוא השבת אשא כה הסובע ובחי׳ שוו הגדול שע״י הת״ם ירננה דאורייתא

להתלבש בהת״ם וזהו שיר השירים פי׳ שיר העליון השפה סובע שוחת ונפלום

השירים שלמטה דהיינו שבעלי השיר יוצאין בשיר בחי׳ כלה כוי׳ והוא יחוד דוכ

שיר עם

וחיות בשמים וכל אשר נעשה תחת השמש ועי האדם בשרשו ושם זה דתיקון
בחי' חב"ב שמעלה ומקריב קרבנו על המזבח הנ"ל גאתו תורת הבהמה היא
העולה למקורא ושרשה שבעולם התהו שלמעלה ובחי' אדם עד שהאדם הוא
וכבל חיות מהם וחי בהם כו' ועד"ז הוא בכל המצות שציצית הוא
וצמר משוי ותפילין וכו' כו' הוא ג"כ עד"ז שלמטה הנ"ל האדם הוא
העושה אותם להיות מצוה שנמשך בהם תוספת אור אבל למעלה
הנ"ל מעלת המצוה הגבוה מאוד נעלה כי תרי"ג מצות דאורייתא
ונזכר גמטריא תרך עמודים כו' כמו העמוד שמחבר מעלה ומטה וכו'
אחור ויקדם צרתם כו' והנ"ל תוספת ב' חתנים הנ"ל להיות חית
דרגא הוא עי ב' בחי' כלה ושוח חתן עם הכלה כו' כי בבחי'
כלה הוא בחי' וסנ וכלון גורם אתעדל"ע תוספת אור שזו המגדיל
להתלבש בתוך חכמ' והח"ב ואין כו' ומבחי' כלה הנ"ב כלות נפשו
כו' בחי' יש זו שאוהב כו' (בנ"ל נמשך חכמ' להתלבש בתוך חכמ'
והח"ב ואין תמצא כו' (ומבחי' כלה הנ"ב כלות נפשו כו' בחי'
יש זו שאוהב כו' (אסף) בנ"ל נמשך חכמ' להתלבש מם בתמ"ז דביע
ולכן אחר הוס"נ באחד ואהבת בכל נפשיך כתי' והי' הדברים
כו' ודברת בם כו' שהם ב' תוספות הנ"ל והי' הדברים
אשר אנכי כו' זו שאנכי ומוך כו' היינו המשכות בחי'
אור שהוא אנכי זו שאנכי להיות ומוך שיתלבש בתוך חכמ' [illegible]
וזהו בחי' חתן הנ"א בנ"ל ואהבת ודברת בם הוא בחי' חתן הנ"ב
דהיינו שנמשך הגילוי מם למטה וכמון את המשה הדברות בפיך
ובו' ודברי

ופי׳ ודברי אשר שמתי בפיך שנמשך ומתלבש למשה בדיבור האדם וזהו
ודיברת בם לשון הנהגה והמשכה כמו ידבר עמים תחתינו היינו ~~שמשי׳~~
שימשיך וימשיך בחי׳ א״ס המלובש בחכ׳ שהוא הי׳ להאיר למשה ע״י דיבורו
בד״ת ומשארז״ל הקב״ה יושב ושונה כנגדו וב׳ המשכות אלו נעשים ע״י
ב׳ בחי׳ הרצוא׳ שהם ב׳ בחי׳ כלה דהיינו ומס״נ באחד ובחי׳ ואהבת
בכל נפשך ובכל מאדך כו׳ (ומענין זה נ״ת בוא ע״פ לבבתני
אחותי כלה שהקב״ה אומר לבנ״י שהוא עושה בחי׳ לב והלב עצמו
נמשך ממנו ב׳ המשכות הא׳ רוח החיים וחלל הימני והב׳ דם שבחלל
השמאלי ורוח החיים ומלבש בדם ועולה למעלה. והן ב׳ המשכות הנ״ל
והיינו ע״י אותיות כלה ב׳ הרצואות הנ״ל ודו״ק ע״ש) וזהו
ושכל לאומה פי׳ חסדי ה׳ עולם אשירה. פי׳ אומה הם תנאים
כי איתם אומות תנאים כנודע) שע״י תורתם ועבודתם הם ממשיכים
בלימוד הת׳ בחי׳ ושכל חכ׳ להיות נמשך לעולם בבחי׳ חסד וזהו חסדי
ה׳ עולם אשירה שנמשך לעולם ע״י בחי׳ שיר ותענוג נתאווה הקב״ה
להיות לו דירה בתחתונים והיינו ע״י כלות הנפש ומס״נ שלמעלה
שהוא בחי׳ השיר שלמטה שע״י נמשך השיר שלמעלה שהם
יחוד חו״ב פי׳ והם וצהלת חתנים וחופתן כי ענין שנמשך ומתגלה
בחי׳ חתן שהוא התלבשות שם בחכ׳ ז״ל וענין המשכות בחי׳
חופה ומקיף הוא בחי׳ סובב כי על והוא ית׳ אין שייך לומר אפי׳
בחי׳ סובב שאינו בגדר עלמין כלל רק בבחי׳ הנז׳ שייך לומר
שהוא בחי׳ סובב והיינו כדי שנמשך איזה גילוי ז״ל ענין בחי׳ חופה
וסובב ומקיף

[illegible]

וסובב ואח"כ ותגלה ונחית הארה בבחי' פנימי' התלבשות בחב"ע ובהו"ל
וצהלת חתפש ומופתן דוקא שבבחי' הגילוי נוסף אח"כ הגילוי כו' וגם
ודברי אם שורש בפיך הוא בבחי' המשכה ע"י התו' כו' ובכל ידי כפיתך
הוא בחי' הגילוי כו' ! . . .

(וזהו) והנה י"ל וגם אשר אנכי מצוך היום וארז"ל היום לעשותם ולא
למחר לעשותם שבעוה"ז דוקא הוא לעשותם ובו נתנה הבחירה
ביד האדם לבחור בטוב ולא עוד אלא אפי' אם כבר עשה עבירה
יכול לשוב בתשובה לחזור לעבוד ה' ושאה"כ בעוה"ב אין הבחירה ביד
האדם רק כמו שנוסף בעוה"ז כך נשאר בעוה"ב והגם שרואים
שם גילוי אלקי' ביותר שאין ושם הוא ביטול הנבראים וכמ"ש וצבא השמים
לך משתחוים ומשתחוים ומתחווים אפי' הקליפות וס"א הם שם בבחי' ביטול
דברי ו' אלקא דאלקי' אעפ"כ אינו יכול לשוב בנפשו להוציא ממסגר ומאסר
הגוף ובחותמו נה"ב שנוסף אחריהם בעוה"ז והוא כל הקלע שולעין
ושופט ומפילין אותו במחשבתו שנוסף בהם בעוה"ז בהבלו עולם
שמתלובשין עוד ונראין לו כאלו עודנו עומד בעוה"ז וחושב ומדבר
ומעשה כדרכו כי הנפש וחדווה שהן ג' לבושים כמדע שנתלבש בהם
שמלבושים
בעוה"ז הם נעשים לו לבושי שק ובגדים צואים לעוה"ב ~~שמתלבשין~~
ש את הנפש ומראשה ועד רגלה ובמאמר רז"ל ולפפא כו'.
ואין חבוש מתיר אש"ע רק בענין הנאור הסירו הבגדים הצואים
כו' והסירו דוקא וטעם ההפרש וההבדל שבין עוה"ז לעוה"ב
כי א עוה"ב אין דבר שאין לו תנום שכל ודרושה הוא נבדלת
מחברת ולאכים

גבול ושא״ב סוכ״ע הוא בחי׳ א״ס ב״ה כי בחי׳ הגילוי הוא רק הארה לבד ומהותו
ועבודתו ב״ה וכו״ש לעבדה ולשמרה שהארץ הוא מציאות ג״ע דהיינו גילוי
אלקי׳ שבג״ע למעלה הנשמות ב״ה וכו״ש ב״ה ואא״ס ב״ה בעצמו הסוכ״ע
הוא השמה ונשמה נשמה ומגלה לפנים בחשך באור והשלמים שואלים
גלגלי איה יניק בבורי׳ ואורות והב״ב ולפך אצלה שירד למטה מטה ומלא
לעלות לעלה ועלה ונס״בת וגה״ע בח התשובה להשיב החיות הנמשך
למטה מטה אל העירה ושרשה להיות סופן בתחלתן כי זה שירד מטה
הוא בבחי׳ ממכ״ע שנמשך ויורד ולבושה זה לבושה מכ״ע ולבושה מכל
משלה שוזה נמשך השתל׳ המדריגות ועולם ועד עולם שבכל זה
שורד מטה ותעטה מטה גילוי א״ס ב״ה שהגילוי ההוא להיות בטול אצל
מערך עולם האצי׳ ב״ה ותכלית ירידת ודרגות הנדושה במדריגי
תחתוני׳ דעשי׳ הוא כורע בורים שאינו ארגו ואין דוא כרע בוודים
שלא הגוע אפי׳ לכלל בטול זה הכ׳ בחש דקליפה וסט״א ובגבה
אמרו דלא יניק בתחה והם רגליה יורדות מות כתיב שיורדות
בסם המדרגות להחיות ולהתלבש בעש שושם נמשך ונשפע השפעה
גשמי׳ זהו הרע ב״ה ובכח התשובה שהוא הארה ובחי׳ סוכ״ע ושום
החיות לעורן ושרשן ונסובת דהיינו אתהפכא חשוכא לנהורא ב״ה
וכו׳ תחלה אתכפי׳ דהיינו שאהבת דברים גריס בכפו והוי
בבחי׳ אתכפי׳ ולא תתורו אחרי לבבכם כו׳ אשר אתם זונים
זונה כו׳ מה שלבו להוט אחר דברים גריס בכפו ואפי׳ עסק
גופים הצריכים לו לא יהי׳ בהתלהבות והתלהטות הלב רק בגרירות
ובאלו כפאוהו

ובאלו כפאו כו' וכח התשוקה הנשאר בלב ותהפך לה' לבדו אל אשך
תשוקתך לזאת יקרא אשה אש ה' כי מאיש לקחה זאת אש יה והיינו
והיינו יפה שבעולם [illegible] וזהו יפה שעה אחת בתשובה ומע"ט בעוה"ז
מכל חיי העוה"ב כי חיי העוה"ב הם בבחי' גילוי ומ"מ הנמשך ממדות
מלכות ית' וכמאמר יחיד חי העולמים מלך משובח ומפואר עדי עד שמו
הגדול פי' יחיד הוא לבדו ית' וחי העולמים מלך הוא שכל חיות
העולמות אינו אלא בבחי' מלך ומה שהוא משובח ומפואר עדי עד
אפי' עדי עד הוא רק שמו הגדול בחי' שם בלבד ושא"כ ית'
תשובה ומע"ט הם בבחי' סוכ"ע וזהו שובה ישראל עד הוי' אלקיך
פי' שתשוב בכ"כ עד שהוי' א"ס ב"ה הסובב כ"ע יהי' אלקיך
בבחי' גילוי ועד"ז נאמר ואהבת את הוי' אלקיך ונא' על אחד
דלעיל מיני' כלומר אחד ואהבת בהוי' בחי' יחיד שהוא בחי'
סוכ"ע יהי' בחי' גילוי בחי' עולמים מלך והוא בחי' יחוד והיינו
לקשר וליחד יחו"ע ביחו"ת וכה"ג הוא אשר אנכי מצוך היום
דוקא בעוה"ז שבעוה"ז דוקא יכולים להמשיך גילוי הסוכ"ע כנ"ל.
(וזה) להבין ביאור הדברים בשרש טעם שהתשובה דוקא
בעוה"ז ולא בעוה"ב יש להקדים שרש ענין ג"ע [illegible] בו
לעבודה דה"ה כמש"כ להודיע לבני האדם גבורותיו וכבוד
מלכותו פי' שכדי להיות הנשמות נהנין מזיו השכינה בג"ע
עליון ותחתון והוא הנק' כבוד הדר מלכותו אינו בא
ונמשך כ"א ע"י בחי' הגבור' והצמצומים דוקא והענין דה"ה.
ידוע ב"ס

שם זה לברר כהל' ולפף היום לעשות דווקא ולוחר לקבל שכרם ;
(ר"ו) ולתוספות ביאור להבין באם היטיב ענין הנ"ל איך שבמוהג דוקא
יוכל לשנות טעמו ולעשות תשובה ושאב"ג במוהב ויובן בהקדם ענין תוהו
ותיקון שעיקר ההפרש בשהם הוא כמ"ש שבחי' התהו הי' רק בחי' נקודת
בלבד והן ז' ולאפים ולפים שולפין באר"ל אדום שמ"ג בשם ז' נקודות ובע"ג
עולם הנקודים ובתיקון נעשה מהם פרצופים ובחי' נקודת חו"ב נעשה פ
פרצוף אבא כו'. ומז"ן נקודת נעשה פרצוף ז"א (ונקודה הע"ג
נעשה פרצוף הנוק' כמבואר בע"ח ומעין ההפרש בין נקודה ובין
ספירה פרצוף שהנקודה הוא בחי' א' נקודת החסד הוא בחי' חסד
לבדו וכן גבו' כו' ובאשר כל בחי' כלולה מי"ס שבחי' החסד
כלול מעשר בחי' חב"ד חג"ת נה"י כנ"ל ספי' ובאשר נעשת בציור
קומה של פרצוף אדם דהיינו חב"ד שבו הוחין וחג"ת הם זרועות
וגופא כו' וכן שאר פרטי האברים מד"ג אם כנ"ל פרצוף ויובן
זה עפ"י משלים הנ"ה מענין צומחת האילן מן הגרעין הנטוע בארץ
דהנה באילן יש ריבוי דברים הע"ל והפרי הצומחת וגם ומענפי
האילן והעלין וכן גם בהפורו עצמו יש קליפה ופרי וגרעינין וכו'
צומח וגרעין הנ"ה וכל הכח שכל בחי' אלו הי' כלול בהגרעין ע
שהרי צומח מ ונגדל מן הארץ ע"י גרעינות הגרעין דוקא אלא
שבהיותם בהתכללו' בגרעין לא הי' בבחי' התחלקו' כל בחי' בפנ"ע
רק כולם יחד בבחי' אחד הוא הגרעין ואח"כ ע"י גרעינות
הגרעין באשר נגלו כבח הצומח שבארץ אזי כח הצומח מוציא כל
פרטי פוחותו

(וזה שלא יוכל להיות) כלליו באצי' נתברר ונכלל בבריא"ה וזה שלא יוכל (
להיות נכלל בבריא"ה נכלל ביצי' וזה שלא יוכל להיות נכלל בנקודה דעשי'
הוא הסיגים שנדחו בקליפות והנה העוה"ג הזה עדיין קודם הבירור וכמ"ש
בלק"א ח"א פל"ז שקיום וחיות הדצ"ח הגשמיים הוא מק"נ כו' רובו
בכולו רע רק מעט טוב מעורב בתוכו כו' וכל עבודתנו בתומ"צ
לברר ק"נ והיינו שע"י עסק התומ"צ מוסיפים את שם מ"ה הנברר
לאתהפכא חש"ל אינו בעוה"ב ובג"ע הוא לאחר הבירור שכבר נתברר
הטוב מן הרע דהיינו שהנקודות דתהו כבר נעשו בחי' פרצופים
שאז כל בחי' ניכר יחודו ומציאותו ואי לגבאת שם בג"ע הרי נ
נכלל שם מ"ה הנברר כיון שכבר נתברר שם הכל וכל א' על ענינו
בא ואין לך דבר חוץ ממנו ואח"כ אלא לשם לאתהפכא חשוכא
לנהורא וכמו בשלום הב' שלאחר שכבר גדלו האילן והפירות
אין לשנות ולהעשות מעלין פירות כו' וכן אחר גידול הולד אין
לעשות מרגל ראש אלא הרגל נשאר רגל והראש הוא ראש
אותם בעוה"ג שהוא קודם הבירור ומאיר שם מ"ה המברר
ומתקן כו' וכן עתה הוא זמן לעשות תשובה מהפך התשובה דהיינו
עד אשר לא תחשך השמש שלא יסתלק שם מ"ה המברר כי אחר
שסם מ"ה המברר מאיר לברר ולתקן הנקודות דתהו שלא נתבררו עדיין
והוא הארת א"ס ב"ה הסובב דנגוי גם חושך לא יחשיך ויכול להפוך
חושך מש לאור ומרירו מש למתק וכמו שכ' בכח הצוות ומאיר תבשא
שבעוד שלא גדלו הפירות יוכל להיות ברכות ה' להצוות ואם
שערים כו'

שערים כו' וכן בהטיפה נודע שנצטייר הולד יוכל להשתנות ולהיות הולד סנדל.
ופוארגל עד י' יום יוכל לבקש רחמים ויהי' זכר כו' והיינו יפה שאותה כח
האלקי' הוצאות הפירות או ומה הולד כ"ט יום יכולתו לשנות בו כפי ה
רצון ית' אבל לאחר שכבר נגמר הגידול טוב ונתלבש אותו כח האלקי
ואז אין דרך שישנה דבר בהולד ולכן אמרו שהמתפלל אחר י' יום
הוא תפלת שוא כו'. ומ"מ במשל בעוה"ב שהוא לאחר הבירור ובאוא
על עונות בא א"א להשתנות שיהפך הרע לטוב מה שא"א שיעשה
הרגל ראש לאחר בריאות הולד כו' הלכך אעפ"י שגם הרע הוא
הביטול שבעולם עליונים שם ונמצא השוה לך ונשתווים עכ"ג א"א לו
לאתהפכא ורע שלו והיינו משום דלאחר הבירור נתלבש הוברר כו'.
אבל בעוה"ז יוכל האדם להשתחוות טעיו והנחה אל הנפש ולעשות
תשובה ברגע כמו רמב"ם שבנפש עולם בשעה אחת דהיינו משום
שעוה"ז נודע הבירור ונאמר שם שם זה הוברר ולכך יוכל לאתהפכא
וחשובא כו' ולהא עד זה שאמר רחב"ד ו' שא לשון ויבלינך יאמר
לחולל ויבלינך שיוכל להיות אתהפכא ושינוי הצורות הוא ויבא
ההפכי הצור אתם ימים דהיינו באשל יום ולפני אדם חול. ארכ"מ
שהוא ית' האל"ה הכל יכול שהפכו הגמר' לחסדים ועכ"ג ג"כ להיות
אתהפכא חשוכא לנהורא כו'
(מג) ושננתם: למען ושכתם לאות כו'. והיינו כסדר ההתנשרור
ג' לבושין וחדוי של האדם במו"צ דנתחלה על לבבך היינו
הגיון הלב והו"ח ואח"כ ודברת בם לבוש הדיבור ואח"כ וקשרתם וכו'
וכו' שבפ

לגלה באתגליא אתערותא ומעורר בחי' אתה גיבור כו' דהיינו כפי שנזכר ויניח
את עצמות אור זה הבהמ"ה דלאו מכ"א איהו כלל ומצמצם א"ע להשפיל ולהתלבש
בבחי' חכ' להיות אנת חכים כו' ואהו ברכות והודאות לשמך דהיינו שאנו
מודים אותו שהשפיל א"ע בבחי' שמך שאלקות יחוד נוק' ושכינת כנ"ל.
במצות צדקה זורע צדקות ומצוה ישועות פועל ישועות בקרב הארץ כמ"ש ישועות
אבא כמ"ש בגמ' אליו שהיא כלי קיבול ישועות שהם החסדים כו' ולכן בכל
המצות שהם דרך כלל חסדים וגבו' חסד דרועא ימינא שהוא רמ"ח מ"ע וגבו'
שס"ה ל"ת ודרך פרט רמ"ח מ"ע רמ"ח אברים כמו האבר שנמשך בו הדם הוא
הנפש וכך המצות הם בחי' כלים שנמשך בהם רצונו ית' כמארז"ל הוקשו כל
התורה לתפילין שכמו שהתפילין הם קלף גשמי וכותב עליהם בדיו גשמי הוי' אחד
שאף נכתב כדין אך שורה בו אלקות נקרא חכ' ומ"ע מעשה גדול שעל ידו
המעשה ביטול הרצון ומעוררים למעלה רצונו ית' להיות בחי' צמצום והשפלה בבחי'
חכים כו' ואעפ"כ נהו ומורי לימוד גדול שמביא לידי מעשה כי הכל להיות
גילוי אלקות במעשה המצות הוא ע"י התורה באורייתא והכל כמ"ש הוא
בחי' ביטול ולכך נק' התורה אדם כמ"ש וזאת התורה אדם שם זה בחי'
ביטול והנה כתיב נעשה אדם בצלמנו כדמותנו בצלמנו הוא בחי' המשכת
ובפר ה' כו' ושכל תו כו' שכינה ודבורת ותוך גרון כו' כדמותנו
המשכה בלב איסור והיתר שהכל ... וכול להיות בו השראת אלקות
וכן בשר וכסא כו' דו משב"מ נקרא לה ועי' התו' בחכ' אתבריר וכול
להיות השראת אלקות במעשי המצות שהוא ביטול הוי' דוגמא וזה המשך ה'
הפסוקים הודו בחי' אף רל"ל לבך כו' רוממות אל כו' והאופנים מרעש
כו' שמע

פי׳ שמע ישראל ה׳ אחד ג״נ רמזים והאר״ב בטוב אלו״ת כמשן לך הוי׳ הגדולה
פב״ל ואח״כ טוב לאחד ואהבת פועל יוצא הוי׳ סו״פ והוי׳ אלקיך וו״כ הווה שיהי׳
בחי׳ יש ושיהי׳ בטל הי״ש והווה ע״י ה״ת בח״כ אתברירו שבנתם כו׳ ואח״כ נעשרתם
כו׳, בה״פ והא״ש נאמר תחלה נעשרתם. זהו כלל דמעשה גדול יצד עצמו אלא ש
שהתלמוד מביא כו׳ וצד זה הוא גדול ... — — — —

(יח) ולהבין ביאור ענין מעשה גדול ותלמוד גדול הנ״ה יבוא דוש בחי׳ וו״כ
וסו״פ פי׳ וולא הווה זה שנמשך מלו״ו והי׳ אור גיהי רגיע כו׳.
שיאור והוי׳ רגיע נמשך ונתלבש בתוך הרקיע להחיותו ואין לו״ש כו״ב בדבר ה׳ ש
שוים נעשו. ונחדש בטובו מכות ומ״ב ונתלבש החיות בתוך תוכם ופנימי׳ של
כל הנבראים והווה שנתחלק החיות ונמשך לכל חד לפי שע״ד ע״ד במשיות עוה״ז
יש ד׳ מדריגות בכלל דצח״מ והם הגם שהדומם נתהווה גם כמ״ו ונתלבש בו
בירור ג״ד שהוא חיות אלקי׳ המחי׳ אותו כמו שנמשך בירור וחיות בודבר
וכו״ש בלא״א בהתחלתו ועכ״ש ה״ה החיות של הדומם הנמשך בו הוא במעט
וקטנות אפי׳ נגד החיות שנתלבש בצומח וכ״כ בצומח החיות במעט נגד ה
החיות שבחי׳ כו׳. עד שמדבר נמשך החיות יותר בהפלוות ותמדיגות שהוא
בחי׳ חי מדבר כו׳. וכו״כ בפרטיות בכל בחי׳ מדצח״מ נמשך חיות משונה והחיות
אשר נמשך למדבר גדולה ולכן אין במעשהם שוות ועדה במעלות הרוחני׳
יש התחלקו׳ גם מדריגו׳ רבות עד אין מספר אשר לכ״א נמשך חיות משונה
מן החיות הנמשך לגולתו והכל נמשך ממדו׳ מלכות ית׳ הנק׳ ממכ״ע ואין
לו מחי׳ ומהווה אותם ע״י חיות זה המתלבש בתוך כ״א לפי ע״ד אבל סוכ״ע
הוא בחי׳ הארה מאס שאינו מתלבש בבחי׳ גלוי אור בהתגלות ואינו מושג
בהשגתם כו׳

[illegible]

בהשגתם רק מקיף ומאיר עליהם ולמעלה ולא בפנימיותם ועפ"ז בזה"א ח"א פ"

פ"ח עש"ב ועיין שם הוא מאיר ומקיף על כולם בשוה ולא שייך לומר שמקיף עד

העולם יותר מזה שאחר שהוא מקיף לכולם ולכן נק' סוכ"ע כי כל העולמות לא

יוכלו לקבל את האור בפנימיותם רק שהוא סובב ולכן הוא שוה ומשוה כו'

ומהו פי' שם כתבים דסותר הדברי לכאו' כתבו הוא מאיר את השמים

ואת הארץ אף ולא ובתם ולא כהכ ולא נק' שמים וגם לא נק'

כבודו רק את סתם דשמים והוא ובכבודו הוא רק זיו והענין שהם

ב' בחי' סוכ"ע וממכ"ע סובב הוא בחי' אלקים ממש לכן נק' עד אף

ולא ממש ולהיות סוכ"ע בשוה עכ"ב נק' שמים וארץ ובהשוואה אחד

אבל כבודו הוא בחי' הארה ומ"י בחי' ממכ"ע שנתלבש בכל חד ו

ופוש"ד לכן נק' ארץ (דל"ד כל הארה שבארץ לגבי שמים אלא דגם

גם בארץ יש הארה כו' גם יש לפרש בהיפוך דדוקא בארץ יש

גילוי יותר והיינו לומר דמעין לומר דאין כבוד אלא תו ולא בשמים

הוא ~~אלה~~ אלא תו הודך על הארץ דוקא ושם הפירושים ממש

דבודאי גילוי אלקות מבחי' ממכ"ע הוא יותר בעולמות הרוחני' הנק'

שמים ובארץ אבל תוספת אלקות שממשיכים ע"י התו' הוא דוקא

בארץ כו') ובגמ' ובין גם עשן תלמוד ומעשה דהיינו מעלות התו'

ומעלות המצות כי התו' נעשה מזון לנה"א ועפ"ז ותרתי בתוך מעי

שהוא כמו מזון עד"מ הנכנס בתוך האדם ומחי' אותו בפנימיות וכך

ע"י התו' דאורייתא אתכלל על לב נתיבות ופוסל הכתוב שהוא יכול

בו מגוף לגוף כך מבחי' חכמה חכמת התו' נעשה ההשפעה מגוף לגוף

בהתחלקות להיות

בהתחלקות להיות מושג לכל אחד חכמות הת״ה בפרטיות ובגשמיות ממש כשר
וכסיל ובתרומה ומעשר והיינו וכה״ם שנמשך ע״י הת״ה כי אין כבוד אלא ת״ה
והוא בחי׳ ממכ״ע שנמשך מארץ בגשמיות ממש והיא החי׳ כת״ע כי מאורייתא
כרא נובלה עילאה ואשים דברי בפיך ממש ממכ״ע ומחי׳ אותם אבל ע״י המצות
נמשך גילוי אור ובחי׳ סוכ״ע שהוא רצה״ע שהוא בחי׳ מקיף (ע״ל אות כ״ג)
והיינו שהמצות הם לבושים לנה״א כמו הלבוש הוא על הגוף של האדם,
ואינו נכנס בפנימיות וכך התוספה שנוספה ע״י המצות הוא בחי׳
רצה״ע סוכ״ע שלמעלה מהשגה וע״כ הלבושים מהם נקראים מקיפין כי בשרשם
הם נעלים כנ״ל. וגם במצות תחת אשר לא עבדת את ה׳ אלקיך ב
בשמחה ובטוב לבב מרוב כל הוא בחי׳ גלוי השגת אלקי׳ נה״ם ממנו השפיפה
בבחי׳ פנימיות אבל המצות הם גרם כל מהם מבוהים ונעלים וכה״ע
שהם בבחי׳ מקיפים ולכן אור האומר מעשה גדול אך אעפ״כ. נמ״ו וגרמו —
תלמוד גדול שמביא לידי מעשה כי אלא להיותו התעוררות השפעת סוכ״ע
ע״י המצות שהם נבחרים משום במצות יצור ובדומה אם לא ע״י הת״ה
שהוא המוצע המתבקש וממצוא רצונו וחפצו מהעלם אל הגלוי, ...
(יט) ולהם ביאור ענין תלמוד גדול ומעשה גדול וגם להבין דעת ח״ע
דאמר לימוד גדול מצ״ע דלכאו׳ ע״פ הנ״ל אין שום ענין לומר כן מאחר
שהמצות הם בבחי׳ סוכ״ע והלימוד בחי׳ ממכ״ע ובודאי מעלת הסובב גדול
מהם כנ״ל ונהי דהלימוד גדול שמביא לידי מעשה אבל מאין לימוד גדול
דאמר ח״ע משמע דס״ל שהלימוד מצ״ע גדול מהם אלא שמשם כל החכמים
נמ״ו והסכימו דהוא גדול מצד שמביא כו׳ הנ״ל. מעשה המצות הן בירור נוגה
לברר הטוב

לברר הטוב והרע שבנוגה ד"ו באצילה יש גדול ומובא יש אחלות נדשים ס

סעודת מצוה בשבת וי"ט ופדיונה והמצות באין לברר טוב ורע מה שנפל

בשבה"כ כי השבירה הוא בשם ס"ג כלו ס"ג. וחדוו כאלו ונעשה מ"ן

בחי' יש ודבר ומלוך סוד עד עולם הגשמי והבירור הוא ע"י שם מ"ה

לכן בבחי' ביטול לפני כל העיקר הבירור הוא בב"ן מעלות בו"ע

אבל מצד אצי' אינו תיקון כי מיוחד באצילות בלא"ס איהו וחיוהי וגרמוהי

חד ולכן גם הנשמה עצמה אינה תיקון (כי יותר מיוחד באצילות בלא"ס איהו

וחיוהי וגרמוהי חד ולכן גם הנשמה עצמה אינה תיקון) כי הנשמה הוא

מעולם האצי' ואפי' הנשמה דבי"ע הויא מאצי' דבי"ע כי לעולם

כולם מאצי' נעשים נשמה לבי"ע לכן הואיל שהבירור ע"י מעשה

המצות דנוגה לכן אורו מעשה גדול לאחר הבירור יהי' ס"ג גדול

אשה בסוד את שבט והנה זה שבת הוא מ"ה בירורים

כנגד הוויה ושום דעניות שפתיים הי' מעשה כי כל הבירורים

הם רק ע"י מעשה דנוגה ומש"ש באמה"ג דנוגה ד"ה ע"י ע"ה

שער הכוונות שער ח' פ"ג שאין החגרת פסק בפסק פ"א

ע"י מצות מעשיות דנוגה סו"י כי צריך תחילה להעלות את

דנוגה דנה"א ואין דנוגה הם בחי' מעשי' פו"י גם ע"פ קבלה

מעשה ~~[illegible]~~ מעשה נורא ובקוי' בתם לשון כותרת ומגלה הכל

שהוא בחי' רצה"ע שלמעלה ולח"כ שהוא הקו לכן מעשה

גדול (נראה) דתחילה ביאר שמעשה גדול מצד הבירור שנעשה

ע"י המצוה ומכשיו איך שגדול כ"כ מצד האור הנמשך שלמעלה

ע"י המצות

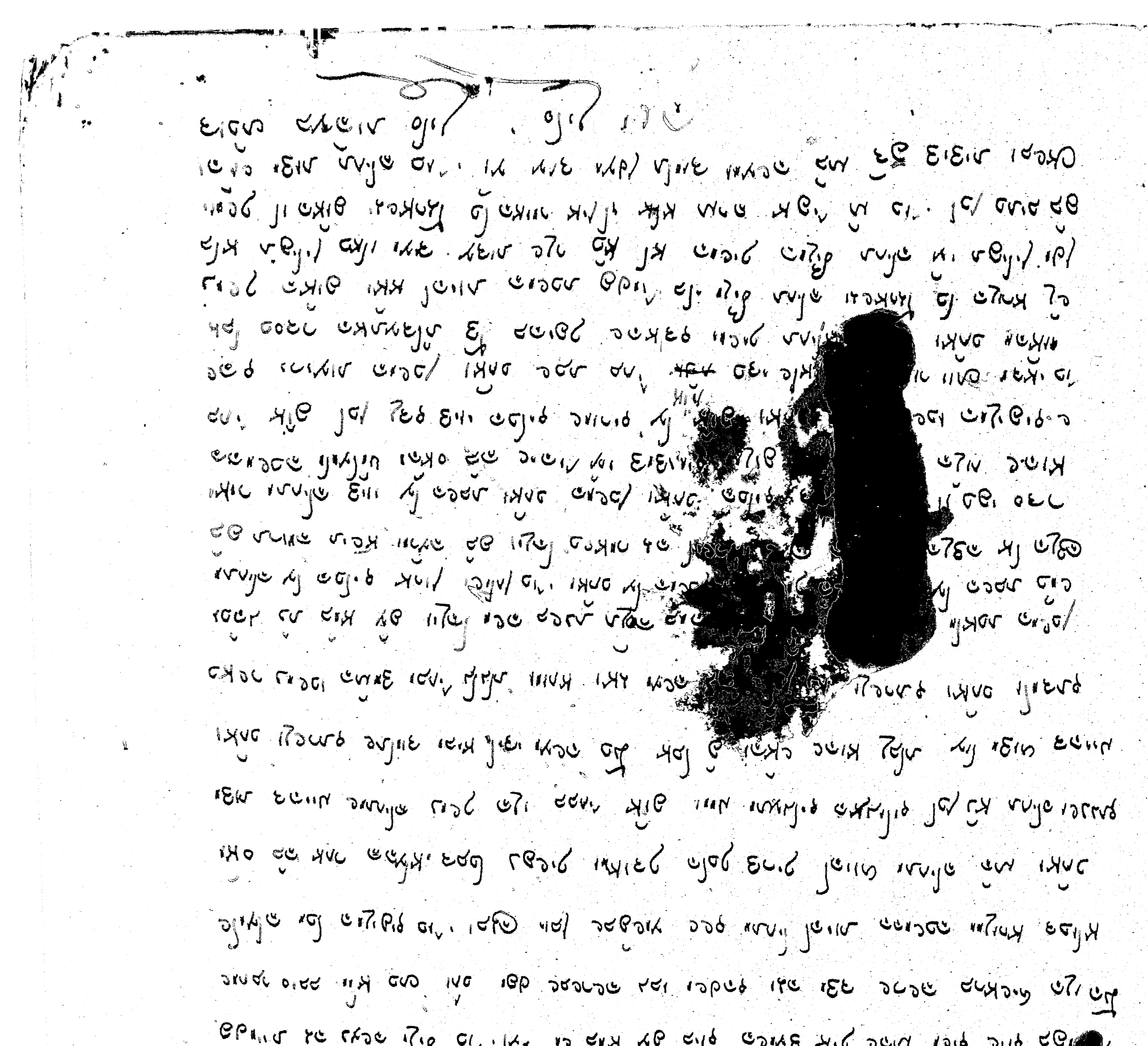

ההשבה ואם בה היצרך להיות ע״י ציצוית ותפי׳ אחר נושך ג״ח והה״ך הגה ותעגלים

[illegible] שהם ועיפים אחר חגר ונושך בבחי׳ פשוט׳ ופשוט׳ שבעליון נעשה וגילו להתחתון

[illegible] הרי אנ ראשית [illegible] נוקם שנשמו וזה העגולים הרי הוא בחי׳ אופ׳ וגהו לפנים

ואם בה לא להיות הושבת הארה רק ע״י ג׳ בעלמא ס״ו ואם הרי הם שהוא ובחי׳

אופ׳ היא הוגיא לד׳ ועשה כי בשרש כל השרשים נושך ותחילה האופ ואחר

פשוטות זה נעשה וגילו כו׳ ועי׳ גם בזה עם ביום השמ״ב איך שהם וסוף שלום בפו׳

שנחבר סיבב ולא כתב וחס וכס שבשרשה גבו ושהם וזה נצד שרשה בראשית הנ׳ הב׳

שלעולה אבל הועיפים פו׳ ובנה יובן שבפשוט שסם ותחי׳ להיות ההשבה ומגיחא דפוליא

ואם בה אחר ההלא, דבקט נפשיק ואודך הלפך צריך להוות ותחילה הם ואחר

נצות דהיינו שותחילה נושך הנ׳ בבחי׳ אופ ווזה ותעגולים העגולים לכן נא תחילה ושנמצו

ואחר ונשרתם שתלמוד ובוא לידי ועשה כל אבל לפי והראה שהוא נגלת על נצות דהיינו

כאשר נושבו התוצב ובחי׳ גלגלת ווחא ואז ועשה [illegible] ונשרתם ואחר זלודתם

נפהג כת בוא עם וינהל ושה בשנת תשפה [illegible] ולאפת המשכן

ותחילה על הכלים ארון ושלחן פו׳ ואחר על [illegible] על השבת כמו

בפ תרומה תשא וארשה בפ וינהל כיאור זה [illegible] הנצה אל הנפש

ואור ותחילה צווי על השבת ואחר המשכן ואחר הכלים [illegible] לפי סדר

ההשבה ולעולה והאם בה שיהיו [illegible] ציצוית [illegible] הנזמ שהוא

בחי׳ אופ׳ לכן נדם צווי הכלים שאורים על [illegible] ואחר [illegible] שבו הועיפים

שהם נרועות המשכן ואחר שבת בחי׳ אות כדי שלא [illegible] ור וותם ודאי כו׳

אבל כסדר האתעדלות צל׳ בהיפך שהאדם ומשיך תחילה [illegible] ואחר והאור

נושך האופ ולא להוות השבת פשוט׳ בלי וגילו תחילה ומשארגל כל הנורא נ״ג

בלא תפילין כאלו ומיד עדות שקר כא לא הושיף הוגיל תחילה ע״י תפילין וכן

ונשך לו האופ ומשארגל כל האור אילו אלא מרה אפי׳ תו כו׳ לכן כתוב בפ

ה״ס יצות תחילה ס״ו וע״ מיד ועמן תלמוד ומעשה בתו דף צוצית ובשאם

דיפתו בעהית סלון [illegible]

והג' פרצוף זה השם בשם הגם פי שם הוא בפרצוף. ותנה א"א וום עולה בשם מ"ה להיות
נ"ל בשם ה' רק שהוא פנים ובטל בהאור ודג"ו ולכן שם ~~[illegible]~~ שהי' פנים בדצאות שהגם שהי'
השם פנו שהוא פנים בדצאות הוא נעלה ותנה נפרי שהשם הוא אור לדעות שם הוא פנים
בדצאות וום עולה בשם מ"ה. וזה הי' דב שלא נהי"ד. וגם לוזה שנקרא הדום אחד שם
הוה רק דב' מ"ט נקראו שושור ~~[illegible]~~ אצלו. ואמא. פי לשון בפאת הוא בחי' פה הבוא דנקוד
לשון זה ווום שורק פ"א בשם וולני שהוא האור שאור לא נברא קדם ולכן נ"א ברעות ברא וונו
שנא' ברא לפי שנאמר בד"א סדר הדפני' שנתהו. וכל בשם הוי' הוא לשון ונבראו אצלו ונעו
ומהו נברא הדום. וזו בחי' התלבשות פה הבוא בנפשו. והנה בבחי' שם ואור הוה
הוא בחי' אלפונס של פ"ד. וש בגה של בחי' הא' פנ"ט אלפונס והב' הוא בחי' אלפוס של מאורים.
ש בחי' אלפונס הוו האור פנ"ט כלול בדצאות והווע פנו נלבש שנקה"ד שהי' הוא ושאו מלכה
שהשם והאור הי' פלול בדצאות. וזה האור הוא בוהר שאותו ותם זא ופנ"ט בסט"ב
אמול אל הטעם פטהוא בפאור הטעם הוא בוהן שאות. וזה שיאור האור והשם הוא
ורוקה והשפלה. וזה ההפרש בין אלפונס לבחי' אלפוס כ"ד. אלפונס הוא בחי' א"ז שהוא
בחי' האור פנ"ט פלול בדצאות ואלפוס פ"ד הוא בחי' א"ז באצי' שהוא האור פנו ~~[illegible]~~ שאור
להתהוות עולמות בו"ד פנ"ט ולפניו חיות ובפרטי' אלף דשותו. כמאתו הוא בחי' חכמה
וש אומן פאו בעולם וותות המחשבה שהם רישות הגוון. ואח"כ בו בבחי' הדיבור
שכוו לגלוי בדיבור בחי' ההעלם שבמחשבה. שהדיבור מגלה העלם המחשבה. ~~[illegible]~~ וזה"א
ולכן אומר שבחי' חכמה שנ"ע חושך העלם ובו שנ"ע אור פנ"ט וזא"ח ובורא חשך והווע שבחי'
ובי' אגלה העלם החכמה. ופעלן חוזר וזורה שהזורה הוא צור הדבן מגלה העלם החוזר כו
ובפב בחי' חכמה הוא בחי' גו"ד תמצא הנשואים. ובי' הוו בחי' עולם האצילות. אלף דשותו
עולם האצילות. ובכללות בחי' ההשתל' נחלק ג"פ לג' בחי' ביע. והווע ג' בחי' עולם, עולם
בחי' א"ק מחשבה הנבואה. ועולם בי"ע הוו בחי' כתר בכלל ומבא בעשי' הוא בחי' אצי'
ועד"ז מ"ש הפבראם לכם בראם שתמונה הה"א הוא ג' נוין שטע נוין הם אחורים ונו הה"א
נפרד. והנו [illegible] שנ"ע עולמות חכמה ובי' הם אחורים א"צ והם בבחי' הביטול ותנה
ופנ"ט ובו הטעים לק אשתמחווין. ואלף דשותו הפסוק הרלן שאחד פנו רגל השמאל שהוא
נפרד ונספח אין הב' נוין להורות על האור ובחו הדש. ולכל הצמצום פו. והנה אנה
וירדת ההשתל' ונתלשל בחי' אלקים ~~[illegible]~~ בגוי' גוף פי ולוחד דשה האלקי' שבמו [illegible]
ויש ב' בחי' ולבור פגף לדצא וש גוף ד' בחי' [illegible] והוא בחי' נ"ו וגו"ה. מזה הוא
בחי' ובו בנוי' וגופה הם בו"ד. ומה אבחי' בנוי' ונפי להיות. ובו וזו להיות אבחי'
~~[illegible]~~ אופ"ר שהרי אבחי' זו נתלשל בחי' אלקים שנ"ב פנו ההשתלשלות נעלם
והוא גם ב' בחי' בדרא פנל שהם הם הבורא [illegible] ולכן פנו [illegible] ובחי' [illegible]
הולך [illegible] גילוי בחי' [illegible] אלפונס [illegible]

Jewish Theological Seminary of America LIBRARY

בס"ד שביעי של פסח .

אז ישיר משה ובני ישראל. וברש"י מקשה [illegible] נפק פסוק זאת אר׳ דרפי׳ דמשק׳
ולכוה אחר. שאיזה אתה לא נתפרשה פסוק ולא נודעת [illegible] דף שאמרו [illegible]
שירה [illegible] נפק פסוק זאת ישיר. משל למלך שעשה מלחמה ונצח [illegible]
ועשה אגוסטוס אחרו לו עד שלא עשה המלחמה היית אלך [illegible] ועשית אותך אגוסטוס.
את פלוני יש דין אלך לאגוסטוס. אלך [illegible] של החלוח [illegible] לאגוסטוס [illegible]. פק אחרו [illegible] עד
שלא [illegible] רואים הוות אתה. [illegible] אותה אתה הוא אלא פיפול עושה [illegible]
[illegible] ארץ. [illegible] [illegible] ביום ואומרים שורה [illegible] דזה נתפרשה אלפים ופסוק
נפק הלו נפק פסוק זאת. והנה [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] שהם [illegible] [illegible]
זה שגודל אתם [illegible] בספרו שנאמר לגוזר ים לגזרים פ"ה. והנה [illegible] [illegible]
[illegible] שישראל נתגלו על הים [illegible] באמר פאה ההחוש שבחותם בינו [illegible] זה [illegible]
ראה [illegible] שבנביאים והפרו"ז פ׳ ע"כ זה אלי. ראתה שפחה על הים זה שלא ראו הנביאים
והוא [illegible] שנאמר חזו ר"ח שהביא בשם [illegible] ד׳ אלוהי. אומר [illegible] [illegible] אומר
שראתה שפחה על הים זה שלא ראה יחזקאל ושאר שנאמר וכו׳ הנביאים [illegible] ה׳ (הוראי)
ופרש (נפתחו השמים ואראה כי (יחזקאל פ״א) . ועל ארץ רבות פנה גבולים ידוע [illegible]
שהרי אשר רק של כל הנביאים פיה נתחשב עבינו ראשו [illegible] את [illegible]. ועוד הנבואות
הי׳ [illegible] כחה. ועל הים וארו כולם זה אלי. [illegible] כל אחד [illegible] קומה [illegible]
אלו כי [illegible] [illegible] נס נתגלו ישראל. ופרם [illegible] להוסף שהיה [illegible] של ישראל
[illegible] [illegible] ים [illegible] משה [illegible] שראה הים [illegible] משה [illegible] נתגלו [illegible] [illegible] [illegible]
ופרש [illegible] גם [illegible] [illegible] [illegible] אתם [illegible] בספרו וכו׳ [illegible] [illegible] שהיה
נתגלו [illegible] [illegible] לגוזר ים לגזרים [illegible] שבלה [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
הוא [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] התורה [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. אך [illegible]
[illegible] שישראל הם [illegible] והתורה [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ישראל והרם
חורשה אלא מורשה שהתורה [illegible] [illegible] [illegible] זה לא [illegible] [illegible] את
על התורה. ופרם [illegible] להוסף שהרי [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
ישראל [illegible] [illegible] [illegible] בנפה. [illegible] שהתורה [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
התורה [illegible] ישראל [illegible]. והנה [illegible] הוא [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] התורה הוא [illegible] ישראל. והוא [illegible] [illegible] [illegible] שהרי [illegible]
דם [illegible] [illegible] [illegible] התורה שישראל [illegible] פי [illegible] [illegible]. ברכה [illegible] [illegible]
[illegible] של [illegible] [illegible] [illegible] אור [illegible] שהתורה הוא [illegible]
[illegible]

נשמה ולבושו של הקב"ה וזהו אתהפך אוא"ס עם הדיבורים . ולכן אור ושמחה טוב דבחי' התורה
הוא טוב בתורה של בחי' . והם הלכך אור ושמחה דהיינו מקום פי התורה היא הממוצע
בין אוא"ס להדיבורים ופי' דגהר אסתכל באורייתא וברא עלמא . וזהו מקשרים [illegible] . בחי'
התורה כמו המצות פי' ה' נגל מצוות דפי' קשר את כל הדיבורים . והיינו שהתורה היא
ממוצע בין אוא"ס לדיבורים . וכל ממוצע צ"ל כלול מב' הבחי' ממוצע והיינו שהוא כלול מאוא"ס
שהוא בלתי בע"ג וגם מבחי' גבול ואור הגבול שהדיבורים הם בחי' גבול כו' . וזהו ולכן אור
ושמחה טוב בתורה הוא ב' הבחי' שבממוצע כו' . וזהו מה שישראל אתקשראן באורייתא
להיות פי נשי' נתלבשו בגופים . וכמו שאתחברן אוא"ס וזהו דו התורה ואורייתא סתים וגליא
וישראל סתים וגליא וזהו סתים שבתורה נתהפך הסתים שבישראל . אל בחי' סתים בנגלה . וזהו
גליא שבתורה נתהפך הגליא שבישראל אל בחי' גליא בנגלה . או י"ל דבבחי' סתים שבתורה אתהפך
עם בחי' גליא בתורה . וזהו בחי' סתים בתורה אתהפך לבחי' גליא בנגלה . ונמצא כי סתים בתורה וגליא
אתהפך הם המאורים כו' סתים דגלוי לבחי' גליא בנגלה . וזהו שהתורה היא ממוצע . וכמו ולכן מט על
אין ויקבדו האדם ויאמר ה' על עבדם את תורתו והיינו פמאמר [illegible] דף אותו דרכי והלואי אותו
מעכל ומקרת שארו המאור שבה מחזירום למוטב כו' . וזהו שארז"ל מדעתא פי [illegible] אדעתא
בנפשו' נדבה . דהיינו כפי שדוה ונתהפך הלמוד לאמיתו . את אמת [illegible] דרך התורה לשמה הוא
לשם התורה . דהנה התורה נתלבשה לשמה בדברים גשמי' כמו המלבוש [illegible] בחומר
לשמה שלא לשם שהתורה כמו שהיא למעלה היא באצילות כמו שהיא למטה [illegible] . אמר רשב"י
חבל למאן דאמר דאורייתא [illegible] . רק הוא עלמא דהוא התורה . הוא עולם התחתון . [illegible] שלמעלה הנה
בדברים גשמיים כו' . ובדברים אלו את התורה כמו שהיא למטה [illegible] נתלבשה
בהעולם התורה כשלמה לאתהפך עם תורה שלמעלה . וזהו כי לשמה
בחי' תורה כמו שהיא למעלה [illegible] . והוא [illegible] לשמה
[illegible] אמת התורה וכמו שארז"ל [illegible] לשם התורה שלמעלה דהיינו שהמלביש
ולאמת לגבי אוא"ס [illegible] ופי' [illegible] . דהנה אורייתא מחכמה נפקת
[illegible] וזהו שהתורה [illegible] בחי' לבוש ונק' [illegible] אור [illegible] כי שמחכמה נחשבת כמו גשמי'
והבדל בין [illegible] לבוש [illegible] הלבוש [illegible] . והנה בלבוש יש הפרש
הוא גם לבוש המלך . ופי' [illegible] לבוש [illegible] . שהוא [illegible] שאינו לבוש אותו
[illegible] בלבוש [illegible] הוא נראה [illegible] שהוא לבוש [illegible] אותו [illegible] . [illegible]
שהוא בחי' לבושו של הקב"ה הנה [illegible] המלך כו' . [illegible] ולכן [illegible]
[illegible] תורה שלמעלה דהקב"ה שנתלבש בלבושו התורה [illegible] בלבושו התורה שגהו
[illegible] בלבושו התורה . דהנה התורה [illegible] [illegible] שוב [illegible] אוא"ס
[illegible] התורה [illegible]

אמרה על בחי' מלחמה. ופי' בשלמה יושב על כסא ה' ופירש כי והוא והוי' איש מלחמה ה' וכן
כתיב ויושב ויורד הורש' דבע ויושב בשלוה וכו' שיעופם אורה על מלחמה פי' ורמ"א ולכן
מתן שבולם השכבירו נחלה ויושב פי' והווא וכו' שבמשנה ושרם נתלבשו תחת והמדות
בבחי' רשי' והבן פי' לא בזרל וגופם תקח הנקבה זות מחוו אבל זה בחי' רשא נ"ג בחי'
רשי' וכו' שרשא הם מולין בהקבולא לגבי אומא ולאו אורחא באלפא לאשתני בגולין
בהסתולא ~~לגבי אומא~~ וכו' נוק רשא בשם רשי' וזהו בחי' תמורה יש בשבת שהוא
בחי' שבותה ואמרה וכו' הוא בחי' ונוגה וזהו בולם השכבירו נחלה ויושב אלפסא
פגידו כסא הוא בחי' שבורלה פי' שורש בפאן ופורסו' ושבירה זהו שבורלה
הוא בחי' כסא כו וזהו ויושב על כסא פי' ורמ"א ולכן מתן שבנ"ס נתוספה כסאם והווא
וכו' שנודם נ"ס פרש ה' איש מלחמה ומוון שהוא בחי' מלחמה אף אין זה מאמה
וזהו פגופל ראב אפל פשרתן ושרגל בים לאמרו טורה נתוספה כסאם וכו' שאת לא
הי' צריך למלחמה אלא שהלא בטלן ופירש שגמו ירום והגבין פי' תפל אלהים פי' ולא הי'
צריך למלחמה והי' בחי' מלחמה הוא בחי' ושיסה פי' ומהכין עלין המלחמה ואש שייך לומר
בחי' מלחמה ופי' מלחמה לה' בדאלף וכן שם הוי' איש מלחמה אש שייך למלה שהי'
מלחמה פי' הגדלן הוא דהנה פרש ויבדא אברים פי' שם הוי' ואהבה אלא על ל"ב נתה
לאב עלש של הנקבה. פרדה אחר אש פרדה נפה. ושף לגדולה. ופירושה ושל
הנקבה ואכו פי' והגדלן הוא דהנה פרדה אחר לא ידרש את הוי'. דהנה פרש הם על
פל גלום הוי' על השמים פגידו שאוהר אותן שהוא פם בבחי' פשוטות ולכן על השמים
פגידו שהם בחי' שפלים נקבלים אבל למטה בארץ הנה זהב. ה' את הארץ וכו' שהוא השפלה
נגדו ית' ולכן אומרים זהב ה' את הארץ בודו המאלות פי' אבל ושראל. אומרים המגבוהו לשפט
כי המשפיל לראות בשמים ובארץ וכו' שגם השמים הוא בחי' השפלה נגדו ית' ואפו שהוא
יכול להשפיל אף בשמים כן יכול להשפיל אף בארץ שהוא הם שוין נגדו ית' וזהו ויבדו אברים
פי' שם הוי' והווא וכו' שפרדה הוא בחי' דומה ואבל מעלם גדולה שהוא בחי' אורך דאמא
שהוא בחי' דם בהווא שמגלים מבחי' חומות פי' שום מחשבה מאורה פי' ורמ"א שהם
אנגלים מבחי' הנאצלים בשם אלקי' אבל מבחי' הוי' אנום יכולים לבל וכו' שפגו לבל שם הוי'
צריך שיהי' בחי' בטל לכן אחר פרדה לא ידרש את הוי' ולא הי' רוצה לבל שם הוי'
ור"ד מלחמה להוי' וזהו ויבדו אברים פי' שם הוי' והווא שאש נאו על בחי' ז"א שם
ראשון ושם אחרון ושם הוי' כולא חד פי' ומ"ז שם ה' נאו על שם ראשון שהוא בחי'
ושם הוי' פולא חד פי' והווא פי' שבשפת עלמות פי' הוי' הוא מוחין די' ב' בחי' שם
ראשון ושם אחרון ופי' ולא מאו מזלה פי' עלש ושם הוא שותפין ב' בחי' שם פי'
וזהו.

אורה זו בחי' מלחמה / פנים בשלמה ויש זו פסק ה' ופתע כי והוא והי' איש מלחמה ה' וכן
פנים ויש ויתג הורשי' בתע ויש בשלוה לכן שוטופם אורה זו מלחמה פי' ורדא וכן
חתן שביום השבירו נתהלה ויש פי' והוונ לכן שבשבט וזרם נתלבשו החוף והאדות
בחי' רשי' והבע פי לא כשל ובוססה בקא הנקבה זאת מאוו אבל זו בחי' דעת נגד בחי'
רשי' לכן שרשה הם מולין דהביטא לגבי אומא ואו אורחא דאולא לאעתנרי במולין
דהביטא ~~לגבי אומא~~ לכך שנ"ז דעת בשם רשו' וזהו בחי' תמורה וגו בשבט שהוא
בחי' שביתה ואמתה לכן הוא בחי' ונוגה וזהו ביום השביעי נתהלה ויש אלפסא
פגלו פסא הוא בחי' שבודלה פי שוטו בפגע לפורס' לשבודלה אוהו שבודלה
הוא בחי' פסא כו וזהו ויש זו פסא פי' ודאי ולק חתן שבנים נתוספה פסאם והוונ
לכן שנלדם נים פתע ה' איש מלחמה ופוון שהוא בחי' מלחמה אבל אין זה מלחמה
וזהו פגוסל זאב אבל פשרתם ושרגל ביום לאחר טורה נתוספה פסאם לכן שאר לא
הי' צריך למלחמה אלא שמולא בטלן ופאמ שאו מדיום ורגגן פי' תפל לאדם לכן ולא הי'
צריך למלחמה והי' בחי' מנוחה הוא בחי' ושופסם פי' ולהבין עלין המלחמה אשר שווך לומר
בחי' מלחמה ופאם מלחמה זה ברועץ לכן אש הי' איש מלחמה אש שווך לומר
מלחמה פי' הדעת הוא דהנה פתע ויבא מדריך פי אש הוי' ואהבה / אשר של ד"ג מתח
לאב דעש של הנקבה · פרדה אחר אש פרדה נפרה לכן לגבורה · לפעוגלה ואש של
הנקבה דעכו פי' והדעת הוא דהנה פרדה אחר לא ונדרש את הוי' · דהנה פתע חם זו
פל גוים הוי' זו השמים פגלו שאוהד אוזרים שהוא פם בבחי' פמאוט ולכן זו השמים
פגלו שהם בחי' שלים נבדלים אבל לעתה בארץ הנה זהב. ה' את הארץ לכן שהוא השפלה
נגדו זה ולכן אוזרים זהב ה' את הארץ בודו הגאולות פי' אבל ושראל. אוזרים הגבוהו לשפט
כי השפלו' לראות בשמים ובארץ לכן שאם השמים הוא בחי' השפלה נגדו זה ופאו שהוא
יפול להשפיל אף בשמים פן יפול להשפיל אף בארץ ששוא הם שוין לכן זה וזהו ויבדו מצרים
פי אש הוי' והוונ לכן שפרדה הוא בחי' דעת ולגבל אולים גדלה שהוא בחי' ... דאא
שהוא בחי' פם בהוונ שאנפלים מבחי' חומאות פי' בשם פחשבה פאורה פי' ודאי שהם
אנגלים מבחי' הגלגלים בשם אלקי' אבל מבחי' הוי' אותם יפולים לגבל לכן שמבו לגבל משם הוי'
צריך שיהי' בחי' בטל לכן אחר פרדה לא ונדרש את הוי' ולא הי' רוצה לגבל משם הוי'
ועד מלחמה להוי' וזהו ויבדו מצרים פי' אש הוי' והוונ שאש נאו זו בחי' זו"ל אש
ראשונים ואש אחרון ואש והוי' כולא חד פי' ואמ"ז אש ה' נאו זו אש ראשון שהוא בחי'
ואש והוי' פולא חד פי' והוונ פי' משפהם ... פי' הוי' הוא אותם כי' ב' בחי' אש
ראשון ואש אחרון ופרט לגל חאו ... פי' אש ואש הוא שותפתי ב' בחי' אש פי'
וזהו.

ונקודים ואח"כ יפו לעילא עד אין קץ וגם יהיו לעטה עד אין תכלית הם כחי' בל השג
בשמי' ולפעמים בראשיתו, וכתיו אך עשיתיו שיהיו בפנים זה בו' עולמות ואבי"ע בל השג
בשמי' הוא עולם האצי' ולפעמים בראשיתו הוא עולם הבריאה עולם הנשמות יצרתיו עולם
המלאכים שברתן ובחי' הדיבור אף עשיתיו עולם הגלגלים כו' :

והענין הוא ששם עולם אצי' לקיום הם יקודה וזה שיש בנפש האדם בחי'
שכל ומדות וגם לבושי הנפש מחשבה וקדם הם שכל ומדות
וגם בחי' מחשבה והם נק' לבושי הנפש בשם פנימיות וחיצונות של מדות
וגם בחי' דבור והם נק' לבושי הנפש בחי' חיצונות ובדרך פרט יש בבחי' מדות בחי' פנימיות
בחי' חיצונות ופנימיות כי הנה כח המעשה נמשך בדרך כלל בחי' חיצונות לגבי בחי'
הדיבור שהרי בחי' המעשה ישנו גם בנפש הבהמית שיכולה לדבר בכלים ו
והיינו שבחי' כח המעשה הוא בחי' כח החיונות ושאר בחי' הדיבור הוא נפש
המדברת הוא בחי' נפש השכלית והחי' הוא מחמת שאינו שומע ואינו מדבר
שלפי הדין אינו בר דעת כלל ולכן גיטין וקידושין אינם כלום ואעפ"כ יכול לעשות מ
ואינה דבר כלל הבא דעת ש"ש לו כח העשי' כו' וכן שהמפרש בין כח העשי'
שבבי החרש לגבי כח העשי' ש"ש בבהמה שכח העשי' שבבהמה הוא בחי' נפש החי'
וכח העשי' שבחרש הוא בחי' נפש החי שבמדבר כו' נמצא שבכל כח העשי'
בחי' חיצונות לגבי בחי' כח הדיבור ובכלל הנה בבחי' העשי' עצמו יש בחי' הוא
פנימיות וחיצונות והוא כמו מדו עפ"י הגריקה שהוא בחי' חיצוניות ויש בחי' פ
ואינה דבר ולא יחשוב בזה כלל כמו שהיו בבחי' חיצוניות בלבד ששאר בחי' לבחין אך
הכתיבה יש בהם בחי' פנימיות וכח שהרי בהאותיות יתלבש השכל ואותיות
ואיך יכתוב האותיות שיש בבחי' כח העשי' הלזה בחי' פנימיות וכח ואעפ"כ לגבי
בחי' הדבור נחשב גם בחי' הפנימיות שבמעשה דהיינו אותיות הכתיבה בשם חיצונות
בלבד ולכן מחמת שמדבר יותר הכתב אינו בבר דעת כמו שאותיות הכתיבה
אך שהם

ואו שהם בחי' פנימיות שבכח האישה עכ"ב לגבי בחי' הדיבור הם בחי' חיצונות כו'
ונדבר בבחי' הדיבור יש גם בחי' פנימיות וחיצונות שהכל הלא הוא בחי' חיצונות .
שבדיבור ופנימי בחי' הדיבור הוא בחי' אותיות הדיבור שבהם נושג השכל ,
(ואו יש הקל שלמעלה מבחי' אותיות הדיבור כמו נשיקין דפנימיות הלב מהו הקל
הפשוט שמתבקח היודה והמחשבה) ולגבי בחי' המחשבה הם גם בחי' פנימיות
שבדיבור נחשב רק בחי' חיצוניות שהיא הוא לבוש הפנימי שבנפש ולכן צריך
לומר בחי' שכל האדם מתנהג עם המחשבה כו' וכן משתלשל הרהורי מחשבה
ועשה מעבירה כו' ובבחי' המח יש גם בחי' פנימיות וחיצונות שיש בחי' מח ויש עומק
היות שהוא בחי' פנימי וכל בחי' כ"ב הם רק בחי' לבושים לגבי היחידות שרק
עצמיות הנפש כמ"ש בספק שבחי' שכל ווידות נק' בשם עצמיות הנפש שהם
בשם יש יצא שתלוים ביחידות כמו ואחרת בכל לבקש בשני ,
עשר בחי' בנותי כו'. ולכן יש [illegible]
יצייר שרצוני הוא להפוך את היודה (ע"י ההתבוננות) והיינו שעכ"ז שייך
רצוני כי בחי' המח הוא בחי' לבוש שיכול ללבוש ולפשוט בלי יגיעה כמו הלבוש
שפשוטו ולובשו לכן לא נמצא הרצוני על המח אבל יפה היודות שהם בחי' עצמיות
ולכן יש רצוני להפוך את היודות יפה שהוא דבר קשה וצריך יגיעה
עכ"ז אך ע"י מה הופכים את היודה הוא ע"י הוא ע"י ההתבוננות במח
דוגמא שבבחי' גו יש פה בבחי' המח שע"י ההתבוננות היטוב בבחי' המח
יכול להפוך את היודה כו' ובחי' השכל הוא פנימיות יותר מבחי' היודות ולכן
עוד שלט על הלב כו' , והנה המגשנת שבחי' שכל ווידות הם בחי' עצמיות
הנפש כו' אבל באמת אינם בחי' עצמיות הנפש רק שלגבי בחי' יחידות שהם
לבושי הנפש כנ"ל שכל ווידות עצמיות הנפש אבל גם הם אינם עצמיות
הנפש דהנה הנפש עצמה הוא למעלה מבחי' שכל ווידות שאין שייך לומר
בחי' שכל ווידות בעצמיות הנפש נהלא ואינו דעיף שכל ווידות המאורים
בגוף רק הנפש בין שכל ווידות לגבי יחידות דהנה שכל והיודות
הם כמו

הם כחו' הגוף והנפש שאינם מתאחדים רק כחו' לבושין והענין הוא דהנה

השגה שבשכל שנתפס בהשגה זה ממש אנו רואים כו' אם כו' והנה בזה גופא

נשמה שהגוף הוא מאד ואם אינו בערך הנשמה שהנשמה נותן בו נשמה מאד

ע"י הם מתאחדים כמו שאנו רואים שהנפש מתאחדת עם הגוף עד שאין שם הפ'

הפרש ולכן כשיש מחלה כאן כאן מאיר בזה הנשמה ומרגשת כאן מה שאין כן בנפש

הלבוש מאיר ומרגשת שום כאן כלל כו' וזהו ההפרש בין שכל ומדות לחבוש

שכל ומדות הם שאינם עצמיות הנפש רק הם הוא השראת הנפש שעי'

השראת הנפש הוא בגוף ולב והרי הם מתאחדים ובטל הנפש בגוף עצמו

כחו' מתאחדים הם כחו' לבושין כו' אבל עצמיות הנפש היא למעלה מכח' שכל ומדות

וזהו שבכלה היכל' ונעשה מאינו יודע באיזה דרך ולכן מאיר והנה הוא דהנה

מלא כחו' שכל ומדות לא הי' מוסיף כלל כי הי' כל ומן עוסק בתורה ובעבודה

ואלא שהוסיף שלו הי' על כחו' וכן שזה אינו עפ"י שכל ומדות כלל מצד כחו' עצמיות

הנפש שלמעלה מן השכל ומדות כי מצד השכל והמדות לא מתחייב כלל לכוא לכחו'

וכן ואפי' בזמן אינו כלל לאפרש את ה' כי הוא חייב שהאפשר הוא ע"פ

טעם ודעת אחית כי הוא חייך אבל כחו' וכן שזהו למעלה מן השכל ע"פ

הי' מסתפק ונה תלוי בעצמיות הנפש שלמעלה מן השכל ובלשון הזהר ובעת נק'

כחו' גו בשם נשמתא לנשמתא ובלשון הגמרא אמרו שיש בנפש ה' כחו' נר"נ

ח"י נשמה הוא כחו' השגה והבנה כיש נפשות שבו תבונם זוה הוא בחו' המדות

ושכל כחו' ח"י הם כחו' עצמיות הנפש שלמעלה ובחו' שכל ומדות ולכן נק' יחידה

שהוא כחו' כח שבנפש כו' ונמצא כי בזה יש ג' כחו' הא' הוא כחו' עצמיות

הנפש שלמעלה ובחו' שכל ומדות הב' הוא כחו' שכל ומדות שהם מן כחו' גופין

הנשמה הג' ומתחדש הם ג' לבושי הנפש כו'

והנה הוא ושל ומבקש. ואחרי אלה להבין ההפרש שבין מאבי לבוש שהאצי'

נגד בי"ע הוא כמו גופין לגבי לבושין ועשה נמשכת

בפרטות מאצי' ומה גופין תיקונין דאתנהירו גופין לגבי לבושין דיכסיין

עליהון דהנה.

עליהן דהיינו עס"ב דאצילות יעלה להשפיע כו"ח ונהיה וה"א יעדן להשיגות יאת הג"ן
שהוא יגיר להשפיע וכן כתבו ילבד חיים בחסד שהחסד הוא יגלה להשפיע אבל אואס
בה הוא לעלה ובחי' אצי' וכנ"ל בעשו הנפש עם שפל ויודות הן שהנפש יתאחדות
עם שפל ויודות כעשו הנפש עם הגוף. ובכפה הוא לעלה שאואס בה הוא לעלה.
ובדר ויעחב יאצי הן שהשראת יאואס הוא בכס בה דאצי, שהם בחי' כלים ולבושים
להאור ויעב. שנשמה כהדין נצוצות דלבוש. יפו וקוו ולכן יאיהו וגרמוהי חד בגופא
כמו בחי' גופין כנ"ל ודהו כל הבן בשוו ולבדו באתין. צפתין
הם הן עולם הבריאה עולם הנשמות כנ"ל בתר לבושין תנינות לון דינויהו
באתין הוא בחי' עולם הבריאה שהוא בחי' לבוש הוה ובמשאשכ נשמ' עלו בית
פרחין נשמתין לבני נשא והיינו שהוא עקב' לבוש הוה ובמשאשכ נשמ' עלו בית
הוא בחי' עולם הדיבור עולם היוצאים ולכן יוצא ובורא חשך שעולם היצי'
וצפתין בשפיאור ועולם הבריאה נגד בשם חשך והיינו כי בבריאה היא בחי' אותיות
נגד בשפיאור של עולם הבריאה היא בחי' אותיות הוה לכן הוא בחי' חשך דהיינו
הוה שחיות הוה שהוא בהעלם ביות האדם ואינם בגלות לגלותו שאף בחי'
בחי' העלם ובגשו הוה לכן נגד עולם היצי' בשם יאור אך עשותיו הוא בחי' עולם
הדיבור הוא בחי' גלוי לגלות לכן נגד עולם היצי' בשם יאור אך עשותיו הוא עולם
הגלגלים ונהם נשתלשו עולם העשיה הגשמי גם שהוא בחי' כח העשיה שהוא הויות
חוצני ודבר הוה על כל שבת ויעשו וכו' שבחי' העשיה הוא הכח הויות חוצני
ולמאורו צ"ל הוא כתב' בדבקה ה' שוים נעשן שגם העשי' נתהווה מבחי' דבור
וה' הענין וצ"ל שאותיות הדיבור בשעשתלשו להתהוות עולם העשי' הם כין
כמו בחי' אותיות הכתב שהם גם בחי' אותיות וכנ"ל שהם פנימיות העשי'
ה' לגבי בחי' כח הדיבור עצמו הם בחי' עשי' כנ"ל בחרש הידבקה יאתוך הכתב
והוא ובחי' יא"ו עשיתם הנה יאו הפסוק הענין שנעשה יגיר גם לבחי' עשרים
כו' והנה נעשה לעטה יער גוור וגופה עד שכתוב חיים ואנכי נתתי לפניך
עד שבהשתלשלות את הוות ואת הרע שהרע הוא יותן לעטה ובחי' יות
את החיים ואת הטוב ואת המות ואת הרע ובחי' יאו עשיתיו ונמצא כי הכל יכוון יאו המשל שכיון
והיינו גם כו' ונפש נשתלשו ובחי' יאו עשיתיו ונמצא כי הכל יכוון אל המשל שכיון
שבעשו הנה עצמיות הנפש הוא לעלה מן השפל ויודות וגם בחי' שפל ויודות והנפש
יתאחדות עם בחי' שפל ויודות כמו בחי' גופין וגם גם לבושי הנפש יתאחדו ובכפה
הוא לעלה

הוא למעלה שמולאם בה לאו נכל איכון עדות כו׳ ואצ״ל נגד בחי׳ גופא דהיינו בחי׳
כלים להשראת אותם (ואף שכתב מאיר ואין גוף והי׳ וחיות דנות כלי החכמ׳) וגו׳ ע׳
עולמות דיע״ה הם בחי׳ לבושין וחדוו כו׳ ע״ש
ותוכן הדבר ה׳ אין השגה דלית לנכשל דהנה כשל הנפש שאשר דגוף דהגוף הנה
הוא מתלבש בתוך הגוף דבחי׳ ספי׳ ושאב למעלה הוא רק בבחי׳
אור וזהו ההפרש בין אור שנראו תכניי הגוף לבחי׳ ספי׳ ~~שהוא~~ שהוא לשון
הפילוסופים דבבחי׳ ספי׳ הוא כו׳ עצמי מתנועעת דהיינו שינוי הספיה בעשה
שינוי גם בהשפעה וכמו בענין התלבשות הנשמה בגוף האדם שהוא מתלבשת ומתפעלת
מעניני הגוף ושאב למעלה אינו כך שהאור הוא בחי׳ אור ולא ספי׳ שהוא כמו עצמו
גוי השינוי שאין בהשינוי שום שינוי כלל אם האור מאיר וכה וכבה הוא למעלה
באצי׳ שמולאם בה מאיר בכלי דאצי׳ הוא רק בבחי׳ אור בחי׳ גילוי ולא בבחי׳ ספי׳
ובאמת והם אין מחוך בחי׳ מאצי׳ לבי״ע מולאם ומכו ערך ממש׳ לגבי אצי׳ בחי׳ חכ׳
דהנה לנשל בעשיה אינה דכח מתלבש כח החכמה בעשי׳ והחי׳ פי׳ יש ערך
קצות בין עשי׳ לבחי׳ חכ׳ אצל בחי׳ אצי׳ לגבי מולאם אין ערוך כלל ולכן כבר שייך
האדם ה׳ תחילת צמצום ושינוי ואחב נשך הנו וגו׳ הוא בבחי׳ אור לבד ולא בבחי׳
ספי׳ כו׳ וזהו שמולאם למעלה עד אין קץ ולמטה עד אין תכלית פי׳ למעלה
עד אין קץ דהיינו מענג הוא בחית התחון ~~[illegible]~~ היברית אין הנקודה אל הנקודה
פי׳ נקודה העליון דלמעלא ועד נקודה התחתון (ואתה שנא׳ כו׳ אין הנקודה אל הנקודה
נקודה ונקודה לכל נגד נקוד׳ כו׳ ויגלם ויענב בי נקוד הוא כו׳ בתוא ואל מולאם הוא
למעלה עד אין קץ שאפי׳ בבחי׳ ויעלה שהוא נקודה העליון הוא אין קץ פי׳ שאין שייך
לומר בחי׳ קץ ואפי׳ בבחי׳ השתלשלות העיגולים ואין קץ ~~[illegible]~~ למעלה ולמטה שנין ומרכז
למעלה עד אין קץ ולמטה עד אין תכלית פי׳ שמולאם הוא למטה עד אין תכלית
למעלה עד אין קץ (ואף בבחי׳ השתלשלות הנו הוא) כנ״ל שגם למטה יש דחלות שהעשי׳
כל מטה ויש קצ׳ שהוא למטה ואין ויש גבול לגיוחי כנ״ל ומשפיע הוא מחיה את
ואותם כולם ומחי׳ את כל כולם ונפש אם דבקה כו׳ ובאשר יתקנו האדם מעשי
שהאדם הוא למטה בפסוקים באריכה הההוד וכו׳ בעשה כו׳ שהוא נברד ואתם ות׳
והוא אמר

102 (ריג)

והוא מה בבחי' רע שע"ג כתי' ראה נתתי לפניך את החיים ואת הטוב

ואת המות ואת הרע שהרע הוא [illegible] גרוע יותר ואעפ"כ הוא למעלה

עד אין קץ [illegible] ואף יתבונן הריחוק והגלות כו' ואי לזאת יתעורר לבו על ה

ריחוק זה ויעורר רח"ר על נפשו האלקית כי ענין ירידתה הוא בבחי' שהי'

עולה לאחר הירידה כי הנשמה טרם התלבשותה בגוף ונפש האדם היתה

עומדת לפני ית' במאמר ונחדה להתלבש בגוף ונה' בבחי' שהי' לה עלי'

ואח"כ כשעושה היפוך רצונו ית' הוא בבחי' רחוק בתכלית ואח"ז יתבונן

ויתעורר רחמים על נפשו ועי"ז נתקן כל סדר התפלה והוא רחום יכפר עון

פי' רחום שהוא התעוררות רח"ר על נפשו כו' וגדולה [illegible]

ואח"כ המחוין [illegible] להיות נהפך [illegible] לשון [illegible] שקלת שהיו ישראל [illegible]

יכול להיות נהפך [illegible] ועי' ואשא אתכם על כנפי נשרים שהוא בחי' הרחמים ע"כ

משנעשים [illegible] באו להם סני ונקלו התור' [illegible] הוא ע"י התעוררות רח"ר על נפשו

בנין [illegible] ברוך אתה ה' ברוך הוא בחי' המשכה בחי' ברכה שהי' אתה

כו' ובהן ברוך אתה ה' ברוך הוא בחי' [illegible] יתן כנגד [illegible] והופע בהדרה

ה' פני שהי' ואור אלקותו ית' בבחי' גלוי וכמו שאנו מבקשים שע"י [illegible]

דהיינו בחי' גילוי אלקות שיהי' יהי' וידע כל פעול כו' ואתה פעלתו

גאון עוזך דהיינו בחי' גילוי אלקות למטה כו' ואח"כ [illegible] עומדים שהוא

ויקון כו' [illegible] הדיעות [illegible] ודעת שגם בדעת ישנו [illegible] דכוונה נ"י [illegible]

בחי' [illegible] כל הדיעות [illegible] כו' [illegible] ואינם הן אות שרוצה לדבקה בו ית'

כל חפץ ורצונו לדבוק בו ית' כו' [illegible] ע"י [illegible] ידבוק בשרש הענין הוא דבחו ע"י

אחר ע"י זה ידבוק בו [illegible] כי התורה הוא חכמתו ורצונו ית' ובתורה עוסקים אעפ"כ בחי' פשיטות

התור' [illegible] בעצם ונתשבת בתורה ע"ג [illegible] הוא דבק בו ית' כי הן אות

ועי' שעשה [illegible] בחי' כלי לגבי אעפ"כ [illegible] שכל גופן אף הנפש ע"י ה

שהוא [illegible] בחי' כלי [illegible]

השראת אעפ"כ

השראת אוא״ס ב״ה הוא בחי׳ דוגמא ובגל׳ כמשל שהנפש מתאחדת עם שכל ומדות ועצמ״

הוא השראת אוא״ס ב״ה בחב ונהו ושאמרז״ל שלש שעות ראשונות הקב״ה יושב

ועוסק בתורה שהוא השפעת אוא״ס ב״ה בחב דתורה דבחי׳ אתערותא דלע״ע ועצמו שלא

ע״י אתערותא והיינו שהוא בחי׳ אתערותא דלע״ע להיות נמשך השפעת אוא״ס ב״ה בחב דתורה

וליתן כח לנפש האדם שיוכל לדבוק בחב דתורה וממילא ע״י זה נדבק בו ית׳

וזהו מ״ש רז״ל ג׳ משמרות הוי הלילה ועל כל משמר ומשמר הקב״ה יושב ושואג

כארי והוא בענין ליתן כח בנפש האדם לבוא לבחי׳ יראה בו׳ ובמוצא היום ג׳ שעות

ראשונות הקב״ה יושב ועוסק בתורה בשקול כלליות נש׳ היינו להיות נמשך אוא״ס ב״ה

בחב דתורה וליתן כח לנפש האדם בכלל וכן ג׳ שעות נגד בחי׳ חכמה ואחר יושב

ודן שהוא בחי׳ המשכה בדינות ומה שאמרז״ל כל הקורא בתורה הקב״ה קורא ושונה

כנגדו היינו בחי׳ אתערותא דלע״ע שלפי הקריאה ולפי ערך הלימוד

של האדם למטה לדבוק בחב דתורה כן הוא השפעת אוא״ס ב״ה והוא בחי׳ ה

השפעה מחב דתורה למטה ועמ״ז ולכן ההפרש בין תפלה דרבים לתפלה

דיחיד בענין תפלת ר״ח ובנין שבשבוע ר״ח לפני התפלה יא״ז כשאומר משיב

הרוח ונשיב מלא ומוריד הגשם ואתא מיטרא וכו׳ תפלה ענין ר״ח וקנין דרבים

ושאמרז״ל קודר יפה שיתתן של עבדי אבות יותר מן של בנים והיינו יפה כי האבות

הן המרכבה ובחי׳ המרכבה הוא בבחי׳ גו בגלוי ואת עבחי׳ חב דתורה וכן אמרז״ל

ואמרו עליו על ריב״ז שלא הניח דבר גדול ודבר קטן דבר קטן הויות דאביי

ורבא שהם כל התורה שבע״פ ודבר גדול מעשה מרכבה הרי כו׳ כנ״ל מעשה

מרכבה דבר גדול לגבי התורה והתורה הוא כנ״ל דבר קטן והיינו יפה ענין

הביטול שבמרכבה שהחיות נושאות את הכסא לבחי׳ כי לא אדם הוא וכו׳ ו

ועד״ז האבות הן המרכבה בביטול דאצי׳ וכן כנ״ל מעשה מרכבה דבר גדול

לגבי התורה

כתי׳ בכל קראינו אליו ופרש׳ בירושלמי הני׳ בהעלאו לק׳ כאן ליחיד וכאן ~~לרבי~~
לציבור שתפלת הרבים בכל קראינו אליו כי גדול כח הרבים שאין תפלתם נמאסת
ושתפלת היחיד יכול להיות שישאר לעולם לא הי׳ נשמע תפלו בקולו לטובה בנשמת
ושאלתו ונפש דוב פדה בשלום נפשי. כי ברבים ~~הי׳~~ שהי׳ כח הרבים ולכן
הת ובנו בעיר לפני התשובה דוקא כח דרבים אך כאשר משיב הרות
ונשיב דינא כו׳ וזהו ה׳ שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך שפי׳ האלשיך שאנו
מבקשים שתפלתנו יהי׳ כעין דוגמת תפלת רבים ולכאורה צ״ל האיך אנו יכולים
לבקש שיהי׳ תפלתנו כעין תפלת רבים ובנין אף הענין הוא דבה׳ נת׳ שענין ה
הנקה יושב ועוסק בתורה שהוא בחי׳ המשכה אולם בה׳ בתורה בבחי׳ אתערותא
ועד עצמו שהוא הנותן כח לאדם כו׳ ולכן בתורה הוא דבקרי אשר שמת בפיך שהם
דברי רק שהם בפיך ובפה תען לשונו אומרת שזהו חק מעולם אחר הנורא וזהו
ה׳ שפתי תפתח ותשו׳ באריכות והיינו שבתחלה הוא ה׳ שפתי תפתח שהוא בחי׳
דברו אשר שמת בפיך ובכל אנו מבקשים ופי יגיד תהלתך דהיינו שבתפלה
יהי׳ בכ כעולם דהנה ואשגא הנקה [illegible] יצלו מאי יצלו יהא שיבקשו רחמי את כ
כעסו פי׳ הנקה הוא בחי׳ אלף דאצלו וצלו יהא שימשך ובחי׳ אתאס בהם שמעלה
ין העולם דגן שיבקשו רחמי ואנו מבקשים שיהי׳ ופי יגיד תהלתך שהתפלה שלנו יהי׳
בעולם אחר הנורא דהיינו אחר תפלת הנקה ולכן צלותא דחשאי בחי׳ [illegible] ותפלת
הנקה לא גרע ותפלת רח ובנין וזהו ופי יגיד תהלתך יגיד הוא לשון המשכה
שיהי׳ תפלתנו בעולם אחר הנורא כמו בתורה וממילא ינייח בקשתינו אקרקפה
פה הוא כמושב בחי׳ חגא תמילה פנה ודל ״ —

סלו

בס"ד שבת דף קח.

להבין בתוס' ד"ה ויאמר שמואל בדין דפה"ע אליבו הוי שכית במשכתא דחכי יומא חדגנגה
לו ראה ... פו' אלא עדן באונייא לאברהם כו' ספרי תנפי בחחיי ומיית לה קוא גוץ ואלא
איכא בוגיתן קעוהו אלא ... וקנו גמה רקי תעפתא ואונעי לה ובנו ... התשקה
ביון שאיה נשיב הרוח נשיב דינא וחיב הגשם ואתא מוטלת פצהוגיע ליחי הורתם רגם
עלמא כו' ולגמור צ"ל היתפן שלה וקבין לא היתפלו ביחיד והלא הוו מפלים קפו מדוע
קבו כשהתפללו לא פעלו שירד הגשם ... היתום ואם היו ... מעלת הצבור הלאגם
הצבור יתפללו קבו ומדוע יאינם נענים ... על ... שגבהו ... מעלת ... וקבין
הצבור שהם דוגמת האבות ... לא היו מעשיבים אלא ע"י בח הצבור
ובזו שאיה אלו ... צ"ל ... ידחו כשה לקוי ... אותו שש ב' קח'
שהי אוחים יהצ'יקור בו' ולהבין ... הוא בח' טל ועפן ההפרש דין ... לטל בו המטה הוא
בתה' הזו ... ומה בחי' מטר והוא בחי' טל ... והיינו שגבהו כמו באתעדלת ואתערותא שעי' ... הארודום
עי' ועם ... ... והשיב בו' ... ותנקבם לעבמם ואחר ... יהם הגשם מקל עטן הטל הוא בחי' אתערותא
עלים ... ואתערותא ... שבחי' אתערותא ... שבחי' אתערותא ... אינה מעת ... שם
שא ע"י אתערותא והיינו שהוא בחי' ... אלו שאיה ... ואם יהי' טל ... על המטר
ולא ... ולכן ... שבהו אלו ... היו ... והיינו להיות בו הטל הוא מבחי' גבוה שם אינו פועל אתערותא כלל
פעל ושאם ... הטל ... והיינו ... שנשאה ... ולטל דהנם שבטל ההפרש בין מטר
ומפא ... ההפרש בתורה קיה ... אלו ... גם בבחי' ... יש ... זה שהוא בחי' אתערותא
לתפלה שהתפלה היא ... כל ... בתורה הנקבה ... ושוף כנגדו שבחי' ...
אתערותא ... והיינו ... בו' ... בגב ... חלוני ... ובמשנה ... שבה בין ...
באתערותא ... ואתערותא לכן יש בגב ... שבחי' בן היא באתערותא ואתערותא לכן יש ...
במה' והנקבה ... ושוף כנגדו ... חמשה ומנין ... שלשה ומנין אחד שש חלוני ...
חלוני ... ומנין ... שלשה ואחד ... הי' הפרש כלל לא הוי שוה ומנין
עד שצ"ל שינין ... שלשה ... ונמצא כי בחי' זו הוא באתערותא ואתערותא ... יש ...
ששים שחוי' קבהם ... והיינו ... שש שעות ... הנקבה
במה' שאין בבחי' ואתערותא כלל ... במתעדלת כלל שהוא זה שהנקבה משפיע ...
ושב ... בתורה שבחי' זו אינה ...
בשביל ...

(קח) 107

ומציאתו ננות לנפשם לעת שנצטחכו לזה והג׳ כדמיון הנקודה הסגורה קתש״ב (פ)

כו׳ כנ״ל אינם הם ענין התפארות חיי שעה היינו ההשפעה שנצטחכת לשעה

ואפ׳ מהברת שתשב השפעו ויד ולא שתעכב להיות קדחק הוספות אור קאצי׳ בא

שתשב לקיום לצרך חיות וגיום הנבראים שגהוע חיי שעה דהיינו קחי׳ החיות שנמשך

להחיות הנבראים מעת בבחי׳ ילה כו׳ ומפיז ולכן ענין זה שכשהעלו׳ את רח

ובגיו לפס התיבה הלשון קנשותיו ויד עד דרגים עלוא כשאמר קרבת יחי׳ היתם כו׳

והיינו כי רח הי׳ נשיה דאצי׳ והיינו כמאחז״ל בבב דעה (פ) גת קה תם, ואפי קרניע

ויפאל ונקראו ואמרו לו תם׳ אינואי ועכו יהודא ותרגני כם רח והיינו שהאירו לו

נוסיפים שהפלוגתא אינם בקיאים היינו קולאפים ויפאל ונקחאל דקריאים כא שהפלוגתא

הוא קאצי׳ והיינו יהודא ותרגני כם רח שהם דוגית האבות אברהם יצחק וכמו שאמר

אלי שהם דוגיות קעודי ורח עצמו הי׳ דוגית יעקב ולכן כמו שיעקב הי׳ קריח התיכון

הי קריח ין הקצה אל הקצה כולב על רח ויעקב וגוהרגו׳ דרח דמנפשי׳ ולך בלי

עמד הולאכים להיות קחי׳ ומדרגות קריח התיכון וכמו שהאבות עשו הכנה לית

כולב רח עבודה דלא תשתבח תורה מישראל ולכן אמרו עליו כיה גדולים ומשה תיא

כו׳ ולכן עי׳ שאמר ויקם שפתי תפתח בתחלת התפי׳ בחם שעי׳ תפלתו ומשך כו עי׳

והיינו קחי׳ טל תורה שהוא קחי׳ טוא דנוקבא ולכן כשאמר קרבת יחי׳

התנחי׳ היתים רגש עולא להיות תמהו להיות כי קרבת תחה הוא אינם משאלת כו ולכן

גם אצי׳ רח וקנין מאחר שאינם משאלת כפיהם המשיכו קחי׳ גו שד הוספת אור

באצי׳ לזה כשעשו אותו שלוח ציבור אז מעשה גם קחי׳ כלולות התחי׳ קחי׳ כפיו

ולכן כשהתחיל קרבת מחייה היתים רגש עולא גם קולא גם כי נעשה קקחי׳ כפיו שיוושקהתחי׳

שונפעלו להיות נוסף לטה מטה כו׳ שקחי׳ גו היא דוקא כשנעשה שלוח יפלות נשי׳ דרכם

כתי׳ דאשיכם שקטבם מונים שחשיב שם עשרה קחי׳ והיינו כנגד עם וכשנת כלון כלם

ועשו את רח וקנין שלוחים קגינם אז המשיך עקחי׳ הכתם קחי׳ טוא בנוק׳ ועך להחיות

היינו להעלות כל הנקודות שנפלו בשקהר ולכן רגש עולא כו׳ וקחי׳ גו הי׳ וכולים

רח וקנין

(בגליון:) שיוכן בשמע ... כח ... פ׳ ... עש ...

כמו בטו״ב שהם ששת ימים ולמעלה כך הראשון אחד בו״ש וכו׳ יורה ויהי בקר
יום אחד וכו׳ אחד המנוי מה שלא אמר כן באלקות ואף אם הי נאמר
ה׳ יחיד ה׳ מורה יותר על אחדותו ית׳. וע׳ בתא בב״ה ויקרא, ומאחר שבפסוק
עשר לעבדים ממנו מצות ויחדו כנ״א בורא אחד מהמפרח לאמר שמתוכה אחד
אנו יכולים להבין יותר ענין אחדותו ית׳ וצ״ע מהו עמק הענין הוא בהרים
ארץ כבד [illegible] למעלה ולמטה וד׳ רוחות תו לא צריכת, זה מרומז בתיבת
שהחית רומז [illegible] וארץ, והד׳ רומז לד׳ רוחות העולם, והיינו כי
אחד שנתהוו [illegible] וד׳ העולם יחד הם בטלים בתכלית לבחי׳ אחד האמת
הנה [illegible] ובואור הענין לדרך אל הספרי׳ אין העולם
אם [illegible] בטוי [illegible] בה הוא [illegible] כשברא הארץ מהכן נבראת משלג
ולמעלה [illegible] מספר שבה מעשה ארץ. ומ׳ רוים שבה נעשה הרים שנאמר ושלג
יאמר הוי׳ ארץ (באיוב) ולפאורך צ״ע מה חקירה ארץ מהיכן נבראת
הוא נבראת מאין ליש. ואפי׳ החוקרים, וגם בה ופי׳ הרמב
בראשון הברואה שנברא דבר מלא דבר; ומה״ע השאלה מהיכן נבראת, ואד״ג
יש במדבר גם שארגז׳ האורה מהיכן נברא מלוג שנתעטף הקב״ה כשלמה
לבונה והבהיר דוד הבדין שגם בגוף כנ״ל. וזה השאלה מהיכן נברא
שנברא יש מאין מאמר יהי אור נברא ... הענין הוא שלבו דבר.
ודבר שבפרטי׳ שמות הנבראים יש שרש ומקור ברוחני ובמאמרם אמונה
שלמה שאון לו מגו׳ מלמד׳ [illegible] ואומר גדו׳ הענין הגדול הוא
יותר ומקור הבושא והעלג׳ הצומח ומה עד שגבוה מגדל גבוה הם
המלאכים שנק׳ בשם בשא ועשב או חציר ועשב ופי׳ בזהר הענין צמיחה
חציר לבהמה ועשב לעבודת האדם והם המלאכים שנק׳ בשם וכו׳

מפרשים ואשר

111 (נ״מ)

בדר׳ ודבר מפרטי הנבראים בדבור יש שרש ומקור למעלה דרוחני׳
כמו שרש התרנגול הוא גבריאל ולמעלה יותר באצי׳ הוא בחי׳
הג׳ דאימא הרי׳ כל תחלה רבקו׳ מדריגו׳ השתל׳ ואח״כ נתהוה
בדרך בריאה, שמאין וכמ״ש ולבן בזוהר מאור שבספירה שאמר לארץ
והיכן נבראת שלג שתחת כסא הכבוד אם הי׳ השלג גשמי, כמו
שהוא למטה הוונו צרופים לשאלו והיכן נברא השלג כמו שאנו
שואלים הארץ והיכן נבראת, אלא שענין השלג הוא בחי׳ יחידות
עשירות מאות שהגימל הוא שלשה ביחידות, והכ״ד הוא שלשה
בעשירות והשין הוא שלשה במאות, ונמצא כי בחי׳ יחידות עשירית
ומאות הם בחי׳ אלו וגא ובינה הוא שרש הארץ, והרי כל רבקו׳
ומדריגות השתל׳ ואח״כ נתהוה בדרך בריאה, מאין בחי׳ מציאת
הארץ הגשמי׳ וכמ״ש הוא כענין התהוות האורה שבואו מה שנתפשט
בטליות לבונה בוקא הוא בחי׳ לבוש כתלג חור שלו לבוש המלום
ומשל ולהיות מציאות התהוות האור ע״י רבקו׳ מדריגות השתל׳
ואח״כ בדרך בריאה, יש מאין כו׳ וכמ״ש וכן בכל פרטי הנבראים
כמו ע״ד מציאות האריה למטה שרשו הוא מבחי׳ האריה שבמרכבה
רקי׳ שגהו בדרך, שבגורה כי׳ פנוגדר וזהו הוא שרש ומקור והקו׳
בכבו׳ שתלשו ומדו׳ האריה שבמרכבה שאמר בגוש בחי׳ האריה
שלמטה שטרף ודורס. כל תחלה רבקו׳ מדריגו׳ השתל׳ ואח״כ בדרך
בריאה, יש מאין מתהוה האריה הגשמי׳ ובאמת יש שרש האריה גם
הגבורה למעלה יותר באצי׳ בחי׳ החסד הוא גם כמו בחי׳.

האריה דמרכבה.

דהכרח לומר שנמצא העולם לפי ודבר ונבואות ראי' לזה
ממאמרם דמשנה ~~סח׳~~ סח׳ בסנהדרין שנים לוקטים קישואין אחד
לוקט חייב ואחד אוחז פטור העושה מעשה חייב האוחז את
העינים פטור, ואם נא' שאין יש מציאות העולם כלל מפני
זה העושה מעשה חייב הלא אינו עושה דהכישוף שלו
כלל מאחר שאין יש קישואין כלל כא' ~~[illegible]~~ נבואה לנו שמהן
קישואין כו' אשר מטעם זה האוחז את העינים מאחר
שבאמת אינו עושה הלכה פטור כו' ואם נא' שאין יש
מציאות העולם כלל הרי גם הסגולה אינה כלל נמצא
נמצא שאין יש שכר ועונש ולא יש תומ"צ שזה א"א
כלל אלא הדעת הוא דבאמת מציאות העולם היא
מציאות יש שלכל דבר ודבר ופרטי הנבראים בכיוצ
יש שרש מקור למעלה ותחלה משתלשל מן מקורו בדרך
השתלשלות המדריגות ואח"כ בדרך בריאה יש מאין
היינו שבחי' המהווה נסתתר מן הדבר המתהווה אבל
אם הי' מתגלה דבר המהוה על הדבר המתהווה
הי' נעשה מן הדבר הנתהווה אין ואפס ממש והמופת
לזה שהרי גם המלאכים שהם עולים נבדלים והם
הנבראים הגדולים שעליהם נא' זה גדול מעשיק
ונפל הכס אורא הושיט הקב"ה אצבעו הקטנה
ביניהם ושרפם פי' שכאשר נתגלה עליהם יותר
מהחיות הקצוב להם נתבטלו לגמרי. וכ"ש כשהי' מתגלה

על שארי

(פה)

על - שארם הנבראים הוי' נעלה מהם אין ואפס. לגמרי,
ואפ"כ גם בעת אשר אינו מתגלה עליהם והרי הם
נמצאים ליש ודבר זה אינם מציאות אמיתי והראי' לזה
מנהרות המנגדים שמנגדין את בשבירה היינו אחת
לשבר שעם הרי הם פסולים לגבוה מי חטאת והגם
שכעת הם הולכים בטוב רק מאחר שאחת לשבר שעם
נפסק הולכם הם פסולים, גם בעת שהולכים ואח"כ
הוא ארגד שית אלפי שנ הוי עלמא וחד חרוב שנמצא
אחת בשבוע הם מנגדים ונפסקים לכן גם בעת אשר
העולם נמצא הוא ג"כ אינו מציאות אמיתי ומה גם
אשר ברצות הבורא יוכל להתגלות דבר המהווה
על דבר המתהווה ויהי' אין ואפס מהכל כו' ועד"ש
הרמב"ם עפ"י ה' אלקים אמת הוא לבדו האמת ואין
לאחר אמת כאמתתו כו', וזהו אין עוד מלבדו שאין
שם אמת מצד מלבדו כמותו כו', ועפ"ז יובן מה
שנא' לית פוותק באילו מהוא שגם אילו מהוא הם
נבראים יש מאין וברצות הבורא יוכל להגלות עליהם
שרשם ומקורם יתבטלו לגמרי וכדלעיל הושט כו' לכן גם
עכשיו אינם קיום אמיתי ולכן לית פוותק כי הוא לבדו
האמת ואין לאחר אמת כאמתתו ולכן התא שכלית
דר' מנק יו' דהפ כב בויגת שפיר בכל דבר

הגלמי'

(כפון)

אכן אתה אל מסתתר פי' אתה הוא בחי' לנוכח ופשט שאתה
הוא בבחי' הגילוי כמו"כ אתה ממש הוא מסתתר, היינו בחי' כח
המסתתר כו' ונמצא שלפ"ז לא יש כלל שום דבר זולתו ית' כי
כל הדברים הגשמי' אשר נתהוו הם הם אלקות ממש בחי' דבר
ה' המהוה ומקיימו וכמ"ש בסש"ב ח"ב פ"ג אמנם נתן רשות לעין
לראות ולהשיג את החיות והרוחני' שבכל נברא השופע בו
ממוצא פי' הוי' ורוח פיו לא הי' גשמיות הנברא מחומרו וממשו
נראה כלל לעינינו כי הוא בטל במציאות ממש לגבי החיות והרוחני'
שבו מאחר שמבלעדו הרוחני הוא אין ואפס ממש כמו קודם שיב' —
ממש (והרוחני' שבו מאחר שמבלעדו הרוחני' הוא אין ואפס ממש
(ממש) והרוחני' השופע עליו ממוצא פי' הוי' ורוח
כמו קודם שנב'
פיו הוא לבדו המוציא תמיד מאין ליש ומהוה אותו יש מאפס
וביאור הדברים שאמר שהוא בטל במציאות
בלעדו באמת,
ממש הנה נודע כי ביטול במציאות הוא כענין מ"ש במשה
ונחנו מה שהוא ביטול בלי שום מציאות כלל, וכענין בלו
מה שנזכר בס"ו, והיינו מפני כי באמת גם מה שנראה
הנברא ומציאות דבר מה כשתסתכל בו היטב תמצא שגם
גם כח אלקי' כו' ונמצא כי לא יש שום מציאות זולתו
ית' האמתי' ומהוה כל המציאות הנבראים והנוצרים והנעשים
והוא הוא מציאותם וקיומם וחיותם ואין שום מציאות זולתו
ית' וזהו כל הענין ובזה יובן מצות ליחוד שאומרים בתיבת
אחד היינו הגם שנבראו ז"ר וארץ וד"ר העולם מ"מ
מאחר שהם

מאחר שהם בטלים לגמרי וכל נמצא שאין שום מציאות זולתו ית. וזהו מרומז בתיבת אחד דהיינו שאם הי' נא' יחיד הי' נשמע שאלקות הוא יחיד ומיוחד, אבל הנברא בשביל הוא מציאות, אבל כשנא' אחד מרומז שהגם שנבה"י ז"ר וארץ וד"ר הם בטלים בתכלית לבחי' האלף אלופו של"ע המחי' ומהוה הכל כו' וע"ז אחד זהו נא' יש אחד ואין שני פי' הגם כי אחד יש גם אחד המנו, אבל אלקות הוא אחד שאין שני, ולא"כ פי' אחד זה הוא כמו יחיד רק נא' אחד כבודו שזהו ומרומז בהתיבה שנבראו ז"ר וארץ וד"ר אלו הם בטלים בתכלית לבחי' שהגם האלף הוא אלופו של"ע המחי' ומהוה כל הנבראים כו' ונמצא לפ"ז לא שייך ענין השיתוף כלל מאחר שלא יש שום מציאות זולתו ומה נשתתף לו וזהו שת"א ומתרגם לית בר מינך ומן כוונת באילו מרומז שהכוונה להוציא ענין השיתוף והיינו שגם שהמלאכים הם נבראים הגדולים מ"מ גם הם אינם מציאות כלל, כי בהכרת הבורא יתגלה עליהם יותר מחוץ הרצוב להם ויתבטלו לגמרי וכמו שהיה כשהושיט הקב"ה אצבעו הקטנה בינהם שנשרפו פי' שנתבטלו לגמרי כמו"כ בהכרת הבורא יוכלו להגלות גם על שארי המלאכים ויתבטלו ממציאותם, ולכן גם בדרך אשר אינו מתגלה עליהם יותר מ[illegible] חוץ הרצוב מ"מ אינם מציאות מאומה רק הם שלוחים שלו במשך ההשפעה, והם כגרזן ביד החוצב בו בלתי שום בחירה כלל ולכן אינו שייך

לקרותם בשם

לקרותם בשם שיתוף כלל כמו לאב ולאם שחוץ הקב"ה כבוד כמ"ש (כג)
כבד את אביך ואת אמך להיות כי ג' שותפים באדם נקראו
שותפים הגם כי חוץ אב ואם אינם בדרך כלל וחוץ הקב"ה
גם נקראו שותפים להיותם כאילו בחירה עכ"פ, אבל המלאכים
אינם כאילו בחירה רק נגררים כגרזן ביד החוצב (ומה שארז"ל
אפקוהו לחוטט וכן אחרוה בב"ב דפה על אלו ומחיצתהן שיתן
פולסין דנורא והיינו מפני כי שונה וגולה דעוה"ג והרגין
עולאין יד שהמלאכים אלו הי' תחלה נשמות, שמט"ט הוא
חנוך, ואלי יד שגם עתה הם כאלו בחירה וחך נגררין
כגרזן ביד החוצב בו) ואהן. מי כמוהו באלים הו' שגם
באלו, מרומא הם המלאכים ~~שכולם~~ שכולים נבדלים לית בר מינך
שבאמת גם גוף המלאך הוא משד יסודות אש ורוח וכמ"ש
עושה מלאכיו רוחות משרתיו אש לוהט והעיקר הוא
קיום והרכבת היסודות שגהו מהמאמר ורוח פיו של
הקב"ה המקיימם ונמצא כי לית בר מינך בו וממילא
אח"כ אמר אינן השיתוף שהוא לשתף ש"ש ודא שבאמת
כב גדולת שפיר ולא, יש שום מציאות כלל כי' גדולתו
גדולתו ית' . . . .

בס״ד שבת פ׳ תזו״מ תשכ״ט

ואיש כי ימרט ראשו קרח הוא טהור הוא · הנה מבואר בזהר ע״פ אדם כי
יהי׳ בעור בשרו כו׳ מעלה שלמות ושנקראין האדם כו׳ אנוש איש
ואדם · ומעלה מכולהון אדם שהוא בחי׳ שלימות · בלא דכר ונוק׳ כמ״ש
זכר ונקבה בראם. ויקרא שמם אדם ויברך אותם · וזהו בחכמה שהוא
באתה ~~בתוגמא~~ רישא כ״ח באתה שלם הוא בחי׳ אדם בלא דכר
ונוק׳ כו׳ · והנה למטה מכולן הוא בחי׳ אנוש כמ״ש מה אנוש כי
תזכרנו שאמרו זה המלאכים בשעת מ״ת מה אנוש כי תזכרנו לתת להם
התורה · והנה כי נאמר ג״כ וכן אדם כי יקריב מכם כו׳ בזהר ד״ה ע״א
ד״ה כהנים לוים וישראלים שמהן ה״א בין מ״ש אדם ובני האדם · שבני האדם
פי׳ בני אברהם ולכן נאמר גם במעלות ג״כ · ועי׳ במס׳ ב״ק דל״ח ע״א ד״ה אלא
האדם · וכמ״ש אנוש כחציר ימיו · כי אנוש הוא לשון חלישות כמ״ש (ירמי׳ י״ז)
עקוב הלב מכל ואנוש הוא · ושם איש הוא לשון התגברות כמ״ש ה׳ גבור ע״פ
אשרי איש ירא כו׳ כשהוא איש כו׳ האיש ברכו לכבוד כו׳ וגם איש הוא
לשון שררה כמו איש הרבה הרבה כו׳ ופי׳ עקוב הלב מכל כי הלב כנ״ל
מ״ש וכו׳ פ״ש לבבתני אחותי כלה · והענין דכל הלב הוא כלי קיבול לרוח החיים
שעיר · שכן הוא בלב ולכן הלב דער׳ תמיד כי החיות הוא בבחי׳ רצוא
ושוב · והענין כי גלויות ורוחניות הם רחוקים מאד בערך לכן א״א להתיישב
כ״א בדרך דפקא שהוא רצוא · ושוב שאם כל האברים הם נחים.
וזהו מ״ש ויצר רוח האדם בקרבו (בזכריה סי׳ י״ב) פי׳ קרב הוא לשון
תוך ואמצעות כל המוח שהוא בחי׳ הלב שהוא באמצע כל הגוף שבה
הוא עיקר.

הוא עיקר בחי' חוה האדם. וכמו שהלב הוא הכלי לרוח החיים כך
כנסת ישראל נקראת כן שהן כנסת ע"ש היותה בחי' כלי נוקבא לגילוי
האור וחיות הנמשך ובחי' ישראל בפועל שהוא בחי' על הכסא דמות כמראה
אדם כו' שהוא בחי' שם הוי' שנק' ישראל ע"ש כי שרית עם אלקים
שהוא למעלה מבחי' שם אלקים, והשראה וההמשכה ובחי' שם הוי' נמשך
ונמשך בכנס"י שהיא בחי' כלי נוקבא לאור וגילוי הנ"ל. והנה בחי' זו יש
בכל נשמה מישראל והיא בחי' נקודת פנימיות הלב, שבכל א' יש נקודה זו
והיות כל נפשו להוי' ולכן נק' כנס"י כלה כו' וזהו ובזכרתנו אחות לה
אלא שבחי' זו אין הגילוי שוה בכל א' והיינו כי מפני שהלבוש שלו ומדו
בצרכי עוה"ז ולא אין בחי' נקודה זו בגילוי. וחיות הדבר הכלים וגם מפני
הסתר חומר הגוף ונה"ב שמסתירים ומעלימים על בחי' הנשמה כנודע.

והעיקר מפני שהלבוש ג"כ פנימי הלב בעניני עוה"ז (וכמבואר באגה"ק דה אין
ישראל נגאלין אלא בצדקה) ולכן בחרו השבטים להיות רועי צאן בכדי
שלא יבלבלו להם ענין עסק בעוה"ז בכדי שיוכלו להיות מרכבה. משא"כ
יוסף שהי' נשמה דאצי' בעת שהי' משנה למלך במצרים בעת מעשה הוי'
מרכבה ג"כ ולא בלבלו לו כלל שגם שהיתה הי' מלך במצרים וגו' פי' הנ"ל
כל אלו. ונמצא כי יש נשמות גבוהות שעניני העוה"ז אינם מבלבלים
אותם; ~~[illegible]~~ ועוה"ז וגו' גם בנשמות דבוע ארץ דהמה גם כן אין כולם
שוה שיש שאינם מבלבלים אותו עניני עוה"ז שהגם שעוסק בעניני עוה"ז
הוא נוגע עמהם למטה. ויש מי שעניני עוה"ז מבלבלים אותם כ"כ
עד שאינו וכו'

עד שאינו יכול לפעול אף כלל , ועי"ז נח עינוג הלב יפול שהוא בחי'
תאוות ועינוים שהתאוה דרכו להלביש ולהכניס פנימיות לבו בדברים אשר
לא לה' הנה , ועי"ז ואנוש הוא לשון חלישות וכמ"ש כשל בעולם כחו .
שמחמת זה נחלש כח הנפש עד שאינו יכול להתגבר על התאוה ולצאת
ממסגר אסר להיות כתוב נפשו לה' : והעצה לזה הוא כמ"ש ולחם לבב
אנוש יסעד לחם הוא בחי' חכמה שהוא רצון עליון ועי"ז נותן כח בלבב אנוש
וחלוש ומאיר בו גילוי בחי' רעותא דליבא עי' גילוי רצוה"ע בנפשו כו' .
ועי"ז ותאוה ובחי' אנוש להיות בחי' איש שהוא בחי' גבור להתגבר על
יצרו . וזהו שאמרו בסוכה ד' נ"ב ב' אם פגע בך מנוול זה פי' היצה"ר
משכהו לבהמ"ד אם אבן הוא נימוח , פי' שאפי' אם לבו כלב האבן שנקשם
כאבן עי' שהוא תמיד נמשך אחר תאוות לבו והלבוש גם פנימיות לבו
להיות משוקע תמיד בעניני העוה"ז ותאוותיו , מ"מ אם אבן הוא נימוח
שיש בכח החכמה להמוח כי החכמה נק' עוז ותושי' שהוא נותנת
כח ועוז לנפש ומתיש כח הנה"ב . ועי' בלק"ת בד"ה האזינו השמים השלוש'
ומ"ע עוז ותושי' בתו"א ד"ה בחודש השלישי, לצאת בני ישראל , ועד"ז יובן ענין
הלחם דחכמה שהוא לבב אנוש יסעד , וגם הוא איש ולד פי' ולד הוא בחי'
חי' ורצוה"ע שהוא נק' שהוא רצונו וחכמתו שבגמרא ועי"ז נאמר פותח
את ידך פותחו דוודון ומשביע לכל חי מבחי' רצון העליון שהוא זו
רעותא דליבא והוא בחי' המשך מבחי' הלב וזהו איש אש ולד וכו' .
וכמ"ש כאיש גבורתו גבורת הלב שהוא ההפך מבחי' ענוג הלב ואנוש כנ"ל
וכו' עכ"ל

כו"ש נער הווית גם דקנות של העולם אחרו שנק' נער להיותו בחי'
קטנות ולמלכות . וזהו עלבי שם והוא גבר להיותו בחי' ממוצע בין בחי'
אנוש וחוש לבחי' איש ומבס שהתעורר משינתו הוא עד השכה
עליונה ובחי' גבריאל . והוא התעוררות חצות לילה נקרא הגבר ופמ"ש
בזא על הנותן ללפני בינה . ועי' מזה בד"ה יהפין דבי ושראל
וק"ש (ד"ג) ובד"ה יו' פורה (ק"ס) .

(ג) והנה בבחי' איש כתיב ואיש כי ימרט ראשו . בהיינו דאמרינן שבחי' איש
גדולה ומגבהה מדרגתו מבחי' אנוש שהוא בחי' עניו הלב ושפל ואנוש
הוא שהמדות שבלב הם בבחי' חלישות ואבד כ"כ . מלאך בחי' איש הוא
גבור מלחמה לאתכפיא לסט"א והוא בחי' תיקון המדות שבלב שלא להיות בחי'
עניו הלב כו' . ועכ"ז צריך עדיין תיקון ושלימות גדול שיתגלה להיות
בחי' ומדרגת אדם שהוא למעלה מבחי' איש והיינו עד שמתגלה כי ימרט
ראשו (שהראש הוא משכן וכלי לבחי' המוחין ובחי' איש הוא שלימות המדות
שבלב עד בחי' מוחין דבינה . אבל צריך עדיין תיקון להמשכת מוחין
דגדלות והיינו ע"י כי ימרט ראשו) והיינו מ"ש בזהר (ק) וחד דל
רגא ע"ק עם זא ימרט זא חנוש' במהד' ועד לא גליא לסטחומצא .
ועמ"ש בזהר [illegible] . ועד"ז נאמר בשיר השירים שערך כעדר העזים
שגלשו מהר הגלעד . ובזאת הענין עפ"מ בזא ~~[illegible]~~ בבואור
ואתחנן (בפ' תדה) בד"ה בנאת העדה מציון ימרתא כי ואשפחו
לאברהם . בכלו' בשלח וממנו לך ברוש' . בד"ה [illegible] .
תו"ה .

אך יש ההשפעה הנמשכת בבחי' זווג והוא בחי' שערות דהאי

איש. שמבואר בזהר שבחי' זו היא הסתעפות הדינים. מהמוחין

והמאורים שהם שורש הדין והגבורות נשרשות ונמשכים היא מבחי'

שערות הגלגלתא כי באמת פנימי וחוזר כנ"ל. ולא שייך המשכות

גבורות נשרשות רק על המשכה שבזווג הארוך בבחי' שערות לבד.

והא דכתיב ומראהו. איך יתכן שהמדות יהיו ממונים ומהמוחין יהיו יונקים

המלכות ולכן עכ"פ יש בזה בענין נקודא יקים שהנקודא שהיא במחשבה

הוא רק לבא ולא לזולת מהפנים שהוא מזה שלא כו'. ולכן לא דיוקא

נשא וחוזר דיוקא רמאי) ומה"ע בגולגלתא ז' ומטרוניתא כדי להמשיך

הדינים הנמשכים מבחי' שערות דהאי איש שלא ולמשוך יונקים לשורש

הדין כו'. והנה כנ"ל ולכן בחי' זו ומטה בעבודה שבחי' ומסו' מוחין

הוא ההתחדשות היתירה בזו בעולם שהוא זווג הארוך לגבי הנשמה.

ועכ"פ בזה שענין נא דיוקא ומוחה את ראשה כו' להתגבר ומסו מוחין

כו' ולא לה כוונה זהו רק יגיע כפיך כי תאכל כתי' יגיע כפיך דוקא ולא

לזולת השפע. אך כי ומרט ראשו הוא קרחה בחי' זו ולכן שלא

יתגבר יצר ולא עקב והוא בחי' אתכפיא ומש ממש ומוחה כו'

שעכ"פ נשמתו המלבושות בעולמות רק שלא ומדו ולבנו חדו בחי' אתכפיא.

ועם ע"ש דוקא בזה הסוד יונק בפנים שגופו יהיה כו' שבהעלין

ומשכת בדברים תחתונים גם בהמשך זו בחי' זו שלא ושאר חו כלו כוונה להע

פי' ויו"ד

ולעיל נחה הוא טהור הוא . הוא עד יש בלום לשון טהרה
וטהרה אותם והיינו עד והעבירו תער על כל בשרם כו'. כי הנה בחי'
לוים הוא כנ"ל ועבד הלוי הוא כנ"ל כנ"ל . . — — —

(ג) והנה טהרה מביאה לידי נקודה . ודקדקנו דברי לשון נקודה
נקודים והוא כתב לא נאמר כי נקודה הוא כב חי' מעלא והיינו שכל המשכ
מקיף עליון ביותר אבל הממשך דוקא עד שערות וכו' ומהר שהן בחי'
שערות וכו' לפי שהן המשכות ובחי' שמקיף והמשכות שבא עד שערות
שאין עד עולה ועולה לה הי' ועלים לגבי וכו' . ושמע ובחי' שיטה
כשנמשך דרך בחי' שערות ולכ להיות ונעשה החלונים כנ"ל .
וכנודע משל לזה מעין שורה חולין של תה דוקא . ושמע השורה
של שאינו אנשים הם דברו הבאו כו' . וכן משל שורה כו' והיות
כי בשורה כתו' וחכם מל האב"מ וכן גם המשלים של הם חכמה
~~[illegible]~~ עוניה ונפלאה . וכן אבא משה רו בעל משל משלים
והיינו כי רו הו' ובחי' מים האלה שוטף נק' מאת לשון מאם
הו' וכו' והמשל משלים כו' . ומה מעין שהוא דמשלבים נק'
בשם שערות כו' כנ"ל סלסלה ותרומם שבהמשכה הוא מרצונו
מנפתח לנו שלשה ועל והשכל כו' וכן אא כנ"ל דרך שערות .
ולהו וכן בבחי' עו"ה כו' וכמוך אבא לנו מבוא כו' . והנה
ספה

1323 (לד) פ"א

בס"ד שבת ה' בהו"ב (פ"ט) מוגה היטב

והתהלכתי בתוככם והייתי לכם לאלקים, ואולך אתכם קוממיות
ואיתא בסנהדרין דף ק' מאתי' אמה ולר"י מאה
אמה, והנה כתי' ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ
אשר הלכו אלקים לפדות לו לעם ולשום לו שם, (בשמ"ב ס"ז כ"ג)
והנה בזה ההילוך יש ב' מיני הילוך והיינו מלמעלה למטה
ומהו יש והתהלכתי ל' רבים שמורה על ב' מיני כו'
וכמו בעבודת האדם, יש ג"כ ב' מיני הילוך וכמ"ש באברהם
התהלך לפני והי' תמים, וכן בחנוך כתי' אשר התהלכתי
לפניך שהוא בחי' הילוך דבחי' פנים, וכתי' אחרי הוי'
אלקיכם תלכו וכתיב אחרי דמדבר בחי' הילוך דבחי' אחוריים
כו', והנה להבין זה (צ"ה) צ"ל מ"ש והי' הדברים האלה
אשר אנכי מצוך היום, ואיתא בכל יום יהי' בעיניך
כחדשים, ולכאורה אינו מובן איך יכול להיות זה שיהי'
כחדשים ממש, אך הענין הוא דהנה ידוע שיש ב' בחי'
ממכ"ע וסוכ"ע והנה בחי' ממכ"ע זהו מ"ש המחדש בטובו
תמיד מע"ב, בראשית הוא בחי' חכ' וכמ"ש בראשית ברא
ות"י בחוכמתא כו' ומע"ב הוא בחי' ששה מדות שנקבלים
ובחי' חכ' כו', ומהו בחי' צורת אדם, והיינו שכמו
שיש באדם התחלקות ראש וגוף ורגל שראשית התלבשות
החיות מהנפש הוא בראש.

ואח"כ נתפשט

ואח״כ נתפשט לכל הרמ״ח אברים וכל אחד מקבל חיות פרטי כו׳
כמו העין מקבל כח הראי׳ והאזן כח השמיעה והיד כח
המעשה כו׳, וכך בחי׳ ממכ״ע היינו בחי׳ חיות אלקות שנמשך
בבחי׳ השתל׳ המדריגות בכל עולם ועולם לפי ערכו כמו בגזה״ע
נמשך בו התגלות רוי השפעה בבחי׳ גילוי יותר. ובבחי׳ גזירת
בעולמות, יש עלמין סתימין דלא אתגליין שמאיר שם אלקות
וכן בבחי׳ גילוי עד שהם בתכלית הביטול ויש עלמין דאתגליין
היינו שאינו מאיר שם אלקות בבחי׳ גילוי כ״כ, ובדרך כלל
בריאה לך עלמין סתימין כו׳ עולם המחשבה ועשי׳ הוא בחי׳
דבור שנמשך בכל עולם ועולם לפי ערכו. וכמו שאנו רואים
למטה שיש התחלקות בחי׳ דצח״מ שבדומם הגם שיש בו
חיות המחי׳ אותו, אמנם החיות אשר בו הוא מצומצם ביותר
ובצומח יש בו חיות יותר שהרי מורגש בו נפש הצומחת
ובחי׳ יש יותר חיות שיש בו נפש החיונית כו׳ ובאדם
יש יותר חיות שהרי יש בו נפש המדברת וכך למעלה
בד׳ עולמות אבי״ע נמשלו לדצח״מ, שבאצי׳ מאיר גילוי
אלקות ית׳ ומ״ע בחי׳ אדם ובבריאה אינו מאיר האור
כ״כ באצי׳ שהרי הוא בחי׳ בריאה יש מאין, שאינו
בערך לגבי האצי׳ שהוא גילוי ההעלם מאלקי׳, וביצי׳
מתמעט האור עוד יותר, ובעשי׳ מתמעט עוד

וזהו הנך

ומהו הנק' בשם ממכ"ע שא"ס מתלבש בכל עולם ועולם לפי
ערכו כו', והיינו שכמו הנשמה שמחי' את הגוף הנה הוא
מחי' כל אבר לפי ערכו כמ"כ זה שאוא"ס מחי' את העולמות
הנ"ה הוא מחי' כל עולם לפי ערכו שכמו שאין ערוך
חיות. הרגל לגבי חיות הראש כמ"כ אין ערוך חיות
העשי', לגבי האצי' ובדפ"ס בכל עולם עצמו יש ראש ורגל
כו' ונמ"ש מזה בת"א, ומהו' המחדש בטובו בכ"י ת' מע"ב
שהוא בחי' התחדשות החיות מבחי' ממכ"ע, אך א"ס
הסוכ"ע הוא למעלה מבחי' התחלקות המדרגות מעלה ומטה
ואצי' ועשי', שאין ממש לפניו ונמ"ש והקדוש בשמים ובארץ
שהוא קדוש ומובדל מבחי' שמים כמו מבחי' ארץ ואין
שם התחלקות מעלה ומטה כלל, ולכן מרגיש כל המשפיל
אור הקב"ה מגביהו שנא' ומתחת זרועות עולם (והיינו
כו' כשמשפיל אור עד קצה התחתון אז הקב"ה
והיינו הסוכ"ע מגביהו לפי שבבחי' סוכ"ע מעלה
שהוא אוא"ס כשמשפיל אור עד קצה התחתון הה
ומטה שוין ולכן לבחי' אוא"ס הסוכ"ע ומחמת עוצם הביטול
סמוך וערוך כלו לבחי' אוא"ס הסוכ"ע כמ"ש מרום
שלו, הרי הוא ושפל רוח כו', והנ"ה ע"י
וקדוש אשכון את דכא
המצות משפיעים גילוי אוא"ס מבחי' סוכ"ע ולכן

מברכים

126

והנה שבפ״ ראשונה שנ״ג דה דכל מאדק נ״ך ערש״א, והיינו
לפי שבד׳, שיומשך מבחי׳ רצון מהו דונא ע״י דכל מאדק
משא״כ פי׳ שני׳ שלא נ״ך נו״ן דה דכל מאדק נ״ך אין עה״ש,
ובואור הענין הנ״ל כתי׳ ותקנא רחל באחותה ולא הבל דמבר״ש
פי׳ ויצא פי׳ נ״א א״ר יצחק כתי׳ (משלי כ״ג) אל יקנא
לבק בחטאים כ״א ביראת ה׳ כל היום ואת אמרת ותקנא
רחל באחותה אלא מלמד שקנאתה במעשי׳ הטובים אמרה
אילולי, שהיא צדקת לא היתה יולדת והענין הוא דה״נ
כתי׳ שם הגדולה לאה ושם הקטנה רחל, שם ה׳ גדולה
לאה ושם ה׳ קטנה רחל והיינו דלאה היא בחי׳ עלמא
דאתכסיא שמאיר שם בחי׳ גילוי אלקות הסובב וע״כ
שם הוא בתכלות הביטול, בחי׳ ביטול במציאות ממש
ולכן לאה ילדה ששה בנים שהוא בחי׳ ששה מדות
לפי הו׳ הגדולה והגבורה שהם בבחי׳ ביטול כו׳
משא״כ רחל הוא בחי׳ עלמא דאתגליא שנעשה מקור
לעולמות הנפרדים בחי׳ עלמא דאתגלי׳ ואינו מאיר
שם הביטול בתכלית עד שיכול להיות כרחל לפנ״ע
גומרי׳ נאלמה שבחי׳ הדבור הוא בגלות כו׳ והנה
ותקנא רחל באחותה היינו שרצתה שיומשך הביטול
דעלמא דאתגליא כמו דעלמא דאתכסי׳ שיומשך גם למטה
בחי׳ גילוי

(מט)

וזהו ונוספת בעגלה שהוא בחי׳ בירורי׳ ועגלות כו׳,

והנה זהו בחי׳ בירורים זה אינו צריך כ״א כשאין עושין

רש״מ דהיינו כשאין מאיר המשכת סובב במקיף, משא״כ כשעושין

רש״מ אינו צריך לבחי׳ בירורים זה רק ממילא יוכללו העגלות

בביטול העגלה בשלהבת כו׳ וכמו שבשלהבת קורה אסור,

ומוסיף ע״ג בחי׳ בירור שע״י הנפילה שבשבת מצוה

לנפול דוקא, והיינו לפי שבשבת מאיר מוחין דאבא ע״כ אין

צריך לבחי׳ בירורים אלו ממילא הם נפללים כו׳, ובק

כשישראל עושים רש״מ שהוא המשכת סוכ״ע בבחי׳ מקיף אזי יתמנו

מרום ורצו בתוכם, לפי שאין צריך לבחי׳ בירורים כו׳

והנה ע״פ מש״ל וכי תאמרו מה נאכל בשנה השביעית הן

לא נזרע כו׳ וצויתי את ברכתי לכם. כו׳ והענין הוא בהקד׳

פתי׳ גבורי כח עושי דברו לשמוע בקול דברו, ואמרז״ל במדרש

ע״פ שבשומרי שביעית הכתוב מדבר, והיינו לפי שכבר לשמור

שביעית צריך ע״ז גבורי כח התגברות יתירה שלא לחרוש

ולא לזרוע כלל, וגם אח״כ כשהספיחים עלו מאליו אוסר לאוסף

אותם אלא הפקר, ונמצא שהוא התגברות יתירה כנגד

היצה״ר כו׳ וזהו עושי דברו שעושין את בחי׳ הדבור,

כי דברו הוא בחי׳ דבור עליון שנעשה מקור לעולמות

הנפרדים כו׳ בחי׳ רחל אימא דאתגלי׳ כו׳, ועוד,

דברו היינו

דברו היינו שממשיכים מבחי' עתיק רצונו ית' בהיינו מבחי'
רצה"ע בבחי' דבור שהוא בחי' עה"ש כו', וזהו עושי דברו
והדבר לשמוע בקול דברו נעשה קודם לנשמע, כי עשי' לעולם
בהיינו בבחי' רצה"ע בחי' כתר כו', וזהו גבורי כח פי'
שהוא בחי' ועתה יגדל נא כח הוי' שהוא כח של שם
אד' כו' שהוא בחי' ממלא, וכח אלקי' הוא בחי' סוכ"ע
כו' וזהו שבשביעית אסור לחרוש ולזרוע, לפי שבשביעית
שהוא המשכה מבחי' סוכ"ע בחי' עוזו, דברו ע"ג ממלא
הם נכללים, וזהו וצויתי את ברכתי לכם בשנה הששית
שהוא בחי' ברכה והמשכה והתגלות למטה וע"ג ממלא לא
יהי' צרופים לבחי' עבודה. שהוא בחי' בירורים לברר את
הטוב מן הרע כי ממלא יבורר הרע כי אור דוחה הרבה
חושך, ובדרך כלל המשכת הסובב בחי' המשכת המקיפי'
והמקיפי' מסמן עולם החיצונים כו', ובכ"מ יובן ענין ההפרש
שבפ' ראשונה כתי' מתחלה והי' הדברים האלה שהוא
מה ואהבת וקשרתם שהוא בחי' מעשה המצות כו
בחי' תורה ו
הנפשה כל המצו' לתפילין כו' ובפ' שני' כתי' מתחלה וקשרתם
ואהבת ולמדתם כו' והענין הוא בה' פי' ראשונה לפו
שהוא בחי' עה"ש שהוא המשכת סוכ"ע בממכ"ע ובגו שיהי'
כלו לזה הגילוי והו בחי' תור' כי תורה אך אור ובפרט
כי נר מצוה ותורה אור והנה בפי' נר, יש לו שני פי'
א' שהמצוה

א' שהמצוה נ"מ נר שהוא בחי' הכלי, שמקבל את השמן
המאור , ותורה' נ"מ אור של הנר מה והקב"ה הוונן המצוה נ"מ
נר בכלל גם השמן והאור של הנר מה והתורה נ"מ אור
הונן כמו למשל אור השמש ושנו הכו' אור ומעלה מנר
שתו' הוא למעלה ממצות לפי שאורותיו מחוץ נפרד , והנה
בפ"י ראשונה שהוא בחי' [illegible] המשכה מלמעלה ע"פ כתי'
תחלה תו' ומחכ מצות לפי שהכלי למה יהוא בחי' תורה ,
ודרך כלל הוא שקבה ראשונה כתי' שם הוי' כסדרן
יפו שהוא נ"מ לה' של שם הוי' תורה י"נ ו' ומצות הוא
בחי' ה' אחרונה של שם הוי' , וזו היוהדה בכלל מאוד
הוין בחי' המשכת י"ה בוה שהוא בחי' שם הוי' כסדרן
ובפ"ש שנ' שהוא בחי' העליונה מלמעלה כתי' מתחלה מצות
ומחכ תו' לפי שהמצות נ"מ מצות המלך , וצריך להתחיל
בבחי' גו תחלה בחי' יראה וכמ"ש בזוהר יראו אהרן אל
הקדש ומחכ תורה , לפי שתו' הוא בחי' פנימיות, ופנימות
כל מ, ש, ש בן תורה ואין בו ורזות שום בושה לגבי
שמסרו לו מפתחות הפנימי' ולא מסרו לו מפתחות החיצונים
קהי, [illegible] שהתורה נ"מ פנימי' כי ע"כ כתי' תחלה מצות
ומחכ ופולום להגיע גם לבחי' תורה' , ושרש ענין הדבר
מה הוא שקבה ראשונה שהוא המשכה מלמעלה ממולה

עיקר הגילוי

יוצא הגילוי הוא בחי' תו' גילוי ו' של שם הוי' בה"ה אחרונה
ובפ"מ שני' שהוא מלמטלמ"ע יוצא הגילוי הוא דבחי' ה' אחרונה
רק שתורה שהיא בחי' ו' של שם הוי' מאיר בה"ה שהיא רק
הזורה לבד כמ"ש מבחי' ו' אבל אינו מאיר כמו שהוא כו'
והנה הן ב' בחי' הילוך מלמטלמ"ע שהוא דבחי' ממכ"ע ומלמעלמ"ט
שהוא בחי' המשכת סוכ"ע, והנה ב' בחי' הילוך אחרי הוי'
עליונים תלכו שהוא בחי' הילוך דבחי' אחוריי' שהוא בחי'
מלמטלמ"ע בחי' ממכ"ע ויש בחי' הילוך דבחי' לפני הוי' התהלך
לפני כו' אשר התהלכתי לפניו שהוא בחי' הילוך מלמעלמ"ט המשכת
בחי' סוכ"ע בחי' עושין רצ"א כו', והנה מ"ש והתהלכתי בתוככם
, יש לפ' בחי' הילוך, דהנה תחלה כתי' ונתתי משכני
בתוככם ופירש"י, זו קלון בהמ"ק שהוא בחי' המשכת גילוי
אורות שהי' בבהמ"ק ובמשכן ע"ש ושכנתי בתוכם וגם במשכן שמשם
הוי' שומרין רוח"ק אך משיכ הוא נמשך מבחי' גבול, כמו
למשל מי שיושב בבית שהוא נגבל בבית, ויען ארגז אין
השכינה שורה אלא על חכם גבור ועשיר שהן הגבלה
שיהי' חכם גיבור ועשיר דוקא שורה השכינות אותה, אך
מ"ש והתהלכתי בתוככם שהוא כמו על ידי שוק יהי' הגילוי
אלא דבחי' הילוך בלג"מ מ"ש המשכת גילוי סוכ"ע למטה

מש

ממש ולא יהי' נגבל בשום כלל, כי' לפי שהוא גילוי פנימי' מאוד
ממש כי' למטה, ומהו מ"ש ואולך אתכם קוממיות דהיינו ב' קומה
כמו שפרש"י הנ"ל והיינו שגם הוראה על ההילוך שההילוך
יהי' מלמעלה והיינו הוא דהנה ידוע שיש ג' קומות וג' פעולות
וכל אחד כלול מכולם שהוא בחי' מאה, ובדרך כלל יש בחי'
יחידות עשירות מאות, שהוא נפש רוח ונשמה, נפש הוא
בחי' יחידות ורוח הוא בחי' עשירות ונשמה הוא בחי' מאה
ועה"ז מאה ברכות ובגמ' ועתה ישראל מה ה' אלקיך
שואל מעמך ודרש"ו את מה אלא מאה שחייב אדם לברך
מאה ברכות בכל יום, שלכאורה יגיע למטה אחד והיינו
שפכו שנמשך למטה אחד צריך דוקא מאה ברכות שלפי
שעי' מאה ברכות נמשך בנשמה מאה וברוח עשרה ובנפש
אחד, ואם לא יברך מאה ברכות מאליו לא יגיע לנפש אפי'
אחד, וע"כ חייב אדם לברך מאה ברכות דוקא, וע"י מאליו
יגיע לנפש למטה אחד, וזהו ע"ל ואולך אתכם קוממיות היינו
מאה ואמה לפי שיהי' הגילוי למטה כמו למעלה ממש וע"כ
יהי' למטה בחי' מאה ואפי' בנפש כי', והיינו לפי
שיהי' בחי' הילוך מלמעלה למטה בלא גבול ממש כי' וע"כ
יבא זה יהי' למטה כמו למעלה ממש כנ"ל, ונמצא כי מ"ש ואולך
אתכם קוממיות גם הוא הוראה על ההילוך דוהלכתי שגם הוא
מלמעלה למטה כי'

בזוהר הנה בחי' זו, מתמלים ונ"ש שחרית ונ"ש של ערבית הם מנוה (מג)
ואף ב' בחי' למס"נ בזוהר של שחרית וערבית הם תרי מחוה וגהן
שאין תרומה, ואמנם לפי הנ"ל צ"ד מה שמפרש בחי' למשנה שהוא
בחי' זו מתמלים שבתרומה שהוא בחי' אין בונונות כנודע שאין
יפה זו מזורבעים ואין ריוה זו מס ואין קולנות זו מג, וצ"ל
הוא בחי' המס"נ הוא בחי' היותר עליונה בעבודה ומוק נוהם
שהוא רק בחי' אין קולנות ומה מצינו שגבוה יותר מבחי'
למס"נ בזוהר שנאמר אלון שהוא בחי' זו מזורבעים, אך בזוהת
פי' בגוף עוד פי' תרומה הוא תורה מ' והיינו שהתורה
נתנה לא' יום כמ"ש ויהי שם עם ה' ארבעים יום גו'
שמתחיל המשנות במ' ומסיים במ' כמ"ש הנ"ל מאותם קורין ומסיים
לכן מצינו הקב"ה כלי מחזיק ברכה לישראל אלא שלום כמ"ש ה'
עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום, וצ"ל מהו שיוק שאין
התרומה לתורה מ' ולהבין כל זה צ"ל שאין ב' פרשיות דנ"ש
שלפ"ז שמע הוא בחי' חסד כמ"ש ואהבת כו' ומקט זה מן תשבת
ואהבת עד ובשעריך הוא שם מ"ב ובנודע דשם מ"ב הוא
שם הגבורה שהוא בחי' עלוות כו' כנודע, ופ' והיה אם הוא
בחי' הגבורה כמ"ש בה וחרה אף ה' ומפנ מה מן והיה
עד ושמתם הוא ע"ב תשבין שעם ע"ב הוא בחי' החסד כנודע
אוק השאין יובן בהקדם ביאור המאמר למה קדמה שמע להשמע
כדי שיקבלו עומ"ש תחלה ואח"כ עול מצות ואובן תחלה צ"ל

קבלת עומ"ש

קבלת עוה"ש, הנה כתי' והחיות רצוא ושוב וכו' רש"י, שחיות
הקדש הם ברצו"ש והיינו כי הם רוצים ליכלל ולהבטל באלקות ב"ה
ומחמת כי בלי"ג אותה חי מחמת זה נמשך השוב ויש עוד פי' בהחיות
רצו"ש שהחיות אלקי שמחי' כל"ע מחדש כל רגע מסתלק האור ברצו"ש
ולפמ"ש צ"ע איך יתכן לומר על החיות האלקי שהאור ברצו"ש דאל
חיות הקדש יתכן לומר הרצו"ש כי החיות הם נבראים אבל אל
החיות האלקי שהוא אלקות איך יתכן לומר ברצו"ש, אך הענין
דהנה החיות שמחי' עולמות הוא רק הארה בעלמא וכמ"ש
מלכותך מלכות [פ"ע] ורק שמו לבד עליהם וכמו שם האדם שאינו נוגע
לו כלל כך בחי' ההארה שמחי' העולמות הוא רק בחי'
הארה בעלמא שאינו נוגע אל עצמותו כלל ואנו הוי' לא
שנית אתה הוא קודם שנברא העולם אתה הוא לאחר
שנברא העולם ולקרב אל השכל שהוא רק הארה בעלמא ולכן
[מה שנפלו שינוי]
מה שאנו רואים שהחיות אלקי מחי' בכל עולם לפי ערכו
והנה מה שמתחלק בכל עולם לפי ערכו בהכרח לומר שאינו
מבחי' עצמותו כ"א מההארה בעלמא וגם ענין התפשטות האור
אורה גו"פ שאינו עצם כלל כמו התפשטות אור השמש שאינו
רק זיו מהשמש שהרי אינו השמש עצמו הוא הזיו המתפשט
כלל כמו קדושה דגלגל כנודע והמופת לזה מה שאנו רואים
שהנפש מחי' את הגוף הנה הגם כי הנפש מתלבש בגוף
אעפ"כ אינו מתלבשת רק בחי' ולא מהות עצמות הנפש מתפשטת
כלל בהתחלק

כלל להתחלק ולהתפשט ברמ"ח אברים כי היתכן לומר שכח המעלה (מד)
עצמ"ו שהאור ביד האדם נ"ל שיציאות כח המעלה שישנו בנפש
מתלבש ביד אין כח ההילוך ברגל כ"א רק מה שהאור מאורה
ומתלבשת במוח ולב מאור האורות הנפש בכל רמ"ח אברים וה"א
כמו הנר כשמדליקין בבית מאיר מתמלא כל הבית מאורה האור
אין התפשטות האורה ואין הנר מתלבש כלל במחות החלק
כ"ו האור נבחה מאירין ומולאין כי מצד האור הנשמה שמגיד
שמאורת בגוף הנה התפשטות האורה מחי' את הגוף בכל
אבר לפי ערכו כי מצד אבן למעלה שאורה מה הנשמה
ממלא את הגוף כך הקב"ה ממלא את העולם שרק התפשטות
אור אין בלבד האור מה שמחי' כל העולמות חי' שבכחו' אז'
אומנו במה מה שהקב"ה מחי' את העולם עם הנשמה שמחי' את
הגוף בהנשמה מתלבשת בגוף עצמו להחיותו, אבל למעלה מה
שהקב"ה מחי' את העולם, יש בחי' התלבשות ויש בחי' שאינם
בהתלבשות כלל והאור יש אור ה' אין שנמשך כלל האור מה שחיות
כל העולמות היא רק מהאורה בעלמא וממנו שהאור רק האורה
בעלמא ומתחלה היתה ההאורה הלזה כלול במקורה שהוא מ"ש
קבברא"ו עד שלא נבראו העולם הו' האור ושמו בלבד ולאחר שנה"ע
האור שנפרש ונבדל האורה להחיות העולמות ובראת העולמות אינם
תופסים מקום כלל אופי' נגד האורה הל"ז כי כל העולמות הם
בחי' מדבר צח ושממה כמ"ש באין ואפס' עולמות ועוגם הזה

עולם הזה'

עולם • הרצון' שנמשך מעולמות הא"ס ג"פ אותן תופס מקום בבחי' החיות
שמחי' את הא"ס כי הגם שאמרו דאיהו וגרמוהי חד אם לא אמרו
איהו וחיוהי וגרמוהי חד שגם ספי' דאצי' שהם שאיהו וגרמוהי
חד אותו בירוק לגבי זה שהוא ית' מתייחד עם חוקי הם האורות
ולכן אמרו בס"פ חד ואור הכלים לגבי האורות אותם בירוק כלל
וכמ"ש בת"מ וכד אנת תסתלק מניהו אישתארו כולהו שאהן כגופין
בלא נשמתא והחיות נבראה איהו כנשמתא לגופין וכ"ש בעולמות
אבי"ע, ולכן האורה הלאו היא תמיד בבחי' רצוא להיות כי חפצה
ותשוקתה לכלל באו"ס מקורה ושרשה וכטבע כל דבר להיות רוצה לכלל
בשרשה ולכן גם אנחנו בד' יסודות, אוה"ע שטבע ג' יסודות רוה"מ
להיות נמשכין מלמעלה למטה וכמ"ש כי שרשן הם למטה אבל יסוד
האש להיות כי שרשן הוא למעלה לכן טבע האש שעולה למעלה
ולכן בלתי שאין ופתילה אז שאמרו דברים המחזיקים את האש אזי
להחזיק כלל את האש ואף גם כשמחזיקים את האש ע"י שמן ופתילה
הנ"ל הוא תמיד בעליות וירידות אשר הוא בחי' רצוא כי ומ"מ
ולכן עיקר הרצוא של האורה שמחי' העולמות כלל שלפי שהוא
רק' האורה בעצמו לכן הוא תמיד בבחי' רצוא והשוק הוא להיות
העולמות כי' ומחמת כי בכללות ההשתלשלות העולמות החיות שמחי'
אותם הוא בבחי' רצו"ש לכן גם בפרטי הנבראים החיות שלהם
הוא ברצו"ש וכמו חיות האדם דהנה הנפש לגבי הגוף אין
ערוך כלל והגם שיש ממוצעים שמחברים הנפש והגוף שהיינו
בחי' הדם והגידים וכמ"ש כי הדם הוא הנפש מ"מ הרי אין
ערוך הנפש

ערוק הנפש לגבי הגוף לפי החיות היינו ברצונ"ש ומ"ש ב (גם)
בפועל דלימין שהרביפוף הוא בבחי' הסתלקות והתפשטות רק
ההפרש שבין רצוא ושוב שלמטה להרצונ"ש שלמעלה, שלמטה הוא
בחי' רצונ"ש שמתחלה הוא הרצוא ואח"כ השוב, משא"כ למעלה
נ"ל בשם מטולטל שמתחלה מטי הוונו בחי' המשכת האור להחיות
ולהוות אמנם לא יוכל זה הי' נמשך כך ולא הי' בבחי'
ולא מטי הי' העולמות בטלים ממציאותם כי לא הי' יכולים לקבל
גילוי האור כ"כ לכן הוא בבחי' ולא מטי שהוונו בבחי' הרצוא
וטעם זה נוסף על הטעם שנת"ת שהוא האור בעלמא כי'
ועיל"ל שמפני כי עולמות בי"ע הם נבראים והחיות המחיה אותם
הוא כח אלקי כי' ולכן אי אפשר להתיישב חיבורים כמו הנפש אא"כ
להתיישב בגוף כמו בדרך רצונ"ש שהוא הבטול כל ונמצא
שעיקר הטעם על ההוויה שמפני הוויה האורה שנפרשה
מאותיות להחיות הנבראים לכן הוא בבחי' תשוקה ותנועה לעליה
ואדרבה עיקר הטעם והטעם השני. הוא מצד המקבלים שהי' לא הבחי'
לא מטי הם העולמות בטלים והטעם הב' הוא מחמת הרכבת שבהם
יחד שכמו שנשמות ורוחניות אינן להתחבר כ"כ בבחי' בפועל כמו
ההוויה הם ומהוה עולמות ג"כ אינו להתחבר עם עולמות הנבראים
כ"א בדרך רצונ"ש שהוא ענין מטי ולא מטי כו' . . . .
והנה כאשר יתבונן האדם בכ"ז היטב שחיות כל העולמות
הוא ברצונ"ש וכמו כל המלאכים והנבראים יתעורר גם אצלו
להיות בבחי' רצוא ושוב ואולי בעולם בה"ה מהו ענין ומס"נ

בעזרת דלפעולה

בלכאורה צ״ע מש״כ בגדרה כבר עצם המאציל שהוא במוחלט והלא
אומר בכל נפשך אפי׳ נוטל את נפשך הרי כי עצם המאציל הוא
בבחי׳ בכל נפשך ולמה אמרו בגדר שהמאציל הוא במוחלט וכן משמע
בס״פ אמה שאמרו רבנו ז״ל ר״ע שיצאת נשמתו באחד וכן ר׳
יהודה הנשיא הי׳ מאריך באחד עיין ומאמר סוף פרשיות
בלבד וזה משמע שהמאציל הוא במוחלט ומאמר הצדק נ״ת שהמאציל הוא
בכל נפשך, אך העצם הוא בבחינת ב׳ בחי׳ מאציל הוא, אצל
בחי׳ הנאצל והב׳ אצל הנהג ובל״ע מאל במוחלט ובכל נפשך בבחינת
בכל נפשך הוא בחי׳ מאציל בפני עצמו בחי׳ למאציל במוחלט גבוה
ויתר שבעצ׳ מאציל הוא בחי׳ מסירת הרצון כי נפש הוא בחי׳ הרצון
כמ״ש אם יש נפשכם את הדבר הזה שפי׳ רש״י אם רצון להדבר
הזה והיינו למסור כל הרצון אולם את שאין יהי׳ רצון אחר, כלל
וכמ״ש מי לי בשמים ועמך לא חפצתי בארץ אשר הוא בחי׳ לגבי
התחתון ושמים הוא בחי׳ לגבי העליון לא חפצתי שלא יחפוץ לא
בבחי׳ התחתון ולא בבחי׳ העליון ולא מהבל וכל מה שעמך לא
חפצתי היינו אפי׳ בחי׳ כי עמך מקור חיים מקור התענוגים
אומר שהוא רק עמך לא חפצתי כי פי׳ חפצתי ידוע כי חפץ
הוא בחי׳ פנימיות הרצון והיינו בהפכח שיהי׳ אפס רצונות
גם לדברי העולם אך צריך בבחי׳ רצון לבד שאפי׳ כוונת
אותו עד שאמר רוצה אני בן ג״פ בשם רצון אבל בחי׳
פנימיות הרצון דהיינו בחי׳ חפץ יהי׳ לו את לבדו ובכל שאורו
רצונות עוקה יהי׳ כמו שכתוב כמ״ש אותם על רחו והוא כו׳

מפל כו׳

133

(11)

[illegible]

שזה למדות כמו שאנו רואים בנפש האדם
שאף ברוב הדיבור מקבל מהמדות אופן לפעמים נראה שהדיבור מקבל מהחכ'
כמו כשמדבר דבר שכל כמו"ש עדב"ג יובן ולמעלה יש לפעמים עלי' בבחי' הדיבור
שמקבל מהבינה שזה למדות והבינה היא בחי' אם הבנים שהיא מדריגה
היותר עליונה, ומהו בחי' תרומה זו' מחמשים כי יש חמשים שע"ב כו'
לכן גם מחקדקה עד שירצה [?] הינו כשמקבל מבחי' מוחין כחב"ד מהן בחי'
זו' מארבעים ומהו בחי' שיש בתורה שמביא לידי רצון שהוא בחי' תרומה
זו' כמ"ש בזוהר ופלג שהוא זו' מארבעים ומאחר שמביאין לידי רצון
נמצא שבחי' זו גבוה מבחי' הרצון עצמו ולכן הרצון עצמו הוא רק זו' מחמשים
והיינו כי הרצון שהוא בחי' מסך הצמצום כי זהו מבחי' היותר גבוה בעבודה
גם הוא רק בחי' היותר גבוה בעבודה של נבראים ומזה נודע כי הנבראים
אין להגיע בבחי' היותר גבוה שלו רק עד שרשן וכמובן ממאמר"ל [illegible]
דלוי גבוה מזה של כהן שנא' מעין של עין עיטם היה גבוה
מעזרה עשרים ושלש אמה ואם יכולים להשקיף המים יותר מן
המאור אין מה להפליא מזה כלל, ועדב"ג יובן ענין בחי' מסך של הנבראים
שהצמצום שאומר הנבראים זהו בחי' היותר גבוה מה לגבי המאציל שהוא
מאציל זהו רק זו' מחמשים כו'

ועתה יובן

~~ביום השני הקריב נתנאל ב~~

ביום השני הקריב נתנאל בן צוער, קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה
ומרמז במדבר) נשא פ' יג שמהן כנגד כב ספרים וכ' אמין שבשם ברמוש
ובסוף ונתנה לכו"ן דורות מהן ק' ויובן ע"פ משנת בדה קישה שהקדימו
ישראל נעשה לנשמע, כמון זה שפי' בגמר' בתרומה היינו תורה מ"מ ונתבאר
קשמה שמהן שלא אחד מארבעים שבתרומה בחו' אין יפה ובתורה מה מה
שמביאו לדי רצונו שלפי בס' ראשונה נאמר תורה תחלה ואח"כ מצות ופי'
תורה מ' דה שאין מ' יום שהי' משה בהר וגם ע"ד היינו הרמז מה שאיתא
ספרי משנה מתחילין במ"ם מאימתי קורין ומסיים במ"ם לומר מלמד הקב"ה כל מתחי'
ברכה אולם שלום שנא' ה' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום ומתחי'
במ"ם ומסיים במ"ם והתחלה היינו במ"ם פתוחה כי כל התחלות הם במ"ם פתוחה
והסיום היינו במ"ם סתומה ומרמז בשבת דף ק"ג עיין מ"ם פתוח ומ"ם סתום
מאמר פתוח ומאמר סתום ופי' רש"י דף יש דברים שנתן רשות לדורשין
ויש שהוא מכוסה לסותרן כגון מעשה מרכבה וגם מ"מ של ראשי הסדרים
היינו כ"ב שמולם והיינו מ"ם של מאימתי ... של ושמוות השבת הרי נון
ח' של חמש שירה נשים הרי ... של ארבעה אבות נגיעין הרי
נ"ט כ... של כל הזבחים הרי ... של אבות הטומאה הרי שמולם
והיינו כנגד מ"ם יום הראשונים ומ' יום השני שבלוחות אחרונות, ולהבין
זה הנה מרמז בברכות דף ו' אמר מנין שהקב"ה מניח תפילין שנא'
נשבע ה' בימינו ובזרוע עוזו בימינו זו תורה שנאמר מימינו אש
דת למו ובזרוע עוזו זו תפילין שנא' ה' עוז לעמו יתן ה' יברך
את עמו בשלום ומנין שהתפילין עוז הם לישראל שנא' וראו כל עמי
הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך ותניא ר' אליעזר הגדול אומר
אלו תפילין שבראש ונמצא כי תפילין ותורה הם ב' ידות יד ימין ויד
שמאל ומזה שמרמז ונעשה כל התורה כולה לתפילין והיינו
שהתורה ביד ימין והתפילין ביד שמאל כו' והם כי תפילין

הם ביד שמאל

הם ביד שמאל וכמובא ממוהרח"ו הנ"ל שאמרו גם תורה ונמצא כי התפילין
בשמאל, וגם מוהרח"ו ידבק יד כהה ומסתמא בתפילין של הקב"ה גם התפילין
ביד שמאל ונמצא כי אותן דומה יד שמאל לימין, וזה הענין הוא דכתיב ימינך
ה' נאדרי בכח ימינך ה' תרעץ אויב שגם בקו ימין והיינו כי אות שמאלין כי
לכן הם שקולים כו' וגם מוסף בהם שב' ידות הם בחי' חו"ג ע"י בתוך ס'
וזהו בסוד ד"ה פתח אלי' בענין חד קטר שמצד ומגדיל השפעת החסד
שיהי' לפי ערך הדאגה שלמטה למעלה. והנה מצינו בענין הגבורות שהם
בחי' צמצומים כבכדי שיוכל להיות ההשפעה ושיעור ההשפעה והוא מגבורות
בק"ש וזהו בגבורות שאומרים שנה שיהם חדי הוא הם משנה כמ"ש ואי
שנותינו בהם שבעים שנה וזהו בגבורות וחד' שאומרים שנה כי. ונמצא כי
והגבורות הוא השפעה יתירה כי' והן באו גבורות גשמים שמוהרח"ו שיורדין
בגבורה והגם שהגשמים הם השפעה טובה לעולם אם כבכדי שיוכל להיות
נשפע הוא ע"י גבורות שיורדים בגבורה, ואולי שבכדי שיוכלו לגדלם לכן
צ"ל ע"י גבורות וצמצומים שירדו טיפין טיפין וזהו אות האורך. בכדי שיצמח
מטלטו אות ה' יורד ונשתלו לזה הי' מצוות מזה כלום כי' ומוסיף בהשפעת
רוחנית צ"ל גם בחי' גבורה וצמצום שתהיו ענין שמוהרח"ו אומר ולזה יהי' לך
וסי' הגבורה שאמרו שאומר הוא כלות כל הרמ"ח ע"ר ולזה יהי' לך, הוא
כלות כל השס"ה ולא זהו וסי' הגבורה שאמרו שכינו רז"ל אותו את
בשם גבורה דוקא והוא ברוב הפעמים אומרים לשון הקב"ה וכמו אומר
לשון הגבורה היינו בכדי שיהי' נמשך המשכת התורה והמצות
למטה צריך ע"י גבורות וצמצומים דוקא ונמצא כי הגבורה הוא בחי'
השפעה כמו החסד ונמצא כמו החסד כמ"ש כי אמרתי עולם חסד יבנה כמו
כדי שיהי' נמשך ההשפעה לעולם זהו ע"י בחי' הגבורה כי' וגם תהא יהי'
מבחי' הגבורה וכמ"ש אתה גבור כי' מחי' מתים וזהו כי זה מבחי' גבורות היותר
עליונים כי' אם זהו מבחי' הגבורות דוקא וגם כמו שההמשכה מלמעלה למטה הוא
ע"י בחי' החסד כמו ההמשכה מלמטה למעלה הוא ע"י הגבורות וכנודע שכל העליות
הוא ע"י הגבורה דוקא ולכן בגבורות שבת אומרים אתה גבור בכח שהוא שם הגבורה
שם בכי שאתה הוא עליות העולמות ובק"ש בפ' ראשונה שאומרים בה' ואהבת

בחי' אהבה

(נזו)

בחי' אהבה ורצון בבחי' בכל מאודך בלי גבול ובכלות הנפש בחי' למסר במעשה יש
בה שם מ"ב והיינו שאין אהבת ע"ב ובפשיטות, יש בה מ"ב תיבות הנקם שהוא
עצמה בחי' אהבה וחסד אלא מאחר שהוא בבחי' עלי', אלמטלא דהוין עד שמ"ב
בחי' גבורות כנ"ל ונמצא כי שהם כלולים גם בחוג שב' המדות בחוג הם ג"ב
שכלולים ד"ג ומרבה ההתגברות של השמאל היא דוחין מבחי' הגבורות דכן השמאל
ולכן אהבה בגבורה עד"ש אלו תרבין תדברון גבוה יצא עתק מפכם משל ומלך הבריונים
שלו גונן אותו בפורפירון שהי' לבוש בו אומר המלך הנחשב את הכל ומספרים
בפורפירון שאוא לבוש בה חייבים שאוא מחולפה וסוחר מפכם והיינו שמה שגונן
אותו בפורפירון שהי' לבוש בה זה גס ועי"ז חשב לבושו כתלג חוור, ולכן גונן
אותו בפורפירון שהי' לבוש בו ואומרים שאין אופסת לו' כלל מעשה התחתונים
כי אם חטאת מה תפעל בו ורבו פשעיך מה תעשה לו אם צדקת מה תתן
לו או מה מידך יקח (באיוב סי' לה) שאינו תופס מקום אצל מעשה התחתונים
כלל ואומרים ע"כ ה' את הארץ ונשר בידו הממלות לכן אומר חייבים שאוא
מחולפה וסוחר מפכם שנאמר מדוע אדום ללבושיך והיינו שיתלבש בלבוש
נקם תלבושת ונזום נקמתו מהם. ולבוש אודם היינו לבוש הגבורה דורא שעזר'
בחי' הגבורות, ונעשה נקמתו כי' ונמצא כי יש עוד יתרון בבחי' הגבורה על
החסדים שהוא הנקמה שהרי מצד בחי' החסד שטוב לכל וכל להשפיע
גם לשונאיו כמ"ש וכמו שאמר אברהם לו ישמעאל יחי' לפניך וגם בזה שאמרה לו
שרה גרש האמה הזאת ואת בנה הי' רע בעיני אברהם איש החסד
כמ"ש וירע הדבר מאד בעיני אברהם על אודות בנו עד שאמר לו הקב"ה
אל ירע בעיניך על הנער ועל אמתך כו' והיינו כי מפני שהי' אברהם
איש החסד והי' מטיב לכל הנפשר גם ישמעאל בעיניו ובנ"ב עיין חסד
באברהם שהוא חסד במה שהוא בחי' חסד שמצד הביטול שהי' נדמה לו
שגדלתו טוב ממנו וכן הי' נותן הכל לגדולתו ונמצא כי מצד בחי' החסד
שטוב לכל אותו. שייך כלל ענין הנקמה והגבורה ונמצא יש יתרון מעלה
במדות הגבורה נגד החסד ואפ"ה שניהם שקולין:

והנה בהבחינה כ"ת ע"י הנחת תפילין אנו מתקשרין עם הקב"ה ואומ'
הקב"ה מניח תפילין להראות על התקשרותו בעם ישראל והיינו

כי תפילין

וצריך זה לבחי' יחוד וצריך זאת הי' כמ"ש נגה במ"א בד"ה וצריך
ישראל את היד הגדולה ובד"ה אני' הי' חלקי מאמרי הלל בפ'
ובפ"ד וכ"ז הי' לעז"ט ע"י העבודה בעבודה בקיום מצות התפילין
שמניחים על יד שמאל ומ"ש גורמים לתפילין שמניחין בימין ומ"ש,
וממשיך לעז"ט שיהי' גם למטה. כולה ימין כמו שלמעלה לית ש
שמאלא בהאי עתיקא כמ"ש למטה יהי' ג"פ כולה ימין וגהן
אף אינו מורגש מתפס חטיבה אחת בעולם ומו פרשק ישראל
גוי אחד בארץ היינו שגם בארץ בחי' הפירוד יהי' אחד ב
בהוא אמן גוי' אחד בארץ שממשיכים גם בארץ בחי' אחד וה
והוקשה כל התורה כולה לתפילין ולכן ע"י לימוד התורה אורך
בסוף מס' ברכות ת"ח מרבים שלום בעולם שנא' וכל בניך כו' ורב
ורב שלום, וכה בכמה מקומות בש"ס והיינו כי ע"י לימוד התורה
ממשיכים גילוי אלקותו שיהי' נמשך הגילוי למטה כמו למעלה ומ"ש
מרבים שלום להיות ורב שלום שמבחי' ורב היינו בחי' טורין דסרבין
יהי' שלום בחי' היחוד והחיבור וכ"ז שהוקשה כל התורה כולה
לתפילין להיות כי ע"י התורה שקורין בתו"ע ממשיך להיות
הקב"ה קורין ושונין כנגדו שנמשך המשכות אלקות ית' בעולם ל
להיות הגילוי למטה כמו למעלה ולע"ל יהי' גילוי בחי' ומשון היין
רק להוסיף אורות בו. כנודע מ"ש בהאורה שכל קיום
המצות ולימוד התורה בעוה"ז הוא להוסיף אורות בו.
ולע"ל יתגלה בחי' זו בגילוי למטה ובאמת ישנם גם עכשיו כל ה
המשכות רק שאינם מאירים בגילוי, והג' כמשל. מ"ש אין עושה
מופלג

139
(נג)

וע״י תפלתם ובחי׳ יג״מ הרחמים ופמ״פ י״ד שבחי׳ לימוד התורה
ברבים ממשיכים בחי׳ יותר גדולה וכו׳ שיש בתורה בחי׳ יג״מ
שהתורה נדרשת בהם שבחי׳ ק״ו לומדין דבר חדש בתורה
ונמצא שזהו כמו מקור התורה ונודע שיג״מ התורה נדרשת ה
הם כנגד יג׳ מדה״ר וכמו שכ׳ המגיד נ״ע שבחי׳ שאומר משה
אל נא רפא נא לה שהזכיר מדה הראשונה מיג״מ הרחמים
נאמר לו מאי׳ אחפ ק״ו היינו מה לאביה ירק ירק ק״ו לשכינה ונמצא
כי ע״י יג״מ ממשיכים יג״מ שהתורה נדרשת בהם וכמו שהמשיך
משה רבי׳ ע״ה הזכיר מדה הראשונה מיג״מ הרחמים נאמ׳ לו
ק״ו כנ״ל כמ״פ הוא בכל היג״מ וכמ״כ ממש ע״י יג״מ שהתורה נדרשת ה
בהם ממשיכים יג״מ הר׳ והיינו לפי ששקולים ז״ז וכנודע ממש יהי׳ מעורר
יותר שישנם אלו שבהם והיינו בחי׳ שישנם ~~בהם~~ בהלכות בסידור ובלק״ת
עמ״ס וכו׳ לדבי, ובהגהות לשם ולפמ״ג ז״ל שכמו הרבים ע״י תפלתם מע
מעוררים יג״מ הר׳ שנגלה אינו בזמן תפלת הרבים לתפלת היחיד שהרי
עיקר התפלה הוא בחי׳ עתבלת עתודלות כנודע שלפ״ד שכינות הנפש
בבחי׳ העליונות וגם אלמשה כמ״פ לפי ערך זה נמשך לו אלמעלה ומ״מ ה
הרבים ע״י תפלתם מעוררים המשכת יג מדה״ר שהם בחי׳ ורב חסד בחי׳
עתודלות שלמעלה מבחי׳ עתודלות והיינו שזהו למעלה מלפי ערך ההעלאה
שאינו לעתודלות לעורר לשם רק מפני שתפלת הרבים אינה נמאסת כמ״ש
הן אל כביר לא ימאס מה שאמר הגם כי אינו רואים מ״מ עשה דבות לגוף
הי׳ המשכה לפי העלתם וכו׳ שלא ימאס הרי זהו מגיע לפי ערך
ההעלאה אך (הגם) הגם כי עם ההעלאות אך שלהם אינו מגיע להם יען
כי מבחי׳ זו אינו להגיע בבחי׳ העליונות אך מ״מ מפני שתפלת הרבים
אינה נמאסת לכן נמשך בבחי׳ עתודלות שלמעלה מעתודלות והיינו מפני

כח הרבים

שדהו אלמולגט יכול היחיד להביא ע"פ כמו הרבים אינו כן שהרי
נ"ת שגזלה לא פעל כלפתו לאורך שכל יאריך המבול שלא הי' בשכול
לפעול שכל ישראל יוכלו להמשיך אלמולגט ע"י עסק תורתם וא"כ צריכים
לחלק בין יחיד לרבים שאם היחיד יכול ע"פ להביא א"כ פעל א
משה בקשתו וכתב אל תוסף דבר כו' ומה שפעל ע"י רזותו מרחוק
דהו אינו מה שביקש ויכנס לאורך כו' וא"כ צריכים לחלק בין יח
יחיד לרבים כו' וגם זה אבד. מעלת הרבים ולא מה שפעל מ
משה: כי מה שפעל משה זהו רק אל יחידי סגולה כמו רשב"י
מחבירו, ולכן ברכות פ"ג מ"ב אורבך שגם שיושבין ועוסקים בתורה
שכינה שרויה ביניהם, ומנין שאפי' אחד שהקב"ה קובע לו שכר ש
שנא' ישב בדד וידום כי נטל עליו הרי שחולקין בלשון שאל שגם אומרין
בלשון שכינה שרויה ביניהם ואל היחיד אומרין רק שקובע לו שכר אבל
לא אומרין לשון שכינה שרויה ביניהם רק שלה חנני' בן תרדיון אם
רק שגם שעוסקים בתורה ע"פ שכינה שרויה ביניהם ולה חלפתא בן ד
דוסא אומר בספר חנניהו דוקא עשרה שיושבין ועוסקין בתורה הרי
שיש ביניהם חילוק בין שגם לעשרה וגם מזה שמצאן שחולק ר' חלפתא
בן דוסא בין עשרה לחמשה שיושבין ועוסקין בתורה שהרי אומר ומנין אפי'
חמשה הרי כי יש מקום לחלק ביניהם והיינו משום כי אל כל בני
עשרה שכינתא שריא ומה שאומרין שכינה שרויה ביניהם ע"י
לימוד תורתם זהו מעלה יתרה שנמשך בקדושות של כל בני עשרה
שכינתא שהי' זהו בבחי' מקיף לבד אבל ע"י עסק תורתם בכנופיון
בעשרה נמשך בפנימיות כו' וכמו כן אומר ומנין אפי' שלשה ומנין
אפי' שנים ומנין אפי' אחד הרי שיש חילוק ביניהם רק שרובה
ולמה מהפסוקים שאפי' אחד שיושב ועוסק בתורה נ"ל אבל אין אולי

שדהו ע"פ כאן

שזהו ג"כ כרצון שכינה שרוצה בתוספת, וזהו מה שאמרו' דומה
היתה לרבים וזהו מ"ש ויהיו לו מגרש ושכנתה בתוספת בתוכן לא
נ"ו כמו בתוספת בתוך כאלו. אלישראל ושלם המגרש היא שהי' שם
הארון והלוחות ושלום נמשך בחי' קדושה אלישראל בבחי' שלמות כל
ע"י לימוד התורה כו', ובזה יובן מה שת"ח מרבים שלום בעולם
והיינו לפי שע"י לימוד תורתם ממשיכים להיות שכינה שרויה ואין
השכינה שורה אלא על חכם גבור כו' והיינו שע"י התורה נמשך
מוחין דגדלות וע"ז הם מרבים שלום בעולם, והטעם הוא דהנה
עיקר הקפידה הוא מחמת מוחין דקטנות שהרי אנו רואים מי שהוא
בר שכל גדול יוכל לסבול הסובל מאיזה מי שדעתו קצרה לא יכול
לסבול דעת האומר ונגדו ומקפיד מיד ושופך עליו חרון וחמה
דקטנות גדול יוכל מי שדעתו רחבה הגם שחבירו אומר לו היפך
דעתו ורצונו לא יכעוס כלל אדם הוא בר שכל גדול הוא נותן מקום
לרעהו וכל ישוב לו כלל ועד"ז יובן מה שהקפידות והקטטות
והפירוד השלום זהו בגין מסיבת קטנות המוחין דוקא וכמו
הקטן כשמוניהם מאלמים רצונו וכעין קנאו מה שאוכל הקר דעת
כו', ולכן ע"י התורה שהם ממשיכים מוחין דגדלות ע"ז מרבים שלום
וע"ז ממשיכים להיות ורק שלום היינו שמבחי' רק טורי דפרודא
יהי' נמשך השלום והחיבור והאחדות ולכן לעתיד כשיהי' גלוי
הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים היינו כשיהי' הגילוי למטה
כמו למעלה שיהי' נמשך גילוי אלקותו ית' למטה כמו למעלה,
יהי' שלום גם בין החיות והבהמות ג"כ וכמ"ש וגר זאב עם כ
כבש ונמר עם גדי ופרה ודוב תרעינה יחדיו ירבצו ילדיהן
והיינו מפני המוחין דגדלות שיתגלה לעתיד ביתר שאת ויתר
עז מכמו עכשיו וכמ"ש שאחר הגילוי זה יהי' לעתיד ועכשיו הוא
רק התורה מבחי' זו לכן יהי' השלום

גם בין החיות

ב ס"ד שבת פ' בהעלותך (קי"ג)

וידבר ה' דבר אל אהרן ואמרת אליו בהעלותך את הנרות. והנה נש' נקראים נרות. פי' כמ"ש נר הוי' נשמת אדם ופירש"י נר דולק ונסך בידי. אם אתה שומר נרי היא התורה שנק' נר כמ"ש כי נר מצוה ותורה אור אני שומר נרך. ואם כיבית את נרי אני מכבה נרך ומן בכתוב רק השומר לך ושומר צלך כו' עי' קונטר' ה' ראה. וכד' בהלך אם שמרת את נרי אני שומר נרך והו שיפתם [illegible] תלוים זב"ז. ועם הענין שאמר בגמר' ה' ויקהל הנה עפ' ואלו הי תבואות ואשוה יאמר [illegible] שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה. בגבות מי שקראו אלה תולדות השמים [illegible] ובגבות מי הם עומדים בגבות אלה שהות כנ"ל. ואלה בגבות מי הם עומדים בגבות אלה העבות והחונים והמשפטים. ונמצא כי כל עיקר מכוון בהרע היא בשביל נש'. ונש' היא בשביל התור' וזהו מ"ש אנכי עשיתי ארץ ואדם עליה בראתי פי' אנכי עשיתי ארץ הויינו פעולות הבשתל היא בשביל אדם הויינו נש' כי אתם קרוים אדם ובראתי בגו' תשוב והויינו שעי' תשוב מצות עוב"ז ומעלה האדם לאשתאבה בגופא דמלכא פנימית וגם נר בידך ונסך בידי. אם שמרת נרי אני שומר נרך כו'. ולהבין כ"ז יובן בהקדם ענין ירידת הנשמה בגוף שלכאו' זהו ירידה גדולה ועצומה שהרי הנשמה קודם התלבשותה בגוף היתה עומדת בבחי' ביטול באוהו"ר כמ"ש חי ה' אשר עמדתי לפניו שהיתה עומדת תמיד באוהו"ר בלי שום הפסק וכמ"ש במלאכי ומעומדם לעד לעולם שעומדים תמיד בבחי' הביטול וכמו"כ הוא לשון עמידה שנא' בנש' הוא ג"כ בלי הפסק. והגם שלכאו' י"ל שלכן נא' במלאכי ומעומדם לעד לעולם שאפש שיוכל להיות העמידה לפי שעה לכן נא' לעולם ואפש כי בעמידת הנשמה לא נא' לעולם איך יתכן לה שיהי' העמידה במלאכי לא כן הוא. שהרי במלאכי שנא' לשון ומעומדם שהוא ל' הוה. ומתפרש כ"ל לעולם. אבל בנשמות בפרש. לשון עמדתי שהוא לשון עבר יא"ל לכתוב לשון שמשמע מזה שעמידה תמיד כי מה היתה שם שלשון עמדתי משמע כ"ל מה היתה שם קודם שנתלבשה בגוף עומדת באוהו"ר. שא"צ כלל לכתוב זה עוד. ובירידה הנשמה להתלבש בגוף הרי היא מתלבשת ומתעלמת בגוף עד שהגוף מעלים ומסתיר לגמרי והאהבה היא מוסתרת ונעלמת

ומעלת כך שגם בכדי לבא לבחי' הוראה צ"ל יגיעה עצומה · וכמאמר יגעת ומצאת בוראה ·
וה"כ. למה היתה ביאת נשמות ישראל שתרד הנשמה הוא להתלבש בגוף ונה"ב הצמצומים
ומסתרים לגמרי על אור האלקי ודבקה שהי' לה קודם התלבשותה · ובהיותה מלובשת הנה
גם בעת התעוררותה באהוי"ר אינה בערך לבחי' האהוי"ר שהי' לה קודם התלבשותה
ובגוף היא ירידה גדולה ועצומה · והלא תכלית השבה לעילא היא · אך הענין הוא דכתיב
טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף · פי' מאלפי זהב וכסף היא בחי' אהוי"ר שהיתה לה
להנשמה קודם התלבשותה בגוף שכסף וזהב הם חו"ג שזהו בחי' אהוי"ר · וטוב לי תורת
פיך היא בחי' לימוד התורה שהנשמה כמו שהיא מלובשת בגוף הוא לומדת תורה מאלפי
זהב וכסף הוא בחי' אהוי"ר שהי' לה קודם ופי' מאלפי זהב וכסף אלפי' הוא לי לימוד היינו
גם בחי' הלימוד וההתבוננות איך לבוא לבחי' אהוי"ר שהלימוד היא בחי' ההשגה והבנה
שע"י התבוננות זו תבוא לבחי' האהוי"ר הנה גם מבחי' זו טוב לי תורת פיך היא בחי' ה
לימוד התורה שלומדת שזהו דוקא כשהנשמה מלובשת בגוף דוקא · והיינו אפי' שבתור
מלובש עבודה זרה · וכו' [illegible] ונותן לו תמורה אותו אותם לוקחים הי' אותם היינו
בחי' [illegible] עבודה [illegible] ולוקחים ע"י המצות שזהו כמו לוקחה ע"י דבר אחר · וכו' הענין
המצות גשמיות הם כמו ד"א אשר בהם נתלבש [illegible] עבודה וע"י המצות לוקחים אותו · והענין
דכתיב כי ה' אלקיך אש אוכלה הוא · פי' אש שכמו האש אינה לאחוז בו כ"א ע"י אחיזה
בדבר שע"י אותו הדבר נאחז כמו [illegible] ע"י הפתילה או העץ נאחז האש.
כמ"כ ה' אלקיך אינו להשיגו כ"א ע"י ד"א הם המצות שבהם נתלבש עצמות הבורא
ורצונו ובהם וע"י נמשך המשכת עצמות וזהו שפע [illegible] באופן שאינו היא בחי'
[illegible] שאינו [illegible] עבודה זהו שנמשך ע"י מעשה המצות ולכן [illegible] בלא [illegible]
[illegible] שנמשך לחתיכה · והיינו כי להיות שלא כל ההשפעות שוות כי כשהרב משפיע
[illegible] לתלמידו הנה אינו משפיע רק [illegible] ורק בלא שהשפעה הוא
רק חלק עשירי לבד והוא בחי' הדיבור והיינו עם בחי' השכל שמלובש בהדיבור
אבל אינו משפיע עצמות [illegible] רק [illegible] עצם הדבר · וכן בשאר
השפעות שהם דברים אחרים כמו שפע [illegible] שהם [illegible] אחרים שאינם
צריך

צריך עבודות האדם כלל. שהרי ההשפעה היא דבר גשמי כמו כסף וזהב שאינו בדרך
עבודת האדם כלל. אלא מפני השפעת הש"י שהיא השפעה מאדם עצמו זה הוא רק
האמ' בעולם וכנ"ל. אבל ביום חתונתו זה את שנמשל לחתונה שהיא בחי' השפעה להוליד
בדומה לו ממש שהשפעה זו אינו דומה לשאר ההשפעות שהם רק האמ' בעולם כנ"ל
ונמצא אבן שעי' התורה נעשה המשכ' עבודות ולכן ע"י דיבור התורה נעשה שם הוי'
בבחי' ישראל כמ"ש הקב"ה דיבר ה' עמכם והיינו שהיות דיבור התורה היא המשכה
עבודות לכן ע"י שדיבור כמו נעשה שם הוי' בבחי' ישראל ולכן נמשל לחתונה כו'.

ולהבין בתוס' ביאור הנ"ל ומשנ"ת אמרו עוד על ריב"ז שלא הניח דבר גדול ודבר קטן
דבר גדול מעשה מרכבה ודבר קטן הויות דאביי ורבא. והנ"ל אמאי נקט
על הויות דאביי ורבא שהוא כל למוד הגמ' בבחי' חשיבות בשם דבר קטן. שאין
הכוונה על אביי ורבא לבד כ"א שבהו תפסו לדוגמא שהם מן האמוראים שהי' קודם רב אשי
שחתם התלמוד כמ"ש הרמב"ם בהקדמה. וגם על אביי ורבא לבד נעשה גם כנ"ל שבהו
עיקר כח שבע"פ כו'. ולכן בהקדם ענין המרכבה שהוא דבר גדול. הנה כתיב והחיות
רצו'. הי' שהחיות הם ברצוא שענין הרצוא הוא התשוקה ליכלל ולהבטל באלקות. ומחמת
כי בקרב אתה חי לכן הם בבחי' שוב. וע"י הרצוא והתשוקה שלהם עוד הם מעלים ומגביהים
את הכסא עם בחי' אדם שעל הכסא שלהם לאומות שבבחי' כי לא האדם היא לגבי
ודרגותם והנה בבחי' המרכבה יש גבוה מעל גבוה ומה"ט בבראשית עפ"י הזוהר שכרוב
חיות ואופנים כרוב בבריאה וחיות ביצירה ואופנים בעשי'. ומבואר על ששי' ומתנא
לזה הוא דומה לבן כרך שראה את המלך ולכן כפר שראה את המלך. שלהיות
כי ישעי' ראה את המרכבה בשרפי' כמ"ש שרפים עומדים ממעל לו הנה דומה לבן
כרך שראה את המלך ויחזקאל כ' להיות כי לא ראה רק בחיות ואופנים לכן
הנה דומה לבן כפר שראה. והענין הוא שההפרש ביניהם כך הוא שבן כרך
כשרואה את המלך שלהיות הדבר אצלו אינו דבר חדש אצלו כ"כ שהרי הוא רואה
את המלך תמיד ונמצא עיקר הענין אצלו בראייתו שלהיותו מכיר גדולת המלך
הנה מתענג בתענוג עליון ומבלי יר' התפעלות גדולת המלך. כי הדבר

ומשג

ומשג אצלו ונגלה הטוב כל הפעולות הנזכרה לכן הוא מעונג מגה והוד יקר גדולת המלך
ושיתף כן כפר כשרואה ואחר שראות משיג יקר תפארת גדולת המלך רק הוא כהנף
גדול ואשר רואה התחדשות בענינו ומפעלו וכו' דהרס. ועכשיו אבן עשן ההפרש בין
שרפי' ואופני' שבהיות השרפי' משיגים גבולת הבורא אעפ שהוא ב"ה מובדל מגדר עול
ונו' נגלה לפי הם בבחי' הביטול בבחי' רצוא ותשובה. אבל האופני' בהיות כי אינם
משיגים אעפ שהוא ב"ה מובדל רק משיגים שיש בחי' שלמעלה מהשגתם אבל אינם משיגי'
מהו לכן הם ברעש גדול. והוא כמו בן כפר שרואה כו'. וכמה ויבן ויש באופני' רעש
גדול שלכאורה הלא הם אינם משיגים כמו השרפים ומדוע הרעש אצלם גדול כל כך את
ובשרפי'. אעפ העינן הוא בהרעש על העדר השגה שאפשר שאינם משיגים לכן הם
מרעישים על העדר ההשגה וכמו שאנו רואים טבעי בנ"א מי שמשיג היטב ויודע בטוב
הדבר ההוא הרי כהשגת. אבל מי שיודע שיש איזה דבר חדש והוא אינו
יודע מהו הרי ברעש וכהעדר המנוחה עד שיודע מהו הדבר ההוא. ועכשיו אבן
באופני' להיות כי משיגים שיש בחי' זה שהוא למעלה מהשגתם אבל אינם משיגים
מהו לכן הם ברעש גדול והיינו שהרעש הוא על העדר השגה כו' :. :. :. :.

ובכל זה אבן ההפרש וההבדל המרכבה בשרפי' ומרכבה' באופני' שגבוה עבודה מעלת מרכב'
השרפים על מרכבת האופני' על שנמשל להשגת בן כרך גבי בן כפר ועכשיו
יש גבוה ומעלה גבוה עד המרכבה היות עליון שבאצי' שהוא בחי' הגאולה
הן הן המרכבה שאומרים בדרך כלל לגבי המרכבה דבי"ע שבבי"ע הם נבראים ואפי'
בחי' היות עליון שבמרכבה דבי"ע זה הרי נבראים ואינו לוש משותף מרכבה
דאצי' אלו אותיות רק שעיקר המרכבה הוא בכמו שהמרכבה דבי"ע הם נושאים
את הכסא עם בחי' אדם דבי"ע לבחי' כי לא אדם שלגבי בחי' אדם דבי"ע
כמ"כ באצי' בחי' האדם הוא זה שהוא בסוד ג' קוין חסד ודין בגלה משמאל דו'
באמצע גבי הקו בחי' אדם ודמות על שהי' מרכבה בבחי' אלפי' שאברהם הי'
מרכבה נגד בחי' חסד דאצי'. ולפי אות כסא הכבוד הובא בפרד"ר

אור

ומדבת החסד לפני הקב"ה כ' יוי הוית אברם באהל לא הוצרכה לעשות ולמעשה
שהרי אברם עובד ומשום בענוי להוות עד שהרבה חסד בעולם ונתן ואכל ומשתה
לכל והודיע אלהותו בעולם שאף ברכו לאל עולם שאכלו משלו ועשה בבחי' עבודה
באופן עד הי' מרכבה לבחי' מדת החסד ויכול עד העקידה ואז בקע ועד חרות
באמרות שהם ההעלאות ולמעלה שהכאם מגע ותהא לעולה עד הי' מרכבה
לבחי' הגבורה שענין העלות היא הגבורה שלכן בכל העולות אומרים אנא בכח
שם ע"ב כידוע יגהי בבדה בשעה שהקרבנו ודבקה ביום השני (קט). ויען הי' ב
בחי' התשכון המדבר אין הנאמן אין נקבה העליון עד נצח התחתון בחי' מרכבה
לבחי' תתא שעולה עד הכתר ועי' עבודתו באופן הי' מרכבה להעלות בחי' אדם
באופן היא בחי' ג' ענין שענין בחי' אדם לבחי' אומס שכי לא אדם היא כי להיות
בחי' אלא. ומהו שענין המרכבה בשם דבר גדול שעי' בחי' המרכבה העלו את בחי' אדם
שענין בכלל בשם אדם שהוא בחי' מעיר ובתם אל בחי' אלא שענין גדול בחי' אסיך
היפך הצמצום בהיא כנא בבחי' אפיכות כו'. ולכן אמר רז"ל ועשו אברהם משום
גדול גדול העולמים הי' שם לפי שהמשכה שלו הי' לפני הבריאה שעי' המרכבה שלו
אל העלה בחי' אדם דגדא אל בחי' פי לא אדם הוא בחי' אלא בחי' גדול כולם
המשיך שיהי' גם בחי' גדול העולמים לבחי' אלא בבחי' המשכה כו'. ולכן נק' אברהם
בשם גדול כמ"ש האדם הגדול. בענקים שקראו על אברהם להיות כי העלה והמשיך
ובחי' גדול העולמים בחי' אלא כו' :: .. ::

ועתה אבן קטן שאמרו. דבר קטן הויות דאביי ורבא בהיות נהי' בעשן משארגי
ביום חתונתו או מתו. שההמשכה שבתורה אות דוי"ה כולל לכל ההשפעה
שבחה מלובש המשכה עצמות וכמאמר אותו אתם לוקחים. רק ש
שנתלבשו בדברים קטנים. כמו כל דוגמ התורה במצות גשמיו תפילין בקלף גשמי
ציצית בצמר גשמי וסוכה בסכך גשמי וכן שבלולב בבחי' גשמי ותפארת
ומעשרות

ומעשרות בתבואות גשמי' וכל הקרבנות בבהמה גשמי' וכדומה בכל אופני
של תורה ובפרט איסורי תורה שהוא בדברים גשמיים. והם הם רצונותיו ית' שרוצה
דוקא כך וכך ובכל מצוה בפרט יש פרטי רצונות כמו חמשה לא יתרומו תרומה
ואפי' אם תרמו אין תרומתן תרומה אפי' בדיעבד כמו חרש המדבר ואינו שומע
לא יתרום ואם תרם תרומתו תרומה. נמצא יש חילוקי מדריגות בפרטי רצונות
ברצון ית' ובתי' ובמ"כ בכל פרטי המצות. וכמו הגזול והיבש פסול. וכדומה בכל
פרטי המצות שלא נמצא מצוה א' שלא יהי' בה חילוקי מדריגות דינים רבים.
ובזה דוקא מלובש עצמות רצונו וחכמתו ית' המשכת עצמיות. וכמשנ"ת בזה ודבר
אלקים אנכי שהוא המשכת אנכי עצמות לכן נתלבשו בדברים גשמיים דוקא ולכן לא
שתהי' התורה למלאכים כי הם בינונים שינתן להם התורה ברוחני' ולעולם עולה ומדרגת
התורה היא (גו"ע) שתתלבש כ"א בדבר גשמי. ולכן נק' הוויות דאביי ורבא בשם
דבר קטן להיות כי נתלבשו בדברים גשמיים מאד. שהם הם פרטי כל המצות כו'
ועוד שהיות כי המצות בעצמו אהו' רק בחי' אורחין טבעי' נקראין בחי' מלך ולכן
ותלה בחי' השמי' התורה ולכן לגבי הפנימי' נקראים הוויות דאביי ורבא שהם
הי' וביאור המצות שהן כל הלכות התורה. בשם דבר קטן. ועוד שהלכותי'
של תורה נק' בשם דבר קטן עד בחי' אותם המלובש בה וכמשנ"ת שהן המשכי
עצמות לכן נק' התורה עם ההלכה שבה הלכות גם בשם דבר קטן וכמשנ"ת בזה
בענין זה שנק' התורה משל הקדמוני. שפי' שהתורה היא משל להבין בחי' אותם
נבואות שלך. וכידוע המשל לגבי הנמשל אהו' דבר קטן. ולכן נק' הוויות דאביי
ורבא בשם דבר קטן. יוכל כמו שלגבי המשל ובו עם הנמשל פועל בבחי' דבר קטן
זה מלובש אותם בה המשכי עצמות כו' ואינו דומה לכל ההשפעות שהם
רק הארה וכמשנ"ת שהוא רק חלק עשירי אבל התורה היא בחי' חתימת המשכי
עצמיות עד שנעשה בבחי' מושרשו שם הוא כו'. ועפ"ז יובן העולה שע"י
ירידת הנשמה בגוף באם הוית הנשמה כמו שהיתה קודם התלבשותה
בגוף

בגוף היתה נעוצת בטהור בבחי' ביטול כמ"ש חי ה' אשר עמדתי לפניו וזה טוב
לו. ותוכ' שע"י בחי' תורת ס"ק שהוא בחי' הויות דאביי ורבא שהן דבר קטן
בהם נלבש אותם בה וז"ל שהן דבר קטן ע"ש עוצם ביטול דבר ההלכה
נגד בחי' אותם בה שבדבר ההלכה. וכמ"ש תקן לשוש אמתך שהם
בחי' אמתתו ית'. ובפנים אחר הנורא לכן נק' בן שאינם תופסים מקום כלל
ואינם כלל הורכבה פי הגם שהם ונושאות עם הכסא זה הם נושאים את
הכסא אבל לגבי התורה דבר ה' שדיבר בסיני שאנכי כו' וזה שתלוי ותן עתיד
לחדש נתינת בסיני. וכמ"ש בזה בנעשה את כל הדברי' כו' במדרש ע"פ זה. ולכן
וידבר אלקים את כל הדברים בדרך חנינה בדרבונות (ק"ג) ולכן הם נק' דבקים
שאינם נהות בכלל ומחות הדבר התופסת מקום כלל. וכמו קטן לגבי הגדול ש
שנחות בטלו אינו נחשב כלל ואין חושבין אותו חושבין אותו לכלום קטן
כולו. ולכן קטן זה שהן הויות דאביי ורבא משם דבר קטן ע"ש עוצם ביטול
דבר ההלכה נגד הארת-עצמו' אותם שבה היא נחשבת לדבר קטן כו'
ונמצא כי דבר אין פי' שהם דבר קטן ומחות המקום או לגבי בחי' הכסא שנתגלה
לעיל או נגד ההשראות אותם שבהם אורות בטלים ונגרו נגד בחי' אותם
בה השורה בם. והנה כל הכוכבים שבאים נטעם ובאות הם גבוהים יותר
והשמש ושאר הכוכבים הגדולים כו'. והנה שע"י התורה הי' עלוי גדולה
לנפש האדם שהרי האהור שהי' לפני נודם התלבשותה בגוף הנה היא
בשמה רק מחצבת הנוחות שבין ההתגוננות שבגה בא האהל. אבל ע"י
ירידתה בגוף נגלה התורה שיש בה המשפטים עדות כו'. ואינם הנה זו ירדה
הנשמה להתלבש בגוף וכו'. וגם בגוף התורה שלו... היא בחי' דבור
גשמי ונעשה כמו שבגוף התפלה של האדם הגם שמתפלל באהור זה דבור
הוא גשמי לכן צריכו האופנים להעלות את התפלה ומה באו' בזהר בענין האופני'

בגפ"ו

דגופיה להון ומשך להון עד שמהפכים את התפלה כי הדבור שלהם הוא בדרך
הזה שלא יגביה ועל גבוה עד שכן אלא מצד שקושר כנפים לגוף ותפלתה
של ישראל וזה כתיבא בזהר דמלה מיון ודבר דמא חדא . ודבר כל כהן
שמברך ועדיין יבן כתר גבי שהנם כי כתר מלובש עבודות אלקים [illegible] . ואנם
דבור היוצא הוא נשמו והנשמה נתלבשה בגוף [illegible] . לכן [illegible] בכתוב בהעלותך
את הנרות שאהרן כה"ג מעלה ומגביה את הנרות הם נשמות להעלותן לשרשן ומקורן
ביחד שמה ויחד עד . ועל עסק תורתן ותפלתן לאשתאבא בגופא דמלכא ו
והעלוי הוא ע"י אהרן כהן רבה בחי' שושבינא דמטרוניתא המעלה את
הנרות הם נשמות . וביאור ענין מעלת אהרן כה"ג יובן מענין המרכבה דאברהם
שנתפאר שע"י האהבה במסני העלה והגביה את בחי' אדם באמת לבחי' כי
לא אדם . ומאלא ולכן שאהרן הוא בחי' אהבה שגבוה מאב נעלה ובחי' אהבה
דאברהם ולכן מעלה נשמות לבחי' הויות גבוה . ומכש שזה עקר התורה שנדע שאין
בזה עבודת הבורא בעצמו לזה שנתנה לנו השם במתן תורה . ואחר [illegible]
שהצווי לאהרן שמעלה נשמות פנים בהעלותך את הנרות שצוה בחי' המשכה
עבודות ומלא ולכן שהעלאה הוא לאשתאבא בגופא דמלכא . שזאת לנר
שבהצוו והו' בחי' הויות עליונה והדבק שנחום כו' . ונמצא פי' בהעלות
את הנרות להעלות נשמות לבחי' אלקים לאשתאבא בגופא דמלכא כו'

ונגה [illegible]

(נספ)

בס"ד שבת פ' שלח

ראשית עריסותיכם חלה תרימו תרומה, וביחזקאל סי' מד
פסוק ל' כתוב וראשית עריסותיכם תתנו לכהן להניח ברכה
אל ביתך, וצ"ע מהו ענין הברכה אשר תנוח אל ביתך
ע"י החלה שתתן אל הכהן כי הנה מצות חלה נתנה לנשים
והיא מהג' מצות שנצטוו הנשים נדה חלה והדלקת הנר, והיינו
כי אמרז"ל בירושלמי פ"ב דשבת ובמדרש בראשית פי"ז אדה"ר הי'
חלתו של עולם, והנה כשם שאדה"ר בחלה שמעשיה שהאשה מ
מגלגלת עיסתה והיינו נוחה במים מגבהת את חלתה כן באדה"ר
שכתו' ואד יעלה מן הארץ והשקה ואח"כ וייצר ה' אלקים את האדם
עפר מן האדמה כי אדה"ר הי' מן העפר אשר הי' בקרקע הא
המשכן וגובל את העפר במים כמ"ש ואד יעלה מן הארץ והשקה כי'
ואח"כ ויצר כי' כמו שפי' רש"י גבי ואד יעלה מן הארץ, וגבל
לענין בריאתו של אדה"ר העלה התהום והשקה עננים לשרות העפר
ונברא אדם כגבל זה שנותן מים ואח"כ לש את העיסה ואף כאן
והשקה ואח"כ וייצר. עכ"ל וכה במדרש בראשית פי"ד ולפמש"כ
צ"ל הלשון כתו' כי לא המטיר ה' אלקים ונמצא כי לא הי' מטר
קודם שהתפלל אדה"ר על הגשמים שירדו, אבל אד שהמים הי' ש
שהעלה מן התהום מלמטה, והיינו נמצא כי אדה"ר הי' חלתו של עולם
והחלה הוא עיסה שהאשה מגלגלת עיסתה במים ונמצא כי חוה קלקלה
אותו וכבתה נרו כי' לכן נתנה מצות חלה לנשים דוקא כי', ובתק'
תקונים ט"ז אמרו כי חלה הוא חל ה'' פי' כי עשב חטה היתה ואין
התינוק יודע כו' והנה בשבטים לא הי' אותיות חט לפי שהחולקים
הי' מן החטא, ולפמש"כ צ"ל הלה חטה עולה כ"ב שהוא כ"ב בחי'
אד כב אותיות דאורייתא ובאמת יתכן בה לומר בחי' חט.

יצחק הירשן

147

(209)

רצוא וכלות יושב הוא בחי' שוב. והנה כ"ה ריבוא יש בהם מ"ב תגין

עם ונשפעת עד ובשרשך ידוע לבחי' התקורה ובהמלך. ב"ע תגין עד

ושמנה שי"ב בגימ' חסד. ולזה הוא נת' בזהר בענין הכד פרשיות. שמע והיה

הם חוה ונוה שמע הוא בחי' חסד והיה אבי' ופיו נהפך הוי. וע"פ הענין דהינו

השמות מ"ב וע"ב הוא בחי' הצדיקים וכ"ה בזה ופרד נעת תפסתם אותיו. שתי רו פלוגו

שאינן כאותיו בזו ובאותי. והנה מה שהם הם מתחלקות אות הוא פשוט בבחי'

המשות עצמן. וכל פנימיות כחם אבחי' [illegible] שלו [illegible] מאד [illegible] נמשך בחי'

התגלות המשות ומחולפו דנתעלו אור החסד בכלי הגבו' פי' ולכן בכ"ה שמע שהוא

הוא בחי' החסד בחי' זה [illegible] הכלי הוא בחי' הגבו' פי'. ולהבין ענין שם מ"ב [illegible] עד

בקוש הוא שם מ"ב יען במסרות הי' מ"ב שהם זכו ובספרי' הוא [illegible] והוא פי שם

מ"ב הוא בחי' העליונים אלעאלאמי. ולכן [illegible] לו כחשיב בחי' [illegible] שבט אדם כי

ענין [illegible] הוא בחי' [illegible] מאוירעו. ולכן [illegible] הוא ר' שם מ"ב. ולכן בקוש

בכ"ה ריבוא שנעשה הוא בחי' רצוא כולל הוא שם מ"ב יען בענין המסרות שהוא ע'

עליונים מאלפים עד שבאו לורדן ירחו בחי' ריח שהוא בחי' העליונה הו' מ"ב מסרות

יען בקודש נוקדים לכה דודי מאירים שם מ"ב [illegible] בכה. ושרש ענין שם מ"ב [illegible]

בשרפים [illegible] שש לכם שש כנפים [illegible] החיות הם בד' כנפים פי' והוא מ"ב פי'

השרפים ואופנים קדוש שאומרים ועם שהוא את קדוש [illegible] שלו שאוש

הוא נודם [illegible] ופלוו נמי' פלוו חשוב והם עומדים תמיד בבחי' [illegible] זה ועם דפלוו

נמי' פלוו לכן יש בהם שש כנפים לפי שהם בבחי' העליונים עליה למעלה ופלו וכו'

רבו הבין [illegible] ענין שם [illegible] השרפה למטה [illegible] תמיד בבחי' הפשוט לכלל פי' אלעאלמי

ושרשן הוא אבחי' [illegible] דשם הוי' פי' יש בחי' קדש וקדוש קדוש הוא קדש [illegible]

הראשון הוא [illegible] שהוא רוצה לכלל [illegible] בבחי' נקדש כי ה' כלות בבחי' ועדשות

בתוך [illegible] בכ"ה [illegible]. ועד נומר רוח העולם דוי' העולה למעלה ורוח הנבראה

פי' [illegible] הוא בחי' מ"ה שהוא בחי' בפשט פי' וכאו עליה הי' כבוד [illegible] וכבוד

לשון. פי' שלפי שעליה הוא בבחי' הפשוט תמיד [illegible] ונחון מה לכן הי' כבוד

[illegible] וכבוד לשון כבוד [illegible] לאבי תושבתם וכבוד לשון לאבי תושבתם פי' ענין הדיבור הוא

בחי' התשובה [illegible] הוא [illegible] [illegible] מ"ה לכן הי' כבוד [illegible]

סי' 148.

שלום רב. ואך [illegible] כתו' [illegible] לעשות ולתקן

שכל מה שכתוב בשאלתו [illegible] לשון התקן. ובמ"ש [illegible] להרמב"ם לפירוש

התקן ונוסח העולם [illegible] התקן [illegible] הוא פי' [illegible]

לו [illegible] בתחתונים. שאומר [illegible] בתחתונים הוא [illegible]

[illegible] בתחתונים [illegible] [illegible] עולמות

[illegible] עולמות [illegible] פי'. [illegible] ודבור

זה [illegible] נתן [illegible] על עולם [illegible] יש עולם התקון [illegible]

[illegible] ג' עולמות [illegible]

[illegible] הוא [illegible] עולם [illegible] כתקו [illegible]

[illegible] לתקנים [illegible] [illegible] ותכשיטם שלא [illegible] לתקן [illegible] עולם [illegible]

שהוא [illegible] נתן פי' [illegible] על [illegible] פי' [illegible]

[illegible] העולם [illegible] [illegible]

[illegible] שיש [illegible] שאמר [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] בחי' [illegible]

[illegible] בין [illegible] כי [illegible] יש ב' בחי' [illegible] בחי' [illegible] ויש

[illegible] להעבירה [illegible] פי' [illegible] [illegible]

[illegible] פי' [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] בחי' [illegible] [illegible] פי'

[illegible] בכל [illegible] בחי'

[illegible] בבחי' בכל [illegible] [illegible] פי' [illegible]

[illegible] [illegible] פי' [illegible] [illegible]

[illegible] בבחי' [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] בבחי' [illegible] [illegible] [illegible] פי' [illegible]

[illegible] בבחי' [illegible] בחי' [illegible] פי' [illegible]

[illegible] [illegible] פי' [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] פי' [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible]

[illegible]

קיט

(ס"ה)

סבה, דעין תי' וחוזר ידעין תהי' וחי"ד כי אחזת אורותון חושך גלו'. שאמנו אף שהזכרתי
ואעתק לכן הוא חוזר בתפי'. וזהו אם אין נאות אין תי' כי עצ' נאות הוא בחי' התפלה
בחו'ר"י שירה בפ"ע והחיו תי' הפ"ז והי' אם אין נאות אין תי' עי"ד יאורדא' כל תלה שיש בו
ירות שאים דומה לאגרת שאסרו לו מפתחות הפנימיות ומפתחות החיצוניות לא אסרו לו
כמו שאל שבכדי להיות האשרת הפנימיות עצ' בחי' חיצוניות וזה שרש שאין הנאות וכדי
לעשות איסה שתחייב החלה עצ' טמונה ולושה ואפי' טמונה בנהר הוא שאין לו נגרת
ונהרה. ואם ראורדא' שאין גומרין להתפלל אלא מתוך כובד ראש ופי' רש"י, ה
הכניעה והיינו אחזת שהוא בבחי' לב נשבר ונדכה וכו' בבחי' הכניעה ושפלות
כי' וכדי להוא לזה עצ' אמורי דחושבנא על כל דברים ומעשיות ומחשבות
עשר לאו ולזה האדם שיתגבר ויחשוב כל דבקותו שיד' כך בכל היום ותמרצן לבו
אזה ויבוא להיות בבחי' לב נשבר וע"ז יהי' בבחי' הכניעה ושפלות כי' ולושה
הוא כעשר אעדפין האים בנאות. ואמר ויבן בנפש. שהאים הוא עש ומאים יה
דאורהו דיעה כאים לום עשוים כו' וכאו עי' הלושה אתדרם יפה הגאים בכל
אלני הנאות ומדבר הסיק כאם עצ' ולדבק ולדבקה בו' וזהו אהבת בכל לבבך
ובכל נפשך. ואפי' הוא אהבתה בקשיו אותך. שהחלה צריכים לתת לנפשך, כי התנה
כמה ואים הנפש ונפש ואורדא' בשיעו אפלית הפתוק עדנן אשלת אבות מושלת
כהנים ולוחות כהנים ואפלים ובנפלים אתכפרים, וצוא אוק עי' משלת
כהנים אתכפרים הבעלים. אוק העין הוא דבתה אשלת אבות הוא אף שנפלו
באנשים ובנפש בזוהר אורו דאושל נורבען אוכל נש בחי' אפלה הולת דקיה
והיינו דברתי' ואל הכפור דאות כניעה אדם יאנוס שבנו הוא רע לא אדם
ודין המשלה הוא אה שנעשק אבחו' כי לא אשם בבחי' אשם כי' והאדם ה'
ואפלת כהנים אתגוררי בחי' אשלה זו שעו משלת הכהן אתגורר לאורה ואפלת
אדם הראשון, לכן כהנים ואפלים ובעלים אתכפרים כו' וזהו את"ר רעין החלה שמתנה
לכהנים כו' עיפה ראשית ואתה כהן לאולם על דפקתו אלפי' דבור הוא בחי' נפש
אושה אשתי' דודוף יכל להיות עדנן דאים כבודו ראשון. עי' הכהן אשר ה

חסד

(41)

בס"ד שבת פ' קרח

ויקח קרח בן יצהר בן קהת כו' ופרש"י במדב"ר ר"פ קרח מה כתיב למעלה
מן הענין ויעשו להם ציצית נטל קרח ועמד ועשה טלית שכולה תכלת מהו שתהא
פטורה מן הציצית, אמר קרח טלית שכולה תכלת אינה פוטרת עצמה ואין
פוטרין אותה, בית מלא ספרים מהו שיהא פטור מן המזוזה ואין
במזוזה, אלו כל התורה מאתים פרשיות אינה פוטרות את הבית פרשה
אחת שבמזוזה פוטרת את הבית, אלא דברים אלו לא נצטוו מאלהים
ומלבך אתה בודאן, והה"ד ויקח קרח את ויקח מלשון סלוגא, נמצא
שהוא על מצות ציצית ועל מצות מזוזה, וצ"ל שהוא ענין מחלוקת קרח
על שרצה להיות כה"ג והוי ענין מחלוקתו על כהונת אהרן ומהו
ענין שתי שאלות אלו לענין מחלוקתו על אהרן, שעי' בו שאלות אלו התחיל
להקשות למשה וחלק על הכהונה, וגם צ"ל מה דרכות הם פרשה
אחת שבמזוזה פוטר את הבית הלא במזוזה כתובין שני פרשיות
שמע והיה אם שמע שמע הוא בס' ואתחנן והיה אם הוא בס' עקב, שהם שני
פרשיות חלוקין ולמה אמר פרשה אחת, והנה בירושלמי סוף פ"י דסנהדרין
הוסיף עוד שאלה אחת, שאלו בהרת כגריס מהו אמר טמא פרחה בכולו
אמר טהור, בשעה שאמר קרח אין תורה מן השמים ולא משה נביא ולא אהרן
כהן גדול וגם בשאלה זו צ"ל מה שייכות למחלוקתו על אהרן על
הכהונה כו' ונבין בהקדם ענין פירש קרח הו' על שאהרן הו' עם
שערות וכמ"ש בהכהנים (יחזקאל מ"ד) ראשם לא יגלחו ואהרן הו' עם
שערות בכן כמ"ש כשמן הטוב על הראש ירד על הזקן זקן אהרן
ובלוים כתיב והעבירו תער על כל בשרם שהלוים הוי מגלחים כל השערות
שעליהם ועי"ז הוי ענין קנאת קרח, כמאמרז"ל בסנהדרין דקי"ט
שאמרה לו אשתו של קרח לקרח ולא עוד דגזיז לכו למזייכו ומטללו לכו
כי כוסתא, ועוד יהב בגוונא, וצ"ל מה שעשה כ"פ ענין מהשערות
ולכן באשה בלוים העבירו השערות רצה להיות גם כה"ג ורצה.

שלא יהי'

גשמ׳ ואח״כ כשעשו אותם דהיו מצות תפילין שלכאורה אינו מובן כלל ענינם
וגם בפרטיות לזה דוקא תש״ר הוא די בתים ובכל בית יהיו פרשה
בפ״ע, ובתפלין הי׳ כל הד׳ פרשיות על קלף א׳ ובבית א׳, שבזה
אינו מובן כלל ופלפולו חמשה טוטפות אינו כלום ואדרבה עובר על ב״ת
במשנה בפ׳ בתרא דסנהדרין גבי זקן ממרא שאומר בד״ס שאם הורה לעשות
חמשה טוטפות כו׳, ומבואר על בד״ס חייב משום זקן ממרא, ונמצא כי המצות
הם גזירות המלך שצריך דוקא יהי׳ המצוה כתורה ואם ישנו איזה
איזה דבר מן הדברים לבד שאינה מצוה כ״א עובר על׳ משום בל
תוסיף, וכן בכל פרטי המצות, וכן כל איסורי תורה הם אותם עד״ז
דרכו השכל כלל כמו איסור בשר בחלב, שהבשר בפ״ע הוא כשר והחלב
בפ״ע כשר, ושניהם כא׳ לבד מותרים באכילה ולערב שניהם דהיו אסור
ואפי׳ על הבישול לבד הוא חייב, וכן שעטנז שהוא צמר ופשתים, שצמר
לבד ופשתים לבד מותרים ללבוש, ולערב שניהם אסור, וכן אפי׳ באיסורים
הפשוטים בלתי מעורבים כמו איסור אכילת חלב ודם שאינו מושג כלל למה אסור
לאכלם אם לא מצד גזירת המלך ומה״ט הפקה״ד, וחלב חיה ועוף מותרים
שאינו זה כ״א גזירת המלך, וכן איסור חמץ בפסח וכן מה שכשר לסכך הסוכה
ומה פסול וכן בד׳ מינים שבלולב שמהם כשרים ומהם פסולים, וכן שופר
שכשר לתקוע בו ומה פסול לתקוע בו וכדומה בכל מצוה בפרט, יש דינים
רבים שזה כשר וזה פסול, וגם על המצוה בכלל אינו מובן כלל למה הוא
כך, ומהו הנחה״ למעלה מעשות הדבר הזה כו׳, והגם כי באמת יש
טעם לכל מצוה אמנם טעמי מצות לא נתגלו כו׳ שהם למעלה מן הדבר שאינו
להתגלות כ״א שזה למעלה מן הטעם המושג ובענין אין טעם לרצון שאין הפי׳
שאין טעם כלל לרצון זה כ״א שאין טעם גלוי לרצון זה כ״א הטעם הוא למעלה
משכל. המושג כו׳ ועמש״כ וכן בכל המצות שהם רצון העליון ב״ה שהגם
שיש טעם לכל רצון בפרט אמנם הטעם מכוסה ונעלם בהרצון והטעם
אינו מושג כלל כ״א למעלה משכל המושג שם ויש טעם לזה,

ובענין שתי

ועיין שזהו כמו שכתב בתשובה ובמשנ"ת בס"ב שאינן עשיות רק כא' הטעם
הוא לעשות מה שצוה ומ"מ הוא ברצון של כל המצות שבלמאד מה שצוה שם יש
טעם לכל דבר אבל זהו לפי מה שמשיגתנו ואפילו כל המצות הם גזירות המלך
ומה"מ הקב"ה ובכבודו שיקיים גזירותיו כל מחלה נגלו ולפנים שזהו נגלה בכלל
על כל מה שצוה אותנו ועיין הנדמה נעשה ונשמע שכל שנעשה המצוה
שצוה אותנו לעשות כי הרי לא ידעו ידיעין כלל מה יצוה אותם רק שיקבלו
בכלל מה שיצוה אותם לעשות ומ"מ הוא שאין נגלות עומ"ש שהוא נגלה בכלל
על כל מה שיצוה לעשות נעשה ובמשנ"ת בד"ה ראשית ירושלמים שאין נגלות
עומ"ש הוא שכמו השמים מקיפים את הארץ עם הדי' אשר בה כמ"ש לעיל
הבל הם בחי' ד' אותיות בג"ש הוי' וכמו השמים שמקיפים הבל כמ"ש
ומכלל חנה על הוי' שיש בחי' מקיף שמקיף על הד' אותיות שהוא בחי'
ס"פ בכלל ומצות שמים הוא בחי' מה דאמ"ט מקום הראשון שנעשה מקור
על עולם האצי' וזהו בחי' הרצון הראשון דאצא אמצק שהמחשבה הראשון
על בחי' מלוכה ובכבוד לשורש רצון זה על ישראל מקבלים עליהם עומ"ש
בכלל שמקבלים אנחנו על עצמינו לעשות כל אשר יצוה אותנו ולא על דבר
שאמנו ולמירום כא" בכלל כל מה שיצוה אותנו נעשה בכל את נפשות עיו"ג
מדרגות רצון לכל פרטי תרי"ג מצות אותם הנ"ל בכלל מאמתם מה שהרי
כ"ש הוא מצוה (כוללות לכל התרי"ג מצות) פרטיות כ"פ ונמצא כי יש בזה כלל
ופרט שבכלל הנגלה עומ"ש זהו הנראה כוללות לכל התרי"ג מצות ובפרטיות הנ"ל
כ"ש היא מצוה ככל המצות ולכן מצות כ"ש שחרית וערבית מ"מ זהו נלמד
מפסוק בשכבך ובקומך כמארז"ל בברכות דב"א ונגלות עומ"ש זהו בכל מאדך
כי שזהו פסוק אחר לגמרי וזהו ע"ד כמו מצות תשובה שהיא מכפרת
על כל המצות שנמצא יש בה כוללות כל המצות שהרי נמשך ע"י
התשובה לעלות על הידע הישנו מכל מ"ע וגם על עבירת א' ממצות
ה' אשר לא תעשינה, ומ"מ התשובה היא מצוה בפ"ע כ"פ ונת' בד"ה
והתהלכתי בתוככם

[illegible]

והתוס' בסוגיין (נ"ב) שהתשובה הוא מצוה רבה ונשאה ימי קדם
בלי גבול שבכחו התשובה הוא כמו' החולה נתיה ופירון תשובת הא"בד
עי"ז מאיר אור הראשון על כל הרצונות הפנימי יאיק שמקרו' יאמ"ס
שבלם מתמצאים להיות רצון בתרי"ג מצות ונמצא כי הוא ג"כ מצוה
היינו רצון בכללות תרי"ג מצות ומ"מ הוא המשכה חדשה מבחי' הרצון
להיות רצון לכן יכולה להמשיך סליחת עוונות על כל התרי"ג מצות וגם
הוא מצוה בפ"ע כו' ועד"ז ולכן בק"ש שהגם שהוא בחינה מצוה
שגדרו פרט רצון כו' מ"מ יש נקודת בכלל שבה הוא הקדמה כללות
לכל התרי"ג מצות וה"ג כמו מצות התשובה כו' ועפ"ז ולכן י"ש בגדר
שאמר הינוקא על ר' יהודא ור' יוסי שהכיר מהם שלא קראו ק"ש ולכן
לא רצה לקרב אצלם, ועד לא נקיק אהדר לאחורי' שאמר שהכי אולפי'
ולי' דכל דלא קארי ק"ש ביומא דנפי' כשאמרו דרכו אותו ואמרו
שבודאי הכי הוא וודאי בא אשתדלנא בהדי חתן וכלה דלא הוו
צריכוהין ולא קרינן ק"ש ביומנא ומאן דאתעסק במצוה פטור מן המצוה
אף בריך רמאה ידעית, אף בההיא דלבושיהו ידענא ולכאורה צ"ע
מאחר שהעוסק במצוה פטור מן המצוה א"כ מאין הכיר בריח הלבושים
שלא קראו ק"ש בזמנה שג"כ צ"ע פטור שנשק האור על' מצוה
שהוא צריך לעשות בזמן ההוא שכן מורה לי' פטור ופטור זה
הוא פטור ומותר לכתחלה, וא"כ מאין הכיר בהם בריח הבגדים
שלהם אך הענין הוא דאם הוא שהעוסק במצוה פטור מן המצוה
ולכן כשעוסק במצות חתן וכלה היו פטורים מן הק"ש אך הלא כ"ג
הוא מצות ק"ש לבד והוא מה שבכה נתלבשו ברצון אותיות
צנור כמו כל שאר המצות, אבל מה שיש בק"ש נקודת שגדרו

הקדמה.

הקדמה כללות כמו הקדמת נעשה לנשמע דזה לא המשיכו כלל עד
עסוקים במצוה אחרת שהרי במצוה אחרת אינו נמצא כלל הכח הנ"ל
שזהו רק בקב"ע להיותה מצוה כללות כמו מצות תשובה, ולכן
כמו שזהו התשובה נמשך סליחות עוונות על כל המצות. כמו"ש
בקו"ש נאמר וגם את המצוה אשר צוה ה' לעשות בארץ שמשמע שנחשב
כל המצות ואעפ"כ לא חשוב רק קו"ש לבד והיינו לפי, שקו"ש הוא מצוה
כללות כו' ובזה יובן מה שהפי' היינוקא בריחא של הלבושים שלהם
שלא קראו קו"ש בזמנה כי חסר בהו' ההקדמה כללות והיינו כי
קראו אח"כ קו"ש וקבלו עומ"ש ג"כ הרי זהו לאחר שכבר נתחייבו במצות
פרטיות. ונמצא כי זהו אינו כמו הקדמת נעשה לנשמע. כ"א זהו
כמו נשמע קודם לנעשה שאז אין מעלה כ"כ בנעשה שהרי הנשמע
הוא בכדי לעשות ולכן הרגיש היינוקא כו' ואף לפי"ז צ"ל מאחר שהכיר
היינוקא שלא קראו קו"ש עד שלא המשיכו עד מצוה אחרת שעשו מה יהיו נמשך
עי קריאתם קו"ש בזמנה וכמו שכל מעלת הקדמת נעשה לנשמע זה לפי שהקדימו
נעשה לנשמע הוא שלא ידעו מה שיצוה אותם אעפ"כ וכמו שעשו הקבעו"ש זהו
דוקא קודם עשיית המצוה שאז הקבלה הוא כללות כמו הקדמת נעשה
לנשמע ואעפ"כ אינם הנחת מצות קו"ש עבור מה שעוסקין במצות חתן וכלה
שהרי עו"ג אינו נמשך מה שהוי' נמשך ע"י קריאתם קו"ש בזמנה. ואיך
מצוה זו פוטרת מצות קו"ש דלפמ"ש הנ"ל שמצוה פוטרת מצוה אחרת
ולכן העוסק במצוה פטור מן המצוה בזמן שא"א לעשות עוד אחרים אם
היה כ"ג הוא סתם מצוה אבל קו"ש הרי הוא מצוה כללות, ועוד
הקבלת עומ"ש מאחר שצ"ל קודם עשיית המצוה הו"ל כמו הקדמת נעשה לנשמע
כמו הו"ל מצוה עוברת שא"א אח"כ לעשות אותה, ונמצא כי מצות קו"ש מצד
בחי' קבלת עומ"ש שבה מה ראוי הוי' שעשות מצוה אחרת לא יפטר אותה
אם העוסק הוא דלגה אמרו שהעוסק במצוה פטור מן המצוה
והיינו שעו"ג

(סט)

פטרו ממצות נ"ש היינו מן המצוה. נ"ל דה"פ בירושלמי, אבל מתן הקבעות שמיה להא"ש שזהו כדי שיקבל עליו עומ"ש תחלה מזה ולא נפטרו כלל באמת רק ע"מ הקילו בזה שהרי זה אינו חיוב כלל שהרי לא נצטוינו ע"ז כלל כ"א זהו כמו שהקדימו ישראל נעשה לנשמע שכל עיקר היו מבטא שהקדימו בעצמם בבחי' מסי' לעשות כל מה שיצוה אותו ולא נצטוו ע"ז כלל ואם היו צווין ע"ז היו זה כמו כל מצוה ורק עיקר המעלה במה שעשו כן מעצמם כו' ונמצא כי לא חל עליהם חיוב זה כלל רק על חיוב מצות נ"ש ע"ז תורתו שעסקו במצוה ולכן היו פטורים מן המצוה היינו מצות נ"ש בעצם ועיקר הקבעות [illegible] שזהו [illegible] בירו' זה אינו חוב כלל וע"ז לא היו נפרק להם לתרץ עצמם כלל כו' והוכרחו להשמט זה מ"מ מאחר שזה אינו צווי והמצוה שעסקו זהו צווי ודין הוא שיבואו דבר שנצטוו לעשות מפני דבר שלא נצטוו והגם שזהו דבר גדול כו'

והנה אחר נבירו' בפ' ראשונה דנ"ש ע"ג הוא א' [illegible] ההמשכות ע"י ממשלה המצות שהמצות הם פרטי רצונותיו שאחר בחי' בחי' ההמשכה פלוות שינוי ובירו' שהם בחי' רצון אותיות צנור המשכות פרטיות, וזהו שרש מתן הציצית בהנף ציצית בגוף תנ"ר ועם הח' חוטין וה' קשרים עולה תרי"ג והיינו כי בציצית יש מ"ב בחי' הכל לבושי' כתלג חור ושער רישא כו' השלות עצמה זהו בחי' לבושי' הכל ובמאמר [illegible] בפ' דר"ה [illegible] שנתעטף הקב"ה כשלות צבור, והציצית הם בחי' שערות בחי' שער רישא, שזהו והוא המשכת אוא"ס ב"ה בבחי' חכמה ע"י [illegible]. דב"ה והיו לכם לציצית השט ו' דב"ה אני ה' אלקיכם, והיינו כמש"ת בזה"ה ולאחות הבתולה, ובב"ה ביום השט (כ"ט) שמבחי' לבושי' כתלג חור יכולים הכל לקבל ע"ש בפ' משנת"ת. בסוף הזהר ע"פ אל תרבו תדברו גבוה גבוהן, ופי' ומוק שהדרושים שלן מזינו אותו בפורפורא שהוא לבוש בה והיינו שבחי' לבושי' כתלג חור ובלום הכל לקבל, וזה הוא ענין ההמשכות ע"י בחי' המצות שהוא. ההמשכה בדרך שערות שלא יהיו נמשך. רק בבחי' הראוי ענין

התרומ"

התרי"ג המצות שהם בחי' הלבוש והשערות, וגם לכוונה זו הוי תיקון השערות
של הכהנים שהכהן הוא ממשיך שערות חוורות בזו"נ מבחי' או"א אשר שם
אם דבינה כו' ונמשכה כאורה ואז הנקבות ג"כ בכל השנה ולכן בכבו
שנמשך לנקום הראשי צד מזל שערות וגם לו המשכה מבחי' גבוה כמו או"א
להיות נמשך כא"י מזל שערות דדיקנא ומזלין ולהר רשי' ואז הי' שרש תקון יוד
של שם הוי' ונשי' שהם צמצומים בכבו להיות המשכת או"א כ"ה דחכמה כו'
אמנם הלוים להיותם מבחי' גבורות לכן היו גלוחי תער על כל בשרם כו
מחמת שהיו מבחי' הגבורות לכן מזל השערות שלהם יכול להיות נמשך ועיקר
לחיצונים וכידוע שער באשה ערוה להיות כי בהן הנוק' הוא מהגבורות
כו' וזהו שנתרעם קרח בהשערות של אהרן והמצוה לשאול על טלית שכולה
תכלת אם חייבת בציצית להיות כו: מ"ש וראיתם אותו, כאו על פתיל תכלת
שיהם תחלה בפסוק ומ"מ ההוכרח דין תכלת דהן מ"ג יגבור מצוה אחת
שזהו ע"ב שיהם ושמה להא"ש כמו שיקבל מוחש תחלה ואח"כ יקבל מ"צ שקודם
קבלת מ"ש הוא בחי' ההמשכה כללות ואח"כ מ"צ הוא בחי' ההמשכות פרטיות
בפרטי הרצונות כמו בחי' שער דיקנא, ולכן שאל טלית שכולה תכלת כי תכלת
מורא הוא רק שנצטוה בגוון תכלת ואז זהו ג"כ בחי' שער רישי' רק אם
הטלית נעשה כולו מתכלת הר"ז אינו דומה לבחי' הציצית שהרי ציציות הם
דיקנא תרי"ג ולא הטלית, וגם ציצית הוא מלשון ויקחנו בציצית ראשו,
שזהו תיקון השערות והוא לא רצה בבחי' השערות כ"א שנמשך מהמקיף
אשר שם אם דבינה ואולי תופס מקום לכן יכול להיות נמשך גם כשלא יהי'
בבחי' הביטול כו' ומ"מ גם בלא שערות יוכל להיות כה"ג כו' ולא רצה בבחי'
הצמצומים בשערות כ"א שמבחי' ביטול כתלג חוור, יהי' נמשך מבחי' [illegible]
עצמו לבד, ותיכן בית מלא ספרים הוא שהכניס לשאול את מאורים על
הד"ס בבחי' הבית לזה צריך עוד למזוזה והכל הוא לכוונה אחת
שתיקון המזוזה הוא על הפתח והמזוזה שמזל הפתח הוא בחי' [illegible] מ"ג
נמשך

154
(א')

נמשך כל המשכנות בבוא"ר, וזהו ע"ז פרשה דבנ"ש שהוא בחי' המצות שהם פחות,
המשכות שנמשכים מאצי' לבי"ע משא"כ פ' ראשונה הוא בחי' המלאות והיינו
שבנ"ב, להיות כי זה שבקדות להורות שהכל בטל נגדו ות"ז זהו שנכתבים פ' ראשונה
ונקבעים אותם במוחו הבוח להורות שהכל בטל ומלה דרך הפתח
ולהיות כי לא רצה קרח בבחי' השירות שהוא בחי' המשכה שנמשכת באצי'
שהוא ע"ז שירות דוקא כמ"ש לא רצה שיהי' המשכה בבוא"ר שזהו ע"ז
המזוזה שבפתח וזהו שארגל במדבר פ' אחת שבמזוזה לפי כי המשכה
הוא ע"ז פרשה אחת שהוא בחי' והא"ש, משא"כ ע"ז שגם הוא בחי' המלאה
והוסיף [illegible] מאד [illegible] כשכולו הפסק לכן זהו טהור ואם הבהרת כגריס
טמא, והענין כי משנו שהספק הוא חמור ויתר מהודאי כי לענין הקרבן נ"ת
בריבנו וע"ס דברכות שהקרבן שהוי מביא על החטאת הוי יכול להביא בת
דנקא שהוא מעה כסף, והיינו שתות הדינר, והאשם שהוי בא על הספק
הוי צ"ל שוה ב' סלעים שהם מ"ח מעות והטעם לפי שהמביא קרבן על החטא
שעשה ודאי הנה תשובתו ודאית, ולכן די הקרבן אפילו בת דנקא,
אבל כשמביא קרבן על הספק הנה תשובתו אינה ודאית שמדמה ברצונו
שלא חטא כלל, כמו שיד"מ ספק אם אכל חלב ספק אם לא אכל שמאחר שאינו
בודאי שאכל חלב יכול לדמות ברצונו שלא אכל חלב ולא חטא כלל. לכן אין
תשובתו שלימה (כ"כ) הוי הקרבן של שתי סלעים דוקא, ומזה"ג ולכן בענין
הנגעים שזהו מצד הסתלקות אור אבא וזה נמשך הנגעים כנודע,
והנה אם נתפשט הנגע בכל עור הבשר אז בודאי עשה תשובה לכן
הוא טהור פי' כי ע"י התשובה הגיע לבחי' לבושי כתלג חוור ולכן טהור
הוא אבל נגע כגריס שזהו רק במיעוט האור לכן הוא מטמא שתשובתו אינה
ודאית, והנה קרח לא רצה לקבל זה כי מאחר שכולו הפסק לכן
טהור הוא כ"ש כשמיעוט האור הוא לכן, ולמד זה כפשוטו, ולא דומה
לקרבן

ולכן פי' כולו הפסק לכן

בס"ד ש"פ חוקת תרפ"ט

וידבר ה' כו' זאת חוקת התורה אשר צוה ה' כו' לאמר וצ"ל [illegible] בס"פ הי' צ"ל
זאת חוקת המצוה אשר צוה ה' או וידבר ה' זאת חוקת ולמה
נאמר בל' הי', וגם נאמר בס"פ לאמר. והנה בפסוק תורה
חוקת יש בו ג' פירושים, הא' לשון חק ומשפט עד"מ שאמר הכתוב מגיד דבריו
ליעקב חוקיו ומשפטיו לישראל, והיינו כו' מצות. בגמ' ויקח קרח שהמצות הם חוקים
בלא הבנת טעם למה ירצה כך ולכך בזה. שלכן נק' כל המצות בשם רצה
להיותם מבחי' רצונו. והענין שהרצון הוא למעלה מן הטעם והשכל כמשנ"ת שם
באריכות, ומפני מה במצוה זו דפרה אדומה נאמר לשון חק. ומפני כי
הוא נגד השכל לגמרי, שהרי הוא מטהר את הטמאים ומטמא את הטהורים
שזהו נגד השכל ממש, ועד"ז אמר שלמה אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני לכן
נאמר לשון חוקה, שזהו חוק בלי טעם כלל, והפי' הב' הוא לשון חקיקה כמו
שאמרו במדבר חוקה שבהם חקוקים שמות ואלף. הג' לשון הטריפני לחם חוקי שהוא
בחי' חוק שלא ישנה את תפקידו וכמו כי חק לכהנים מאת פרעה ואכלו את חוקם
כי וכל הג' פירושים יש בבחי' פרה אדומה, ולהבין כ"ז הנה כל התורה
היא בחי' תשב"כ ותושבע"פ כי התורה ניתנה באש שחורה ע"ג אש לבנה
שהוא כדמיון האותיות כו' אבל אותיות החקיקה הם מני' ובי' שאינם דבר
נפרד כלל כא מני' ובי', והנה באברהם אמרו קיים אברהם אבינו כל התורה.
כולה עד שלא נתנה ולכאו' יפלא איך קיים כל התורה הלא יש כמה מצות
התלויות בארץ והקרבה ומצות שתלוים בזמן כמו תפילין ואיך קיים אותם, אך
הענין הוא כידוע כי בכל התורה היא בחי' רצונו ית' כמשנ"ת ואברהם
קיים כל התורה ברצונו ית' כמו שנאמר בו הולך ונסוע הנגבה שזהו כמו
והתורה רצונו שהוא ממוצע בבחי' מרכבה וביטול ופלל ולבטל אליו ית' שזהו
בתורה
כמו רצונו שנאמר מימינו אש דת למו אש הוא בחי' רצוא ומים הוא בחי'
שוב. ואברהם קיים בזאת ברצונו ית' ולכן קיים אברהם כו' ו"ה והאמר
הענין

[illegible]

ובזאת יובן רצו"ש הנ"ל הרצוא הוא כדכתיב, אש לעלות ולהבטל אליו,
ית' שלא ירצה בשום אופן דבר זולתו ית' שזהו מ"ש ראה נתתי לפניך את החיים
ואת הטוב ואת המות ואת הרע ובחרת בחיים פי' מות ורע הוא בחי' התחלקות
פירוד השפל והחיצוני. וחיים וטוב הנ"ל טוב הוא בחי' השפעה שבקדושה
וחיים הוא מקור השפעת התענוגי' רוחני' שבקדושה לכן ובחרת בחיים היינו
בבחי' כי עמך מקור כו'. ונהו בחי' הרצוא ובחי' השוב הוא בחי'
מ"ע מצות, ונהו מ"ש ואהבת כו' בכל לבבך דהיינו בבחי' אהבה שבלב
שהוא בחי' רצוא שתהי' בכל לבבך דהיינו בבחי' רצוא שלא יאחז אלא רק
לבך שוב ואחד דהיינו בחי' בכל נפשך כפשוטו היינו למסור נ"ג לדוש,
הנפש בבחי' מחדלוג שהמחשבה שלו יהי' מקושר במחשבת התורה ודבורו בדבור
התורה והמעשה במעשה המצות כו' ונהו בבחי' השוב כו' והנה אדמו"ר
שקיים כל התורה כולה היינו שלפני שנעשה עבודתו בא לבחי' רצו"ש
אבל אנו א"א לנו להגיע לבחי' רצו"ש עד עבודתנו ונהו ענין התורה
ומצות שנתן לנו, שלפי' יהיה בחי' רצוא ושוב בכל דבורי ומעשי
וכמו"ש אמר: ואת"ה הם בבחי' רצו"ש ולכן הם הנותנים כח ויכולת לבוא לבחי'
הרצו"ש כו' ונהו בקבלת כל התורה ויתן סרה. אמנם הוא ג"כ בחי' רצו"ש
שאפר הסרה הוא בחי' רצוא והאיך חיים הפך בחי' השוב, רק שהרצו"ש
דסרה הוא למעלה מבחי' הרצו"ש בכל התורה שזהו כמו התפשטות בין בכל
לבבך לבכל מאדך שבכל לבבך הגם שהוא בחי' רצוא לעלות ולהבטל אליו
ית' אבל הוא לא יותר מה שהלב מכיל רק בכלי הלב ולא יותר אבל בחי'
בכל מאדך הוא בבחי' בלי גבול ונהו בחי' הרצוא דסרה
שהוא בלי גבול, והיינו שענין מאמינים בחי' והמות רצו"ש פי' והחות
היינו חיות האלקי שמאיר מאתו ית' להחיות כל הנבראים והנאצלים
והתהוות.

וההתבוננות לבוא לבחי' רצוא גו בספירה כי ההתבוננות הוא ברצוא שבכל
התורה הוא נמ"ב ובחרת בחיים והיינו כמ"ש לאהבה את הוי' כי הוא חייך
אבל בחי' רצוא גו הספירה היינו להיות ומשך לא חפצתו כו' משך היינו בחי'
כי משך מגלה מאחר שהוא רק משך - לא חפצתו כי אם שירצה - ונזר ולבטל במציאות
זה כו' ולכן לפי ערך הרצוא בספירה השוב הוא בחי' אור חיים שהם גבוהים
במעלה ורק מבחי' השוב שלאחר הרצוא בכל התורה כו',

והענין יובן הספירה הנ"ל אמרו בזהר סדרה דגבולות משמאלא ומאן איהו
לשמאלא פני שור כמ"א ופני שור מהשמאל, ולמעלה כנ"ל ההפרש שבין ספרה
לשארי הקרבנות שכל הקרבנות היו בשמאל דוקא להיות ולהן מן השמאל כי
שרש ענין התגבורות הוא מן השמאל ולכן הוא בצפון דוקא להיות כי
יצחק היו מבחי' הגבורות לכן מצד רובו הגבורות יכול להיות יניקה לחיצונים
פנודר, וזהו היו ענין הקרבנות בשמאל להקן מן השמאל ולכן ארגל הזולה
קדש שחיטתה בצפון דוקא משום שהם קק"ש שחיטתה בכל מקום
אבל קדשי קדשים שחיטתן בצפון דוקא משום הנ"ל וזהו שאמרז"ל
דברים העולם עומד על התורה ועל העבודה וגמ"ח דבחי' מן השמאל כנ"ל
כנ"ל מחלה ענין התורה שהוא מן המצוה דהיות
והענין ענין העבודה
ובאור שהתורה נק' בשם מצוה ובמצוה, וש"ב פירושים הא לשון צוותא, וחב
לשון צוותא וחיבור כי הוי' כתי' רבות עשית אתה הוי' אלקי נפלאותיך
ומחשבותיך אלינו אין ערוך אליך כו' רבות עשית כו' ועל רובו ההתהוות
הנבראים שבה נמשך. ומצד בחי' נפלאותיך היינו בחי' לב נ"ח כמ"ש בס'
בשלשים ושתים נתיבות פליאות חכ' חנן שברא זה הוי' צבאות, כו'
פליאות שהוא בחי' חכ' נפלאה ומצד כי שרש התהוותם הוא מל"ב נ"ח
לכן נק' בהתפעלות חכ' נפלאה ומופלאה שלמעלה מהשגה השכליים וכו'
חכ' נפלאה.

[illegible]

ללקט השפלות מתוק המצבות והמצבות יורחה לגמרו כו׳, וזה דבטלן

עבודה בנוגע כל השאלות בשלימות, וזהו ע"ד בברים העולם עומד על

התורה ועל העבודה ועל גמ"ח שג"ק קוין אלו הם כנגד ג' קוין דבחי׳ אדם כו׳

וזו התורה נמשך מגילוי אלקותו ית׳ כמ"ש ונהר יוצא מעדן כו׳ וגמ"ח הוא

מלמעלה למטה ועבודה הוא מלמטה למעלה וד"ל . . .

ומזה יובן ענין פרה אדומה שהוי בה גם העבודה באפר הפרה רק

שבקרבנות הוי השריפה בחי׳ ענין השריפה וגם בתפלה הוי גם עבודה אבל

בפרה נפסק הוא שהשריפה הוא בחי׳ האפר, ולהבין זה צ"ל ענין ענין

השריפה הלכה כתב׳ והר סיני ענין פולן, כי ענין הת עולם שנה נפש

עולם הוא בחי׳ מקום ושנה הוא בחי׳ זמן ונפש הוא בחי׳ החיות המחי׳

מקום וזמן כו׳ וזה נאמר ועל ענין שבבחי׳ ענין זה נמצא בבחי׳

הצומ כו׳ אך הלכה נאמר השריפה כענין תפלה וכתב׳ כי השרפים יברכון

כו׳ כלה בענין כלה, שלכאורה צ"ל איך שייך לומר על השרפים שיתמלא

בענין הוא בחי׳ עולם שנה נפש כנ"ל, אך הענין הוא דהלכה באמת

בחי׳ ענין השריפה מעלה כנ"ל אבל ענין דפרה הוא עד השריפה בענין

תפלה כי הלכה נודע שבחטא וענין יש עצם החטא במח או בדבור או במעשה

ויש בחי׳ הדעת והפחת רוחני שהם הלבושים שיש דהחטא והענין דהוונה

ההרהור והדבור במעשה החטא כו׳ הלכה נודע כי הדעות והפחות רוחני

אלא והם להתגלות כא רק כח המאוה דצלם זה יוכל להתגלות שבחי׳

תאוה כו תתהפך להיות בחי׳ אהבה לאלקות ואדרבה יוכל לבוא לבחי׳

בכל מאדך כמשאחז"ל טוב מאד זה יצה"ר וזהו ענין הענין דפרה

שהו׳ הענין ויצא דעת החטא שגם לבוש התאוה והאפר הנשאר הוא

בירור הכח המתאוה עצמו, ובאור ענין זה כי הלכה נודע

שכל דבר

שכל דבר כלול מאמיר והנ"ס עי' האש ונמצא ג' חלקי. אמ"ף דבחי'
הראשון והנשאר הוא יסוד העפר ולכן הדין שנשאר בנוק' כי הכל
הו' מן העפר כנ"ל ולכן כאן שג' הראשון דפרה הרשומה תלוה שהוא
הבינות והלבושים שבהחטא והדין והאפר הנשאר הוא בחו' בירור
החטא שהוא הפח הטמאה נבגון כנ"ל, ובזה ולכן שמ"ר בסוד
כשהוא רוצה קורא אותם פר שנא' קח לך פר בן בקר וכשהוא
רוצה קורא פרה שנאמר ויקחו אליך פרה אדומה כן הוא בפ'
תצוה פל"ג, ולכאורה צ"ל הוא פר דאהרן הוי דנוק' פר
ופרה אדומה הוי דנוק' פרה כמו שמצינו בשארי קרבנות שהם
הוי פרים ומהם הוי נקבות, אך הענין הוא. דהנ"ס פר הוא
בחו' ז"א אבל פרה הוא בחו' נוק', ולכן זה הוא כמו ענין
נה"ב שקודם ירידתו בגוף אינו רק כלל אבל לאחר שירד בגוף
יכול להיות נאחז דרך גמור וזהו כמו ההפרש בין פר לפרה
שפר הוא ז"א דחי' ופרה הוא בחו' נוק' לגמרי וזהו כשהוא רוצה
קורא אותם פר שהוא ענין בירור ז"א אבל כשהוא. רוצה קורא
אותם פרה דהיינו הבירור ומקרט לגמרי וזהו סוד כמו
ויעקב הילה אבן יקר בסוד שאפי' בחו' אבן הילה גם כן,
והגד הפרה גם שמטהר טמא את הטהור בחו' זה שהפשוטים נקיים
ועם שאמר שאר קרבנות אין באים כ"א על שוגג דוקא כנודע
והנ"ס לפי הסעו' דבחו' הצואה דפרה כן הוא המשכת השפע
הוא דבחו' ונתן עליו מים חיים אל כלי, דהנ"ס זה הוא כמו שהם
נקדשים

הוי' במצרים ובוי' אשר עשה הוי' במצרים שבמצרים עשו ישראל שימו
הנגלות שם הוי' בקודם מצרים נאמר וארא אל אברהם באל שדי ושמי הוי'
לא נודעתי להם שהוי' הגילוי אל האבות רק בשם שדי אבל שמי הוי' לא
הודעתי להם אבל במצרים נתגלה שם הוי' וזהו אשר עשה הוי' במצרים
היינו ששם הוי' עשה במצרים פי' גילוי שם הוי' והיינו זהו השתלשלות כו'
ובמאמר רז"ל מתניתא בגמרא ב"ה שלח אמרא דלא שליט בה אמרא מבטלין
לי' גופא דלא שלין בי' נהורא דנשמתא מבטלין לי' וגם זהו בירור
הנצוצות שבירורי במצרים כו', ולכן בפרה אדומה שמרומז בה ה"פ
מלכיות כמשארז"ל פרה זו מצרים שנאמר עגלה יפיפי' מצרים
אדומה זו בבל שנאמר אנת הוא רישא דדהבא תמימה זו מדי כו
מלכי מדי תמימים הוי' כו' אשר לא עלה כו' נאמר בפ' הוי' והיינו
כי זהו בירור ד' מלכיות עי"ז יתגלה שם הוי' בשלימות כו' וזהו פי'
הפסוק וידבר הוי' הוא שם הוי' דב"א אלקה הוא יסוד ב"א לאמר
שיהי' הגילוי' בגוף זאת חוקת התורה אשר צוה הוי' היינו שם
הוי' בשלימות בבחי' הנגלה שנגלה זהו בחי' פרה בירור ד' מלכיות כו'
ולאמר היא בחי' תפארת היינו כי הגילוי' הוא בקדש ויתן זאת חוקת
התורה ויתבאר בו עוד הם פירושים הא' לשון אותיות החקיקה
בחי' ב' אותיות הכתיבה הוא שכותבין בדיו על הקלף והרי הדיו
מסתגר על מקום הלבן שבקלף, אבל אותיות החקיקה הם מעני' ובו
שאין שום דבר המסתיר ומבדיל כו' ואותיות אלו הם גבוהים מאד
ומזה נמשך פי' חוק לשון חוק ומשפט שלמעלה מן השכל כו' ועצם
גבלות

יסוד ש"פ בלק תרפ"ט

וירא בלק בן צפור את אשר עשה ישראל לאמרי, והרמב"ם במו"נ
ח"ב פ' [illegible] וירא האון, אשר [illegible] עיניהם מראות (תלים [illegible])
לפי שמראות עיניהם של רשעים מורידות אותם לגיהנם, וירא בני האלקים
ב"פ בראשית, וירא חם אבי כנען, וירא בלק בן צפור, אבל מראות עיניהם של
צדיקים מאיר לפי שמראות עיניהם של צדיקים מעלה אותם למעלה,
וישא עיניו וירא והנה באר בשדה וירא והנה הסנה, וירא פנחס
לפיכך הם שמחים במראות עיניהם שנא' יראו וישמחו תלים ק"ז והרמב"ן
הוא בפרשת [illegible] ראוי בקדושה כמ"ש יש ראוי בלע"ז ואמן הראוי בקדושה
כמ"ש ב"פ ציצת וראיתם אותו וזכרתם את כל מצות ה' והיינו כמאמר
ראה מצוה [illegible] וגורר מצוה אחרת הכלולה בה ואיזהו זה מצות ק"ש
שנמנה משנה דין תכלת ללבן כמאמר במשנה ב' פ"א דברכות וק"ש
הוא כוללות כל המצות, וכמ"ש וזאת המצוה אשר צוה ה' וחשוק אחד
רק מצות ק"ש לבד, והיינו משום כי ק"ש הוא מצוה כוללת, וכמאמר [illegible]
[illegible] שמע והאמ' כדי שיקבלו עליהם עול מלכות שמים ואח"כ יקבלו עליהם עול מצות, וכיון
[illegible] [illegible] גדורות וכיון הקדמת [illegible] לשמע שבהם כוללות כל עולן
[illegible] כוללות שבהם להם כל [illegible] ראוי [illegible] לבחון הראוי
המצות והקדמה
[illegible] מה שמראות עיניהם של צדיקים
[illegible] כי [illegible] יראו [illegible]
[illegible] כי [illegible] הראוי [illegible]
[illegible] אותם [illegible] לראות [illegible] כי [illegible] הראוי בבלק
(א) [illegible] ולא קם נביא עוד בישראל כמשה, בישראל לא קם אבל
באומות העולם קם ומנו בלעם והיינו כמ"ש בלק [illegible] שבלעם היה [illegible]
הדבר דבהבל ומשה היו [illegible] הטוב דהבל ולכן [illegible] משה [illegible]
אותו

(א) [illegible]

אמת כי טוב הוא להיות מבחי' הטוב בהבל, ומצד הרע דבלימה הוי גם
מבחי' הבל, לכן הוי מנגד מזה, וכלך הוי מנגד בקליפה שבנגד אהרן, בחי'
שבפנים ולכן אהרן אומות נראה להיות בחי' באורך נראה אור, כי יראון
בעין נראה, וראיות כלך הוי היפך זה וכנגד בגאהט ושפה בירה בשם
הסיבתא כלי באור ללוך דעין של ישראל סוד בעין העינים תופס ותובן, והעינים
מה שבישראל מתגלים אין להיות בבחי' רצוא ותשוקה לכלל באלקות שצריך
הקרבת הנפש בעבודה שבחי' התענוג ויוצא ובכל תנועות הדמיון שיש לו ולאהבו
הגוף והנפש לאלקות להיות בבחי' רצוא ותשוקה לאלקות, כי צלם כח
המחשבה לדברים גשמיי' יכול להתהפך להיות בבחי' רצוא לאלקות ומהן
טוב מאד זה נעשה העינים לאחר הבירור שאז הוא טוב מאד עד כמו
בכל מאדך שהוא בלי גבול מצד התענוג העינים בלי גבול למעלה, ומהגבלות
הכלי, ועוד דעין של ישראל שהוא מעין התענוג של בחי' בכל מאדך לצאת
ומהכלי, וכלך כא ללוך דעין של ישראל שלא יהי' בבחי' רצוא ותשוקה כ"א
להיות בבחי' רתיחת הדמיון והבלי העולם, וע"ז יש לערופה שהם בנות
הבל הבל שצריך ההמשכה בקליפות והעינים שיהי' רידו חתוחת הדמיון
בהבלי עולם הזה יכול להיות נמשך אחר התאוות מאוד שיהי' ונמשך
וחולה אלם ונשרפה בקליפות והוא היפך אהרן כנ"ל דבהו שיודע
המעלה נגלי למעלה הכל והיפוך מהות נראה בבחי' באורך
נראה כ"א שיהי' חו חשק כבל ומבלי כו' ובלימה הוא היפך
מזה בחי' שנדמה המשיך המשכות אותם בנשי' ונמשך
בחי' המשכה

בחו׳ המשפט הדמות בגלוי, כמוצא יוצא בדבר ואלה המשפטים, בדרך
כחו׳ ובריאה את בני ישראל ברא אדם ובריא בדמה דרך אדם הם הנשמות
שמשפיעים מבחו׳ אדם הראשון שעל הפלא דכתיב נעשה אדם בצלמנו כדמותנו
והיינו בחו׳ נשמות באצי׳ שהם (הנ״ל) בצלם ובדמות, והיינו שכמו מדות האדם שיש לו
בינה והשגה והרגשה, כך אלו הנשמות יש להם גילוי גדול באלקות, ובפרט
אין ערך הדימוי לבד אלא בבחו׳ הרגשה ממש, ובריא דמה הם הנשמות
שאין להם דמות כ״כ באלקות, והיינו הנשמות דבריאה שהם כמעט כל הנשמות
שבדורותינו שהנשמות באצי׳ בני עלי׳ הם שמועטים המה ואפי׳ בדורות
הראשונים כו׳ ואין ערך שאין להם שכל והשגה באלקות אלא הקב׳ שיש להם
שכל והשגה במעשים ומשפטים גדולות הבורא ית׳ וכמו ספרים וכמו
ספרים להורות בבחו׳ השגה והבנה גדולה איך שהקב״ה מחי׳ ומהוה
הכל ואיך שגדולתו אין חקר כו׳ וגם יאמר שאינו מרגיש בנפשו בבחו׳
דמות שלום ונראים בשם דרך דמה, שהרי הבינה רואה לב
ושומע מה שאינה מבינה הדבר שהוא רואה ושומע, והיינו משל
שאין בה דמות כ״כ, נשמות אלו שאין בהם בחו׳ הדמות באלקות
שהדמות הוא בחו׳ הרגשה כשהשכלה נגלית ונרגשת בנפשו כאילו
מרגיש כו׳ דמות הוא ממש והאדם יודע שהוא בחו׳ התפשטות
והתגברות ודבק לא מחשבו אתמה אלקי אתמה ממש כאילו רואה
ומרגיש שהוא לראות בחו׳ אלקותו ית׳ בעין השכל כמו הגשמי
שהאדם ויודע ומרגיש את נפשו אשר בקרבו ומחי׳ אותו הגם שהנפש
מ״מ אין לראות מהות הנפש איך ומה הוא מרגיש אותו

נפשו זהו שרואה חוות של הגוף שהוא מתנפש ולכן בצאת הנפש מהגוף
נשאר הגוף כאבן דומם, וגם בשינה הוא דומה חוות נפשו בכל זה
וכמו כאשר ישן האדם שאז מסתלק הנפש מן הגוף ולא נשאר רק קיסטא
דחיותא הנה אז כל הכחות המשכליות אינם נגלים מדה כח השכל והראיה
והשמיעה שהרי, בחלום מתחבר שני דברים שהם הפכים דרך ובשעת השינה
נדמה לו שזהו נכון ומתיישב והיינו משום שאז אינו מאיר השכל שיוכל
להבחין שאין לשני דברים האלה להיות יחד, ובהקיצו משתומם איך
מתפלא בעצמו מה שיוכל להתחבר בחלום כו' והיינו משום כשמאיר
משום אז תשוב אליו גילוי אור חוות הנפש בפרט בחי' כל הכחות
כו' ומדה משל הוא בחי' הדיבור באלקות שיש לנשמות בגן עדן כמאמר
[illegible] ומדברו אחד כו' והיינו בחי' מחשבה תפסה ביה כלל היינו
שמהותו אינו מושג אבל מציאותו. נודע ונרגש והיינו מה שאנו רואים
שהמלאות הם כמו גוף גדול והם חיים וקיימים והרי חוות זה הוא
[illegible] הנשפע להם בכל זמן ובכל רגע והשפעה זו מושגת לכל
אחד כשהיא מתגלית בנפשו שיהיו נפעל ונרגש משה משל כאילו
רואה זה הבן דבחי' הדעת וכמו אמרו רז"ל איזהו חכם הרואה
את הנולד כאילו רואה בעין משל הנולדת והתהוות היש מאין כו'
[illegible] נאמר זה אלוהים וראה דבחי' ראיה והרגשה משל שאז
כשאין השכל והבינה זו בבחי' קירוב והרגשה משל בנפש
[illegible] בחי' זו קיים גדר דבוקה והגם שיש לו שכל והשגה
גדולה

162 (עט)

גדולה באלקות זה אינו בכחו' ראיה והרגשה , והנה שכל ישראל הם מאמינים

בני מאמינים והאמונה היא למעלה מן הדעת זה הוא נ"ל שהוא בכחו' מקיף

ובמ"ש ג"פ בכחו' ראיה פנימי ראה את אלקי אביך ועבדוהו בלב שלם , כי

ע"י הדעת וההשגה והרגשת כאלו רואה אין העולם מסתיר כלל , וגם האהבה

הבאה מכחו' הדעת וראי' חושית אין דבוק אלא וכן היראה כו' כי

אינו דומה שמיעה לראי' וכמו ראי' כמארז"ל הסתכל בשלשה דברים ואי

אתה בא לידי עבירה , הסתכל הוא בכחו' ראי' בעין השכל כמו

אדם המבין בחכמתו ורואה שיבא עליו איזהו דבר טוב או הפכה

ח"ו אף שרחוק הזמן שיבא הדבר הנ"ל מסבת השתלשלות שלכן הוא כאלו

רואה מיד בעיניו וכאלו הוא עליו ומתיירא מאד אם רע הוא , ושמח

מאד אם טוב הוא אבל בכחו' שמיעה מאחרים שיבוא הדבר ההוא לבא ,

הנה זה לא יפעול עליו היראה כ"כ או השמחה מהדבר , והטעם

מסבב שאין זה הדבר בהתגלות גמור אצלו כ"כ והטעם שמתבונן בו

זה אינו דומה שמיעה לראי' שראיית הדבר הוא כי אינו מתחבר אצלו

כלל שהוא כמו שאמר כבר הנ"ל שרואה ומתפעל ביותר שאת על ירק

התבוננות שהוא מה שאמר כו' ע"י מה דכתיב הטה אלקי אזנך

פקח עיניך וראה , וזהו שארז"ל הסתכל בשלשה דברים שיהיו שלו

התבוננות אלקות אצלו כאדם המבין בחכמתו ורואה הדבר איזהו

שפתו פ"ל , ואיזהו' חכם הרואה את הנולד , משא"כ בכחו' שמיעה

הוא בכחו' בינה היינו שמבין אחרונות ... איך שבוא הוא ...

הנעלמות

הידיעות בטלין ומבוטלין כאין נגדו ושהכל בהשפעתו תורתו זה, ובאין
שינוי כלל בידיעתו כל ענין אחדות ה' - אחדות שמתבונן בו ומדבק חושב (כל
עומק מחשבתו טרוד בזה והרי נקודת האמונה דלבו זהו הוא רק
מה שאומר והבנה לבד ואין הידיעה בהתגלות גמור כאילו רואה
בעיניו ולשיכך פשוט אף לפי דעת שונה לדרכו תמימה, אבל
כשיודע האחדות בהסתכלות חכמה שהוא עיקר הבינה קודם שיבוא
להתבוננות והרחבה כי הוא ממש כמו ראיית העינים ואי אפשר לו בשום
אופן להסיר מחשבתו וכל העבודה ענין האחדות, ובכל עסקיו ועניניו דבוק
בו זה דבקות נפלא מפני הוא רואה האלקות בעיניו, ולכן אמרו הסתכל
בשלש דברים ואין אתה בא לידי עבירה, וגם הוא הוי ביום
וגם קבלת התורה בסיני וכל העם רואים את הקולות רואים את הנשמע,
כי שבחי' ההתבוננות מה שהוא בחי' שמיעה היה אצלם בבחי' ראי'
והתגלות, ונמצא חכמה הוא בחי' ראי' ובינה הוא בחי' שמיעה ונודע.
כי אבא יונקא מאזני' ובינה בדבוקה לכן הנשמות בסבוחה אין בהם
בחי' ראי' וראי' (א) הם חוץ מבריאת אדם, ונהו שורש המפורש דין פ"ו ראשונה
בירוש לפי שנפשי שיאבדו בפרן בדברכות שם ראשונה הוא ראשון השם
שנאמר ויאמר אלקים נעשה אדם בצלמנו וכו' שהוא בחי' ראשון
השם והוונו מפני כי לא נאמר בזה בכל מאמר, והיינו כי מאמר אחדות
אדם מהם הנשמות שלנו מבריאת אדם בחי' ההשגה באלקות כאילו רואה
ממש, ונהו הנן מובן הצנע של נגוש שזהו הראי' הוא בחי' ההתגלות
ואלקות כאילו רואה עינו בא להיות ואינו לא חכמתו שלא יתפשט לא
בגוף התחתון ולא בגוף העליון. ולא במרחק שכל הוא ירחק בטל
ונטפל

(א) [illegible]

163

ונטפל לה כלא וחשיב ודבוקה בה. וזהו בחי' רצוא ותשוקה דו ממשיך להיות

נמשך בחי' רצון ואותיות כנ"ל הוא בחי' המשכה מאוא"ס ב"ה הרצון להיות

רצון כו' ומשם ב"י והאצי' הנה בכתב בה והאצ"ל ושרש הכל שאינה הוא בחי'

בינה הבינה בגלוי ולא בבחי' התגלות. זהו הבינה כאלו רואה כו', ולכן לא

נאמר בה בכל מקום בחי' אדם כ"א בבחי' [illegible] כו' נשמות דבריאה.

כו' והנה בחי' המלכות המחבר ומגדל חב"ד בינה. והאהבה כו' [illegible]

הוא לשון התגלות שמחבר עליון ותחתון [illegible], אדם בחי' חב"ד כנודע שאהבה

הוא בחי' חב"ד ונקשר בחי' החכמה [illegible] חוה. אם כל חי בחי' בינה [illegible]

הבינה ובינה הוא שיהי' מקושר [illegible] בינה נקודת פנימית הלב דמחשבה

הבינה שמתבונן, ומשם בינה לבבה הוא היות הענין במחשבה לבד ואפי'

ענין המחשבה כו' [illegible] באותיות דהיינו ללבו כלל, אבל כשיהי' בבחי'

רעיון התלהבות לבו ובבינתו בהענין שמחשב [illegible] שיהי' כולו בהענין דבוק

מאד בכל חושיו, ומזה [illegible] בחי' הבינה בחי' ראי' חושית ראייה חב"ד

והנה בחי' בינת המחבר חב"ד ומם הבינה [illegible] בינת עליון ויש בחי' בינה

תחתון המחבר להיות התגלות המוחין בדעת והיינו בחי' פנימיות המדות

והנה [illegible] כחו מגדול שממשיך ומשפיע בחי' בינה בנשמות גם בנשמות דבריאה

שנק' בשם בריאה בהמה שיהי' בהם בחי' בינה והפכה והרגשה באלקות להיות

ונבראת העולם כו' [illegible] את אלקי אביכם והוא המגלה וממשיך בחי' חב"ד לבינה

שיהי' בהתבוננות בחי' ראי' כו' [illegible] הבינה מהמלא אחד המחבר

ומבינה [illegible] וממשיכים [illegible] בהשפעתם אלוהים את הבינה שיהי'

כו' [illegible] מהמלא שממשיכים את האמונה ולכך הוא [illegible] ראשון ומולד

אחרון

[illegible]

ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ કાયદો ૧૯૪૭ ની કલમ ૧૪ ની પેટા કલમ (૧) હેઠળ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૨) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૩) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૪) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૫) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૬) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૭) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૮) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૯) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૦) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૧) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૨) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૩) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૪) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૫) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૬) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૭) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૮) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૯) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૨૦) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૨૧) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૨૨) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૨૩) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૨૪) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૨૫) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૨૬) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૨૭) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૨૮) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૨૯) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૩૦) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૩૧) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૩૨) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૩૩) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૩૪) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૩૫) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૩૬) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૩૭) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૩૮) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૩૯) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૪૦) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૪૧) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૪૨) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૪૩) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૪૪) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૪૫) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૪૬) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૪૭) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૪૮) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૪૯) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૫૦) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૫૧) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૫૨) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૫૩) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૫૪) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૫૫) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૫૬) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૫૭) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૫૮) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૫૯) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૬૦) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૬૧) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૬૨) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૬૩) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૬૪) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૬૫) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૬૬) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૬૭) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૬૮) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૬૯) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૭૦) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૭૧) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૭૨) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૭૩) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૭૪) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૭૫) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૭૬) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૭૭) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૭૮) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૭૯) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૮૦) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૮૧) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૮૨) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૮૩) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૮૪) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૮૫) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૮૬) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૮૭) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૮૮) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૮૯) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૯૦) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૯૧) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૯૨) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૯૩) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૯૪) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૯૫) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૯૬) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૯૭) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૯૮) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૯૯) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૦૦) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૦૧) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૦૨) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૦૩) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૦૪) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૦૫) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૦૬) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૦૭) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૦૮) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૦૯) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૧૦) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૧૧) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૧૨) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૧૩) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૧૪) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૧૫) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૧૬) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૧૭) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૧૮) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૧૯) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૨૦) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૨૧) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૨૨) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૨૩) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૨૪) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૨૫) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૨૬) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૨૭) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૨૮) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૨૯) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૩૦) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૩૧) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૩૨) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૩૩) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૩૪) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૩૫) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૩૬) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૩૭) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૩૮) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૩૯) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૪૦) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૪૧) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૪૨) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૪૩) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૪૪) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૪૫) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૪૬) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૪૭) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૪૮) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૪૯) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૫૦) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૫૧) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૫૨) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૫૩) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૫૪) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૫૫) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૫૬) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૫૭) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૫૮) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૫૯) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૬૦) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૬૧) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૬૨) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૬૩) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૬૪) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૬૫) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૬૬) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૬૭) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૬૮) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૬૯) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૭૦) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૭૧) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૭૨) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૭૩) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૭૪) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૭૫) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૭૬) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૭૭) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૭૮) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૭૯) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૮૦) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૮૧) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૮૨) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૮૩) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૮૪) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૮૫) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૮૬) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧૯૪૯ ના નિયમ ૧૭ ની પેટા નિયમ (૧૮૭) ની જોગવાઈ મુજબ ગુજરાત પ્રાથમિક શિક્ષણ નિયમો ૧

ולא רצה בבירור הנצוצות דתהו תהו הרשפי, אש של נגה, וזהו שאמר

במד"ר ש לפי שמראות מעשיהם של רשעים מפרידות אותם והיינו תהו ראיתם בא

ולכך דין היסק הבירור והוא לרעתו לבחי' הנצוץ שבו שנדמיון הוא מבדיל

בין החוחים והקוצים. והנה כלל ו' יש"ד יש בנשמו' נ"ג א' דורך הארץ ודורכה

ובמקום סו' ב' י"א דורכה ומבוקה ומבולקה, ופרו' רש"י בוקה ריקנית, ומבולקה

מפורצת ובתג' בזיזא ומבזבזא ופתות פרקא נפלא ומבולקה לי' פתוחה

היינו יש"ד שנת באות באותן הפלשתים לצבים הו"ל ובו המפולש היסק

רבורמש, וזהו עיר פרוצה ואין חומה, כי אלו חומה זו תורה ותפלה כלן

עובר לפי שעכשיו מעולם התהו שלמעלה אצ"ל להיות מתנופא מישראל שהם בחי'

תיקון והנה שמוצא ובדי יפה לא נתנופא כי היו מואב מלוט גרשם

שלא צרים מבנין גקהט ואבל הוא זהו חשב שמעלתו יתברר שלא יהו התיקון

אף יהו וורא כלך אשר יעלה ישראל לאמרו"ע ויגר מואב, כי סיחון ועוג גם כן

שם ומאמרו בגזרה (דהלא אשר לקחתי מיד האמורי בחרבי ובקשתי שהם הבירורים

שישראל מבררים ע"י תורה ותפלה מבחי') שסיחון ועוג בם שמחוצא ועוג שהם

מהמקורים לכן נתוורא, ועל יתן אשר יעלה ישראל לאמורי דהלא אשר לקחתי

מיד האמורי בחרבי ובקשתי שהם הבירורים שישראל מבררים ע"י תורה ותפלה

מבחי' הנצוצים דתהו ואז שהם אחד להיות מבחי' שהם בחי' כתבון ואחרוים

שיהיו בחי' א' יש"ד יגו"א בארץ ולכן הנה שהיו' בן צפור סו' צפור

דרור הוא כיונן צפור דרור יש"ד חנם בלא מצות שבכבה לקל מבחי' התוהו

הוא חנם בלא מצות, ובמלך בלך הנה שהיו' בן צפור מבחי' התהו שהם הוא

דרור משלפ בקדושה צד באתבבוות דמרוו' כו' כמש באת זה ויגר מואב, ולכן

שלח אחר בלעם שיקב כחו בפה והיינו שבוונתו הו' לפנו שישראל עושים לאמורי חוונן

הבירור באמרו הוא ע"י הדבור בפה דתור' ותפלה, כמו כמוד ויתב שלח אחר בלעם

שכחו בפה, ובלעם שהלה ג"פ בגה שבלא עם כל הלק בגדיגות ואדרבה אמר יעלה ותו

וכו'

(קפ)
165

ויתר מדלג כו' שאמר נדה פו אף הנה כתבו והפסוק ה' אלוקיך לך זאת

תפלה לברכה כי אהבך ה' אלוקיך שם הוי' שבאמצע כמו בלתי הבלא ולא אבדה ובלשון

של קודש כמו באות באותן בכורות הבדלה והוי' כי תבא דיותן ומשלבתן של ישראל

לנבואה לכל דבר כו' ולכן ויגד ואל הנם כי באמת לא נאמו ישראל מחרם הוינן

משום דברת/ אל תגר אות ואם כו' אבל הם נתוודאין כו' שהרי מתלבדים של

ישראל נבואו לכל דבר ובאמצע דף לזה נבואה שאר שיתן הנבואה דבר פנון

הנבואה נראה לשאר שירוש ואורחם יד שלם שרשם הראשון שנבואה לכל דבר

לכן והפסוק כו' סוף ואיה הפוטק

בית שמאי ובית הלל. הלכה כבית הלל. דנוחין ועלובין היו והיו שונים
דברי ב״ש קודם כו׳ גבהו משכון את גבא דהיינו במקום היותר נמוך וכל
ההשתלשלות עם היותר מעלה כו׳ והנה זהו הנאמר בגמ׳ ומ״ט זכו שהלכה כמותם
בכל מקום, אחר שאלו ג״א בוונתן כלו ותלויה בשרש דאפל ב״ מהו נמי לא הוי כו׳
כ״פ, ואי״ל שאלו ואלו דברי אלקים חיים, אלקים דוקא בחי׳ אלקים בלבד אבל בחי׳
הוי׳ בחי׳ סוכ״ע אינו אלא במי שהוא שפל בעצמו עד נקודה האחרון הוא מוצא דין
אמת לאמתו להיות כן יקום הלכה ומעשה כי נעוץ סופן בתחלתן כו׳ משכון
את גבא כו׳ ואף זאת להיות בחי׳ דברי אלקים חיים אינו אלא בצדיקים
המופלגים כתנאים כו׳ ולכן הלכה כדברי המכריע דהיות בחי׳ הכריעה בא
ממקום גבוה הרבה יותר משרש הב׳ בחינות החלוקות מאחר שמכריע להיות לא
כדברי זה ולא כדברי זה מוכרח שורש היינו שלהם והמעלה על גביהם
המוצא בשניהם כו׳, כמו שהמדות חו״ג הם הפכיים והמכריע שנוטה מימין לזה
ומשמאל לזה, והוא הבחי׳ המתחלקים שהוא שרש שניהם כו׳, והיותר
גבוה במעלה משתלשל בבחי׳ היותר למטה כו׳ ודו״ק

תורת י״ט כסלו

ענין ההפרש בין הנס דפסח לשארי נסים דחנוכה ופורים שכל הטעם נקבע
יום המחרת כמו בחנוכה הכיבוש והצלת המלחמה ביום הי׳ כ״ד בכסלו ונקבע
יום המחרת כה״ כסלו, וכן בפורים כתי׳ ונוח בארבעה עשר בו ועשה יום משתה
ושמחה ונוח דוקא לאחר מלחמת המלחמה וגמר הנס, משא״כ בנס דפסח נקבע לבו ביום
כי באמצעות לילה הכה ה׳ כל בכור כו׳, והענין מפורש בדרושי רמ״ז ועברתי בארץ
אני ולא מלאך, משא״כ שארי נסים הי׳ ע״י מלאך מוכרח להתלבש זה על ב׳ גילוים ג״ג
דהיינו הגבורות להריגת הכנענים ומ״מ החסד לישראל יום המחר לאחר כיבוש
ונצחון המלחמה עשו ימי משתה ושמחה כשנחו מאויביהם דוקא אבל דפסח כתי׳ ועבר
הוי׳ לנגוף את מצרים הי׳ נגוף למצרים ורפוא לישראל, וזהו ב״ השפיע

בנושא

בנושא זה ובגמ' י"א נתהפך לב בחי' אצפ הגבורות למצרים ורפואה לישראל כמ"ש ולא (פסח ו)
יתן המשחית לנגוף כו' וכמ"ש ועברתי אני ולא מלאך כו' וד"ל

והבעש"ט נ"ע ז"ע

יבואן זה שצריכים לנסוע להצדיק ולא די בספרי מוסר, ומפורש בתו' ויאמר ה' אל
נח כתוב זאת זכרון בספר ושים באזני יהושע כי אף שנאמר לו לכתוב בספר הוי
די בזה, ומכ"מ שים באזני יהושע שידבר עמו פא"פ כי העיקר זה ששומעין מהצדיק
וכמ"ש בזה"ק ועתה ישראל שמע מאחורים כו' משל למלך שנתן שני כתרים לבנו ואבד
א ולא נשאר לו כ"א אחד אמר לו המלך עתה הוי זהיר בכתרך שנשאר לך
מאחר שכבר אבדת הא' כו' עיי"ש, כן ישראל היו להם ב' כתרים נגד נעשה ונשמע
ומחטא העגל אבדו כתר א' שהוא נעשה ולא נשאר להם כ"א א' נשמע, וא"כ
מזהיר הקב"ה את ישראל ועתה ישראל שמע שתראה אתה ישראל שמור את הכתר
השני דנשמע שנשאר לך עכ"פ שלומד בספרים שהוא בחי' נעשה אין בזה כח"כ
ועורר אותו כי ישראל אבדו כתר נעשה אבל כששומעין מפי הצדיק הוא בחי'
הנשמע שזהו הכתר הנשאר להם :

סור מרע ועשה טוב, המשל שיש בני אדם המרבה אותו בעבודת הבורא ית"
מחמת המרה שחורה שיש לו שרואה אותו בגשמיות בהיותו שמאה העבירה במעשה
יש בא" ושבו, אבל שאינו עושה עבירה בגשמיות והרע טמון אצלו ושח עינו מראות
את הפסולת שהוא עבירה קלה שאדם דש בעקבו רק שלבושין לו מחמת הופכה
שמנגד על צד הטוב עד"מ אם רואה שתורתו מבלבלת תפילתו ע"ז הוא מוכיח
שתורתו לא היתה כראוי מחמת איזה פני' רעה ח"ו או איזה רעה אחרת
שלא היתה כראוי ואדרבה היתה מביאתו לידי תפלה כראוי כמו אם שהיתה
תורתו מביאתו לידי חזוק בעבודת הבורא והנה אדרבה הו' מביאתו לידי בלבול
הדעת ומחמת זה הוא מבין שיש בזה תורתו איזה רע אך אינו רואה הרע
בפרטיות בהיותו המעשה הרע קושה וזה נ"ך בלבול הטוב שהטוב מבולבל אצלו
שאינו נבור אם הוא טוב כי אינו בבירור רע רק מחמת הופכה ועי"ז הוא בא
לידי בלבול הדעת שאינו יכול לעבוד את בוראו שנפל במ"ש ובאמת הוא
שטות וד"ל : סלוק דבר טוב

קס״ד שדה פ׳ פינחס

וידבר ה׳ אל משה לאמר. פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל בקנאו את קנאתי בתוכם כו׳ [illegible] בספרים

שפינחס היה גלגול נדב ואביהוא וזה שקנא קנאת [illegible] תיקון נדב ואביהו, [illegible] שורש [illegible] חטא נדב ואביהו בקרבתם לפני ה׳ כו׳

בגדר שהיה בחי׳ רצוא לבד והיה בחי׳ כלות הנפש ממש, ולכאורה יפלא [illegible] מה נחשב [illegible] חטא [illegible] הוא גבוה יותר מכל

[illegible], שבעבודה [illegible] גבוה יותר [illegible] שבעבודה [illegible] [illegible] בחי׳ העבודה [illegible] אותו.

[illegible] שהמגיד [illegible] [illegible] על קדש ונמצא כי בחי׳ [illegible] מכל התורה [illegible] שנותו ואף מהן החטא של נדב ואביהוא.

[illegible] פינחס [illegible] גופא, וגם [illegible] [illegible] גבוה [illegible] כדי שיקבלו עליהם [illegible] תחלה [illegible], [illegible] בבחינות [illegible] בחי׳ [illegible] הוא בחי׳

רצוא ותשובה [illegible] באו״א [illegible] [illegible] חפצתי כו׳ שלא [illegible] ולא [illegible] ולא [illegible] בחי׳ או״א [illegible]

[illegible] [illegible] לא חפצתי כל זה [illegible] בחי׳ כי [illegible] לא חפצתי, [illegible] בחי׳ [illegible] או״א [illegible]

[illegible] הרצון [illegible] רצון [illegible] שם, ואף [illegible] בחי׳ רצוא ותשובה [illegible] [illegible]; [illegible] בני אהרן

בקרבתם בחי׳ רצוא [illegible] נפשם ממש [illegible] נחשב להם

חטא [illegible]

[illegible] נדב ואביהוא [illegible] חטא [illegible]

(ספירה)

להיות ברצו״נ דוקא ובמ״ש והחיות רצו״נ, שמתחלה הם בבחי׳ רצוא
לכלול ולהבטל באוא״ס ב״ה ואח״כ הם בבחי׳ השוב, וכן הוא פי׳ החיות
הקדש. רצו״ש שמפרשים על החיות האלקי׳ שמחי׳ ומהוה עולמות הוא בבחי׳ רצוא
ושוב, רק שבעולמות הוא בבחי׳ מצומצם, אבל רצוא בלא שוב אינה
עבודה שלימה, ולכן נא׳ רצו״ש והי׳ הדברים האלה אשר אנכי מצוך
ועי״ז בזה הכתוב מדבר שצ״ל לומר שבאו על ק״ש שמורי בה דא״ז
למה נאמר בשבתך בביתך ובלכתך בדרך שזהו תמיד והרי ק״ש אינה
אלא פעמים ביום שחרית וערבית, אלא מוכרח שבאו על ד״ת, ואח״כ צ״ל
למה נאמר לשון והי׳ הדברים האלה שפי׳ הפשוט הוא שבאו על ק״ש
אלא שק״ש וד״ת אחד הן, והענין הוא ויש להקדים מ״ש בפסוק ראשון דק״ש
ה׳ אלקינו ה׳ שהרבה מפרשים הקשו למה כתי׳ ג׳ שמות ה׳ אלקינו ה׳ בכדי
ה׳ אלקינו אחד, ותי׳ הרוקח (עי׳ בספר הבחר את לוד ימיד) שג׳ שמות
אלו מורים על מ״ש אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלקים, אני ראשון
היינו קודם שנברא שהי׳ לבדו הוא, וכמארז״ל בפדר״א עד שלא נברא
העו׳ הי׳ הוא ושמו בלבד, ואני אחרון הוא כמו שנא׳ לעתיד דכתי׳ ונשגב ה׳
לבדו ביום ההוא (בישעי׳ סב) והענין גילוי אס כבר שהי׳ לעתיד היינו
לאחר כן אלפים שנים שיהי׳ העולמות בטלים בלא בהיפך מכמו שהן
עתה ובימינו הכל ושובו ונראים שאין ויש שום מציאות לבד ית׳ וזהו ונשגב ה׳
לבדו ביום ההוא שביום ההוא ובזמן וראו הכל שרק הוי״ת הוא
בבחי׳ נשגב כו׳, ומבלעדי היינו באמצעיתא שגם עתה שהעולם נראה ליש
ודבר נפרד מ״מ הנה העולם והסתר זה הוא רק לעולם עולם בשר

שופטים

באמצעותא שרז״ל רומזים הג׳ שמות ה׳ אלקינו ה׳ הם אחד ממש, כי
באמת אני הוי׳ לא שניתי כלל ומה שאנו אומרים אתה הוא קודם שנבה״ע
ואתה הוא לאחר שנבה״ע כי אני הוי׳ לא שניתי כלל בין קודם הבריאה
לאחר הבריאה וכל הג׳ בחי׳ הללו שוין לגמרי, והיינו לפי, שבשלמות כו׳
שהעולם ומלואו כל מה שנשתלשל ונתהוה הוא רק מבחי׳ שם כבוד מלכותו ית׳
הוא בחי׳ מלכותך שהוא מלכות כל עולמים פי׳ כל הוא מלה ומספר כנ״ל
והיינו בחי׳ כמו אלפים ורבבות הכל הוא מבחי׳ מלכותך לבד בחי׳ זו
והארה בעלמא, וכנודע מאמר מלך שמו נק׳ עליהם שמלך השם הוא רק
הארה בעלמא ולא עצמות כו׳ ולכן לא שניתי כלל, וכאשר יתבונן בזה
היטב במוחו ההבנה והתבוננות זו, לזאת לא יחפוץ בשום דבר כ״א
להיות ולאהבה את ה׳ אלקיך פי׳ אהבה הוא מלשון אבה שפירושו
רצון היינו שלא יהי׳ לו רק רצון פשוט לאוא״ס ב״ה, כי מי לי בשמים ועמך
לא חפצתי בארץ, שמים וארץ הם בחי׳ גדלות וקטנות שמים הוא בחי׳
גדלות וארץ הוא בחי׳ קטנות, וכשיתבונן בכל הנ״ל לא יחפוץ לא
בקטנות ולא בגדלות ולא בקטנות שכ״ג נכלל בכלל, פי׳ עמך כו׳ עמך
היינו מה דפרשתי כי עמך מקום היינו בחי׳ מקור החיים מקור התענוגים
הוא עמך בטל ונטפל לך ולכן לא יחפוץ בזה כ״א לדבקה בו ית׳ ובמצותו
ומדותיו כו׳ שירצה וישתוקק ליכלל ולהבטל באוא״ס ב״ה המצוה, ולא בזה
שבטל ונטפל אליו ועמך לא חפצתי, ופי׳ חפצתי כי יש חפץ
ורצון

והנה חפץ הוא בחי' פנימיות הרצון, אבל רצון הוא חיצוניות
ומאמר רז"ל כופין אותו עד שיאמר רוצה אני שגם הרצון הנמשך
מזה כפיה נקרא ג"כ בשם רצון, ומכל מקום שבבחי' חיצוניות הרצון
יכול להיות שיהי' לו בחי' רצון למה"ר ואהבה זו הוא רק בבחי' חיצוניות
לבד אבל בבחי' פנימיות הרצון הוא הנ"ל חפץ לא יחפוץ בזה
כלל כ"א לכלל ולבטל לאוא"ס ב"ה היינו ולדבקה בו ית' כנ"ל, וזהו
עד לא תחפץ אך אין הוא הדרך והכלי אשר ישכון בו אוא"ס ב"ה
היינו בכדי שיתיישב אצלו שימאן נפשו מבחי' זו, והוי' הדברים
האלה אשר אנכי מצוך שיאהבו בדעת הפרטי ובדבר כי אורו מאד
נפשך והשראת אוא"ס ב"ה הוא בחכמה ומכל מקום והוי' בחכמה, והוי' ראו יוד
אוא"ס ב"ה מצות ומהותו, שהרי בהאבות כתי' וארא כו' ושמי הוי'
לא נודעתי להם וכו' רש"י, רז"ל לא נכרתי במדת אמתות שלי, שהם
הוי' נ"ך שם האמת ומ"מ אמת הוי' לעולם והוא בחי' שמו הגדול שירד
שלא נברא הוי' הוא ושמו בלבד, והטעם הוא יען מה שהשראת
אוא"ס ב"ה הוא בחכ' דוקא לפי שחכ' הוא בחי' אחד האמת כמ"ש בספ"ק
פלח"ה בהמ"ה בשם המגיד נ"ע שחכ' הוא בחי' ביטול אמיתי, ואין
אוא"ס ב"ה שורה אלא במי שבטל אליו ית', ולכן יש חילוקי מדריגות
בגילוי אוא"ס ב"ה אפי' בעצ' גופא שבחכ' מאור אוא"ס בקירוב מקום
ובינה הוא בריחוק מקום והיינו לפי שהבינה לגבי החכ' נחשב
בחי' יש בבחינה שחוב' הם שורש אין ויש, ומ"מ להתחיל אוהבו
ויש לכן.

ונ״ל, לכן אורו מאיר בבינה כמו בחו״ב, כמ״ש בזוהר יתן בדרוש דכפיך
מל הרו״ח, שבכתר ובחו״ב מאיר בקירוב ובבינה בריחוק כו׳ ובמדות להיותם
בבחי׳ מקור הגוף יותר מבחי׳ בינה אם הכלים להיותם מקור לעולמות
בי״ע כי אחרות עולם חסד יבנה עם אורו מאיר כא״א רז״ל פרשת המספיק
ונז״ר מ״ש מבטן מי יצא הקרח והוא׳ הרקיע שע״ג חיון מיוחדין בחי׳ רקיע
כעין הקרח כו׳ דהינו שבחיות המרכבה כתו׳ ומל ראשי החיות רקיע כעין
הקרח הנורא כו׳ בבחי׳ חיון מיוחדין דאצי׳ הוא בחי׳ האבות הן
המרכבה, והיינו מטעם הנ״ל דאין אוא״ס בה שורה אלא במי שבטל
בזוהר, ולפי מרחק הביטול כן הוא מרחק ההשראה וכמ״ש מרום וקדוש
אשכון את דכא ושפל רוח, ופרש׳ (מלכים א׳ י״ט ט״ס וא׳ י״ב) ואחר
הרוח רעש לא ברעש ה׳ כו׳ קול דממה דקה ואמרו בזהר תמן
באתר אלפא, והיינו לפי שהשראת אוא״ס הוא במקום הביטול דוקא
ולכן מובן השראת אוא״ס הוא בחו״ב כו׳ בחי׳ אחד האמת, ואמרו׳ מחז״ל
נפשך לכן הה׳ הכלי לגילוי אוא״ס לכן נק׳ התורה אמת כמ״ש קרוב
ה׳ לכל קוראיו לכל אשר יקראהו באמת ואמרו׳ אין אמת אלא תורה והיינו
כי אמת הוא אות ראשון מא״ב ואות אחרון והמ״ם הוא מבלעדו
אין אלקי׳ והיינו כמשנ״ת מענין ג׳ שמות ה׳ אלקינו ה׳ שבהם בחי׳ אני
ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלקי׳ ואז לדעת כי ואחדות את הוי׳
ואחד הוא הדרך [illegible] שכון בה אור ה׳ [illegible] והיו
הדברים האלה בחי׳ תורה שנק׳ אמת שהוא הכלי לגילוי האור מבחי׳
אוא״ס שאני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלקים, וגהן

ಶ್ರೀ/ಗಾ ನಿಮ್ಮ ಅಮೂಲ್ಯ ಬೆಳೆಗೆ ಬಳಸುತ್ತಿರುವ ರಸಗೊಬ್ಬರ ಮತ್ತು ಕೀಟನಾಶಕ ಔಷಧಿಗಳು ಕಳಪೆ ಗುಣಮಟ್ಟದ್ದಾಗಿದ್ದು ಅಥವಾ ನಕಲಿಯಾಗಿದ್ದು ಬೆಳೆಯು ಸರಿಯಾಗಿ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಕಾಣದೆ ಇಳುವರಿಯಲ್ಲಿ ಕುಂಠಿತವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಬೆಳೆಯು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಾಶವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕಂಪನಿಯವರಿಂದ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಕೊಡಿಸಲು ಈ ಕೆಳಗಿನ ಕಾನೂನು ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ.

೧) ಬೆಳೆಯು ಸರಿಯಾಗಿ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಕಾಣದೆ ಇಳುವರಿಯಲ್ಲಿ ಕುಂಠಿತವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಬೆಳೆಯು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಾಶವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕಂಪನಿಯವರಿಂದ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಕೊಡಿಸಲು ಈ ಕೆಳಗಿನ ಕಾನೂನು ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ.

೨) ಬೆಳೆಯು ಸರಿಯಾಗಿ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಕಾಣದೆ ಇಳುವರಿಯಲ್ಲಿ ಕುಂಠಿತವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಬೆಳೆಯು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಾಶವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕಂಪನಿಯವರಿಂದ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಕೊಡಿಸಲು ಈ ಕೆಳಗಿನ ಕಾನೂನು ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ.

೩) ಬೆಳೆಯು ಸರಿಯಾಗಿ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಕಾಣದೆ ಇಳುವರಿಯಲ್ಲಿ ಕುಂಠಿತವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಬೆಳೆಯು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಾಶವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕಂಪನಿಯವರಿಂದ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಕೊಡಿಸಲು ಈ ಕೆಳಗಿನ ಕಾನೂನು ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ.

೪) ಬೆಳೆಯು ಸರಿಯಾಗಿ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಕಾಣದೆ ಇಳುವರಿಯಲ್ಲಿ ಕುಂಠಿತವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಬೆಳೆಯು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಾಶವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕಂಪನಿಯವರಿಂದ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಕೊಡಿಸಲು ಈ ಕೆಳಗಿನ ಕಾನೂನು ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ.

೫) ಬೆಳೆಯು ಸರಿಯಾಗಿ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಕಾಣದೆ ಇಳುವರಿಯಲ್ಲಿ ಕುಂಠಿತವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಬೆಳೆಯು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಾಶವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕಂಪನಿಯವರಿಂದ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಕೊಡಿಸಲು ಈ ಕೆಳಗಿನ ಕಾನೂನು ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ.

೬) ಬೆಳೆಯು ಸರಿಯಾಗಿ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಕಾಣದೆ ಇಳುವರಿಯಲ್ಲಿ ಕುಂಠಿತವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಬೆಳೆಯು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಾಶವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕಂಪನಿಯವರಿಂದ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಕೊಡಿಸಲು ಈ ಕೆಳಗಿನ ಕಾನೂನು ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ.

೭) ಬೆಳೆಯು ಸರಿಯಾಗಿ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಕಾಣದೆ ಇಳುವರಿಯಲ್ಲಿ ಕುಂಠಿತವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಬೆಳೆಯು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಾಶವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕಂಪನಿಯವರಿಂದ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಕೊಡಿಸಲು ಈ ಕೆಳಗಿನ ಕಾನೂನು ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ.

೮) ಬೆಳೆಯು ಸರಿಯಾಗಿ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಕಾಣದೆ ಇಳುವರಿಯಲ್ಲಿ ಕುಂಠಿತವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಬೆಳೆಯು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಾಶವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕಂಪನಿಯವರಿಂದ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಕೊಡಿಸಲು ಈ ಕೆಳಗಿನ ಕಾನೂನು ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ.

೯) ಬೆಳೆಯು ಸರಿಯಾಗಿ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಕಾಣದೆ ಇಳುವರಿಯಲ್ಲಿ ಕುಂಠಿತವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಬೆಳೆಯು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಾಶವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕಂಪನಿಯವರಿಂದ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಕೊಡಿಸಲು ಈ ಕೆಳಗಿನ ಕಾನೂನು ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ.

೧೦) ಬೆಳೆಯು ಸರಿಯಾಗಿ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಕಾಣದೆ ಇಳುವರಿಯಲ್ಲಿ ಕುಂಠಿತವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಬೆಳೆಯು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಾಶವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕಂಪನಿಯವರಿಂದ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಕೊಡಿಸಲು ಈ ಕೆಳಗಿನ ಕಾನೂನು ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ.

೧೧) ಬೆಳೆಯು ಸರಿಯಾಗಿ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಕಾಣದೆ ಇಳುವರಿಯಲ್ಲಿ ಕುಂಠಿತವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಬೆಳೆಯು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಾಶವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕಂಪನಿಯವರಿಂದ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಕೊಡಿಸಲು ಈ ಕೆಳಗಿನ ಕಾನೂನು ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ.

೧೨) ಬೆಳೆಯು ಸರಿಯಾಗಿ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಕಾಣದೆ ಇಳುವರಿಯಲ್ಲಿ ಕುಂಠಿತವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಬೆಳೆಯು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಾಶವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕಂಪನಿಯವರಿಂದ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಕೊಡಿಸಲು ಈ ಕೆಳಗಿನ ಕಾನೂನು ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ.

೧೩) ಬೆಳೆಯು ಸರಿಯಾಗಿ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಕಾಣದೆ ಇಳುವರಿಯಲ್ಲಿ ಕುಂಠಿತವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಬೆಳೆಯು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಾಶವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕಂಪನಿಯವರಿಂದ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಕೊಡಿಸಲು ಈ ಕೆಳಗಿನ ಕಾನೂನು ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ.

೧೪) ಬೆಳೆಯು ಸರಿಯಾಗಿ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಕಾಣದೆ ಇಳುವರಿಯಲ್ಲಿ ಕುಂಠಿತವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಬೆಳೆಯು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಾಶವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕಂಪನಿಯವರಿಂದ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಕೊಡಿಸಲು ಈ ಕೆಳಗಿನ ಕಾನೂನು ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ.

೧೫) ಬೆಳೆಯು ಸರಿಯಾಗಿ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಕಾಣದೆ ಇಳುವರಿಯಲ್ಲಿ ಕುಂಠಿತವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಬೆಳೆಯು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಾಶವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕಂಪನಿಯವರಿಂದ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಕೊಡಿಸಲು ಈ ಕೆಳಗಿನ ಕಾನೂನು ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ.

೧೬) ಬೆಳೆಯು ಸರಿಯಾಗಿ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಕಾಣದೆ ಇಳುವರಿಯಲ್ಲಿ ಕುಂಠಿತವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಬೆಳೆಯು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಾಶವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕಂಪನಿಯವರಿಂದ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಕೊಡಿಸಲು ಈ ಕೆಳಗಿನ ಕಾನೂನು ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ.

೧೭) ಬೆಳೆಯು ಸರಿಯಾಗಿ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಕಾಣದೆ ಇಳುವರಿಯಲ್ಲಿ ಕುಂಠಿತವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಬೆಳೆಯು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಾಶವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕಂಪನಿಯವರಿಂದ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಕೊಡಿಸಲು ಈ ಕೆಳಗಿನ ಕಾನೂನು ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ.

೧೮) ಬೆಳೆಯು ಸರಿಯಾಗಿ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಕಾಣದೆ ಇಳುವರಿಯಲ್ಲಿ ಕುಂಠಿತವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಬೆಳೆಯು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಾಶವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕಂಪನಿಯವರಿಂದ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಕೊಡಿಸಲು ಈ ಕೆಳಗಿನ ಕಾನೂನು ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ.

೧೯) ಬೆಳೆಯು ಸರಿಯಾಗಿ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಕಾಣದೆ ಇಳುವರಿಯಲ್ಲಿ ಕುಂಠಿತವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಬೆಳೆಯು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಾಶವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕಂಪನಿಯವರಿಂದ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಕೊಡಿಸಲು ಈ ಕೆಳಗಿನ ಕಾನೂನು ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ.

೨೦) ಬೆಳೆಯು ಸರಿಯಾಗಿ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಕಾಣದೆ ಇಳುವರಿಯಲ್ಲಿ ಕುಂಠಿತವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಬೆಳೆಯು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಾಶವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕಂಪನಿಯವರಿಂದ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಕೊಡಿಸಲು ಈ ಕೆಳಗಿನ ಕಾನೂನು ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ.

೨೧) ಬೆಳೆಯು ಸರಿಯಾಗಿ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಕಾಣದೆ ಇಳುವರಿಯಲ್ಲಿ ಕುಂಠಿತವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಬೆಳೆಯು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಾಶವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕಂಪನಿಯವರಿಂದ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಕೊಡಿಸಲು ಈ ಕೆಳಗಿನ ಕಾನೂನು ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ.

೨೨) ಬೆಳೆಯು ಸರಿಯಾಗಿ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಕಾಣದೆ ಇಳುವರಿಯಲ್ಲಿ ಕುಂಠಿತವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಬೆಳೆಯು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಾಶವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕಂಪನಿಯವರಿಂದ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಕೊಡಿಸಲು ಈ ಕೆಳಗಿನ ಕಾನೂನು ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ.

೨೩) ಬೆಳೆಯು ಸರಿಯಾಗಿ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಕಾಣದೆ ಇಳುವರಿಯಲ್ಲಿ ಕುಂಠಿತವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಬೆಳೆಯು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಾಶವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕಂಪನಿಯವರಿಂದ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಕೊಡಿಸಲು ಈ ಕೆಳಗಿನ ಕಾನೂನು ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ.

೨೪) ಬೆಳೆಯು ಸರಿಯಾಗಿ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಕಾಣದೆ ಇಳುವರಿಯಲ್ಲಿ ಕುಂಠಿತವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಬೆಳೆಯು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಾಶವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕಂಪನಿಯವರಿಂದ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಕೊಡಿಸಲು ಈ ಕೆಳಗಿನ ಕಾನೂನು ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ.

೨೫) ಬೆಳೆಯು ಸರಿಯಾಗಿ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಕಾಣದೆ ಇಳುವರಿಯಲ್ಲಿ ಕುಂಠಿತವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಬೆಳೆಯು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಾಶವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕಂಪನಿಯವರಿಂದ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಕೊಡಿಸಲು ಈ ಕೆಳಗಿನ ಕಾನೂನು ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ.

೨೬) ಬೆಳೆಯು ಸರಿಯಾಗಿ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಕಾಣದೆ ಇಳುವರಿಯಲ್ಲಿ ಕುಂಠಿತವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಬೆಳೆಯು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಾಶವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕಂಪನಿಯವರಿಂದ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಕೊಡಿಸಲು ಈ ಕೆಳಗಿನ ಕಾನೂನು ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ.

೨೭) ಬೆಳೆಯು ಸರಿಯಾಗಿ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಕಾಣದೆ ಇಳುವರಿಯಲ್ಲಿ ಕುಂಠಿತವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಬೆಳೆಯು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಾಶವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕಂಪನಿಯವರಿಂದ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಕೊಡಿಸಲು ಈ ಕೆಳಗಿನ ಕಾನೂನು ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ.

೨೮) ಬೆಳೆಯು ಸರಿಯಾಗಿ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಕಾಣದೆ ಇಳುವರಿಯಲ್ಲಿ ಕುಂಠಿತವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಬೆಳೆಯು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಾಶವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕಂಪನಿಯವರಿಂದ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಕೊಡಿಸಲು ಈ ಕೆಳಗಿನ ಕಾನೂನು ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ.

೨೯) ಬೆಳೆಯು ಸರಿಯಾಗಿ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಕಾಣದೆ ಇಳುವರಿಯಲ್ಲಿ ಕುಂಠಿತವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಬೆಳೆಯು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಾಶವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕಂಪನಿಯವರಿಂದ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಕೊಡಿಸಲು ಈ ಕೆಳಗಿನ ಕಾನೂನು ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ.

೩೦) ಬೆಳೆಯು ಸರಿಯಾಗಿ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಕಾಣದೆ ಇಳುವರಿಯಲ್ಲಿ ಕುಂಠಿತವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಬೆಳೆಯು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಾಶವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕಂಪನಿಯವರಿಂದ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಕೊಡಿಸಲು ಈ ಕೆಳಗಿನ ಕಾನೂನು ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಇತಿ ನಿಮ್ಮ ವಿಶ್ವಾಸಿ
ಕೃಷಿ ಅಧಿಕಾರಿ

ורד

שהוא ענין המשפה בכלל, ומ"מ זהו דכלל הרצוא והיינו כי אם רק (נפח)
ורק מחמת התבוננות הלא זה נאמר והוי הדברים האלה פי' שאין
גם כא' מראה מקום שלם תמצאנו ואח"כ בס"ד שלנו ובפרט בפרטיות שהמשפה
הוא מוי' בחוי המצות כו', אמנם חטא דבני אהרן שהי' בבחי' הרצוא
לבד בלא שוב וגם בענין הרצוא מצ"ו הי' שלא כבדרך הרצוא שלפני
השוב שהרי הי' מצוים רק מסרת ולא הגוף שהגוף נשאר שלם ורק
מחמת מרובות מחשבות יתרות כלתה נפשם ויצאה מגופם שזהו
כבחון הסתלקות. האורות והכלים עי"ז עולם התהו כו' ואינו דומה
למס' שהי' מסירת הגוף מסתלק נפשם, ולכן אינו דומה כלל לזה שהרי
שהבטיח המגיד להבי' שיבואנו לאתרבא על קידוש שמו ות' זהו ענין מסירת
הגוף ומ"מ מסתלק הנפש, וגם אינו דומה לענין כלות קודש שהוא ג"כ
לכו מה שזהו ופרטן צוו, העקדה דאברהם [illegible] שהי' ענין מסירת
הגוף כו' וגם יותר מבוון הרצוא הוא השוב שאח"כ רק שמצות הרצוא
הוא להיותו מגוייר לבחי' אוא"ס ביטול הרצון ומ"מ קיום המצות שאח"כ
הוא פרטי הרצונות הוא כמו שהם נמשכי' ודבוקים לביטול הרצון,
וזהו ענין והוי הדברים כו' אשר אנכי מצוך אנכי מי שאנכי כו'
והנה פנחס תקן החטא שלהם שהרי פנחס מסר גופו שקבל
שמירן רצו להרגו ופרחה נשמתו ונתלבש בו נשמת נדב ואביהוא
והוא מצד במסירת גופו ומשה קנאת ה' צבאות והז"ה

שלום

172
(פט)

הוראת מו"ח אדמו"ר זי"ע נ"ע בזה

מ"ש בש"ק תרס"ד וה"ר אודות שלא תפסיק עד קריאת המגילה ביום

קודם קריאת המגילה כ' אדמו"ר נ"ע.

ק"סד. שבת פ' מטו' מסעי

ומקנה רב הי' לבני ראובן ולבני גד עצום מאד, ויראו את ארץ יעזר ואת ארץ
גלעד והנה המקום מקום מקנה כי יתן את הארץ הזאת לעבדיך לאחוזה
והשיב להם משה ע"ה דברי תוכחה, ובסוף אמר להם אם תחלצו לפני
ה' כו' ונכבשה הארץ לפני ה'. והיתה הארץ הזאת לכם לאחוזה,
והענין הוא דהנה ארץ נקרא במדר"ר פ' בראשית למה נק' שמה ארץ
שרצתה לעשות רצון קונה והיינו שהיא' הרצוא בבחי' תשוקה נפלאה
וכלי' וביטול באוא"ס ב"ה, וכענין הקדמת נעשה לנשמע כדי שיקבלו עומ"ש תורה
שהוא' הרצוא בכלל על כל מה שיצוה, כן היו' הארץ שרצתה לעשות
רצון קונה מחמת היותה בתוקף ואוא"ס ב"ה בעל הרצון כו', ולכן אמר
להם אם תחלצו לפני ה' למלחמה עם המנגד, והעבודה היא אם תכבשו
ותכבשו נה"ב עד שתוכלו לבוא לבחי' רצוא ותשוקה לצאת מהכלים המגבילים
עד שתכבשה הארץ היינו בחי' הרצוא ותבואו למדרגת לפני ה', היינו
כמ"ש באברהם התהלך לפני בחי' לפני ה', עד' בחי' רצו"ש דהלוך
ונסוע הנגב כמ"ש תבואו ג"כ לבחי' הרצוא והתשוקה ובסוף לכלי'
וביטול באוא"ס המצוה שלפני ה' אז והיתה הארץ הזאת לכם לאחוזה
שהיא נחלה וכמ"ש בספ' מסעי שנו המטות וחצי המטה לקחו נחלתם
כו' שענין הנחלה הוא כמו ענין הירושה, וכמו והתנחלתם אותם לבניכם
שתנחלו ותורישו את הארץ הזאת כו' שגם הארץ הזאת תורישו אותה
כו' כי שורש ענין מה שבקשו בני ראובן ובני גד את עבר הירדן
הוא כמובא במ"ש בדבור אאזמו"ר נ"ע מענין ההפרש בין יוסף לכל השבטים
שהשבטים היו רועי צאן והיינו שבחרו להם עבודה שלא יבלבל אותם
ושיוכלו להיות מרכבה לאלקות גם בעת עסקם בעבודה ג"פ ולא

והי' בקה"

כי אומה מקודשת כ"כ, והיינו כי ע"י הבירור נה"ב שגם בחי' גוף בהמה
ויבואו לבחי' הקדוש דלעתיד הוי' הנ"ה ע"ז נמשך ותקון האור ע"ד שגם הארץ
הגשמי הגם שאומה מקודשת כ"כ תהי' וכם לאתהפכא בבחי' ירושה ע"י הירושה
בהתגלות הנ"ב כי' וביאור הענין הנה הקרבנות אלו הם ע"ד האמורי מלפה
סוחן ומום וכתיב אשר לקחתי מיד האמורי בחרבי ובקשתי ות"א בצלותי ובבעותי
כי שמת צלותא היא שמת קרבא, והיינו דכמו שבמלחמה שהי' בהמ"ק קיים הי' מקריבין
עולה ע"ג המזבח מן הבהמה כמו שירד אש מן השמים ואכלו את העולה להיות
כי חלות הבהמה היא בחי' יסוד האש כנודע שבדצח"ם הם כנגד ארמ"ע ובחי'
אש היא בחי' נפש החי ובחי' רוח היא מדבר כמ"ש ויהי האדם לנפש חיה
ות"א לרוח ממללא וכשהי' וירד אש מן השמים הי' נכלל אש שלמטה באש
שלמעלה, כי בחי' אש שלמעלה היא ג"כ מבחי' בהמה וחי' ושרשן היא במרכבה
העליונה פני אריה פני שור, וע"ז אמרו אריה דאכיל קרבנין ומשתבח בהמ"ק
תקנו אנשי כנה"ג את התפלה שיקריב כל אחד נפשו הבהמית להעלותה
ולהשרה בשרשה שהוא ג"כ מיסוד האש ומעור חלבה וכו' דמיה בהדרו
בבחי' מרכבה העליונה פני אריה פני שור, דלא שאומר ירידת והשתל' והתלבשות
בבחי' השפעם שהוא האלקים עשה תענוג השי"ת והנה המאוה שהוא
ג"פ בחי' חמות. האש וגם היצה"ר הוא אש זר בזלף, וצריך להיות נפש
הבהמית לשרשה בחי' אש שלמעלה ולהכלל בבחי' מרכבה העליונה הוא בח'
אש אוכלה אש לכלות ולשרוף כח התאוה והאש שלמטה בתענוגות בנ"א
בעוה"ז שלא ישיג בה אלא בררות וצריך קיום הגוף שיוכל לעבוד
את הבורא והפסק בדבר מן ההיפך אל ההיפך להיות כח השמחה
ברשפי אש שלהבת לדבקה באלקים חיים כמו קלות בדח"ה כב"ב נשפים
בפ' שלח, והנה דכי' נצרא של אדם מתגבר עליו וצריך דכו'
להמשיך בחי' אש שלמעלה, וע"ז התפלה שנתקנה דכו'

כי הנה פסוק ימים יוצרו ולא אחד בהם פי' שיש מספר קצבה לשנות
חיי האדם ומי' שנותיו בהם שבכל שנה כו' ולא נשתנה לנפשו האלקית
שבקרבו כי הנשמה אינה צריכה תיקון ומטרת האור הוא נצחיות דאינה
מתלבשת בגוף אלא מתאחדת במקור חוצבה באופן בלי פירוד כמ"ש ... החלק באמת
ישבו (בד"ה דף כב) ועי' בדבות פי' בהמשך פ"ח, ומה שנדרש רוח פ"ב
כי הוא לא נלקח מבחי' פני' פני שור כנפש הבהמות שבאדם אלא
מבחי' ועל הכסא דמות כמראה אדם כו' ורוח האדם הוא העולה למעלה
מעלה, וזה רוח הבהמה והבהמות למטה בארץ, משא"כ רוח האדם היא
העולה למעלה מעלה וגבוה מעל גבוה כו' וזהו ענין והרוח תשוב אל
בד"ה האזינו, ואלא מספר חיי האדם נתן להתלבש בו נפש הבהמות
ושני הצדדים לו במספר שנותיה תמורתו ית' שיוכל לעשות נפשו להיות
מונה כ"פ שבועים ושבעות שנכפל שנה בשבה"ט, ובכו' נמצא נעלה וכו
חדש כו' אמנם הנה בכבוד שתרד אש שעולה מצוה להביא מן ההדיוט
ועי' אתערותא' והיינו עי' ההתבוננות במקור חוצבה ושרשה במרכבה
העליונה שמשם נלקח הכח האלקי שבנפשו הבהמות אינך להם
ביטול בבחי' מרכבה וכסא לגבי דמות אדם שעל הכסא מרום וחוץ
מחוץ כסא ומתלהבים ומתלהטים בלהבת ושלהבת רשפי אש וביטול והכלל
באור א"ס השופע עליו ומתמלא מאור אור האהבה גם על כח האלקי
שבנפשו הבהמית שנלקחה משם לעורר לכן להיות נמתק מהמונים ותענוגים
גשמי' אשר נשפע בהם להיות נמשך אחר שרשו להבטל ולהכלל באור ה'
ולכן תקנו אנשי כנה"ג ברכות קק"ש שתים לפניה ברכת יוצר אור שיש
בה באריכות סדר המלאכים ושרפים וחיות אשר להם ביטול
לאורו ית' ויוצר משרתים ואשר משרתיו כו' ויוצר משרתים שבה מלאכים
ורבוא רבבות

רעה
(קב)

ורבוא רבבות בגדוד אחד ולגדודיו אין מספר כדכתיב. הוא מספר לגדודיו,
וכאמרם ז"ל חגיגה י"ג ב' אלף אלפים ישמשונו גדוד אחד ולגדודיו אין מספר וכולם
מצויירים ומורכבים כו' מאמת השגתם שונים ומשונים שחותם הנמשך להם וקיומם
הוא מאמרו ית' מבחי' שם והארה הוא בחי' שמו ית' לבד כמו רז"ל שם של
אדם שאינו עצם מציאותו כלל אלא איזהו בחי' והארה והתפשטות ממנו
שיוכל זולתו לקרוא לו בשמו, ונק' אור א"ס ב"ה כלומר הארה ממנו בלבד
כאור וזיו המתפשט מן השמש וכמ"ש באמ' לאמרים קדוש כלומר שהוא מובדל
מהם ואינו מתלבש בהם בבחי' גילוי, כי הנה כתיב מלכותך מלכות כל עולמים
שכל חיות שמתפשט מאוא"ס ב"ה להחיות כל הנבראים להיות מאין ליש אינו כבחי'
הנשמה המחי' וממלא כל הגוף שהיא מתלבשת בתוכו ומתפעלת ממקרי
הגוף, משא"כ בו ית' כתיב אני ה' לא שניתי ואתה הוא קודם שנברא"
ואתה הוא לאחר שנברא, אלא שכל העולמות מקבלים חיותם ושפעם וקיומם
מבחי' מלכותו בלבד שהיא בחי' התפשטות והארה ממנו לחוץ, וממשל' אחת
אלוה שגם האדם התחתון הנה השכל והמדות הם עצמותו ומהותו ובחי'
הנשמה שבו אינו אלא ממנו ולחוץ שאינו נוגע אל עצמותו אלא להתנשאות
על זולתו והוא בחי' ומדריגה אחרונה שבו, וכמו הנה התפשטות מלכותו
ית' אינה אלא זיו והארה ממנו ית' אל הנבראים ואין מלך בלא עם
וזהו בורא קדושים ישתבח שמך לעד מלכנו כו' שכל השבח והפלגת מהות
אינה השגה אינו אלא מבחי' שמך שהוא נק' על הנבראים והוא בבחי'
לעד מלכנו שאינו מתלבש ומתגלה בהם אלא עומדים ברוממות נפלא, וכדכתי'
כי הוא צוה ונבראו ומיוחדים לעד לעולם, וכו' צוה ונבראו כאלו הם
עצמם נבראו ממילא ומאליו עד שזולתו אין ~~[illegible]~~ חיותו ות' המחי' ומהוה
אותם מאין ליש מתפשט ~~[illegible]~~ ומתלבש בתוכם בבחי' גילוי כמ"ש וברוח
פיו כל צבאם שיהי' כח הפועל

מתלבש ממש

מתלבש ממש בנפשו, אלא שהוא כח השופע אלוקים בלבד ויהי' ג"כ ברוח סו'
בהיותו מדבר ההבל היוצא מן הפה ולהוסיף שגם שהוא יוצא מתוכו משמעות נראה
כאילו הוא דבר נפרד מתוכו להיות דבר בפ"ע ואינו מתלבש בהם אלא בחי'
מלכות להיות חלק שלו נ"כ עליהם ואותו אנו מבקשים שישתבח היותו להיות בבחי'
גו שבח ותוס בתוקף אור וגילוי, אבל הקב"ה בכבודו ובעצמו הוא קדוש
ומובדל כו', והנה המלאכים מחמת גודל עוצם השגתם שמשיגים וחוזים נשק מבחי'
שלו לבד שהוא קדוש ומובדל לכן הם בבחי' רצוא ושוב רצוא בבחי' בטול
ממש שלהבת מתלהטת להכלל באורו ית', ושוב הוא ביראה שמחמת היראה
הם חוזרים ונרתעים לאחוריהם כענין שנא' וירא העם וינועו ויעמדו מרחוק,
ואומרים ברוך כבוד ה' ממקומו שיבורך ויומשך למטה ג"כ בבחי' גילוי כמו שהוא
למעלה וזהו ויתבונן המשכיל להיות ג"כ בבחי' רצוא ושוב, רצוא באהבה וחשיקה
וחפיצה להיות נמשך אחר שרשו להתכלל באור ה' שהוא קדוש ומובדל כו'
ושוב ביראה להיות מגדל גם למטה בחי' גילוי מלכותו, כמ"ש שום תשים עליך
מלך בבחי' קיום המצות בחי' מצות המלך וכמאמר אם רצה לדבק שוב
למאד שירשה מכון לשבתך ולהיות ה' אחד שורה למטה כמו למעלה
ומדה"ז הנה ג"כ בסוכה שלם נאמר הודו לה' קראו בשמו כו'
הודו על ארץ ושמים כו' לך ה' הגדולה כו' וצבא השמים לך
משתחוים, אלא שזהו בבחי' ומדריגת היצורות שלמטה בחי' דומם
וצומח וחי ג"כ בחי' רצוא ושוב ויש פסוקים מדברים באהבתו ית'
ויש שמדברים ביראתו ומשניהם נולדה מדת הרחמנות זו הוא מדתו
של יעקב וז"ש הגדל תפלות אבות תקנום חז"ל, ובאשר יתבונן בכ"ז בבחי'
דעת והרגשה כאילו רואה, שזהו רצון ה' ונחת יהיה בשדך [illegible]
שגם השומרות דבודה"ז הם הק' [illegible] בהרמה שישרשם וכו'
שבטים יב' כנגד דגרונה,
הנה ע"ז

176

הנה יהי' משה רעיא מהימנא הא"ה המיוחד בק' לשון מרע"ה ומוליך בחי' הדעת
וההרגשה עם בנשמות אלו שיהי' התבוננות בהם כאלו רואה ממש וכאלו מכיר מות
נפשן הגם כי לא ראה את הנפש מעולם זו הוא ודאי ומכיר נפשן שבחי' אותו
כמוצ"ל יהי' בחי' הרגשת והשגת אלקות אצלו בבחי' דעת והכרה כי הדעת
מחבר חו"ב שהוא בחי' ראיה עם הבינה בחי' שמיעה כמשנ"ת באריכות בד"ה ויהי
בלק הנה ומזה יבא ומגיע לבחי' [illegible] ומדריגת ביטול גדול בק"ג להכלל בבחי'
אדם בבחי' [illegible] בבחי' רפו"ש, שנא' מה שבמה שמר להאיש, שמה בכלל הוא
בחי' הרפואה לבריאה"ב, ואז' מצאנו לזה נא' והי' הדברים האלה הוא
בחי' תורה שאורייתא מחו"ב נפקת ובחו"ב הוא השראת אוא"ס והוא [illegible] אחד
ואחד בפ' שנה בק"ש נא' בפרטיות יותר המצות כמ"ש והי' אם שמוע תשמעו
בפרטיות אל מצות כו', ובאמת יוכל להבין בטוב ובדעת לנבון נקל שגם כל
זה שנמשך הוא בהמשכות היוצא באלקות והם הם אלקות ית' שהעיקר
הוא האחדו' ומבלעדו החיות אינם שום מציאות כלל והוא הוא ית' חותם וקיום
וזהו שמע ישראל שמע לשון הבנה כי הוי' שהוא בחי' [illegible] כבי' בחי'
ומה הפסק בחות כמראה אדם הוא אלקינו שהוא בחי' אחד, וה' רבינו
שהוא בחי' דבר הוי' חיות הכל, שכל העולמות כו' בחו"ב נבראו, והוא במאמר
א' וכל הבריאות הוא בחי' מחשבה אחת וכמ"ש בזהר שמחשבה אחת ברא
את העולם, והיינו שג"כ כלל ופרט שבתחלה הי' כללות העולמות מבחי'
מח א' ונפרט אח"כ בבחי' הדיבור כו' ואח"כ מאח"כ שכל חותם וקיומם
הוא הוא בחי' דבר הוי' ומחשבתו כו' וכמ"ש לעולם הוי' דברך נצב בשמים
וכו' הבעש"ט וכה"ג [illegible] שדבר ה' המחי' ומהוה אלקות הם עומדים
תמיד להחיות ולהוות העולמות ואם הי' מסתלק כרגע הי' אינו אפס
מכל העולמות, ונמצא כי הם בחי' אלקותו ית' ומעולא שמאחר שכנ"ל נמשך

הכ' מההערה

שבה' כנגד ב' בחי' שבכתר דז"א, וכנ"ל בפי' דרו בחי' ה' יה' דבר בחי'.
הנקודות שאחר להאוש דרוג נמשך ב' הכתרים הנ"ל, אך דו' המוחא והדין נערב
הביאו ונוטל הפרנסות מהם פי' שלטון הכתרים שנתן להם דו' בחי' נתינה
ונלמדו ונתן לזוג' כי אוצה הרבה ואין הפי' שלו' נתן להם בחי' זו גופא
כא'' שנתפרד בחי' זו בלחוד' וצ"ל בזמן נגמר היוסק הדינים ונמשך תוס'
ושרה לקופות כו' ופי' ודען עשר פרנסות הזונן בחי' עשר כתרים
ויום ופמ"ש בלוקת' בדה' ויקח קרח שהשורש הכתרים הם בסוד הנקודים
דרך הקו מה שרשם מרוצ' שופע הקו, ולפן דו' הנקודות נראה שהעודן
לבחי' אואס בזה הרבון מקור כל המנוסים דרוג נמשך הכתרים בכל
הפס' ונדבמדה בכו' זהו דו' הנקודות שאמר כו' כדי שיקבל דוגמא תחלה
שרוג יעוד להתהוות נמשך בחי' הכתרים בכל יום ובנפש הוא בכל עשר
בחי' הנפש, ונשמתו. גלו ונגדר בחרב אף שאלוהים ר"ל קרן ושראל
והשוף אחור ומונן כו'. וממולא נשך ונהדר יחרב ויבש שנחרב בה'
וב"ש הם ב' הדין בשם הוי' שלא נמשך ובחי' ואו לבחי' ה' אחרונה
כנ"ל וממולא אונו נכנס. בירושלמי ג"כ היא בחי' ה"ע ולאה שאונו
מאור שבדור הפנימות. דיודש של שם הוי' הוא בחי' שפע הפנימות
דחכ' בבחי' בינה וכנ"ל ווהו שארז"ל בפתחתא דאיכה ויתר הרבה
על ע"ז וג"ע ושפ"ד ולא ויתר על מאסה של תורה שנא' (ירמי' ט' יא' יב')
על מה אבדה הארץ ויאמר ה' על עזבם את תורתי והמאור
שבה כו' ופי' במדרש דיען מאסה של תורה זהו כיען מארז"ל
בנדרים פ"א דפ"א ה' מאי דכתיב מי האיש החכם ויבין את
זאת דבר זה נשאלו לחכמים ולנביאים ולא פירשוה עד שפירשה
הקב"ה

ואור ה' פני אלוק, פי' פני שהוא בחי' הפנימיות דאלקות אינו
מאיר רק אלקים דורא להיות רק הגילוים בחי' כלים לאו"א
כמ"ש ושלחתם אתם כאלו מלאוש, פי' כאלו מלאוש בבחי' אברים
וכלים שהם רמ"ח מ"ע שנק' רמ"ח אברים דמלכא והן המגבילים האור
שלא יתפשט רק בהגבלה, אך יחו' אורות שבהם בהכלים גרמו
שיצא הנשמה גם מבחי' פנימי' האור לחיצונים והיינו משום
דבחי' כמשנה כאורה, והכלים גם החיצונים לקבל כו' שזה ומשה נתן
ונגדל להיות רק ומתנשא מהפל בהשואה א' כו' כמ"ש כמ"א בפי' שמות
בעדים תרפש כו', וכמ"ש מזה בת"א פ' וישלח בד"ה ואבן אשר שמתי וכו'
כי מאך מע"ח בידעו פי' הטוב מזון נדליק מן השמים כו', כי הנה
בחי' רק על כל גוים ה' שהי"ק מרבים חוק מצד רוממות ה' והתנשאות
היצוני פבוכל שהוא מצד יצאותו ומהותו רק נשא מגבף עליון עולמים
והתנשאותו מאין להפק יחוס ושייכות אלוו כלל ומזה נמשך ממשלת הקליפ' על
ישראל בזמן הגלות גוים מרקדין בהיכלו כו', כי שמות בידים תחפש
והוא דהיכלו, אלק שאינו תופס מקום כלל, ולכן כל העולמות עליונים ותחתונים
כולא כלא ממש חשובי' נמי קמי' וכבלתי' כו' נשגב שמו לבדו רק הודו וגוו
והארתו על הארץ ושמים וגהין כד סליק קודם לימולא כו', רק שנסתלק
החיות מהארה למעלה ויולה לבחי' עצמותו ומהותו ולגבי העולמות אינם
תופסים מקום כלל והנפסקת העולמות הוא בבחי' שינה כבוכול כאדם
הישן שנסתלק שכלו מהכלו, שהוא הגוף למקורו ושרשן ולא נשאר כ"א
בח הדמיון שהוא רשום כו', ולכן כתי' עורה למה תישן ה' וכתי' עורה
כימי קדם ה' שיהי' גילוי או"א בה' בחכמה וחסד בבחי' עצמותו

ומהותו

(רי״ז) לבבות הם ב׳ המשכות החכמות הא׳ היא להיות בחי׳ אמת הוא חכים, והב׳
להיות לב הוי׳ הגדולה והגבורה בחי׳ מדות עליונות שהם הם ב׳ המשכות
שהוי׳ בבר׳ ובבש׳ והיינו שבבר׳ הוא בחי׳ ה״ עילאה וההמשכה שהיתה בו
הוי׳ מבחי׳ הוד שהוא בחי׳ אמת הוא חכים כו׳ ובבש׳ שהוא בחי׳ ה״ תתאה
ההמשכה שהיתה בו הוי׳ מבחי׳ ואו של שם הוי׳ שהיא בחי׳ מדות עליונות,
לב הוי׳ הגדולה כו׳ וזהו שרש ענין ונהר יוצא מעדן שהנהר הזה אורבד
מהו שאו בההוא נהר ויבל שאו ובאדרא אורא חיים שאו והיינו בחי׳ ומדריגה
העליונה שבנהר שהוי׳ בבר׳ ובזהר פ׳ פנחס דרמ״ג ע״א פ׳ שאו צבאיך;
והיינו בחי׳ צדיק יסוד עולם וזהו בחי׳ ההמשכה שהוי׳ מבחי׳ נהר זה
בבש׳ בחי׳ מל׳ וגם בגמ׳ דבכורות פ״ט דה׳ ע״ב אמרו נהר יובל שאו ופרת
ז״א פרת לשון בן פורת יוסף שהוא ביסוד, ולהבין ביאור ענין ההמשכה
להיות בחי׳ אמת הוא חכים, ולכן בהקדם משארז״ל בפד״רא עד שלא נברא העולם היה
הוא ושמו בלבד, ופי׳ אינו שייך בחי׳ שם עד שלא נברא שענין השם
אינו שייך כ״א לזולתו ולמה הוי׳ צריך לשם, וגם מי קראו בשמו שקודם
שנברא לא הוי׳ מי שיקראנו בשמו ולכן צ״ל מה שנודע שהשמות נק׳ בגמ׳
ובמדרש בשם הקב״ה שבחרו בלשונו ולא בשמות אחרים כמו רחום וחנון
לפי שהוא מורה שהוא קדוש ומובדל (וע״ מזה בביאור ע״פ כי עמך
מקור חיים ובד״ה צאינה) ואין ערוך המשכה והתלבשות אלקים בראשית
השמות אלא כטפה מים אוקיינוס וזהו משארז״ל הקב״ה ישב ועוסק בתורה
סוד׳ עצמותו קדוש ומובדל אלא שישב ומשפיל את״ע להיות מלובש בהם
שבתורה כאדם היושב שמשפיל קומתו כו׳ והארה זו נק׳ בשם שם סוד׳
שאינה אלא זיו והארה בלבד ועתה קודם שנברא הוי׳ הוא ושמו בלבד
היינו העקר והשרש והיכולת שיש באלקים כח שיוכל להיות אחר זיו והארה
שהוי׳ ממנה התהוות העולמות שעלה במחשבה

ורצונו

ורצונו וכמו זיו השמש הכולל באור שהוא השמש עצמה אלא שבנוסף
הוא באופן נעלה יותר אין קץ שהרי השמש מאירה הזיו שלא בטובתה משלה
למע' שהתפשטות האור והזיו זה היא כשיעורה ברצונו אך הזיו הזה הכולל כו'
היינו מה שביכולתו אם להאיר בחי' זיו והארה כו' אשר יכולת מכח זה
ע"ל שזו וזהו מ"ש ועתה יגדל נא כח אד' וכתי' בכחך הגדול והיינו
כו' לפי שמהותו ועצמותו אינו בגדר הספירה והמלכה כלל כמ"ש מזה קודם
בד"ה אתם נצבים, ולכן כח ומקור זה נק' בשם שמו ית' וכמ"ש בזהר מרחוק כו'
רחוק מקום שגם בחי' מקור החיות הוא בטל וטפל לו ובלא חשיב' כו'
ומזה יובן ענין שם הגדול שלמעלה מהשתלשלות שהוא הכח והיכולת שיש בא"ס
על בחי' ההארה הוא בחי' שמו ית' המחי' ומהוה הכל ולכן אינו שייך
להשתלשלות מי קראו בשם שאין כו' שם זה שנקראו בשמו כמ"ש שמו הגדול. הכח שיש
בא"ס ב"ה שיכול בחי' ההארה המחי' ומהוה הכל שהוא הנק' שמו ית' וזהו
שם זה אמר בספרא שעד שלא נברא העולם היה הוא ושמו בלבד,
והנה בחי' שם הגדול הזה הוא משובח ומפואר עדי עד בבחי' א"ס
וכמ"ש בד"ה משובח ומפואר עדי עד שם הגדול והיינו כנ"ל שבחי' שם
הגדול הוא משובח ומפואר עדי עד והיינו מפני כי הוא לבדו ית' ויחיד
ומיוחד חי עולמים הוא רק מבחי' מלך כו' כי השתלשלות העולמות אינם בדרך
עילה ועלול כמ"ש בספרים שאפי' בחי' שמו כביכול כו' כי ביאור וש
שונה בהעילה ע"י השפעה כמו עדיו בשקוה שהרב משפיע לתלמידו דהכח
משום ~~שינוי~~ שינוי בההשפעה ואין שכל פה להיראות ביניהם ושלום כמו שה"ג,
כמו קודם ההשפעה אבל בו ית' הלא אתה הוא קודם שנברא העולם ואתה
הוא משנברא בלי שום שינוי כלל וכמ"ש אני הוי' לא שניתי שאין בו ית'
שום שינוי כלל מקודם שנברא לאחר שנברא והיינו לפי שמקור חיות
העולמות הוא רק מבחי' שמו כלדה בחי' מל' וע"ז מזרען שם הגדול כנ"ל
בד"ה

בד"ה אנכי כו' אשר הוצאתיך מארץ ובד"ה צא את בני ממצרים שזו מלא רצון (יק"ב)
ובד"ה ואלה שמות בתוך ובאמת אם שזו זה הוא בבחו' נמשך כמ"ש כו
נמשך שזו לבדו שגם בחו' שזו הוא נמשך לבדו שכמו שהוא זה לבדו הוא
כמ"ש בחו' שזו שבעצמות זה הוא לבדו הוא כו' ואין המשכה ובחי' שזו
זהו בחו' ידוע שאז"ל הוי הוא בחו' אס אלא שהמשכה הוא זהו צמצום
ובזה יובן שנמשך רק קו לבד וזהו ענין הקו שנמשך ובחו' אל באס [illegible]
וידוע כמה צמצומים יש בסדר חב"ד כמ"ש ברמ"ה ידוע שאפשר להיות בחו' התלבשות
[illegible], ונבדל ענין סוכ"ע וממכ"ע כו', אמנם קודם כל צ"ל כמה וכמה צמצומים שהוא
בחו' הצמצום באו"א סה"ס, וצמצום אך וסוד הדבר, וכמ"ש בסדר חב"ד דהגה
פס הנה, ואחרי שנתלבש או"א בבחו' צמצום דחב"ד אז שייך לומר מ"ש
הרמב"ם הוא היודע והוא המדע והוא הידוע ובידיעת עצמו כו', אבל
קודם צמצום הנה אינו שייך כלל לומר הוא הידוע והוא המדע כו' [illegible]
בבחו' וגדר דעת ומדע כלל [illegible] אלא למעלה מעלה [illegible] רק [illegible]
אפי' ובחי' וגדר חב"ד שבחו' חב"ד נחשבת למטה [illegible] לגבי זה נמצא
שאז' וכן ענין ההמשכה להיות בחו' אנת הוא חכים כו' שגם בחו'
ההמשכה שהו' בבחי' ראשון כו' כמשנ"ת לעיל, צ"ל זהו כמה וכמה צמצומים
כו', וההמשכה הנ"ל הוא רחוק ממדות, [illegible] ההמשכה [illegible]
שהו' קדש [illegible] וחוד זה כנ"ל, אמנם כדי להיות ההמשכה [illegible] למדות
עליונות שיוכל להיות וחוד [illegible] צ"ל נמשך שורש ההמשכה מאא, שורש
ומקור הנאצלים, ולכן [illegible] בראשון [illegible], והוד יש בו [illegible] שהוא לבחי'
הכתר כנודע הוא בחו' מאא שרש ומקור הנאצלים כו', אך כדי
להיות ההמשכה מאא [illegible] ב' המשכות [illegible],
והד"ק

ומאחר לבחי' או"א כבר היתה שגבר הקדמות שמר ילד להאש כבר נשתכלו (ועי')
עליהם עולם התהוה הוא בחי' או"א בחי' הרצון מקור כל רצונות הפרטים
בתורה, ועי' הכלים והצמצום הגה שיש מושפעים אותו ית' כדי להיות בבחי'
ב' לבבות הכל, והנה לבבות שרשין ומשפיעים אותו ית' להיות בב' השפעות
הא' בחי' אנת הוא חכים ולא לך הוי' הגדולה כי כל באו"א כבר
מצוות ומהותו מובדל ומרומם ומגביה עולמות ובכל וכל העולמות עליונים ותחתונים
אינם תופסים מקום כלל וכלל, לכן כדי שיהי' בבחי' לבבות ב' לבבות הכל
בכל עי' בחי' אחדות כלה הוא בחי' הכלים והשפעה בבחי' איחוד ותחבור
ובדבקה וחשיקה לבחי' או"א בחי' הרצון כו' וכו'. ומשך להיות לבבות
כו' והנה הנה שוש לנו" להמשיכו ית' להיות נמשך בב' לבבות הכל
בדבק כמו' כי חלק הוי' עמו שבכללא מישראל יש חלק והארה מבחי' שם
הוי' ממש, ובביאור ענין זה כי הנה בכל נפשות מישראל יש בחי' אהבה
הטבעיות המוסתרת ומוטבעת בטבע נפשו האלקי' שלא להיות נפרד
מיחודו ואחדותו ית', ואין אדם עובר עבירה אלא א"כ נכנס בו רוח שטות
המטה אותו לומר שאינו עובר עמו ביהדותו, אבל להיות נפרד
מיחודו ית' הרי אפי' קל שבקלים יכול למסור נפשו על קדה"ש, ולכן
ארז"ל שאפי' רשעים מלאים חרטות שנכנסים לו הרהורי תשובה
מחמת שאינו רוצה להיות נפרד מהקדה והוא בלי טעם ודעת,
והיינו מחמת טבע נפשו נר הוי' נשמת אדם כנר הדולק שהשלהבת
עולה מאלי' כו' בלי טעם ודעת, אלא שהוא מוסתרת ומכוסה
בלבוש של קלי' הגשמי', וממנו בא הרוח שטות כו' אבל
כשמעורר

ד' כשמעורר את האהבה עד שמתפשט לפועל ולבושים הרי הוא
בא לידי יראת חטא שלא לעבור אפי' על דבר קל של ד"ס כמוהר"ק
ד"ס ויתר מה"ת ולכן הנה מורא שהירא שאין תפלין כ"כ ולעבור על ד"ת
אינו נמשך ממורא זו, אבל כשהירא למעות חטא טוטפות כ"כ ולעבור
על ד"ס נמשך מגן מורא, כמש"ארז"ל במשנה ג' פ"א דסנהדרין,
והענין הוא דהנה יש בחי' ספר וספר וסופר כו' ספר הוא בחי'
תושב"כ וסופר הוא המשנה ומפרש בחי' הספר הוא בחי' תושב"כ את
עשב"ה, ע"ה בקוף בה"ה ומאבדם מים בשון ובה"ה שתורה אש ונאוה
ובחי' אהבה מן הוא בחי' כתר' של שם הוי', כי הקוץ שעל הוד
פונה למעלה ורומז שהוא נמשך למעלה לאס"ו ב"ה שהוא למעלה מגדר
השגה ולית מה תפיסא בי' כלל וכמו' כולא כלא חשיב כו' אבל הוי'
לא שנודע כלל ולכן הוא ענין אהבה מן שהוא בלי טעם הוא בחי'
לאס"ו שלמעלה מגדר השגה, ולכן היא כשלהבת עולה מאליה ומעלה
והרי היא יש בכל ישראל, והענין מפני שהוא נלקחה ממקום גבוה
מאד נשמה ולכן הוא בכל לב ישראל ושרשה מבחי' אל דאלס שהוא
בחי' עצמות אס ואינו בגדר ההשגה, ולכן הוא בלב כל ישראל
אף מי שאינו יודע להבין כ"כ בשכלו ובינתו, ולכן קו' הוא בבחי'
רמז בלבד שרומז לאס והוא בבחי' רמז לבד בלי שום תפיסא
באות, כו' לית מחשבה תפיסא בי' כלל אלא ברעותא דלבא [illegible]
אינו יודע עומק רק שהוא מסותר בלב ולכן פונק האדם לעוררה כו'
וענין הוד הנה נודע שהוד הוא בחי' הודאה חוא בחי' חב

[illegible]

בבחי' כלים ומדות עליונות, ומ״מ נמשך החיות בזו״נ, וכמ״ש בביאור ע״פ
בשורה שהקדימו ישראל נעשה כפי' הפסוק שופך דם האדם באדם כו' וכמ״ש
ועיין המאמר שבה מחזירים למוטב שזהו בחי' התפלה וכ״ש בבחי' רצוא לאוא״ס
בחי' הרצון ע״ג ממשיכים המשכת אוא״ס בה' בתורה, וזהו בחי' התורה ומצות
כי הפנימיים שפנימי בפנים המצות שרשן הוא כתר הרצונות כמ״ש מזה
באורך בדרושים הקודמים, וזהו מ״ש ילמן שגדר בחירו אף כל קרן ישראל
אלו עשר קרנות שנטלו מהם כו' והיינו כי זהו בחי' הרצוא בנ״ש ע״ג מגורים
ובחי' במה״ד, ועמ״נ זורם דרך למוו שרצון רוממות קרן הוא בחי' ההמשכה
לפנים הרצוא כו' כמשנ״ת בד״ה אדו והוא חלפו מגומרי הלל כפו',
ומ״ג נמשך גוס' ורובו' אור בכל הרמ״ח ע״י הכתרים דע״ס שבהכתר
הוא המאציל כנ״ל, וכשחטאו נטלו מהם אלו עשר קרנות ונמשך להיות
ונהר יחרב ויבש, יחרב בב״ר ויבש בב״ש כו' ההין ידעת הוי', ירושלים
שלמטה והשלים שלמעלה כו', ולכן בכה תבכה כפל הבכו' כו' שהם
בכיות הללו א' כנגד ב״ר וא' כנגד ב״ש כו' אבי הה כרתי לא
ומלים ואריך ולא ולנצח ואפילו, והיינו כו' שיב' הוא בזמן שחל יום ראשון
דפסח, שבהם״ר והספירה אבלם לשון, והיינו כיון שאתם מא״ש אחרינו
ונפלאות שכמו ביצ״מ שהוו משפרים בה״מ ש״ע, ואחר״כ ונאו וקנון ויום
כיבלו התורה, כמ״ש והל כרת' ברחמים גדולים אקבצם, וכרת' חנמה
הללם מפני ושועם מדמרה כו' ויש שכיף לפעולתם, ויש תגלה לאחריתם
כמ״ש הוא כרת והיינו הכתר שנעלה מישראל ומתגר אהים כו'
כתר שמת כו': סליק

מגיה הינך

(קנד)

כח מה בחי' ביטול, ובעבודה בנפש האדם הוא בחי' בטל רצונך
כו' דהיינו לבטל ולכבוש את כל רצונותיו אשר לא לה' המה הן במח כו'
חבורת מחשבות בלב איש ועצת ה' הוא תקום והן בדבור שלא להיות
בבוזו ורוח פיו כרצונו ובמ"ש שומר פיו ולשונו כו' והן במעשה להיות עוצם
עיניו מראות ברע ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם כו' בין באיסור
בין בהיתר ובמאמר קדש עצמך במותר לך והוא בכל שיעור קומה של
אדם להשליך נפשו ורצונו מנגד כו' וביטול זהו הוא בבחי' חב"ד כו'
בחכמה את בירורו לברר הטוב מהרע ולבטל רצון הרע נפלה הטוב בכח
החכ' שבנפש, ולכן אמרו לשון קדש כי קדש הוא בחכ' כנודע ומזהו פ' קדש
שבבטול, וזהו בחי' ביטול זה שבאתעדל"ת שמבטל ומסלק את רצונו ומבטל
אותו זהו ענין נמשך אתעדל"ע להיות בחי' סילוק עצמות אוא"ס ב"ה כבי' שלא
יאיר ויתגלה אלא בבחי' צמצום בהעלם אחר העלם דבחי' ישת חושך ולא
אור יהיו' גילוי בחי' וזה שהוא בחי' חכמה זהו בחי' וזה חכ' שבנפש, וזהו
שורש ענין ההמשכה שנק' להיות בחי' אנת הוא חכים בחי' חכ' המתגלה
בה"ה בחי' בינה מ"ע הרצון ובחי' ביטול ראשון כו';

וענין בחי' ה' שבנפש הוא בחי' השגה והבנה והתבונן בגדולות אוא"ס ב"ה
בה' מארינוג ההתבוננות להבין דבר מתוך דבר, פי' תוק דבר
הוא בחי' מעלה הוא בחי' וביטולו מחדש בכל יום מ"ד שבכל עת ובכל
רגע נמשך המשכה חדשה להחיות ולחדש העולמות מאין ליש, וזהו שאמר
הבעש"ט לעולם ה' דברך נצב בשמים שכו' בודאי עיקר זה ודבש"ט בשם
הבעש"ט ז"ל שדבר ה' הוא מאמר יהי רקיע עומד תמיד בשמים שכו'
במאמר להוות מאין ליש, ואם היו' מסתלק כרגע היו' חוזר לאין ואפס
ודבר כל המאמרות כו' ומתוק דבר זה כל בחי' דבר הוא בחי'

סוכ'

האדם, וה' אצבעות שביד וה' אצבעות שברגל זהו ב' ההין שבשם הוי' (וק"ה)
וי"ל שלכן יש עשר אצבעות בידים ועשר אצבעות ברגלים כנגד בשם הוי' מילוי,
שכל ה"א הוא ב' ההין (ה"ה) לכן במספר האצבעות יש ג"כ עשר
אצבעות ביד וברגל, וזהו שבגוף האדם יש צור שם הוי' לכן הוא חומר
מוכן לקבל צורת הנפש שצור החומר שבגוף מוכן לקבל צורת הנפש, ובכ"ז
יובן הכח ש"י ונש', להמשיך להיות לבבות שיהי' נמשך בבחי' ב' לבבות
הנ"ל שנמשך שבפנימיות ישראל, יש שם הוי' ממש כמו"כ וכמו"כ בחיצוני הוי'
עצמו, ובמות כמו"ש פנים בפנים דיבר הוי' עמכם שזהו הדברות שדיבר
עמו ישראל פנים בפנים נמשך שם הוי' והאיר בגילוי בפנימיות ישראל לכן
בתבונתם והמשיך בחי' שם הוי' שזהו עצמו ממש ב' לבבות הנ"ל,
וזהו ההמשכה ברוחניות בעבודה כאופן עמק הגילוי שהוי' לב
מקדשים בית ראשון דבית שני ככל שהם בחי' וה' וה', וזהו העבודה
בעשייתו יהי' הגילוי יותר שגדול יהי' כבוד הבית האחרון מן הראשון
סוי' הפסוק כמאמר"ל בקב"ז שקלא רב ושמואל ח"א בבנין וח"א בשנים
מאד מספרים, שנאמר על זמן, וזהו יהי' שיהי' גדול יותר בכתובים
הדוא יהי' ונפ' יהי' שלה יהי' שנה כמו זה ונמצא כן יהי'
הגילוי, מותר ולכן שהי' הגילוי בבית שני שאז נקבלה ה' תתאה
זהו נאו ולאד מקבל והוא עצמו, ואף לשון גדול יהי' כבוד הבית
האחרון מן הראשון סובל שנים מבית ראשון יהי' ג"כ גדול, ולכן
שהוא לכן סוי' הפסוק כו' והענין הוא דבכבוד, שנתגלה בחי' ה'
תתאה מן הווד עצמו בהפרח שיהי' נמשך שרש ההמשכה ממקום גבוה
יותר ניחוח, וזהו שגדול יהי' גם מן הראשון כו', וזהו ענין שובא
ארוי' בגל ארוי' דהנה יש ארוי' דקדושה, והנה יש קליפה, והענין
הוא כמו ארוי' דקדושה סוי' במראה אות א' שקרא ארוי' מצד החסד
שם עב, יש בו רוב חותות, ובתנ"ג תקון מ"י בנקודה א' אותא דאדם
דבריאה

(קנ)

אחר ומוסף שהבינו שלהם בתוספ׳ ירדין אותם רחבים כ״פ
עד שיוכלו לקבל בכלי מוצק הכלים דליטר באלף ולא הוי צריכים
לשיעור וכן נאמר לענין ברחבים שכלים אקבלים ויריעה כו
מלמעלה בחבים אינו שיעור כלל על זו שהוא חסר כו׳ וכ״כ נאמר ולהי׳
בכבו וכלים והיינו שדבר בכלי של שיטה כו׳ והבין הוא בגדל
אחד בלוח כו׳ והפכתי אבלים לשון כו׳ וגבי ויבא אחר בגדל
אחד ויבא אחד וכל נ״ב והיינו כו דבר ולא שום האלפים
ועכשיו באחת הכל אחד בתורה קורא שנבאר הכתב ולכן נ״ב
רושם כו דבריו נ״ך אחד וגבי ויבא אחד בגדל אחד והחרוך
ואחריו וכו׳ כ״פ דבר אחד באפו קרבן וכל הוא זה שיבא
אחד הוא הקבלה דבר אחד שאין דבר אלוו הכתב ולא
גבה ד״ד אופנים הא בכבו שיעור בכבו נ״ל שיוכלו לקבל אלוו
הכתב והאם כו תחלה בקבו ובאין שלא יהו להם כ״פ כלל
אף אחד והוי הגולו בלא דבר כ״פ כו ע״ב בכבו ומשאן עד
שיוכלו לקבל כו רק התחלה והוי בקבו ובאין ומחמת הגלוי
והפסוק אל הפסוק ומשום אחד ולא שבת וה שמו לאחד
לאחד צריך בתורה שבה כ״פ מלוכה ואבל הצריכים
ויתן מלוכה והיינו שאבל הצריכים יהו כ״פ בחולא וחוץ
כו אבל הבית ונוסף לגבי והוי ואלו שיש להם כלים ולאשים
ותוספ׳ משאו הבית כלל ולאחר וכן וה שה[illegible] תחלה
ויבא אחד וגבי נ״ב כו׳ וזו שיבא אחד זה הקבלה אחד שאין
הנ״ב

ג״ע מד״ פלוני קדושה לספרו, ולכן בכבוד שיהיו גליון הפשוטות להוסיף
צד יבא אחרי זה כנ״ל ומהו פירוש בארתם מאוד אחרונו נשאלות, שכן
בכבוד, להיות גליון (הפשוטות [illegible] צ״ל) זה היו צד גליות מצרים
פתוח בכבוד, להיות הגליון פשוטות דלעיל צד בחי׳ גליות [illegible] ולאחר
יבא אחרי זה הקבלה דפתח אחרי שאלה. הוא בחי׳ גליון הפתר
בחי׳ מבוררה בדברי שאלתו דגלם, ויבואו אחריו בונה ירושלים
הוי, כפול כן בהדי״ר הוי ובחי׳ שם אלקים, ושלא בדהקדש הוי
גליון, שם הוי, פסוק ופקוד ה׳ מלא את המשכן ופתחו ותצא
אש מלפני ה׳ ותאכל את העולה, ופתח הוי אמר לשכון בדרכו
בנה בשנת בית גדול לך כו׳, אמנם הנה פתח ונקרא הוי
הוי שיש שנ שנות הוי [illegible] ונגלה בחי׳ שני הוי שנגלה
מהשתלשלות, והוי בלשון בהלך ובחי׳ שם הוי בלשון שנגלה
מהשתלשלות [illegible] גדול יהוי פקוד הבית האחרון מן הראשון
כי בונה [illegible] ירושלים הוי הוא בחי׳ שני הוי בלשון שנגלה
מהשרש, ולכן פתח ואמר אהוי לה׳ חומת אש נאום הוי שבחי׳
אש הוא בחי׳ אש דבר אהוי לה׳ חומת אש כו׳ וה״ע [illegible]
בקבלה צדקת פרזונו בישראל (פ״ט), [illegible] הרופא לשבורי
לב בחי׳ אותם שהם בבחי׳ לב נשבר ונדכה [illegible] הרפואה
והתשובה והפסוק והצמאון [illegible] בבחי׳ אש [illegible] בכח
הראשון הנה [illegible] שבונה [illegible] ירושלים הוי שמאיר ומגלה
בחי׳ שם הוי [illegible] [illegible] הוא רופא לשבורי לב הנה
להיות שיהיו [illegible] גליון [illegible] [illegible] כמו [illegible] כו׳ [illegible]

ומוכיח צריך מהו השופות דלגן בלא ומאוגד לפי שהוי ערבים באמצע
בשירה שבסחרש על המשקל ועל שרש האגודות שעושין זה בזה ועל שאל הבלת
והיינו באורך במדבר המשקל זה אברהם, שרש האגודות הם יצחק ויעקב
כי אחד מהם על הימין ובקטה על השמאל, וזהו יהיו ב' האגודות ב' קוין
כו' והמשקל שעל שרש האגודות הוא הבחי' עליונה שעולה על קוין שמחבר הב'
קוין, כדאיתא עושה שלום במרומיו שמחברו בחי' מים ואש שהם שני הפכים, כי
והיינו כי משקל הוא בחי' גבוה מאד, כמש"ש הטרפסה מאזן בשווק אין
השווים וברק אחד ויאק ישראל, הרי, שהטרפסה הוא בחי' מאזן בשווק את
מבחי' השווים מיימין עליונים, ואברהם גבה לבחי' גו ירו וצלות מולה. כמ"ש
מי יעלה לנו השלימה בחי' הטרפסה כי [illegible] ולכן מולה בדרך והוי בסלה
ואברהם הוי הראשון שנגיל על כתר במצם היום הזה נגיל פוי, פוי שנגיל
ולמעלה בחי' ואל הוי פוי, והנה זהו המשקל והב' אגודות שהם ג' אבות
אבל הבלת והפרח עצמן זהו בחי' דעת בחי' אל, ולכן אמר דעת ארוממך
הי' כי דעת שהוא בחי' דעת ופתח שדו ומשק הגילוי מבחי' ח"ב שבמוחין
העליון ומולאה הנתחתונים בדיבור ולכן נק' בלת פנה,
והנה בזמן פרי' ופסח הי' על הפתח שזהו בחי' דעון ובמש כל דבר
כו' והיינו כי עפו. סדר ההשתל' הדבור וגדל והדבור והמלות
והשפל שזהו אתן הפתח עם המשקל וב' האגודות, אבל בזמן הזה הוי
הגילוי, שמלאה נסבר. השתל' בחי' נגלה עליהם אלק מפי השופטים, וכתי
אנכי הוי' אלהיך אשר הוצאתיך מארץ פו' והוי' גילוי - הזה בבחי'
ופסח הי' על הפתח בזמן, ולכן נק' החג פסח ע"ש הגילוי הגדול
הזה, וזהו בלת ומאוגד שהוי' ערבים כו' כי בשירה ושמע הוי'
הגילוי הזה שמלאה נסבר השתל' בחי' הבלת והוא בחי' אל
בבחי'

קצד ו

אפשר כ"כ שהרי ישראל הי' מעוררים בחוץ שירה ולא הי' יכול להיות (קי"ו
את אתערותא דלת' הי' הגילוי מבחי' אנפין ממש בבחי' בלתי פרסא. בדרך
אתערותא דלעילא אבל עכשיו יש לומר כן שעי"ז בחי' אדם בשירה דהיינו ע"י נקבות
הפה שהוא שירה ונקבות הצנורות ובפרט הוא הויתו בדוגמא דלמעלה
אותם ביותר, בודאי ומשיך הגילוי מבחי' אנפין שלמעלה מסדר השתל'
יותר הרבות והמוגבה הם ענינים שהיו שירה ונקבות הצנורות של
המצות ומשיך הצמצום וחיבור ובחי' אנפין ומשיכות בבחי' שמירה גו
הרי זה פגם גדול מאד ולכן ירבו אלו הרבות פי' ושבי' שלהם
ענינים ופי', במה נבוא לקרבן מגוגה, והנה המוגבה הוא
רק הרב פרטיות שמר והי' אם שומר שהוא קבלת עומש ונקבות עוש
ואם המוגבה זהו בחי' שמירה כאלו רואה כי' ולכן כשנקודה
עד פתח בזמן הנה ענג נעשה הרואה מכל בית וכנגדו זה'
בטלוים לבחי' אחד וכמון האספת דגנק דגדי קל שיתאסף הכל
ובחי' אחד, כי בדבר מי נגופה באלום, ופסק יוגש אלו והדבר
ענין וסדר הנהגת מה ובדבר גבור זאת יום השבת ועתן זה
באמונה, ובדבר כי יש להם חוק ועה"ב, והיינו שבכל הדברים
שסביבת וכנגדו והי' אצלו בחי' שמירה שיגבל ע"י עצמו עולם ודיינים
בהם הצנורות של המצות, והנה לכן ע"י המוגבה שהוא בחי' שמירה
הכל נמשך הצמצום וחיבור מבחי' אנפין שלמעלה מהשתל' והיו ענין
השמירה שנמשך ע"י המוגבה בחי' הי' ושמר צאתך ובואך, והיינו
בחי' לא ינום ולא יישן שומר ישראל כי ופירוש בחי' [illegible] זה
השגחה אבל בחי' שומר ישראל היא בחי' עוש סגורא דלא נאים והיינו
כי השמירה

כי הבחירה שנעשה ע״י המשכה היא מבחי' אנכי שבחירה משם הוי' ונעלם
הוי' בחי' תורה אבל בחי' אנכי הוא ענין פנימי בלא מאום והוי' מהותה
היא ב' תיבות גו"פ והיינו כי לשו' כל גו' עם גו' יבחרת לו כי. והבחירה
לך זה או לאחר הי' והבחירות כמו מזה ומזה כתובים ובחי' גו' אין נבדה
ומה ענין מפר והיינו כי גו' נר' שנתגלו מבחי' זה לכן זה שנג' לך עם
גו' היא מצב הרבות עולם ומחוץ ופי' שנתגלים עליהם הצווי מבחי' זה
אוי כי הוי' פי' עם גו' יכרתו ו' ובי"ע כי אין מלך בלא עם פי' עם
אותן עוממות שיש בחוץ וחשוב שהאש מתלהטת עליהם בגילוי ואחוים עוממות הויינו
שנתגלם האש בתוכם ואין נראה מבחוץ אבל בפנים ושנו כי לא נכבה עדיין
כי ועכן בחוץ וחשוך ומזה הוי' ע״ז בו' וה' כשלהבת קשורה בגחלת.
ואם הם בתכלות הביטול והיחוד האמיתי ולכן בבחי' גו' לא שייך בחי'
מלוכה עדיין כיון דאיהו וגרמוהי חד כו' וזהו אין מלך בלא עם עם
דוקא בחי' עוממות והיינו בבי"ע שנתגלם האש ושלהבת ועי"ז נמשכים
בחי' יש ודבר נפרד ולכן שייך שם מלוכה גם עתה פי' עם כמ"ש במלה
ולא כהתה עינו ופי' בתרגום ולא שניא עינו ולא עם אותן עמיא כו'
שהיו הפרות שבעין בהיינו מה שנבוה ונראה העולם כאלו
הוא יש ודבר נפרד אעפ"י שבאמת אין עוד מלבדו כו' ולכן עם בחי'
עם דוקא שייך מלוכה, אך היינו דוקא כשהם הוא בבחי' ביטול
בהיינו אעפ"י שהם בחי' יש ודבר נפרד אך הם בחי' בטלים היש
ומגמרי, והיינו שמקבלים עליהם עול ומקבלים הצווים בבחי' מלך ואז
לך עם גו' שבטלים לבחי' זה אז והכח הזה שגם בבחי' עם עוממות
וכו' להיות בטלו היש הוא לפי כי חלק הוי' עמו שגם בבחי'
עמו הוא

1920

(ועיין) [illegible]

וזו הוא חלק מלשון הוי׳ שלם הוי׳ בכאוא ושם הוא כח הביטול׳ להיות עם בו׳ ונתן עם בו יכרת לו ולזו שהם עמו בו שמקבלים עליהם העול, מבחו׳ זה עד הם לו ממש כמש״ש אמרו אבם שומע לו שההמשכה מגוף בבחי׳ לו ממש שהוא אוצם בבחי׳ אלפי מי שמעגי תהלתו יספרו ועיין שהם עם בו ממשיכים בחי׳ תהלתו ותהלתו אחשים רק חן שמא בחי׳ רוח שהוא מקיף עליון שלמעלה מהכלים בעצם וברבות מי שאחשים רק לשון חותם והוי׳

כמו עיגון החותם הוא שכל ויורד גר וירות כי׳ כמו צריך להמשיך מלמעלה וזה עלגן המגבגם כמש ולשור מגבות פתחי שעי׳ הגבות נמשך השמרה מלמעלה הי׳ שעיר צאתך ובואך שהשמירה הוא מהרע ופנימיות חותם ופנימן פותח בברוק חותם בברוק וכש בתג מגבות דג מות שהיות הוא הרע יהיה זה ומרוחק מהבית שלא יוכל לקרב כלל:

וזהו ועיין וכתבתם על מגבות ביתך ובשעריך דלמאורה הרי רוים ובעין הבית שהוא בחי׳ בבור העליון הוא כמש בחכ ובינה בית ובתבונה ... ובתבונה יתכונן ובדעת חדרים ימלאו ואפ והו עיין צורת המגבגה בבית אך הרשון הוא כמש אם הוי׳ לא יבנה בית שוא עמלו בונו אפי׳ שהם בונין אותו שממשיכים להיות בחכמה יבנה כו ובתבונה כו׳ והיינו ע״י התשובה ותשובה ותפלה כו׳ מ״מ אך אם הוי׳ לא יבנה בית שוא עמלו בוניו כו׳ והיינו כי כל הכא היא רק המשכות אור בחי׳ חכ ותבונה ובינה יבו עיקר השמירה ורום הבנין הוא כלהו׳ יבנה בית היינו שממשך בח מקיף עליון על הבית וכמש אתה אם הוי׳ לא ישמר השמירה מבחוץ מיה פי׳ בח מקיף שהמשכת המקיף זה הוא מלמעלה מכדר השתלשלות והיינו מבחי׳ מגכו שלמעלה מבחי׳ חכ ותבונה ובדעת ועי׳ מקיף זה היא עיקר השמירה ורום הבנין בבחי׳ בית עולם הבדור עליון ובחי׳ שמירה והמשכת מקיף

ונקל זה בהבות נמשק ע״י המוגה בוקא לפי שהוא בחוי שמוריה
ובכלת אורגל קבלת הצווינג ולבד קלושושים לכן ינמשק יריג מחוי
אנבי כי ~~[illegible]~~ שונשלה ומשלת כלל באריכות ואף ע״י כחו שמוריה ב
בהגוגה נמשק כחו מביה ויתר : סליק מוגה היטב

193 (ו' ר"ח)

ב"ה

שבת ראה ר"ח אלול כ"ט

אחרי ה' אלקיכם תלכו ובו תדבקון, יש בפסוק הזה ט"ו תיבות וכן בברכת
כהנים יש ג"כ ט"ו תיבות וכן בפסוק את ה' האמרת היום יש ג"כ ט"ו תיבות
ובישתבח אנו אומרים ט"ו שבחים כנגד ט"ו שה"ש שבתהלים (וצ"ע) מהו
מספר ט"ו, וגם מצינו בפסוק זה דאחרי ה' אלקיכם תלכו ה' ואוין, (ואותו
תיראו ואת מצותיו תשמרו כו'), וצ"ב מהו החשיבות דואוין אלו, הלא כתוב
ובפרש"י את בריתי יעקב כתיב מלא בוא"ו ופי' רש"י בה' מקומות שחמשה פעמים
נא' יעקב מלא בוא"ו, וכנגדן באלי' נא' ה' פעמים חסר וא"ו והוא לפי
שיעקב נטל הוא"ו מאלי' בערבון שיבוא לבשר הגאולה לבניו, וצ"ע והיינו מה
שנטל הוא"ו וגם נפל מה הוא"ו דוקא ואכן בהקדם משארז"ל עה"פ אחרי
ה' אלקיכם תלכו וכי אפשר שילך אחר הקב"ה, ואותו שנא' כי בים דרכיך
ושבילך במים רבים והאיך אפשר לילך אחריו, אלא מה הוא לא נתעסק
אלא בנטיעה תחלה שנא' ויטע ה' אלקים גן בעדן, אף אתה אל תתעסק
אלא בנטיעה תחלה הה"ד וכי תבואו אל הארץ ונטעתם כל עץ מאכל וזהו
אחרי ה' אלקיכם תלכו לילך אחר מדותיו להתדבק משמע מזה שהנטיעה
היא מעלה יתירה כו', וצ"ע הלא אמרו רז"ל ג' היו להוטין אחר האדמה
קין ונח ועוזי' בקין נא' וקין הי' עובד אדמה בנח נא' ויחל נח איש האדמה
בעוזי' נא' כי אוהב אדמה הי', משמע שמגנן שהי' להוטין אחר האדמה
אין זה נחשב למעלה כ"א לגריעותא והרי נטיעה היא בכלל עבודת אדמה
ומה בנטיעה אמרו מה הוא לא נתעסק אלא במטע תחלה אף אתה
אל תתעסק אלא במטע תחלה, וא"כ הענין הוא דהנה התורה נק' בשם
נטיעה וכמש"נ וחיי עולם נטע בתוכינו, ולכך נק' עולם ובהן התפלה נק'
חיי שעה וכמשארז"ל רבא חזייה לרב המנונא דמאריך בצלותא כו'
מניחין חיי עולם ועוסקים בחיי שעה שהתפלה נק' חיי שעה, ולהבין מהו ענין
חיי שעה, הענין הוא כי שעה הוא בחי' דבוק שהוא בחי' על הענין הזה

וכו' וכו':

ופן שאת הוא גוון גילוי בחי' אוכמא דחוור שהוא בחי' עשי' כו' וזהו שאת
מקומן שתי הלחם [illegible] לפני שהוא בחי' עשי', וגם חטה כ"ב אתוון דאורי'
וזהו ההפרש שבין חול לשבת, שבחול איכא ~~[illegible]~~ מאיר רק בחי' עשי' משא"כ
בשבת שאת הוא עליות העולמות מאיר מבחי' אוכמא דחוור כו' וזהו ההפרש
שבין אדמה לנטיעה והנה [illegible] ונגעי' שהו' להוטין אחר האדמה
היינו שכל מחשבתם היו' להמשיך רק בחי' אדמה היינו החמות המשיך למוחו
דהיינו בחי' שחורה שרוף ה"ו שהרשעים נמשך מבחי' ה"ו בחי' אדמה, וזהו מש"
בנח ויחל נח איש האדמה שנעשה חול כמו שאין ירוק חול לגבי שבת
כך אין ירוק, (נ"ב אין ירוק) המשכה מבחי' אדמה לגבי בחי' נטיעה
ועכ"ז הוא גרועותא כו' משא"כ בחי' נטיעה שהוא המשכה מבחי' אוכמא
דחוור, שהוא המשכה התו' עי"ש על בחי' נטיעה כמ"ש אחרי הוי' אלקיכם
תלכו, ר"ל היינו לא נתוסף אלא במשך תחלה ונמשך ויטע ה"א אלקים
גן בעדן מקדם, שבבחי' גם נמשך תוס' אורות המשכה מבחי' שם הוי'
כי בריאת העולם הוי' רק מבחי' שם אלקים שהוא בחי' מ"ה בחי' אדמה, משא"כ
הג'. כמ"ש הוי' ויטע ה"א ויטע שהוא בחי' אוכמא דחוור אחרי אתם אלו תמיהין
אלא במשך תחלה דהיינו להמשיך ג"כ בחי' שם הוי' כו', וזהו ונטעתם כל
עץ מאכל, מאכל בגימ' הוי' אד"י, דהיינו להמשיך שם הוי' בשם אד"י כו'
והנה בחי' נטיעה שהוא אוכמא דחוור הוא בחי' וו כי תבואתה הוא רק
בחי' תבואת ה', ובחי' נטיעה היא בחי' וו כו', וזהו ענין הוו שנא'
בפסוק אחרי הוי' כו'; ומצוה [illegible] זה שעושה מלא קוו [illegible]
במשכן מאלו הענין הוא, דהנה איתא בזהר ע"פ ונתתם לו אות אמת בא
אות וו שאות וו נק' אות אמת שהוא בחי' תפארת, שתפארת נק'
אמת [illegible] שאמת הוא בחי' בלי גבול שאין לו סוף [illegible], משא"כ [illegible]
החסד וש"ד מדת הגבורה שהוא: [illegible] לחסד, ופן להיפך למדת
הגבורה

[illegible]

שבבחי' אויר תתאין נוקב בחי' אויר עילאין כו', וזהו הנה שהוא ג"
בחי' שפת אמת ואמת ואמת ואמת וי' שיורק הוא גבר האמת וזהו שיורק ב
עולם האצי' ששם הוא הגילוי שבגלוי גוי' כלה, כו', ותתן אמת ליעקב ה
שנמשך ובחי' אמת לאמתו כו', והמתן הוא בהחסד כמו' היש בהיש
אין והיינו שצוה אותם לראות אם יש בה עץ שהוא עליון עצה ואם
בהיינו שאינו מאיר בה רק בחי' חכ' לבד או אין שהוא למעלה מן החכ'
ופנימי והחכ' מאין תמצא, שהוא למעלה מבחי' עץ חכ' שנק' אילנא דחיי
שהוא בחי' חכ' ופנימי החכ' תחו' וזהו תתן אמת ליעקב היינו שנמשך
ובחי' אין האמיתי שהוא בחי' כתר כו' כו' יעקב הוא בקו האמצעי הולך
מן הקצה אל הקצה, וזהו יעקב ויעקב מלא בוו, והיינו שהוו הוא
בחי' אות אמת, ויעקב הוא גם אמת, ויעקב יעקב מלא בוו הוא בחי'
אמת לאמיתו המשכה עליונה מאד ובחי' כתר וזהו יעקב אמן ואמן
בגי' יעקב מלא בוו, והיינו כי אמן הוא בגי' הוי' אד' שהוא המשכה
שהוא רק המשכת שם הוי' בשם אד' שהוא המשכה ובחי' אילנא דחיי
ובחי' חיי עולם נטע בתוכנו שהוא בחי' נטיעה וזהו הוא צריך
אמנו לשובע נפשו בהיינו שהוא רק המשכה לבחי' נפש שהוא המשכת שם
הוי' בשם אד', אבל אמן ואמן הוא בגי' יעקב בוו שהוא המשכת
הוי' ביעקב שהוא למעלה ובחי' אילנא דחיי והיינו שהוא המשכה
בשם הוי' עצמו, וזהו תולדות מלא בשני ווין כו' הנה פרש' אלה
תולדות השמים והארץ מלא בשני ווין ואחר כך תולדות הוא חסר ווין
רק אלה תולדות פרץ שהוא פרץ מלא ופרש' גם מלא בשני ווין
והיינו שיעקב השני ווין הוא כמו יעקב מלא בוו. כי יעקב הוא

בחו

196 סי׳

בחי׳ אמת ויעקב שלא הוא בחי׳ אמת לאמתו וכו׳ הל״ר תולדות שלא בשלמות
שהוא המשכת בחי׳ יו״ד מלאה שהוא אמת לאמתו בבחי׳ זו תמאה ...
ושמה רק מה שיעקב נטל את הוי׳ בשלמות מאלו׳ והענין הוא דהנה
באמת של הקו׳ שאלו׳ הנביא הוא בחי׳ שם הוי׳ רק שלם וד הוא
וזו הם מעורבים זה אחרונה הוא ורוחן כו׳ שהוא בתמדה אחרת
והענין הוא דהנה כתיב שלח אורך לאמתך ודרשו במדרש שלח
אורך ואמתך באו על משה ואלו׳ הנביא אורך זה משה ופנחס לאור
ואמתך זה אלו׳ דהנה באלו׳ כתיב והשיב לב אבות על בנים ולב
בנים על אבותם והיינו כי אבות הוא בחי׳ זה ובנים הוא בחי׳
זה בחי׳ מבוא כו׳ והנה בגלות כתיב אבות על בנים והיינו
שעי׳ אלו׳ ומשה שיהיו השם שלם ויהי׳ התגלות בחי׳ זה בזה
והיינו שהוא ממשיך בחי׳ זה עצמו בזה שזהו המשכה גם הוא
בהכרח, וגם ואין מלאה שנמשך בזו תמאה תולדות שלא בשלמ
וזהו וזהו שע״י אלו׳ ממשיך שהוא בחי׳ אמת לאמתו כו׳ לכן שהוא
ממשיך התגלות בחי׳ אמת לאמתו כו׳ וזהו שנטל ויעקב את הוי׳
בשלמות מאמתו כדי שיבא ויבשר את בנו כו׳, ומשה רע״ה
חמשה וזו שבספר זה הענין הוא דהנה אמרו כל המשנה
את המים זונה לתורה שנקרא קול, והנה קול וזו
הם בחי׳ [illegible] כי זו הוא המשכה וקול הוא גם בחי׳ המשכה
ולהבין והיו ענין ה׳ קולות הענין הוא דהנה הם קול [illegible]
[illegible] והנה כתיב [illegible] ויצא [illegible] להשקות את
הגן ומשם יפרד והי׳ לד׳ ראשים כו׳ והשם הנהר הרדוף
הוא

198 קנ"ג

ויגה

ב"ה דבת השופטים

שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך כו'. בררת הרע ומרבק וכו' נתן המצוות
שנזהיר בכמה מראות בספרה בו ובאלף בכו ופירוש הרע"ל מרבק ופירוש נאור ובררת
הרע מישראל, ולכתו וכל העם ישמעו ויראו לכן הבין והמשפט שופטים ושוטרים
הרע וגו' ויראו הנשארים והיו ובואו ומלות הרע כו', דהנה אחזך
ומה פתח שמר והא"ג כבי ליבו מ"ש תחלה יאחכ ונקל מ"ש מגת בברוליס
הקדמון שמן קבות מ"ש זהו פירוש הקדמת משה לנאמר שהוא נתן בא' כינוי
הרצון לבטל הרצון, ואחכ רבות מ"ש. הוינו שלא יעלה המצוה בדרך מצות אנשים
מלומדה ובקהירות כא' מלבד היותו דבור לבד, אומר כה' בטל הרצון, ומו
מרכב שאור שבעיסה שיצ"ה הוא המצוה, ובררת הרע מקרבך, כו'. והיינו
הוא דהנה באוה"ח. פי' עפ' ובררת הרע מקרבך וגו' אין ירוג לאות
שקראו הקב"ה בשם זה דכתי' כי יצר לב האדם רע מנעוריו, וזה אמר
הרע סו' היודע, והכוונה בזה כי כשותו משפט דכוונא בזה מבער
הרע ומתש כח ולא יתעצם בלבות בני האדם כאורו מקרבך עצמו, והיינו
כמאמרו בסופה דנ"ב מ"א שבעה שמות יש לו ולהד"ר הקב"ה קראו רע שנאמר
כי יצר לב האדם רע מנעוריו וברבות פ' נח פ"ג. עפ כי יצר לב האדם
רע מנעוריו שאלא ומה התורה אומר מוב הוא השאור שאו שברא אותו.
ומ"ש עליו שהוא רע שנאמר כי הוא יבשר יצרונו, כו' (תהלים ק"ג)
ומ' דבחיי פ' נח עפ"ש כי יצר לב האדם מנעוריו ארבע מנעוריו
שנער מצאת ממעי אמו ויבוא. שאין האדם מתחייב במצות שהוא מצב
הרצט" עד יג' שנה וזה שדרשו רז"ל. צהר"ה גדול מצט' יג' שנה, ולכן
אמר שלמה כי מבית הסורים יצא למלוך (קהלת ד' י"ד) כי משל
שהוא יצא מבית הרחם ששם הוא אסור ומוגר כאדם המוסגר בבית
האסורים וכו' הוא רוצה למלוך והוא מבקש פי הדבר ונמשך אחר
התאוות, ונפל שהמלה היא חסרה אלף, פירושו לשון תרגום
כי תרגום

[illegible]

בהיותו יו"ד התבוננות של בחי' השתלשלות העולמות שנתהוו ובחי' מדות עליונות מיו"ד נברא בינה בא"ק [illegible] בהיותו מצוות אוא"ה היותן דקדקו' השגת הנמצאות לבד אבל לא בבחי' השגת המהות כו' לית מחשבה תפיסא

והנה להבין כ"ז צ"ל הפי' הא' של נברא בשרשים בינה בהיותו כו' חב"ד וחב"ד להיום שעו"ב וזה בעשר כלבו', והמוח הוא במוח' שרשים הם בחי' שע"ב, והוא בחי' ג' מדות ועל א' כוללה יג הוא מ"ט, ועשר הנון העולם יחד, והנה עכ"ז גם הוא המדות הוא בלב ואמ"א איך שייך התחברות המדות שבלב עם בינה שהוא במוח, אך העניין הוא דהנה איתא בזוה"ק שיש פלוגתא בין ר"א ור' היכן החב' שרו' ,חא"ר במוח וחא"ר בלב, והנה פתח' וחכם בבינה, ונמצא כי פלוגתא הוא אם בינה הוא במוח ומ"א בינה הוא בלב, וזהו לפי זה שנת"ל בסט"ב פ"ג ופ"א ובלוח' קדם' ספורו ובדה [illegible] גם, שחכמ' הוא למעלה מן ההשגה וההבנה וזה שאין קורים שם מהן בחי' בינה, והנה לדברו זו שאמר שהחכ' הוא בחי' ההבנה הוא בלב אא"ר למר שמלך הבינה הוא בלב, והוא אנו רואים שאינו כן ובנברא מלבן חלל בגלגלתא, אלא העניין הפלוגתא על מיוחד והמשכה שסבר שעיקר הבינה נמשך מהמוח ללב, ולכך נקבע כמה פעמים שהוא"ב הוא בלב ובפסוק ולבי ראה הרבה חכ' בלב כו חכם לב נתתי חכמה, וכן בונה ליבא, וכן ליבא בגמ' הלב רואה הלב שומע הלב מבין, וזהו עניין מ"ט שע"ב, דהנה שרש הוא שעשוע פנימי ונמצא וזהו שרש, בינה שהוא דבק ושרש להמשכה שנמשך מהמוח ללב וזהו מ"ט ע"ש כל אדם ושבדרו, כל הוא נון שע"ב שנמשכו ממוח ללב;

והוא בבחי' המשכה גם שנמשך ממוח ללב ושלש בחי' בהיותו כל ובלה מהו החלוק שבין ראשון לשני שון בהיותו שהגם שנמשך ההתבוננות שבמוח ללב

[illegible]

ואח"כ בבחי' שלמעלה רצונך כרצונך דהיינו שהרצון שלמעלה מן השכל שלמעלה כנ"ל

דהנה אות רצון ואות רצון, אות רצון נוטה מן השכל שהרצון נמשך מהשכל
וההתבוננות ואות רצון נמשך מן השכל וההתבוננות, וזהו מעלה ואח"כ
רצונו כרצונך דהיינו שמתחלה צ"ל הרצון שנוטה מן השכל שהוא בחי'
ובא אח"כ הכבוד, וזהו כי במעלה מעלה דהיינו שי"ו במעלה השורש כרצונך
אומר ע"ד מעליך בבחי' רצון שלמעלה מהשכל וההתבוננות, וזהו וארשתיך
לי במשפט שמתחלה בבחי' אירוסין ואח"כ וידעת את ה' בבחי' דעת
והכרה באין רואה כו', והנה כ"ד נמשך יחוד שלפנים ושלאחרים
תרין וק בכל שורש דהיינו שכל שורש קומה יהי' רק ואורות (וואו)
יהי' רק (ואורות) ולא יהי' בהיפך ח"ו כמו במלא דהדבר מזה,
ולהבין ענין המשפט. הנה המשפט הוא ע"ד [illegible] ומדות הרע
ומרבה וכו' באמת הרע נ"ל ועה"ר כנ"ל, וזהו ומדות הרע
ומרבה דהיינו הרע שבמרבה, והנה צ"ל אח"כ למה ברא את
הרע וכו' ובורא רע כו' אך הענין הוא דהנה אותא שעה"ר
נ"ל ולכן דבן ופסול ועץ נ"ל ולד וסכן וחכם, ואיתא בספרים הטעם
שעה"ר נ"ל ולכן דבן כו', וכו' שעה"ר [illegible] כשנולד נכנס בו
ונפש לפתח חטאת רובץ כו', אבל יצה"ט אינו נכנס אלא לאחר י"ג שנה
ויום א' ולכך נ"ל ולד כו' ומשכנתי בשם החכם [illegible] וגם כו
הוא כך, והענין הנה קליפה קודמת לפרי וכמו שאנו רואים בצומח
שמתחלה נגדל השחת והתבן ואח"כ [illegible] מן גדל התבואה ואח"כ
כשנגדל התבואה נשלכים את התבן לחוץ, ובאילן אנו רואים [illegible].

שכוח שנים

שכמה שעם לא נגמל רק הראשון והאחרון שהם החיצונים ואח"כ נגמל
הסדר, וכן אנו רואים גם באדם שמתחלה נתהוה השליא שהוא ג' יום
לא יש עדיין צורת הולד כא' שנוצרה מתחלה השליא ואח"כ מצטייר
ומתהוה הולד וכן בדומם הוא המספר דכדי שתגדל ותצמיח
אנו רואים שצריכה חרישה וזריעה כו' והטעם לפי שכח הצומח
אשר בה הוא מוסתר ונעלם וצריכים להוציא את כח הצומח מהעלם
לגילוי וצריך לזריעה אך והטעם הוא לפי שקליפה קדמה לפרי וכן
בכללות העולמות אף שמתחלה נתהוה דומם ואח"כ צומח ואח"כ חי
ואח"כ מדבר וכל העולם כולו לא נברא אלא בשביל האדם וכמארז"ל
כל העולם כולו לא נברא אלא בשביל לצוות לזה והאדם עצמו לא
נברא אלא אחרון לכולם, והטעם לפי ששורש הקליפה הוא מעולם
התהו שקדם לתיקון וכמ"ש במדרש עה"פ והארץ היתה תהו ובהו
שהי' הקב"ה בונה עולמות ומחריבן דין אהני לי ודין לא אהני
לי ומש"כ הקליפה הוא בחי' תהו שקדם לתיקון רק שנפל בשבירה
למטה מאד עד שנתהוה רע גמור ולפי ששורש הקליפה קדמה
לכן גם למטה נתהוה הקליפה קודם, אך המכוון שיהי' הרע
ויהי' מהפכין את הרע לטוב ואז נעשה טוב מאד טוב
זה יצה"ט ומאד זה יצה"ר, דהיינו כשמהפכין את היצה"ר
לטוב עי"ז בא לבחי' אהבה בבחי' בכל מאדך דלא גבול וכמו
שאנו רואים כשעושים מחיצה למים עי"ז מתגברים המים בתגבורת
יותר וכו'

ו'פפ

בס"ד שבת פ' תצא, (נט)

אני לדודי ודודי לי, הרמז [illegible] ואר"ל את שושנים אלא ששושנים [illegible] בהלכות
[illegible] כי אני לדודי ודודי לי ר"ת אלול, וה"ד ימי [illegible]
[illegible]רבעים יום. שהי' משה בהר לקבל לוחות אחרונות, וכנ"ל ואנכי
עמדתי בהר כימים הראשונים ארבעים יום, ואר"ל מה הראשונים ברצון אף ה
האחרונים ברצון, וזה הי' בר"ח אלול עד יוה"כ שנתנו [illegible] אחרונות
ולהבין יותר הרמז בשושנים צ"ל מה שאומרים מזמור לדוד אורי בחודש אלול,
שלכאו' [illegible] יותר לאמרו בחודש אלול [illegible] בהקדם מ"ש [illegible] בתהלים
אחת שאלתי מאת ה' וגו' אמר הקב"ה לדוד אתה אמרת שאלה
[illegible] מבקש שאלות הרבה שבתי בבית ה' ולחזות בנועם ה' ולבקר
[illegible] והשיבו דוד [illegible] למדתי בתחלה אמרת ישראל מה
בהיכלו [illegible] שואל [illegible] כי ליראה ואח"כ לפתחו [illegible]
ה' אלקיך [illegible] כו', ואמר הרב המגיד [illegible] הי' [illegible]
שנאמר בכל דרכיו כו', והדברים הנוספים [illegible] הדברים שמפרשים
שאל דבר אחד לבד. והדברים [illegible] הדבר ולא הוצרך לבקש רק דבר אחד. [illegible]
להיות [illegible] בהיות זה [illegible] הדבר [illegible]
באים [illegible] בשאר דברים וצריך [illegible] לבאור הדברים [illegible]
[illegible] שהרי באמת לא שאל רק שאלה אחת [illegible] צריך
צריך [illegible] של שאלה [illegible] באמת שאלתו [illegible]
ההתחברות
להבין [illegible] עמו, [illegible] כו' [illegible] הוא [illegible] שנתתנו [illegible]
פסוק [illegible] ישראל כו' [illegible]
בזמן [illegible] גופנו [illegible] שלמה [illegible] אלא [illegible]
[illegible] ישראל, לא יקרא [illegible]
נר' ישראל ושמו [illegible] ויקרא לו [illegible] פני
פ"א. ישראל והי' שמך. אבל [illegible] לא יקרא ישראל כו' [illegible] אשר פני
ה' [illegible] ונ' בהוא [illegible] מארז"ל [illegible] זכרונם לברכה

[illegible]

(ון פג)

ישראל לשון שר שהוא להיות השתררות על [illegible] כו')

(ב) ובזה ישראל הוא לו ראש, וגם שר אל, והענין בזה כמ'

אנו הוי' אלקיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים / אנכי הוי' אלקיך אשר הוצאתיך מארץ

הענין שעי' [illegible] נק' הוי' אלקיך, וכן איך הוא הוי' אלקים

שלמעלה. ה' לבדו הוא והאדם נפרד ולוק במעלת [illegible] והבן

לבטל כו', אך הנה כתי' בדבר ה' שמים נעשו כו' אף שאין

לו דמות הגוף ואינו גוף בדבר תורה לשון קל אדם דהיינו

כמו למשל באדם המחשבה הדבור נמשך מן המחשבה והמחשבה

מן השכל, והשכל שהוא בחי' חב' נמשך מן הרצון (כי בחי'

משכל שהוא מקור החכ' הוא למעלה מן השכל והוא מתאחד עם

הרצון שהוא מקו' למעלה מהחכ' וכנודע לח"ן), והנה ענין הנ"ל

[illegible] פנים רצה ונפשה הבינה וגם חכמה ולחב' ואמר

אל האדם שהם ב' בחי', והוא [illegible] כו' ומשה את פרקי ישראל

כמבואר הפנ' בזה' דהיינו שיש בישראל ארבעים ובחינות

והיינו הרצון שלמעלה מהחב', ובחי' השכל, ובחי' מחשבה ודבור

נחשבים [illegible] דרגה אחת להיותם בחי' חוץ וצורה שאותיות שבמח'

הן כמו אותיות הדבור אלא שהמחשבה הוא בהעלם והדבור הוא

גלוי, בהעלם כו' ובחי' משך [illegible] דהו' מדרגה ב', ועל וכן

עדר' [illegible] ישראל [illegible] שהוא בחי' אדם [illegible] שמו [illegible]

בה' בחי' הב' רצון העליון וחב' כו' דהיינו מ"ש בראשית ברא

ומ"ש בחכמה [illegible] בקדמון,

ועוד הם

205

מו' הרב דוד גרפמן כי קולמת כו' והזונו ומחו בקור אלא יונקלוס ל' פ'
והחכ' עמצה כו' והנה לכך יש נוסחאות דקדפת ולצה: בשבת אין
אומרים זה רבו ומשיק כו' לפי שבשבת אין התחדשות דכתו'
הבור ומשה אבל ובאמת הנוסחא האמתי' ומר גם בשבת זה
רק ומחשיק כי גם דכתו' וחכ' הוא דחשמו' למען הנקרא פנם
והנה להוות כי הוא צמצום גבול להיות התהוות דכתו' חכ'
שנמשך לעשות משל שגם פו' דרוק עושה בראשית והאיפור
התחדשות ואין לגשל נשגהן גפ' פו' ק"ש. והיו היום בהוונו
השפה מאור א' הכולל כל המאורות והוא מאור בבראשית שהוא
בחו' חס' ויאק דהוא לפי' דקבוין דרא אבל לפי' דחוכמתא ברא.
אפ' וחכ' נמשך המאמר: א' דקמאשות ואכ' הוא פללות דחו' הדבור
קולא באתגליא או דחו' מחשבה וקול הדבור) ולכן צריך לאור
קפן ועם שיהו' הצון ה' לצמצם עצמו כפ' עד שנתהוה דחו'
חג"ג. ובגמלת הבריאה הי' צמצום גד' ה' עצמו כי חפץ חסד
הוא ומפנו צדי' אמדבות" לאורר רק הוונו לאורר הרצון
דאנא אולוק ועי' רה"ה שארגד אמן לסלמ מלכות כבוד (שתמלוכו
שתמלוכו עליהם.

(נג) , ואתעדלותא לכחו' גו הוא מטה גפ' מו' דחו' ומדרגות
הרצון שיש באדם שהאמנולה והשכל אשר בה עיקר דכתו' רוכן
ושראל כי הגם בסבו' רוכן הזונו: מרכבה ומדרגות הלב ..

סלו' רוק

ק"פ

ויתר יו"ד בנקל להגיע אליו יותר ובחי' אהבה המגולפת והשפל וחוננו
מטרים הקם סמוך שבחי' זו שהוא למעלה והשפל ושנה בכל אחת ... וו
שאין לו שפל פכ' כו' ומזה יובן יתגן וה' אלקיך שואל מעמך במעט
פאלו ולתא אוטחא והוא כו' אך שבחי' רצון זה שרשו מדוה מאד
שהוא בחי' הרבוא שלמעלה מג' גבריאת שכל וגו' למעלה מאוא וו"ו מסבב
שהוא קרוב מאד לכן נא' זה כו' שואל מעמך כו'.

(א) והנה מוקף בחי' גילוי רצון הנ"ל הוא בביטול רצונות הגרות ומנע
עוה"ז להיות מוגשם תאוות ורצונו ולבטל רצונו מפני רצונו ית' וכן
בבחי' מחדומי"ז ראו' שמורה כו' הן בסור מרע להיות מוצם עינו
מראות כו' וכן במחשבה כו' והן בעשה טוב להיות ביטול רצונו בכל
ובו רק לה' לבדו ויחוד מבטל אחי' מפני רצונו לרצה"ע ב"ה מ"מ
מאור ג"כ אתערותא שיהיה ג"כ אם בה"' זה שלגבולתו אין חקר
ולא ישיק לשמו ית' לא חב' ולא גבות כו' שלוח ג"כ כבו' אורו הבלתי
גבול מי' כו"ד וצמצם עצמו בכבוד להאיר ומנו בחי' רצון להתהוות
בחי' חכ' והוא בחי' נקודא דהיינו בחי' נקודא אשר ... נעלם
ונתהוה בחי' חכ' דהיינו בחי' נקודה הוא סוף כל ובחי' אחדותה
והאור כמו' זה נמשך ונתהווה חכ"ב בחי' עצמה גם זה עושה בראשית
וכן (מג) נמשך ע"י אתעותא בביטול רצון הנ"ל וזהו פי' ישראל שר
אל פי' אל ההוא בחי' חסד כו"ש חסד אל כל היום והנה בהתהוות
בהתהוו' הו' ההתהוות מה כי חפץ חסד הוא מרצונו ומפשוט אתערותא
לאורר חסד זה הוא מה' בחי' הרצון שבאדם שנק' שר שעולה ...
על כחות -

רפב
(רפז)

שהוא בחי' דבר ה' צריך תחלה להיות ההשפעה בכלי שבחי' ומלכה
מלואה וגדרו בברוך אתה הוי' אלקינו ואמר' מלך העולם וכו' והנה מוכר
ההשפעה ולמעלה מזה ביטול רצון כנ"ל שמ"ג גורם השפעה מלה"ר וכו'
ההתהוות להיות גילוי בחי' וה"ד בשם הוי' וזהו זה הוי' אלקיך שואל
מעמך כ"א ליראה את הוי' דהנה יש ב' בחי' יראה הא' מ"ש יראו
זה' כל הארץ והוא בחי' יראה תתאה שהוא בבחי' נפרד דבפ"ע
רק שירא זה' יראת העונש ולכן נא' זה" שהוא בחי' ריחוק אבל
נא' בכאן כל הארץ כי זו לא יראה כתי' והיינו יראה הנ"ל אבל
יראה ב' הוא כמ"ש ליראה את ה' היינו שהוא יראת הרוממות שהוא
בבחי' ביטול לשם הוי' וע"פ נא' יראו את ה' קדושיו כי בהיינו
מה שנקדשנו במצותיו כו' ומ"ש נא' כאן זה ה' אלקיך שואל מעמך
שיהי' בבחי' זה וביטול רצון והוא מעמך ליראה את ה' שיהי' היראה
בבחי' את וביטול לשם הוי' ומ"ש ביטול רצון זה מעלה ולמעלה מזה
הרצון להיות גילוי הוי' בשם הוי' והנה למעלה יהי' אחר מ"כ בחי'
ולאהבה אותו ולעבוד את ה' אלקיך כו' לאהבה הוא בחי' הרצון
שנמשך מההתבוננות שיהי' רצונו וחפצו באמת לה' (וכמו שמ"ש בחי'
אתכפיא זה שמבטל רצון גר דמ"ש ובא מזה שמוליך לבחי' אתהפכא חשוכא
לנהורא וכמ"ש בת"א פ' ויקהל מ"ש קחו מאתכם תרומה לה' אך כאן
הכוונה במ"א בדרך שזהו בחי' זה שהוא הרצון והביטול למעלה מהשפע
המושג מ"ג והמ"כ תח' בדלוה פ' חכמה כח מה ביטול הנ"ל תחי'
בדלוה שיהי' חיות בההתבוננות וזהו מתן נקודה בהיכל שאם אין נקודה
שהוא ביטול הנ"ל אין היכל שהוא ההתבוננות וכמ"ש במא' מזה כאה
(אמנם כו')

ולעבוד את

ולדבק את ה' היינו שידבק צורך גדול שיש נעלם להוות הוי'
אלקיך וכמ"ש בזה"ק עה"פ ועשיתם אתם וע"פ ואורייתא וא גם ומבקה עד שנראה
את שנט' ומשיכום להוות המשכת בחי' על הפסוק כוראה אדם על' דמתו
רמ"ח איברין באורייתא כו': . . . .
בזאן והנה מזה יובן דרך כלל שיוכות פסוק אחת שאלתי מאת ה'
ופסוק ויראה ישראל כי פי' אחת שאלתי מאת ה' הוא ע"ד יען ליראה
את ה' שיהי' בבחי' טפל ובטל לשם הוי' והיינו ע"ד יען אחת שאלתי
מאת ה' מאת דווקא שיהי' בבחי' את הוי' טפל ובטל לשם הוי'
כלל ופי' אחת שאלתי וכו' שבתי בבית ה' ויובן בהקדם הטעם
לזה אומרים מזמור זה בר"ח אלול להיות כי בר"ח אלול ואורים
יום ודהדר שהם אורות עליונים וזהו לדוד ה' אורי וישעי אורי
היינו המשכת אלקי' וישעי היינו המשכת אור מקיף והוא נודע
שיהיות המשכת האור שלמטה הוא דוקא בטוש כלו לשטה בזה שיתאחז
האור וכמ"ש בזה"ק בתא' בזולת אסתר בפסוק וקבלו היהודים כו' עמ"ש
בצבש כי ה' אלקיך אש אוכלה הוא והיינו כמו שטבע האש להסתלק
עמ"ל לא שייך בבר הנאמר כמו"כ המשכת אלקות הוא בטוש כלו לזה
למטה כלל ולכן אורייתא ע"פ הרוחה בשלשם אל שלשם אלא שלשם
שלשם בהלכות כי שלשם היינו יום ודהדר תלויה אלין דספרין לשלשה
והכלי לאורות אלו הוא הלכות התורה וזהו מכון לשקדם פעלת
ה' וזהו מען שבתי בבית ה' בית ה' הוא בחי' כלום ובנודע
מגילין שיש לקבלם בזוהר שהם בתים שהן אותיות התורה שנקראים
שורש נשון בתים ונלום למילין אוא"ס ב"ה ואורייתא היפלא מלאה
דקוב"ה וזהו

208
(קפב)

וזהו ענין ואתגלי כל שעשיו והיבין מחכמתו חכמתו מתקיימת כי קיום האור
הוא ע"י רבוי הכלים דוקא שהוא בחי' המעשה וכמ"ש נ"ב עפ' והארץ הדום
רגלי כו' ולכן ע"י ריבוי הכלים (דוקא שהוא בחי' המעשה) של עשי' יתגלה
הלכות התורה וקיום המצות דכל היום גורם יחו"ד והי' קיום תוספת האור
והיינו שחכמתו מתקיימת כו' ודוד בא' שיחו"ב ומשכו מכ' המקיפים וזהו
ענין לחבות בנועם ה' והוא בחי' אהבה בתענוגים שלמעלה מהשכל כו'
והנה שנ"ב בו' מינ מקיפין הא' מקיף הקרוב וכמו הלבוש עצמי
הב' מקיף הרחוק עליון וגדול לגבי' קרוב להיכלו כו' וכמו דסוכה שמקיף
ולמעלה יותר שבי' המקיפים הנ"ל ומשם הכל ע"י הכנת הכלים כו' וזהו
שאמר בוא ומק לנדבת כו' בהיות כו' לירא את ה' כו' שהוא ביטול
הרצון הוא כלל ושאר המצוות יבואו ע"ז ממילא וזהו מה ה' אלקיך
שואל מעמך כי אם ליראה כו' ואח"כ פרטות להן יגוע הרבה והוא משום
שהי' ביטול רצון שהוא בחי' ביטול שלמעלה מהשכל ע"ז וכל לבוא ממילא
לשאר המדריגות שהן ללכת בכל דרכיו כו' ולאהבה כו' וא"כ הוא
שאלה א' ומה נכללים בה הרבה שאלות והוא ע"ד שארגל בא חבקוק
והעמידן על אחת צדיק באמונתו יחי' בבחי' שע"ז יבואו לקיום המצות
כו' והוא כמו עצמו בחי' ההילו שהוא מקור וכלל כל הבחי' הפרטי'
שיהי' נשפכים אח"כ והפרטים אל הגלוי כו' וכמו כן מוק לנדבת ושאלת
שאלה אחת שע"ז ממילא יבואו נ"כ בחי' הרבה והוא ענין קבלת שבת
בבית ה' כל ימי חיי שהוא ענין ריבוי הכלים בתומ"צ שע"ז ממילא וימשכו
מכ' כל האס' ואח"כ שלמעלה כו' וזהו ומק לנדבת ששאלת ממנו בחי' היותר
עליון שבנפש והוא בחי' הרצון שלמעלה מהשכל וכו' ואת תשאל ומק היותר
תחתון שבבחי' עשי' ותו שהוא ענין ריבוי הכלים כו' כי נעוץ תחלתן
תחלתו בסופן כו' סליק

ב״ה

אחת שאלתי ממך לבדך שאל דבר א׳ והדברים הנוספים מתמיהים
עפ״י פי׳ ומאמר ומתה ישראל כי בחי׳ שרית עם . שייך גם לאלקי, שע
ולע״ל נשמות חדשות שלמעלה מהשבירה והתיקון :

(ב) והנה באדם ד׳ בחי׳ אך ראה ונספרה כי לכן למעלה והדבור
נמשך מהחכמה והחכ׳ מהרצון וזהו בראשית ברא ומאמר עשה בראשית
כי גם חכמה נק״ ראשית :

(ג) ושרש׳ אתעדלת׳ לבחי׳ צמצום זה הוא ע״י הרצון שלמעלה מהשתל׳
ונק״ רובע ישראל הבחי׳ הרקיעית שם אל ושל ועי״ז נמשך כן מלמעלה
רצון העליון להיות חסד אל כו׳ :

(ד) וגילוי רצון זה מגלה בביטול רצונות הגרות ועי״ז גם כן למעלה
ומה שאמ׳ רז״ל הצד׳ ומצמצם להיות בחי׳ חכ׳ נקודה בהיכלו, כמו שהביטול
שלמטה הוא בחי׳ נקודה כו׳ כח מה כו׳ :

(ה) וזהו שבחי׳ מה שהוא בטול שואל מעמך ואת׳ מה אלא מאה
ברכות כי יש הודאה ובקשה ותחלה הוי׳ אלקינו מחשבה ואחכ׳ מלך
העולם דבור וזהו פא׳ ליראה את כי את השפל הוא ביטול הפל
וע״י ביטול הפל והחכמה תחי׳ ההתבוננות והיגיעת ובדומה״ :

(ו) ולכן אמר דוד ע״ה שאלתי מאת ה׳ בחי׳ את הפל וחיים אותו
ונשרה אתה שאני שבע האור להסתכל בעש אלא ע״י שבתי בבית ה׳
בחי׳ כלים ומצוות התורה ועי״ז ונשכן מלא הארת כי נמשך מהלם
בסופן, וזהו ממך לבדך - כו׳ : . . . .

סליק

ויצחק מאהבה הכותב

209
(רפג)

קס"ד פ' רבא

שיר המעלות ממעמקים קראתיך ה' ממעמקים הוא מבחי' עומקא עילאה ולכן אומרים בעשי"ת
זה בעשי"ת שבהיום התשובה בעשי"ת שבין ר"ה ויוה"כ ד
דבעשי"ת הוא בחי' תשובה עילאה דעומקא דרעותא שרש עתיק וזה הוא
בנין המל' בחי' עולם התיקון שהוא ענין בחי' הבנין דהיינו כתר כי אולם
שנם בעצמו כולם נתגלו נידונים דשורש התהוות בחי' הבנין היינו דעומקא בבחי'
מל' דאצי' דעומקא כמ"ש בעת בטעם לע' שהבנין נעשים פנימיות לפי שהבנין כו'
אולם [illegible] בבנין ונמשך בחשבון ~~[illegible]~~ בחשבון בחי' הבנין כו' ודבר פי' אולם
שהם כולם נתגלו כו' משום דשית אלפי' שני דהוו עלמא כל אולם והם ונחדון
ונמשכין בבחי' מל' דאצי' להיות בחין התהוות דספירה אולם ואינם בבחי'
רק דאצי' נמשכו בבחי' המלות כמו אולם שהם האחרונים נמשכו בבחי'
המלות כמו בחי' חסד דעתיק והבוא הראשונה לבחי' הי"ו נתגלו לבוא בספירה
אולם וכמו שכתוב דורו של אנוש הי' נזונין מחסדו של הקב"ה שהוא בחי' חסד
דעתיק עצמו האלף השני בבחי' דעת הגבורה והוא ירבה לסוף הו'
היכל כידוע שגם דרך כלות יותן הוה בחי' שיטה הראשונה שלפני
מאת היותם בבחי' החסד כו' כמ"ש קם התיקון ובאלף השני נתנה
התורה להיותם ובחי' ובחי' התורה עד בחי' האלף השני, דמשם הוא
יום היסוד בנודע ואלף הג' יום שכולו שבת כו' ודרך פרט בכל ג'
ואו החלו נש, בחי' המשכה ענין דעתיק שלובש בכלים ביום השי' בבחי'
החסד וביום הב' ובחי' הגבורה כו' כידוע וזהו הטעם שאומרים ובוא
רחום כו'

ורבנים כל שעה ורגע לעשות נ"ש לו כבוד חדש בחיות חדש בשמש שהגן
לעולה דבחי' לונ דאצי' שהן י"ב צירופי דהוי' בכלל ו"ב צירופי' דאדנ'
כנ"ל ובכ"מ ביאר ועדיין שאין כך כלל בלה התחלקות נמשך רק עולם האתמול
(כנודע מעולם הבריאה) דאצי' שהן י"ב צירופים דהוי' כו'. ואחר שכך
הראשונים עולם הוא דהיינו בחי' החסד כנ"ל. והנה יעשה הנ"ל שגין
דאצי' היה בחי' יום ולילה לעולה יצא יום הטעם לזה שאינו שעיקר
עבודת העולמים ד' הוא בלילה דווקא ולא ביום ועיקר עבודת הנשמות
הוא ביום דווקא ולא בלילה שהרי ידוע דהעולמים הם נקרא חשך
וכל עניני עבודתם בשורה שהוא בחי' הצמאת וכן הכל בלילה וכמ"ש
ובלילה שורה עיין כו' וכמ"ש בזהר דחכמתא בחושך כו' ואמנם עבודת
הנשמות ביום דווקא כמו שנודע בכל הכתב עפ"י הדרוך עיקר יציאת
ביום ויש יצאת שאם עשאן בלילה פסולות כמו הקרבנות וכו'
וגם ביציאת תלת עיקר יצאת ביום הנה שנאמר בה והגית בה יומם
ולילה הרי אמרו ז"ל אמנם פסול דנוטא אכנן לבו' וזה שעבודתם ב
בחכמה לולה מהן ואינם עפ"י הדין אלא ע"פ הקבלה וגם באמת
אין הכוונה בזה בשביל עצם היות הלימוד אלא משום שנאמר תלמוד
לולה אינם כלל שבו עד השחר הוא שייך לבחי' היום כו' וכמ"ש
בספרי הקבלה שעיקר בחי' הלילה היינו עד חצות וזה שבכל לפני
אמרו חכמים בברכות עד חצות כו' ועל כל זה ועיקר ה' לענין ועכן שכל
חצאי הלילה

נגד פיו שקשה לקבלת דבין הוא יתדש עי"ז והיינו שאומרו גם אותו
לפנין אלפיות יפי נפל דה הישום דאין בחי' עונג ביה יש מציאות אחת שאין
לוכה גו דויה לו ף קו פנ נקודה עדה שעושין מה מקדנים שיתענג מהם הגוף
שאומר שאין יסף יסבעין להתענג בה דהין כי כשעושין ומתקנין לו
משיפנים את ליבו לאגה עונג בדבר שהוא לנגד טבעו וכבל הגוף
האלה ולבו ליעלה בגם שאין בחי' עונג נמצא על עצם בחי' הנשמה
מאחר שאין לך דבר חוץ ממנו וכו' . אך שמצדם אחוז להיות בחי' ב
נפרדים כדי להיות כנ"ל הנה בהפרח לוגח דלוגו [illegible] בחי' עונג
ורצון בזה אלא שהוא נמשך יבחי' מקור התענוגים העליון להיות לו
עונג ורצון בזה והיינו עד שאמרו ז"ל נתאוה הקב"ה להיות לו דירה
בתחתונים דייקא הוא בחי' העונג העליון שנמשך בזה קודם הנשמה
להיות וכו' על כל כו' כי הנה [illegible] אינו מתרפק בשמים וכו' הלב
כנ"ל הרי ונמצא שיבת התענוגו עד הפעם כשעושין לו במאתו
האופן שנקבל תענוג פעם הראשון כו' ונוגע הגוף עמן דירה
בתחתונים ידוע שהוא במעשה המצות בבחי' נקודות דהנה אחד ז"ל
לזה נדיבה שיע לוהאבי כדי שיקבלו עוד עולם תחלה ואחר יקבלו [illegible]
עליהם עול מצות שנה בדברים הנזכרים שאינם מנין נקודות גהו כענין
הנדיבות נפשה.

הנדיות נמשכה לנשמה שהוא בחי' ביטול הרצון ואם בעהחבד וענין
גילוי הרצון הוא בביטול הכונות גרות הן בסור מרע בגדלו והן בועשה
טוב להיות עובדם עינין יחאות בחע כו' ולא תתורו אחרי לבבכם כו'
כא להיות ומיך לא תרצחי שלא יתפוש לא בגשמיות ולא בגשמיות לא
מעלה כא בבחי' הבן פשוט לאוס בעהחבד וגם ניום הזדות יהי' בזה
היותו דבין לאואס בעהחבד לכן עושה חכמת הפרטי' כו' וע"י הוספת
ומשיפי' מאורות בכלים וע"י זאת ואתכפיא' וסט"א ואתהפכא חשוכא
לנהורא כו' ומכל אלה נתאווה הקב"ה כו' דהיינו שנמשך בזה בחי' עונג
העליון של האצילות ואינם לפי אופן ערך נגלות העונג למעלה
ופנימיות עמלות כי הנשמה שעבודה כך יהי' נרחב המחשבה להיות
עלה יחדה בחי' עונג ב"ה הבא בבחי' ודת ה' בכבין אם גבן
ושאל בשנה שעבודה בתשובה בתשובתה הרי נמשך להן האור
בבחי' זה ביותר שאת ואם לא זכו בזה ונפנים האור
בכלי עד שעבדו על זאת כו' הרי לא ניכר עונג בבחי' מרה
בתחתונו' כיון שנתאווה האצי' ואז לא נמשך כ"כ בחי' עונג ה
בנודת ה' בקב"ה הבא ולזה הוא ענין תפלה דהכא במשיות
שנולא כי התפרטות והפגיום שנעשו כי' ע"י שעבדו על
זאת כו'

קיא

לה׳ כו׳ ; והענין פי׳ דכמו שחשב שהתשו׳ מועלת לתקן הפגם שבנפש
ע״י העבירה ועון ומעשיהו ומלת ה׳ אשר לא תעשינה ופגם [illegible] מועלת
גם על בחי׳ נקודים שנעשו [illegible] כי אם הויות שנה ו בחי׳ הזמן
לאוקמא קודם לכן הרי זהו הקדימה לבחי׳ נעשה שהוא בחי׳ עולם
הנבראות ותקנם כל אשר דבר ה׳ נעשה כו׳ אבל ענין התשובה הוא
מענין ריח במדין שזהו למעלה גם מבחי׳ הכלל שעולם הבריאה ובנפש ב
באור לענין זה שאנו זה היום תחלת מעשיך שהוא ר״ה שכלל
כל השנה הבאה ובנפש והוא זכרון ליום ראשון כמו שעלה ברצון
להאציל ולברא שהי׳ מתאוה להיות לו דירה בתחתונים וסוף מעשה
שהוא הוא מחשבה עולה בחי׳ תחלה להמשיך גם בחי׳ עולם
כו׳ ונעשה הנפש וזהו פי׳ זכרון ליום ראשון [illegible] לעורר המשכות
אור חדש מבחי׳ [illegible] התעכבות הפשוט שבכל יום ראשון כו׳ [illegible]

ומעתה יש להבין שרש ענין התשו׳ בעולם הזה [illegible] דבר ובפנימית
[illegible] הוא בחי׳ תשובה דוקא ואיננו כו׳ [illegible]

יש בבחי׳ תשובה הא בבחי׳ ביה׳ וה״ב שהוא גבוה יותר ממנה
עד שתשו׳ שבבחי׳ ביה׳ לא נקרא רק בחי׳ ב׳ תשובה והיינו בחי׳
תשובה שבבחי׳ הכתר הנק׳ עתיק והיינו [illegible] ורחמנות כו׳ ואינו
בגחם דין

בגמ' דין זה נשוב ואין אחר כו' ומתניתא סתמא כו' והענין הוא פי'
ע"י תשובה ומצוה מעשית נשרף גופ ואתבדלו בחי' מצוה ד
דפועל והוא בחי' הכתר שנק' ממוצע בין המאציל עם הנאצלים כ
כידוע וגם ומצות נקראת כו' ועכ"ז קרא בענין מצוה כו' ועי"ז נשרף
וגו' בחי' הכתר הנק' מתניתא סתמא כו' והתוספתא אתי במאי
מצוה דוקא ועיי"ש פי' ושם וחיובו נשוב ומצוה כו' עמה שאינו
נשוב מאין ואתה ומתניתא כו' והוא הנק' תשובה שבאה ממצוה.
ובזה יובן מאמר רז"ל עפ"ד דתשבו ה' בהמצות אלו עשות כו' מ"מ פי'
ביחוד כו' לפי שבחי' הכתר עדיין אינם בחי' התחלקות ומדרגות
נשוה ומשוה קטן וגדול כו' כמשל הכתר שכולל כו' ונק'
בחי' סובב כו' ועכ"פ גם ביחוד הוא נעשה כמו ברחוק כו' ואינם
דוקא במעשות לפי שאנו אין תשובה דוקא שבבחי' הכתר כמ"ש ויהיו
כו' כנ"ל וזה שאמר ושם והחיינו דוקא לפני הענין הוא כנ"ל לפי'
שהוא עולה עד הכתר בבחי' פנימי' ב"ה שזהו פי' זכרון לזם
ראשון כל הטעם לפי שכל ומעשה עולה ב"ה תחלה ושבת ו
ונתבטל וכו' ממולא ואורה אור זה בכבודו דוקא עפ"ש שינקום
ובחי' כו' כי ישראל בני [struck] ולכם הם כידוע י'

והיה מאחד

214

והנה (ס) ומזה שהמשכן בעשיות הוא בבחי׳ הכתר כנגד עת״ק גם בחי׳
יסודה שנים מן מעשיות גם הן בבחי׳ עתיק וכו׳

יסודה שאינה יפה וכו׳ אל כייף כו׳ שהיה ומשם יסודה שאינה
עשה אל רחום כו׳ כמ״ש במקום דיסודה דיפה הן לחיי הנשמות
ויסודה דעשה הן לחיי הגוף ושרש המקרים הנה אחד מן
היום ישועתם ואחר לקבל שכרם כו׳ והוא שכר גדלה בגלגל הכנת
וגון השכינה והנה בבחי׳ גון השכינה הוא בחי׳ העונג האלקי
שהוא קוני וקבל כלל וכלל כמש״ה אותות השכר הנצחיים בבחי׳
דאצי׳ ועוד דוגמא אנו רואים למטה שכל דבר תאוה ותענוג
יש מכל דבר לא יחשב לנגדו כנגד כל יסורים וצער שהרי
לקבל [illegible] צער הרבה כדי לקבל עונג מן העושר [illegible]
וכן בוסחי מהנים כמאו הם לקבל [illegible] בחי׳ עונג האלקי
כמ״ש שאמרו במחה ענג בלבושי כו׳ והענוג הוא עונג
האלקי שהוא נמשך ממשכן ובחי׳ [illegible] שהוא הגלגל בחי׳
עתיק שאין שם בחי׳ [illegible] כלום עדיין להגבול האור בידוע
ועוד גם בבחי׳ גון השכינה למטה בגלגל [illegible] וקבל הוא כמו
כו׳ והיינו ענין ההשפעה ויסודה דעשי׳ לחיי הנשמות להיות
[illegible]

215

(קוף)

הכתר לג״א לבוא בבחי׳ כלים עצמים שונים כו׳ ועהו פ׳ ויקרא

ה׳ ויקרא שהמשכן מבחי׳ העלם לגלוי והיינו מבחי׳ העלם הכתר .

לג״א ומה״ע ב׳ פעמים הוי׳ הוי׳ הא׳ הוא בבחי׳ העלם

ואוה הכתר שהוא מתי ומקבל בהתחלות עדיין כנ״ל י והוי׳

הב׳ הוא בבחי׳ התגלות האוה בפ׳ דהיינו בבחי׳ ג״א ועפ״

פסוק טעמא בניהם להיות כי אין ערוך בין ג״ז אך אעפ״כ

נרא והמשיך מבחי׳ הוי׳ שבכתר להוי׳ שבג״א כו׳ וכמ״ש ואתה

ה׳ פנים אליך דקאי בראשית מגוהר דא״א וע׳ שמאו

שע נהורין כו׳ בבחי׳ ג״א ועהו אליך כו׳ ונק׳ ל״ט מאמר

בבחי׳ נצחא דע׳ כד אסתכל בי׳ ג״א כו׳ והנה בעשית

נשך לחיי הנשיות נו״ג ידהרה דבכתר דונה כנ״ל וע״ז

הוא שאיר יחחייבו לעשות לחיי הנשיות לעולם מפ״ב

שבה תלוי בינה דהרה דוי אל פניו דונה כנ״ל ועה״ז ומעוף

נראתי הוי׳ שבחי׳ מגוהר אלו הם מבחי׳ עיינה עליהם

הוא בבחי׳ עיינה סתימאה שמשם נשך מגוהר לחיי הנשיות

וע׳ מדה

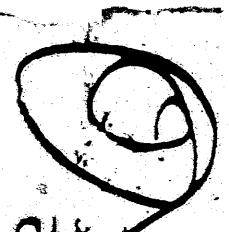

ועוד בדבה ונדבת אלקי ובדבה בונה ירושלים הוי שנים ב

בכאות מישראל בחי׳ שם הוי׳ ואהרן חלני ה׳ אזירה נפשי.

ובעבודה הנוש. אהרן ה׳ קיטול גלעד מהספ והיה

הוא ביטול דחכ כה זה והיה הוא בחי׳ ההתבוננות

בהשגה והבנה זה הוא בחי׳ מידות ומידות

כנסת שם באשיכות את בל כספגיו

בנה [illegible] יבוי׳ להוסיף שם הוי׳ וחדש

ומשל הנהר שנהגני מי׳

פ׳ כי׳ לתפוח אותו

ביום יתן כמה

עמן ממעיני

נראתי כ

ה׳ מבחי׳ עזיא

עולם סתימא

סוף

(ראוי)

להיות בחי' רצא לגה הוי' נקמעוני שהוא השוק המשכת אותיות

בכלים ומלוים שונים כו' ,, , , , , ,

והנה בר"ה ומעשים שצריך להמשיך חיות מלי לפי השם צריך להיות הרצון

בחי' נקמעיש בחיות והנה ומדונא דלוקא וזהו שמעשים אורחם ומחנים

נראה מ הוי' שהוא בחי' שורה דלוקא הבלוונת חלב בחי' רצון פשוט

ומהו התשובה, והנה התשובה איה על עקירות דונה אלא תשובה

הוא להשיב הנפש למקורה והיינו ע"ד שמבואר איך שהוא רצון יהו'

בתפלות ע"ד נמשה אצלו בחי' רצא ותשוק להשיק הנפש למקורה וגמו

יש לפף יהגה חויה יאמי סופה יאמי שוע והיינו ע"ד שמבואר אשר

שאני הוא אלי ונים כבודו שהוא בחי' יש והלכה יאין תיגא. ואני עצמי

הוא השגול והוא הסופה (שהוא בחי' בוצינא דקרדוניתא עילא ותתא)

ע"ד נמשה אורה ונפרד להשיק את הנפש למקורה בבחי' תשות ותשע

ומהו ומשנל שרצונו של ולנות דבא של עגל ושע חבורות נשמות

של חיות עולות ווהדות מן הכבד ומפתח בבג' הטעם עם שנא ובגד

שור נגנהו והוא אכוס מעלון ושאלו לא ידע מוי לא התבונן ובא

ע' שידע ויפרש ... שלא ידע ולפאו' אוע ויבן גה וה שויך יבושה

בבהגה והרצון הוא בהם אע חוחם שהמנם יש לו ישון תלה וט

הבהמי' עולה ומטה והוא שהמנם יש לו בחירה ומשוג בטו הבהמות

כמו שור שהוא נגח ורמי שהוא דוחם ומורב שהוא אכבוחו זבן

נשר שהוא חוזע אין גה אצלם וכד הבחירה שלהם רק שכן הוא

הטבע שהוטבעו אצלם ואין בהם בחירה לשנות את טבעם ומן

אמפ'

ובחי' התשובה שהוא זה שנוגע לו לעצם הנפש בעצם פנימי
כמו לבם אל הוי' שהוא בחי' קול פשוט שלמעלה מבחי' התחלקות א
אותיות, וזהו ענין שופר כמותו כמה וכו' וכו' ועי"ז מוציא ומתקן גם
הפגם שפגם עי"ז כי התשובה מגיע למעלה משורש הדעת כי הנה
שורשת הם בחי' חב"ד וכו' וזהו הרצון הנולד בהם ומשם תשובה
שהוא בחי' חכמה מגיע למעלה בבחי' הרצון שלמעלה מהחכמה שהוא
בחי' המדבר [illegible] ההתגלות שהוא בחי' כתר עליון ועי"ז מוציא
ומתקן הפגם שפגם בחינת אברי לפי שמושך הוספה שלמעלה מבחי'
רוח אברים. וזהו ענין בחוש שופר שע"י שופר שהוא בחי' תשובה
עי"ז נמשכה ההתחדשות כו' וזהו כמו משל בנפש האדם שיש
בו רמ"ח אברים, והנה יש חלקי אברים שאין נמנין בחשבון
של רמ"ח כמו הלב והמוח לפי שהוא מקור החיות של כל האברים
ע"כ אינו בחשבון וכן המוח אינו נמנה לפי שהוא מקור החיות וכך
עי' התשובה שהוא בחי' תשובה ה' עילאה בחי' בינה לכן עי"ז
מוציא ומתקן הפגם שפגם ברוח עי"ז וזהו ג' קרבנות של שמו
אתם חובין לאדם דינא ואחר השופר ואחר סוח לע והווע ש
שמתחילה צדקה התבוננות שעי"ז יבא לבחי' תשובה ועי"ז סוח
לע כו' והנה שופר שהוא בחי' קול פשוט הוצא מהבל הלב
וזהו ג' הקול שלא נהלו של הקול הוא כנגד ו' מעלות לכך
והבל הלב הוא כנגד עצם חפשא שהוא בחי' ו' [illegible] הבנין כו'
ובחי' בינה עילאה כו' והנה הבל הלב הוא מקור הדיבור שהרי
אנו רואים שהדיבור תלוי בהבל הלב ולכך נקרא לו פתוחות הלב
שהוא בשופר

בס"ד ר"ה

וקנה'

ובחדש השביעי באחד לחדש מקרא קדש יהי' לכם כל מלאכת עבודה לא
תעשו יום תרועה יהי' לכם. הנה איתא בברכות ובחדש השביעי
הוא ירחא דשבועתא דבו נשבע הקב"ה לאבותינו ופי' מאמר
נשבעת לאבותינו מימי קדם, בי נשבעתי נאם ה' אותה השבועה
הי' בחדש השביעי. באחד לחדש זה אברהם ופי' אחד הי' אברהם
מקרא קדש זה יעקב, יום תרועה זה יצחק. והבין זה צ"ל ויקדם
על בכסא ליום חגנו, ואיתא בזהר ע"ד שהשי"ת בא לפקד על [illegible]
ואומרים לו אומות [illegible] והוא [illegible] ואומות [illegible] ואומרים לו'
אומות [illegible], ונשברה [illegible] באחד [illegible] ב' במנוסה
[illegible] אל תחקור ובמופלא ממך אל תדרוש. וזהו בכסא וכתי' לא
יום עד אחד באמש לכל עון ולכל [illegible] חטאת כו' [illegible]
[illegible] ופי' שאין [illegible], [illegible] [illegible] הן [illegible]
וכן שמים וארץ הן [illegible] וכמו [illegible] בכח הוא את השמים
ואת הארץ, וכן איתא בזהר [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
הם רמח אברי' ושיגר [illegible] הן [illegible] [illegible] וכו [illegible]
[illegible] ומגן הוי' [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] הם [illegible] [illegible],
ולכאורה אינו מובן זה וזה צריך הי' [illegible] הוא כתב [illegible]
[illegible] במסתרים [illegible] ולא [illegible], וכן כתב היוצר [illegible] לכם הובן
אל כל מעשיהם, צופה ומביט עד סוף כל הדורות בסקירה אחת
וזה צריך [illegible] כו', אך הענין הוא דהנה [illegible] הוא
[illegible] דרך והיינו [illegible] [illegible] [illegible] כ: [illegible] [illegible]

וחוג

(קמ״ו)

בחי' אין וזו ברא אלקים כו' היינו שנמשך מאין ליש, והן אתה
הראת לדעת. שהדעת הנה הוא בחי' ראש ממש ובמ״א שאין מרום ומושפל
וראו כו', לפי שזה אנו רואין בעינינו ממש איך שנתהוה העולם מאין
ליש כו', אך זהו רק בחי' בג״ת אך הנה״י ב״ע הוא להיפך שלמעלה
הוא היש ולמטה הוא האין כי כולא קמי' כלא חשיב ממש, ואלו בחי'
לא שייך ואתה הוא עד שלא נברא העולם ואתה הוא לאחר שנברא
בלי שום שינוי כלל, והנה זה אל השכל איך הוא שלמעלה הוא היש
ולמטה הוא אין ממש שכולא קמי' כלא חשיב, שהיש הוא בטל בתכלית
יש להבין זה מענין הרוח והדבור שאף שלכאורה אנו רואים שהדיבור
הוא יותר יש מן הרוח שהרי מהרוח אינו נמשך גילוי לזולתו, ואף אם
יחשוב כל היום לא יבין חבירו מה הוא מחשב משא״כ והדיבור נמשך
גילוי לזולתו, לפי שהדיבור הוא בבחי' יש והרגשה ומ״מ יכול להבין
גם חבירו מה שהוא מדבר משא״כ הרוח הוא בדקות הרבה מבחי' דיבור
ועיקר החיות והתוקף של האדם הוא רוח, וכמו שאנו רואים בחוש
שכאשר האדם ממש מחשבתו בהתבוננות אלקי' ובתוך כל מחשבתו אז הוא
משתנה להיות אחר ממש, ומעלה אותו למעלה מאד עד רום המעלות,
ולהיפוך. כשמשנה מחשבתו בשטות והבלות אזי מורידו למטה מאד ומשתנה
להיות אחר ממש, וכן אדרבה הרהורי עבירה קשין מעבירה, לפי שהאדם
הוא רוח, כי זה כלל גדול כי כל היותר רוחני יש לו חיות יותר ואם
כן הוא בדיבור ובמחשבה שאינם רחוקים כ״כ רק בדרגא אחת שביניהם
בחי' אותיות ואעפ״כ אנו רואים שהרוח אין לו ערך לבחי' הדיבור,
וכו' וק״ל

ועי' לעיל ובמילה אשר שם יש גבוה מעל גבוה וגבוה עליהם שהכל היותר
רוחני הוא בבחי' יש יותר וכל מה שלמטה ממנו כלא חשיב, ומשו"ה
וגבי מהו"ע אשר כולם כלא וכאין נגדו, ועכ"ז הוא הצווי ויבואר
היום שהוא רק בבחי' דעת אבל לא בבחי' ראי', כי א"א להשיג
לו בראי' איך שכולא קמי' כלא חשיב רק בבחי' דעת, ובזהו
יש כאן ויבאר היום כי אין עוד, דהיינו שאין עוד כלל כי כולא
קמי' כלא חשיב ובזהו אין עוד, ועכ"ז יגיע בבחי' דעת אתה הראת
לדעת פרט' גבי אין עוד, אך פרט' אין עוד מלבדו, שמלבדו אין
עוד, אבל יש בחי' עוד גבי רק שמלבדו אין עוד שהכל הוא
מאתו ית', אבל בבחי' ויבאר היום שהוא ראי' על ב"ה פרט' אין עוד
לפי, שבבחי' ב"ה אין עוד ממש שכולא קמי' כלא וכאין ממש שהם בטלים
במציאות ממש, אך איך אפשר לבוא ולהגיע לבחי' ב"ה, ובזהו אמ'
כי ב"ה אותיות עדות, והענין הוא דהנה המצות נק' בשם
עדות ונחלקו אלו העדות והחוקים, וגם עדות בפרט, וכמאמר
בהמ"א בפרק עדות שהם כמו כל הדין, דהנה ענין העדות הוא
לגלות דבר המכוסה ונעלם שאינו נגלה לכל, כי על כל דבר
הידוע לכל אינו צריך עדים רק על דבר שאין אנו ~~[illegible]~~ ובעינים
אנו צריכים עדים שיעידו בדבר ועכ"פ שעם עדים יקום דבר,
ובזהו שהתורה והמצות נק' בשם עדות והיינו לפי שהוא אוצר
שנתלבשו בגשמי' ואעפ"כ הם עדות ומורים על בחי' עליונות מאד שהי'
מכוסים ונעלמים, ועי' התורה ומצות הם נמשכים ונגלים אל
הגילוי

אל הגילוי כמו הדיבור שמגלים את הדבר המכוסה ונעלם, וכך
המצות הם דבור ואורות של דברים עליונים מצוה שלמעלה כמו
מצות צדקה שנא' בה גדולים מעשה לך הוא עבודת של בחי' ה' אלקי
גדלת מאד גדול הוי' כי' הוד והדר לבשת הוד הוא בחי' עליונה
מאד לא שנתן ההוד אלא למשה כי המלאכים בקשו תנה הודך על
השמים ולא נתנה להם, והיינו כי הוד הוא בחי' פנימי' התורה,
והטלית שלמטה הוא רק עבודה של בחי' הוד, וכן לב' חוטין הם לב'
נת', וכן שופר שלמטה מורה על בחי' שופר שלמעלה והוי' אלקי' בשופר
יתקע, ביום ההוא יתקע בשופר גדול, ואיך שייך שופר למעלה,
אך למעלה ענין השופר הוא ענין התעוררות רר וכן יריעות המשכן
ואת המשכן תעשה עשר יריעות הם אורות של נוטה שמים כיריעה
וכן תפילין ד' בתים הם ד' מוחין למעלה, נמצא מצות גשמי' שלמטה
הם עבודות של מצות שלמעלה והיינו שהם ממשיכים גילוי ההעלם, וזהו
שנק' המצות בדבק עבודתם והיינו כי כמו שהדבק הוא מחבר
מעורר לאיזר, וכך המצות הם מחברים וממשיכים גילוי אא"ס למטה, וגם
התורה הוא רק עבודה של תורה שלמעלה כי התורה נק' אדם וכמ"ש.
זאת התורה אדם ולמעלה ג"כ נק' התורה בשם אדם וכמ"ש נעשה
אדם בצלמנו כדמותנו כו', וזהו שהתורה ומצות נק' עבודת כו'
וזהו שא' אחורוי של אדם עובדין עליו דהיינו המצות כי המצות
נק' רמ"ח פקודין. רמ"ח אברין דמלכא, אך העיקר הוא קיום
העבודות כי אם יש עבודים שלא לפנים אין עבודתן עבודת וכו רק
דמן דת

בהגדרת יהדות לפעמים, כמו״כ המצות דוקא בראשונים בהפחת
תפילין ובכורת טליות אלא הם יהדותם מצוות שעולה ומשפיעים
אורות עליונים למטה, ואם אינו מנח תפילין אף שמניחים התפילין
כהלכתן אינו ממשיך כלום כו׳ וכמו למשל מעיין גשמי, אף שישנו בהעלם
בגחלת כדי שיצא הנצוץ והעלם אל הגילוי צריך להכות באבן
כדי שיצא מהעלם אל הגילוי כך המצות הם כנצוץ הנעור בגחלת וכו׳
שמקיימין את המצות ע״י גוף הם ממשיכים גילוי אא״ס מהעלם אל הגילוי כו׳
וזהו מאמר בעל הגדה בדרך עדותיך ששתי כעל כל הון בהוויות
מעל כל הון, כי הון הוא עדן ובדעת חדרים ימלאו כל הון יקר, ומלאו
הוא עדן וכבוד הוי׳ מלא את המשכן ומלאה הארץ כבוד את ה׳, וחדר
הוא עדן חדרי גה״ע וכמארז״ל ע״ד ר״ע שהוי׳ מארבעה שנכנסו לפרדס ור״ע
שנכנס בשלום ויצא בשלום ועליו הכתוב אומר הביאני המלך חדריו, וגם
שנק׳ הון יקר, ואף בדרך עדותיך ששתי כעל כל הון בהוויות שמחה
של מצוה הוא יותר גבוה גם מבחי׳ הון יקר הנ״ל וכמארז״ל יפה
שעה אחת בתשובה ומע״ט בעוה״ז מכל חיי העוה״ב, תחת אשר לא עבדת
את הוי׳ אלקיך בשמחה ובטוב לבב מרוב כל, בהוויות שמחה
של׳ הוא יותר טוב מרוב כל, רוב כל הוא בחי׳ ריבוי תענוגים
שבגה״ע, כי כל הוא יסוד שמחבר בין שמים וארץ ותרגומו כי כל
בשמים ובארץ דאחיד בשמיא ובארעא שהוא בחי׳ יסוד וגם
ושמחה של׳ הוא יותר טוב מרוב כל בהוויות אפי׳ ריבוי התענוגים
שבגה״ע העליון והתחתון כי הגילוי אור שבגה״ע הוא רק מבחי׳ הון יקר
יקר בגימ׳ ש״י שבהן מארז״ל עתיד הקב״ה להנחיל לכל צדיק וצדיק
ש״י עולמות

(רמח)

שני׳ עולמות שהוא רק חלק התחתון דכתר, ואך המצות הם תר״ך עמודי אור כי תרי״ג מצות דאורייתא וז׳ דרבנן הם תר״ך שהוא בחי׳ כתר והיינו שהני׳ המצות ממשיכים מעצמות הכתר ואפי׳ מחלק עליון בכתר וזהו מ״ש אשרי ירא את ה׳ במצותיו חפץ מאד ולא בשכר מצותיו כי שכר מצות הוא שלא לקבל פרס, ופרס הוא לי׳ פרוסה שהוא מחצה ויקר בגי׳ ש״י, אך המצות עצמן הם תר״ך עמודי אור כתר שלם וזהו במצותיו חפץ מאד ולא בשכר מצותיו כו׳, וזהו שעו״ז עבודת שהוא בחי׳ תמ׳ ע״ג ממשיכים שיהי׳ מאיר בגילוי דע׳ כו׳

והנה עבד בחי׳ עדיין אינו עבודת להעיד כי בחי׳ עבד אינו נחלק לחוג, לכן אין זה עבודת שיהי׳ יכולים להעיד על האדם ושפיג יתורף וזה צריכים לעבודת הוא כמו אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו ופתי׳ היוצר יחד לבם, צופה ומביט כו׳. אך הנה כ״ב הוא בבחי׳ בע״ד אשר אינו נחלק לחוג לכן איזה עבודת כלל, וגם אינו נמשך העונג כלל כי זהו שמאא כו׳, ולהבין זה בתוס׳ ביאור צריך להבין תחלה בזמן הגלות כי אין דעת הוי׳ ולא נתכנו עלילות, שהכתי׳ הוא לא באלף והקרי הוא לו בווי, והנה לא באלף זהו לפי בע׳ הגלות אשר שם לא נתכנו עלילות כי כולא קמי׳ כלא, והנה (לא באלף זהו לו) בבחי׳ בע׳ זהו שם לא שייך עכן עבודת הגל׳ לא צריך זה תתן לו ורבו פשוטו זה תעשה לו ואינו נוגע לשם העונות ופגמים כלל כמו נאמר על כל פשעים תכסה אהבה וזהו לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל שפי׳ ולא ראה עמל הוא כמו נאמר על כל פשעים תכסה אהבה שהגם שראה עמל ונסתר פתן ורא און ולא התבונן כי זהו שמאא דהא׳ ע״י, וזהו

מ״ש ויונק

ענין פרטי, הרצונות שבז' קולות מו"ש הוא ג"כ מחמת היותו דבוק לבחי' לקמן
אוא"ס בזה לכן ע"י ממשיכין מבחי' בי"ע מבחי' יוד אחד, שעי"ז לא יקום עוד
אחד לכל עון ולכל חטאת, ואבל גם הוא לשבועה שהוא בחי' אשר נשבעת לאבותינו
מימי קדם בהיינו שהשבועה נמשך מימי קדם שהוא בחי' בי"ע, והנה אבל גם
הוא לשבועה בהיינו בחי' מסך של קו"ש וקולות מו"ש בפי' שע"י ע"ג ממשיכים
מבחי' בי"ע קבת, מצ"ב בחי' בת הנ"ל מדות אלו הם גם אפו' לכל חטאת.
והיינו אם פגם חו באיגו מצה אגו נמשך ע"י בחי' בין חו, אבל עד
ועון, של קו"ש לכל עון ולכל חטאת הוא באותו גם, ואבל גם הוא לשבועה
אחד לאבותינו מימי קדם להמשיך גם מבחי' בי"ע קבת ובגה ובן
אשר נשבעת שבועה נקרא ורחמא דשבועתא ובאחד זה אברהם, בה"ה בחי'
מה שחבש השבועה כאחד כותונו שי' והיינו לפי שאלקי' יצה את השמים האדם
הן האדם הי' שיהי' גילוי אלקות למטה כמו למעלה ויהי' גילוי בחי' אחד למטה
נשר היינו באחד ממנו לפי שאדם הנשק בחי' אחד למטה כו', ואך עוד
קב"ה, והנה לולי זה ונסתלקה השכינה למעלה עד שבא אברהם אחד הי'
חטא יהודה שהמשיך בחי' אחד הל' למטה כי קודם החטא ... ורחמא
אברהם היינו בחבש תשרי, לפי שאז נברא אדה"ר ולולי שלא יהי' מאיר
דשבועתא הוא בחי' למטה, ואברהם תקן בחי' אחד הל' לכך היתה השבועה דה"פ
גילוי בחי' אדה"ר, ונקרא קב"ש זה יצחק, ובה"פ כתי' תתן אמת ליעקב
כי שבו נברא שיוק בחי' חסד וליצחק הוא בחי' אמת, והנה בחי' אמתת שלו
חסד לאברהם אני ראשון ואני אחרון, שבלא קו' בלא חליק ואתה הוא
שהוא מבריאת ואתה הוא לאחר שנברא בלו מום שינוי כלל וכו' וארא
קודם שנברא
אל אברהם

וארא אל אברהם כו' ושמי ה' לא נודעתי להם ופרש"י לא נכרתי בה
אמתות שלי, והנה שיעקב נקרא מקרא קדש והיינו שיעקב הוא ממשיך מבר
מה שהוא קדוש ומובדל מגדר עולמות, ולפי שיעקב הוא בחי' אמת, והיינו
שיעקב הוא הממשיך מבחי' בי"ע ממש בב"ח, כי אברהם הוא בחי' חסד
והיינו שממשיך בחי' כי חסד הוא שיהי' מאיר בשעת בריאת העולמות
מצב כי חסד חסם הוא קודם החטא, אך יעקב שהוא בחי' אמת בהי
שממשיך מבחי' אמונת עצמותו ממש, ולפי שיעקב הוא בחי' בריח התיכון
המבריח מן הקצה אל הקצה, והנה שבת נקרא קדש, דהיינו שהוא קוד'
וממשיך מבחי' קדש מה שהוא קדוש ומובדל מגדר עולמות שהוא בחי' ד
יצחק, כי תרועה הוא בשופר, והנה שופר הוא ש
יום תרועה זה יצחק, של יצחק, ושב"ת תרועה הוא בחי' יצחק, וה
חול כדי לעורר עקידה
פי' אשר נשבעת לאבותינו, הנה ענין השבועה הוא כמו למעלה שש
שיש בינהם אהבה ורעות התלוי בדבר הנמשך עפ"י טו"ר
את הבנים
ומוצאתם שלא יגרום איזה דבר לבטל את אהבה נשבעים,
ונשאת
ומגדירם את אהבתם ומילה. והטעם והסבות שאף שברבות הימים,
אם לחבירו ותגרום איזה שנאה, אך משבועתם לא יבטל האהבה,
היתה השבועה ומילה שממשיך האהבה שלא עפ"י טו"ד, והנה אשר נ
לאבותינו מימי קדם, כי יש בחי' ימות עולם ושני קדם ימות עולם הוא ב
בחי' הכל הנהגת העולמות, אך שני קדם הוא בחי' קדמונו של עולם שהו
בחי' דעת הכל אך עדיין צ"ל הוא מצב בחי' דעת ועבודות שהר

[illegible]

דרשה שבת פ' האזינו תרל"ו [illegible]

ומה שפירשו לשון של מהרות בראשי שורות המעלות שנא' אם יהיו חטאיכם כשנים
[illegible] ילבינו אר'. ועוד אז"ל הקב"ה ונוכחה אם יהיו חטאיכם כשנים
הלו שסגורות [illegible] עולין כשלג ילבינו, והענין הוא כהלכה
ארז"ל דיבורות בראשית פעם אחת תשובה קודמה לעולם שנא' בטרם הרים יולדו
[illegible] תשב אנוש עד דכא והיינו כי שורש ומקור העולם הוא בחי'
שהם המדות עליונות כמש"כ ששת ימים [illegible] ימים כמש"כ
והמדות נק' הרים כמש"כ [illegible] כי ההרים [illegible] תשובה היא בחי'
בינה שלמעלה מהמדות [illegible] דברים [illegible] הפסוק
אל כמוס היא וכו' והרי תשובה קודמה לעולם שאין הפי' שהיתה קודם
בריאת העולם שאם אין עולם אין מי אשר חטא ואין תשובה אלא הענין שהתשובה
בכלות הנפש הוא למעלה והבין העולם שהוא [illegible] ודבקה בו ית' באור
א"ס ב"ה. שאין לפניו שום התחלקות מין כלל [illegible] התקוונות [illegible]
[illegible] תשובה כלות הנפש כמש"כ אל ה'. לא שעתה [illegible] לא [illegible]
פי' שאין לפני כלות הנפש הרי שכלות הנפש הוא [illegible] התקוונות [illegible]
שאלו ה' לא שעתה [illegible] פי' אם יהיו חטאיכם כשנים שסגורות [illegible]
כשלג ילבינו כי שלג [illegible] סדר [illegible] שלשה [illegible] כמש"כ
בראשית [illegible] כל סדר [illegible] כי שם הם [illegible] ג' [illegible]
ג' ימים [illegible] שלשם ג' שעות ג' [illegible] והוא הראה [illegible]
פי' [illegible] כשלג [illegible] אם יהיו חטאיכם
כשנים שהחטאים [illegible] כשלג ילבינו [illegible] התשובה ובחי'
לבושי כעלם חוור לפי שלשם הוא למעלה מבחי' עולם וזמן [illegible] התשובה הוא
[illegible] דבחי' שלמעלה מהזמן כמש"כ [illegible] שבכל יום [illegible] שבת [illegible] השביעי
[illegible]

ולהבין ענין הגורל בשעירי יוהכ"פ צ"ל ענין השעירים בזמן הכפורים הוא ענין
כפורים דכפורים כמ"ש בזה"ק הגורל סוד הוא הגורל. ונשם נבון ענין האורות
ביוהכ"פ דהנה אחור האין ורחוק ורבכו כא' והם בזה"ק בחלקון שבות
האבות והגורל הוא להיות כי חווק אותו לקבוע יבקוראו עד דלא יבעו
בזה אחור האין לבחוק ורבכו, ובזה"ק הגורל סוד לכל האין ובגשית אותה
וזהו ת"ש בהקדם ענין היחוד שבאתדלת אתערותא כי המצות היה לה
מצות ה' וכן תורה תורת ה' כמ"ש מצות ה' קמה תורת ה' [illegible]
והוא כי על הפסוק בזות כמראה אדם וכמ"ש הוא מראה דמות כבוד ה'
ורמ"ח פקודין הנה רמ"ח אברים דמלכא ומשל האבר שהוא כלי לחיות הנפש
כך כל המצות הוא כלי להמשכה פרטי משם הוי' וכן מ"ע כי שמו עם
זה שס"ה גבורו עם זה רמ"ח שהרמ"ח מ"ע הוה כלים לבחי' זה בשם
הוי' ושס"ה לת' הוה בזה כי ע"י האתכפיא שמבטל רצונו ושמר את
מהלת הנ"ה האתכפיא מגיע לבחי' זה בשם הוי' ומגלה והמשכת
זה שע"י והנה שבאתערותא אתערותא וכמ"ש והיתה נפש אדוני צרורה
בצרור החיים את הוי' שע"י קיום המצות עשה ולת מגיע עד להנשמה
ולהפסק חו בעבודו על אוגה ומצוה גורם ירידה להנשמה ע"ד מ"ש ואת
נפש אויביך יקלענה בתוך כף הקלע כי והענין דהנה הנשמה ב' [illegible]
כמאמרם על ג' דברים העולם עומד על התורה ועל העבודה ועל גמ"ח, ומהלך
ג' אבות אברהם הוי' מקור החסד גמ"ח ויצחק בעבודתו הוא עבודה, ויעקב
הוא נגד התורה כמ"ש ויוצא [illegible] ותורה דירוש שם בישראל, והנה כאמור [illegible]
בעבה בבחי' שם הוי' בכלל הס' ע"ד אמרו עבר על [illegible] ושב לא [illegible]

ושלם

ונפל בעולם הזה אם תגביה כנגד מדה. אורייתא כו' ע"פ הזוהר המחלוקת בגולה ל"ג

כו', ע"ד יבחר לנו את נחלתנו וכו'. בזה נמצא שהזוהר הק' אומר ע"ס

ספירות כשם שספירות דרוך ודבר וארור הזן שאין קיום התורה והמצות

בבחי' שם הוי' והכוונה סוד לשם הזן למעלה ושם הוי' כל כוונה והרחב

ע"פ הוא ע"ד לשם הוי' ומהו אם יהי' חטאיכם כשנים כשלג ילבינו הזהו

אם הם שמות האדם ע"ד כמו השמים על הארץ בחי' הלב תורה ועבודה

וגמ"ח בבחי' שם הוי' כי ישמחו השמים ר"ת יה ותגל הארץ ר"ת וה הוי'

אם המצוות הם בשם הוי' אך בבחי' יה בשם הוי' כשלג ילבינו ע"ד

תכבסו ומשלג [illegible] לגמרי הגוונות כגבות נמשל ע"ד זה חטאת כלל,

יותר מזה אם יאדימו כתולע כצמר יהי' בהלם בגלוי שעם חוטים

צבועים בדם תולע, נמצא שהתולע הוא עצם האדמומות ושעם הוא

שצבועים ממנו כו', שהוא ענין התפשטות הדבר ואינו דומה הצבע לבחי'

ההתפשטות, ועיקר הוא בענין העבירות אם יהי' חטאיכם כשנים הם

העבירות שפגמו מגיע באותיות בשם הוי' אך בבחי' יה כלל כשלג ילבינו

אבל אם יאדימו כתולע הוונו ענין מקור האדמומית מקור הרע ע"ד

שכתוב הראשון אדמוני מקור הרע והוא כאשר פגם בכריתות כו'

ע"פ על זה רק מחוייבי כריתות ובכלל הוא ענין ביאות אסורות שהפגם

מגיע בקוי' ה"ל, אזי כצמר יהיו ה יותו שכבד, לתקן זה הפגם צריך

להמשיך מבחי' המשר רושי' כמאור נגי, כי השלג הוא רק בבחי' לבושי

לבושי' כתלם חוור ומלאכי הצמר הוא בחי' שער רישי' ועתיק אפשר לתקן

גם הגזרות שכתולע מחוייבי כריתות כלל, רק שהתיקון הוא כצמר ה"ל

שהתיקון אינו

ונתגלגם גם את הדמיונות המגושמים לתוך שהם פרותות שהפגם בכתר

אבל להיות שיהי' האותיות נמשלי' בחו' כתרים ולכן נתקן גזה הפגם וכו'

וכו' וכנגד אורות טהורות כדלקמן שמטהרים את הטמאים ממנו ומ"ד תוך בקדושה

עלות תמיד וכן דרשינו לשבת כחשבון תוך שהוא הדיבור בספור שבחו של מרום

ותוא גדולה כו' ונכלל איסורים גב, רק שיהיו דיבור התורה והתפילה

צריך מאד תנאי שיהי' בבחי' ביטול כל התאוות וכמו שאמר בהרמ"ה ואנכי

תאוות ואינו מאוס ואגו נבואה לתורה ומען שיהי' כחו גדול להקריב את

האדם הגדול להוציא החוות

שהמשיך לה לגרור הרע ביהמאות שבתוך

ואגו יחי' של הקחו' נתפסר לו הדין גם וכו'

גם לידע יסודים וכל : . . . .

סוף

מוגה הנטיב

נק׳ מחלה כו׳ ועפ״ז יובן ג״כ למעלה שלי׳ קירוב מקום או ריחוק מקום

דהיינו מה שמאיר אוא״ס יותר נק׳ בחי׳ קירוב מקום כו׳ ולהבין שלי׳

קירוב וריחוק כו׳ יובן בזה מה שאנו רואים למטה כשצריך להשפיל

את השכל בדבור הנה מתחלה מתלבש השכל בכח ואח״כ נעשה מגבות

ומגבות לדיבור הנה השכל מאיר בדיבור בריחוק מקום לפי שצריך

השכל להשתלשל ממדרגה למדרגה עד שיתלבש בבחי׳ דיבור כו׳ אבל

התלבשות השכל בכח הוא בבחי׳ קירוב שהא להשיג השכל בלתי אותיות

הכח ואינו צריך להשתלשל ולירד ממדריגה למדריגה כי הכח הוא

לבוש הראשון להשכל, וזהו בחי׳ קירוב ובזה יובן ג״כ למעלה מה

שאוא״ס מאיר בכתר וחכ׳ בבחי׳ קירוב שהם ראשית המדרגות אשר

בם יתגלה אוא״ס ,, (ד) אך עדיין צ״ל איך שייך לומר שאוא״ס מאיר

בכח בבחי׳ קירוב שהרי ע״ס הוא רק הארה בעלמא ושרש התהוות

הע״ס הוא מבחי׳ כח, אבל עצמות אוא״ס הוא למעלה מבחי׳ ע״ס ומאמר

לאו מכל אילו כלל, ואם אינו מובן איך יתכן לומר שאוא״ס מאיר

בהם בבחי׳ קירוב כו׳ אך הענין הוא דהנה נודע שכתר

הוא ממוצע בין המאציל לנאצלים, ולהבין איך הוא הממוצע,

והענין הוא דהנה כתר הוא בחי׳ רצון, והנה אנו רואים למטה

שהרצון הוא בחי׳ ממוצע בין עצמות הנפש לכחות הנפש שהרי

אנו רואים שהשכל תלוי ברצון שהרצון מושל ושולט על כל האברים

כמו למשל שאם אדם רוצה ומתאוה בטבעו ללמוד אזי יוכל להשיג

ג״כ שכל גדול כו׳ אבל מי שאינו רוצה ללמוד אזי אע״פ שהוא

אע״פ ~~שהוא~~ שאינו בר שכל גדול לא ישיג כלום, ובמאמרז״ל יגעתי ומצאתי תאמין לא יגעתי

בר שכל גדול

ומצאת אז

ומצאתי על תאמין כו' וכו' הגהה הכתוב מאד על האהבה כו' ~~[illegible]~~ וקנו

שצריך האהבה הוא מלשון אבה והיינו בחי' רצון, וכן ארז"ל עושה -

רצונו כרצונך כו' ובזה יובן מ"ש לעיל שכתר הוא ממוצע בין

עצמות המאציל לנאצלים כו', וגם הנה א"ס הוא למעל' מגדר מצוות וכמו

שיתהווה מצוות כו' הוא רק ע"י זה שעלה ברצונו כו', וכמ"ש בזהר

כד סליק ברעותי' למברי עלמא, רק באמת אין המשל דומה לנמשל כו'

לפי שלמעלה לא נתהווה כלום מהרצון כו' רק שהרצון פועל באחרים

ומושל ושליט עליהם אבל למעל' כיון שעלה ברצונו שיתהווה מצוות תומ'

נתהווה וכמ"ש כל אשר חפץ ה' עשה כו' וזהו מ"ש בע"ח שא"ס

אינו מאיר בכתר בבחי' גילוי כו', והנה בבחי' חכ' מאיר ג"כ בגילוי

לפי שחכ' הוא כ"ח מה בחי' ביטול ואין א"ס שורה אלא בבחי' ביטול

לפי שבחי' א"ס הוא בחי' (א) החכ' שע"י אחד האמת כמ"ש בספר

[illegible] בהשגה, והיינו שבחכ' מושג איך בכולא קמי' כלא חשיב אבל בבחי'

בינה אינו מאיר אלא בריחוק לפי שבינה הוא בחי' השגה וכיון שהוא

בחי' השגה ובאומ' אחרו בלוני מתלבש וכו' אינו מאיר אלא בקירוב

ולמה שאנו רואים באותיות החותם, שצורת אבן טוב שחקוקות באותיות

האבן טוב אינו יכולים לראות את האותי' אלא כשחותמים בהחותם כו'

ע"כ שצריך כו' שהאותי' מתרחקים מהאבן טוב אז הם יכולים לראות

לפי שבחכ' מאיר א"ס בקירוב לכן שם הוא ביטול ההשגה כו'

וכמ"ש בזה בשפשוף כו' רק בבינה שאינו מאיר בקירוב כ"א בריחוק

אבל וכל להיות שם השגה בא"ס כנ"ל ולכן הם ע"ך ראי' ובינה

ע"כ שמיעה.

(א) רק איך בכולא קמי' כלא חשיב אבל בבחי' בינה אשר [illegible] [illegible]

לכן בחי' שמירה, והחילוק שבין ראוי לשמירה כי ראוי הוא בבחי'
קירוב ושמירה הוא מרחוק ועפ"ז אמרו אינו דומה שמירה לראוי כי
מירפ"ס שמור את הדבר ומאין שהוא כן מרפ"ס אינו דומה לראוי
לפי שהוא מקרוב כו' ולפ"ק בינה מכונא בכורסייא לפי שבבינה
מאיר בבחי' ריחוק עד"כ הוא יכול להיות מקור לעולמות ביו"ד שהוא
בריאה, יש מאין בחי' נפרד כו', אבל חכ' שמאיר שם אוא"ס בבחי'
קירוב עד"כ מכונא באצי' כי לשון אצי' הוא לשון ויאצל מן הרוח, ומלשון
אצל ושמוק כו' שמאיר שם בבחי' קירוב, ועפ"ז כתר וחכ' נרמזים באות
א' בצי' יו"ד כי קוצו של יוד הוא בחי' כתר, והיוד עצמו הוא בחי'
חכ' לפי שבכתר וחכ' מאיר אוא"ס בבחי' קירוב כו' אבל בינה נרמז
באות אחר באות ה' כנ"ל, וגם אות ה' הוא בבחי' התפשטות אורך
ורוחב בחי' השגה, אבל יוד הוא נקודה אחת בחי' ביטול;

(יג) ומעתה יו"ד יש שמבינה לבא אינו מאיר רק דרך חלון והנה
אנו רואים למטה באור השמש כשמאיר על הארץ הוא מאיר
בהתפשטות והתרחבות אבל כשמאיר בבית אינו מאיר רק דרך חלון
שנתצמצם האור כו', ואינו מאיר בכל חללו של הבית רק דרך
חלון כו', ויובן זה יותר ממה שאנו רואים כשאדם לומד איזה
הלכה כמו אלו כשרות ואלו טריפות כו' יש בזה הרחבה התפשטות
והתרחבות השגה מכל שבזה האופן הוא כשר ואם לאו הוא טריפה
אבל אחכ"כ כשצריך לפסוק את הדין אומר כשר כו' בלי שום טעם כלל
ונתצמצם. מכמו שהי' בשכלו שהי' בהתפשטות ועתה ובן לאמר מה
שמבינה ולמטה אינו מאיר רק דרך חלון שהוא שנתצמצם האור

מכמו שהי'

236ט

וכמו שהי' בדינים וכפי הנ"ל בזעיר אנפין דהנה יש אתוון רברבין
ואתוון זעירין אתוון רברבין הוא בבינה וזהו ע"י רבוע שכלו נגדה
כולה שם ועילה כו' וכנ"ל נ"ל ע"י רבוע שמאיר שם בבחי' התרחבות
אבל בבחי' ז"א אינו מאיר רק בבחי' צמצום כו' וכנ"ל נ"ל ז"א, ומזה
צ"ל מה שז"א לאו אינו מאיר רק בדרך נקודה דהיינו שצריך להתצמצם
עוד יותר מז"א לאו וכמו שאנו רואים לנער כשהוא בהתפעלות המדות
אינו יכול לדבר עם שכלו אלא יכול לדבר בדרך שטות כו' אלא אפ' .
כשנתצמצמו המדות ואינם מאירים בתוקף אז יכול לדבר בכיון וזהו
שז"א לאו אינו מאיר רק בדרך נקודה פלא והנה י"ל לבוש
אינו מאיר רק בדרק. פרסא המפסיק בין אצי' לבריאה דהנה החילוק
שבין פרסא לנקוד שבנקוד אדם שמאיר בדרך צמצום אדם מאיר ולא מצ
עצמות האור כו'. אבל בדרך פרסא אינו מאיר רק אור של תולדה
כמו שאנו רואים שאם תלוין מסך מפסיק ווילון ומם מאיר האור כמו שהוא רק אור של תולדה:
וכך וכן לאור שמאל לבוש אינו מאיר רק פרסא שבפני,
שיהי' עולמות בוזר שהם בחי' בריאה יש מאין ויכולים לקבל את האור כו'
ולא יבטלו במציאות צריך להיות מאיר ע"י פרסא שהוא לבוש, של
תולדה ולהבין יותר זהו בחי' פרסא למעלה וכן מענין המשלים שאנו
רואים כשהשכל הוא עמוק מאד לדרך המקבל מלבישין אותו במשל שהמשל
הוא ענין אחר ונמשל כמו משלי שלמה שהלביש חכמתו במשלים, וכמ"ש
וידבר שלשת אלפים משל שהמשלים אלו הרים על חכמות עמוקות ואדם
המשל הוא דבר אחר פלא כו' וכמ"כ וכן למעלה שבין אצי' לבריאה
אינו מאיר רק בדרק פרסא שאינו מאיר האור כמו שהוא רק כמו
ע"י משל פלא:

ומעתה י"ל

(ה) ומזה יו"ד שהרי גם באצי' יש ג"כ פרסא וכמש"ל לעיל והענין הוא
שהחילוק הוא שבאצי' הפרסא הוא כמארז"ל במדרש רבא בראשית פרק
יו"ד אות) לבוש הכבוד כהדין קמצא דלבושיה מיניה וביה' ולהבין זה מהו
מנ"ע וביה' ויבין זה ממה שאנו רואים באדם למטה שיש חצר הכבד
המפסיק בין אברי הנשימה לאברי המזון, וכמ"ש בזוהר עפ"י יהי רקיע
ויהי מבדיל בין מים למים שזהו כדוגמת הקרומא דפסיק במעוהי דבר
נש, והנה אנו רואים שאעפ"י שהקרום מפסיק אעפ"כ אינו הפסק גמור, שהרי
המחשבה שולט על הרגל שהוא למטה מן הפרסא כמו על היד שלמעלה
מן הפרסא ולכן כשיש לו כאב בראש מרגישין לו גם ברגל לפי שאינו
הפסק גמור, ולכן למעלה באצי' אעפ"י שיש שם פרסא המפסיק זו אינו
הפסק גמור אלא איהו וחיוהי וגרמוהי חד בהון כו', ולהבין איך איהו
וחיוהי וגרמוהי חד בהון שהרי הכלים הם מגבילים את האור כמו שאנו
רואים למטה כששואבין מים מן הנהר בכלי, שהכלי מגביל את המים
שבנהר הם בלי הגבלה שהנהר נובע ומתמיד בלי הפסק אבל
כששואבין את המים בכלי, הם נגבלין ולכן מקרי כיון שנק' בשם כלים
אם הם מגבילין את האור, ואו"א הוא למעלה מגדר בחי' גבול כי
הוא בלתי בעל"ג בתכלית ואעפ"כ איך הוא איהו וחיוהי וגרמוהי חד כו'
והענין הוא דבאמת באצי' אינם בבחי' גבול בעצם רק מה שנק'
למעלה בשם כלים היינו הכח שיש באו"א ג"כ לעשות גבול כי כמו
שהוא ית' הוא בלתי בעל"ג כמו"כ יש בו כח לעשות גבול כו' כי אמת
הוא שלימותא דכולא ואם תאמר שהוא בבל"ג ואין לו כח על בגבול
הרי אתה מחסר שלימותו כו', וזהו הכח שיש באו"א על גבול זהו הנק'
למעלה בשם כלים וזהו שם אדנ"י

שאמר לעיל

שאמר לקוון כי ואעפ״כ הוא שם קדוש אלא שגם זה הוא רק כח אל ורנה
אבל זהו מתן הכלים דאצי׳ ואעפ״כ איהו וגרמוהי חד בהון לפי שזהו
אעפ״כ כח אלקים כמו האור שהוא בלתי בע״ג וזהו מ״ש במדרש פרדס קוצא
דלבושי׳ וכו׳ ובכ״י ויובן זה עוד ממשל רוחני וזה שאנו רואים שהשכל
הוא למעלה מהאותיות ואותיות המחשבה והדבור המסך בחי׳ לבושי׳ להשכל
כי׳ ואעפ״כ אינו לבוש מסתתר כ״כ ואדרבה עיקר הגילוי של השכל הוא
ע״י אותיות המח׳ והדבור כו׳ אבל כשמלבישים את השכל במשל הוא מסתתר על
השכל כו׳ וזהו החילוק עד״פ שבין פרסא שיש באצי׳. גופא לבחי׳ פרסא
שבין אצי׳ לבריאה, שבאצי׳ זהו עד״מ כמו שהאותיות מלבישים להשכל, ובאצי׳
לבי״ע זהו עד״מ ההתלבשות ~~השכל~~ השכל במשל כו׳ .

(ה) והנה זהו בדרך כלל סדר השתלשלות כו׳ אבל ע״י תומ״צ ממשיכים
שיהי׳ מאיר אוא״ס בכל הסדר דבחי׳ קירוב והרחוק זה איך ע״י תומ״צ
ממשיכים בחי׳ קירוב כו׳ וצ״ל מקודם ענין הקרבנות שהי׳ מקריבין ע״ג
המזבח דהנה פי׳ קרבן הוא מלשון קירוב דהיינו שע״י שמקריבין בהמה
ע״ג המזבח ממשיכים שיהי׳ מאיר אוא״ס בבחי׳ קירוב, והענין זה איך ע״י
שמקריבין בהמה גשמי׳ ע״ג המזבח ממשיכים אוא״ס כו׳ הענין הוא דהנה
שרש הבהמה הוא מעולם התוהו שלמעלה מעולם התיקון, שבתיקון הוא בבחי׳
מיעוט האור וע״כ שייך שם בחי׳ קירוב ורחוק לפי שהוא בבחי׳ מיעוט
אבל בעולם התהו הי׳ ריבוי האור וע״כ אינו שייך שם בחי׳ ריחוק
אלא הכל בבחי׳ קירוב ולפי שהאור שם בבחי׳ רבוי וכיון ששרש
הבהמה הוא מעולם התהו שהי׳ מאיר שם בבחי׳ קירוב רק שנפלה
בשבירה ע״כ כשמבררין אותה ומקריבין אותה ע״ג המזבח נתעלה
לשרשה

לשרשה שבעולם. התהו, ועי"ז נמשך השפעת אוא"ס למטה ג"כ בבחי'
עיגול ברצת אייתר רוח ואמשיך רוח כו', והנה אפשר תפלה כנגד
תמידין תקנום ומהו שלון נ"ל בהנ"ה איתא שהוי' אלקינו הוא יחוד חו"ב
והנה הוי' יחוד חו"ב הוינו שהוי' מאיר בבחי' בינה ג"כ בעיגול
כמו בחכ' שזהו בחי' יחוד לפני שיהי' סדר השתלשלות אינו מאיר בבינה
כ"א בבחי' ריחוק. אבל עתה נ"ל נעשה יחוד חו"ב דהיינו שמאיר גם
בבינה בחי' עיגול כלא כמו בחכ', ובפרט אחר כל המצות שמקיימים
מבררים גשמי' כמו סוכה מספק גשמי' וכו' ומנסך שבהולך ומצות
מצמר גשמי' ותפילין מעור גשמי, שהם מה שנפלו בשבה"כ מעולם התהו
ומעלים אותם לשרשם דתהו שלא יש שם עיגול וריחוק ועי"ז נמשך
שגם בבחי' התיקון יהי' אוא"ס בבחי' עיגול כו', ובזהו שוהשגע.
המקיפים דבינה שנמשכים אחר סכך הסוכה מה כי הספק הוי'
מה שנפל בשבה"כ מבחי' שם הוי' הכל בבחי' עיגול כלא מחמת
ריבוי האור ועי"ז נעשה גם בבינה בבחי' עיגול שגם למטה
מאיר האורה מבחי' מקיפים דבינה כו' ובזה יובן אחד עיגול ה'
לכל קראיו לכל אשר יקראוהו באמת שהתורה נק' בחי' עיגול. והוו
לפי שאורו' מהם נמשכת שבחי' מאיר שם אוא"ס בבחי' עיגול
ונמשכה למטה כו' ועי"ז נמשך אוא"ס למטה ג"כ בבחי' עיגול,
והנה העיקר הוא להמשיך אוא"ס בבחי' עיגול גם בבי' שהוא
מקור למלכות בי"ע (ועיין בתו"א ד"ה ויקח ק. הבא דיבו מגמה
ששם מבואר ג"כ שהעיקר הוא להמשיך בכל דבריו)

ולהבין אנק